Rajinder Singh

Πνευματική Ζωή

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Rajinder Singh

Πνευματική Ζωή

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Site Science of Spirituality : http://www.sos.org/el/

Σημ. Μεταφραστή: Τόσο τα Αγγλικά όσο και τα Ελληνικά κείμενα είναι σε ελεύθερη μετάφραση και δεν αποτελούν κατά λέξη μεταφορά των ομιλιών των Διδασκάλων και γι' αυτό μπορεί να περιέχουν μεταφραστικά λάθη.

Rajinder Singh

Πνευματική Ζωή

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
SAKIDARA Σάτσανγκ - Ιούνιος 2008
Χαλκηδόνος 3 Αμπελόκηποι
Τηλ: 6932.233989 - 6975166139
Email: gaby.simonetos@gmail.com
Γραμματεία Email :sos.satsang@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1998

1999

2000

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ

Αυτή ήταν η απάντηση του Δασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ σε ερώτηση ενός μαθητή του που δημοσιεύεται στο περιοδικό Sat Sandesh το Σεπτέμβριο του 1998 με τίτλο "Accuracy in the Meditation Practice".

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δεν εξασκούμαι στο διαλογισμό πολύ καιρό, με συνεχή και αδιάκοπο τρόπο και πιθανώς γι' αυτό αντιμετωπίζω ένα μεγάλο πρόβλημα. Συχνά δεν έχω δυσκολία να φτάσω να βλέπω φώτα και να νιώθω ένα ευχάριστο αίσθημα στο σώμα μου, αλλά ξαφνικά σαν κάτι να φράζει το δρόμο μου και τα πάντα σταματούν. Κάποιες φορές καταφέρνω να συνεχίσω, ενώ άλλες μου είναι πολύ δύσκολο να ξεκινήσω από την αρχή. Τι μπορώ να κάνω για να ξεπεράσω αυτό το εμπόδιο;

Για να απαντήσουμε σ' αυτή την ερώτηση, ας πάρουμε το παράδειγμα ενός αθλητή. Ας υποθέσουμε ότι προπονείστε για να τρέξετε σ' έναν αγώνα μετ' εμποδίων. Είστε υποχρεωμένος να υπερπηδήσετε διάφορα εμπόδια και να σκαρφαλώσετε σε τοίχους, προκειμένου να φτάσετε στο στόχο σας. Ο αγώνας ξεκινάει κι εσείς φτάνετε στο πρώτο εμπόδιο. Όμως δεν μπορείτε να το υπερπηδήσετε ή δεν είστε σε θέση να σκαρφαλώσετε στον τοίχο. Τι κάνετε σ' αυτή την περίπτωση; Τα παρατάτε; Όχι, βέβαια. Πρέπει να βρείτε τι μπορείτε να κάνετε, για να βελτιώσετε τη φυσική σας κατάσταση και τη δύναμή σας, ώστε να είστε σε θέση την επόμενη φορά να ανταποκριθείτε στις απαιτήσεις ενός τέτοιου αγώνα. Ζητάτε, λοιπόν από τον προπονητή σας να σας πει ποιους μυς χρειάζεται να δυναμώσετε, προκειμένου να βρεθείτε στη σωστή κατάσταση ώστε να ολοκληρώνετε τον αγώνα μετ' εμποδίων στον οποίο κάθε φορά θα συμμετέχετε.

Ανακαλύπτετε τις αδυναμίες σας και προσπαθείτε να βελτιωθείτε σ' αυτούς τους τομείς. Ο διαλογισμός είναι κάτι παρόμοιο. Χρει-

άζεται να βρεθούμε σε κάποιο επίπεδο πνευματικής κατάστασης ή ικανότητας. Η άσκηση πρέπει να γίνεται με τρόπο επιστημονικό. Υπάρχουν καθορισμένες οδηγίες που κάποιος πρέπει να ακολουθήσει. Κάθε μέρος της άσκησης πρέπει να εκτελείται με ακρίβεια, αν θέλουμε να έχουμε αποτελέσματα. Αν κάποιο μέρος δεν γίνεται σωστά, θα επηρεάσει συνολικά την άσκηση.

Ας ρίξουμε μια ματιά σε κάθε μέρος της διαδικασίας άσκησης του διαλογισμού με λεπτομέρειες. Όταν αντιλαμβανόμαστε ότι συναντάμε κάποιο εμπόδιο, αυτό σημαίνει ότι κάποια πλευρά της μεθόδου του διαλογισμού δεν εκτελείται σωστά. Ο διαλογισμός είναι επιστήμη, οπότε η σωστή εκτέλεση της εργασίας μας είναι αυτή που θα αποφέρει αποτελέσματα. Είναι όπως στα μαθηματικά όπου δύο συν δύο κάνουν τέσσερα. Η επιστήμη είναι τέλεια γι' αυτό θα πρέπει και εμείς να εκτελούμε την εργασία μας με ακρίβεια.

Ας πάρουμε κάθε βήμα της άσκησης και μετά μπορείτε να συμπεράνετε από μόνοι σας τι παρεμβαίνει στην πρόοδό σας. Χρειάζεται αρχικά να εξετάσουμε τη στάση του σώματός μας και το αν κρατάμε το σώμα και το νου μας ακίνητα. Χρειάζεται να εξετάσουμε την αυτοσυγκέντρωσή μας. Χρειάζεται να εξετάσουμε την επανάληψη των πέντε "Φορτισμένων Ονομάτων" από μέρους μας και την εστίαση του βλέμματός μας. Χρειάζεται επίσης να εξετάσουμε το κυρίαρχο πάθος και το ζήλο που επιδεικνύουμε. Χρειάζεται, τέλος, να εξετάσουμε το ημερολόγιό μας. Όλα αυτά τα συστατικά μέρη είναι προϋποθέσεις για έναν επιτυχημένο διαλογισμό.

Το κλειδί της επιτυχίας στο διαλογισμό είναι η απόσυρση των αισθητηριακών ρευμάτων από όλο το σώμα και η συγκέντρωσή τους στην "Εστία των Ματιών" ή "Τρίτο Οφθαλμό". Μόλις τα αισθητηριακά ρεύματα (*η ψυχή, δηλαδή, που ενεργοποιεί τις 5 αισθήσεις*) συγκεντρωθούν εκεί, αρχίζει η διαδικασία του διαλογισμού. Αυτό που απαιτείται όμως, είναι η παρατεταμένη και συνεχής εστίαση του βλέμματός μας στο μέσον από οτιδήποτε βρίσκεται μπροστά μας, χωρίς να μας αποσπούν σκέψεις. Αυτή η διαδικασία συνιστά μια εύκολη άσκηση, καθώς δεν απαιτεί κάποια δύσκολη σωματική στάση ή ασάνα, και ακόμα δεν απαιτεί ασκήσεις αναπνοής ή άλλες πειθαρχίες. Παρόλο όμως που είναι μια άσκηση εύκολη, χρειάζεται πολλή εξάσκηση, για να γίνει με ακρίβεια.

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, αναζητώντας την κατάλληλη ώρα για διαλογισμό. Διαλέγετε μια ώρα όπου δεν υπάρχει κάτι που να σας ενοχλεί, μια ώρα που να έχετε ξυπνήσει τελείως, μια ώρα που δεν θα αποσπάται η προσοχή σας; Αν η ώρα που διαλέγουμε δεν είναι η κατάλληλη, τότε θα διαπιστώσουμε ότι η αυτοσυγκέντρωσή μας θα διασπάται από εξωτερικούς παράγοντες. Μπορεί να χτυπούν τα τηλέφωνα, να μας χτυπούν την πόρτα, μπορεί να πρέπει να δώσουμε την προσοχή μας στα παιδιά μας ή σε άλλες υποχρεώσεις της καθημερινότητάς μας ή μπορεί να μας ενοχλούν ένα σωρό άλλα πράγματα. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, προσεκτικά το ζήτημα κι ας διαλέξουμε μια ώρα για διαλογισμό, που δεν θα μας αποσπούν εξωτερικοί παράγοντες. Γιατί; Μόλις αρχίσει η απόσυρση, αν κάτι μας διακόψει, τα αισθητηριακά μας ρεύματα θα πάψουν να αποσύρονται από το σώμα. Κάθε φορά που θα σταματάει αυτή η απόσυρση, θα είμαστε αναγκασμένοι να ξεκινήσουμε ξανά από την αρχή. Αν χρειαζόμαστε μισή ώρα συγκέντρωσης για να αποσυρθούμε κάπως, μια διακοπή της διαδικασίας θα απαιτήσει να αφιερώσουμε άλλη μισή ώρα, προκειμένου να φτάσουμε στο ίδιο σημείο και να συνεχίσουμε από το σημείο που έφτασε η απόσυρσή μας την πρώτη φορά. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο συνολικός χρόνος που διαθέτουμε για το διαλογισμό μας δεν θα επαρκεί, για να αποσυρθούμε πλήρως.

Άλλο σημαντικό σημείο είναι να διαλέγουμε μια ώρα που να μη νυστάζουμε. Έτσι, δεν θα πρέπει να καθόμαστε για διαλογισμό πολύ αργά το βράδυ ή να ξυπνάμε νωρίς το πρωί χωρίς να έχουμε χορτάσει ύπνο. Αν νυστάζουμε, η συγκέντρωση της προσοχής μας διακόπτεται γιατί μας παίρνει ο ύπνος. Το πρώτο πράγμα λοιπόν που χρειάζεται να προσέξουμε είναι η ώρα που διαλέγουμε να καθίσουμε σε διαλογισμό.

Έπειτα χρειάζεται να εξετάσουμε πού καθόμαστε. Νιώθουμε άνετα; Είναι η στάση που έχουμε επιλέξει τόσο άνετη ώστε να μπορούμε να καθίσουμε ακίνητοι για πολλή ώρα; Αν διαρκώς κουνιόμαστε και ψάχνουμε να βρούμε τη θέση που μας εξυπηρετεί περισσότερο, τότε κάθε κίνηση θα διασπάει την αυτοσυγκέντρωσή μας και η προσοχή μας θα επανέρχεται στο σώμα μας. Θέλουμε το σώμα μας να νιώθει άνετα, άλλα όχι και τόσο πολύ που να αποκοιμιόμαστε. Αν για παράδειγμα διαλογίζεστε ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, το πιθανότερο είναι η

προσοχή να διασπαστεί και να σας πάρει ο ύπνος.

Το επόμενο που είναι αναγκαίο να εξετάσουμε είναι αν επαναλαμβάνουμε τα "Ονόματα". Για να μπορέσουμε να κρατήσουμε το νου μας ακίνητο είναι απαραίτητο να επαναλαμβάνουμε τα Ονόματα. Τα "Φορτισμένα Ονόματα: είναι ένας πανίσχυρος βοηθητικός παράγοντας στην απόσυρση της προσοχής. Σταματώντας την επανάληψη, βάζουμε από μόνοι μας μπροστά μας ένα φραγμό. Όταν αυτό συμβαίνει, το πιθανότερο είναι ότι θα παρέμβουν σκέψεις και η αυτοσυγκέντρωσή μας θα διαταραχθεί. Χρειάζεται λοιπόν να διασφαλίσουμε ότι η επανάληψη των Ονομάτων θα συνεχίζεται αδιάκοπα κατά τη διάρκεια της άσκησης του σιμράν. Αν διαπιστώσετε ότι έχετε προβλήματα σ' αυτόν τον τομέα, να αφιερώνετε καθημερινά δεκαπέντε λεπτά, απλώς προφέροντας φωναχτά αυτά τα Ονόματα μέχρι η επανάληψή τους να γίνει αυτόματη. Τότε, όταν θα κάθεστε σε διαλογισμό κάθε μέρα, η άσκηση που θα έχει προηγηθεί θα σας επιτρέπει να τα επαναλαμβάνετε αυτόματα και κατά τη διάρκεια του διαλογισμού.

Αν συναντήσουμε κάποιο εμπόδιο, αυτό μπορεί να οφείλεται στο ότι δεν κρατάμε το βλέμμα μας διαρκώς προσηλωμένο ευθεία μπροστά μας. Η προσπάθειά μας είναι να συνεχίσουμε να κοιτάμε γλυκά και τρυφερά στο μέσο από οτιδήποτε εμφανίζεται μπροστά μας. Μπορεί να βλέπουμε σκοτάδι, μπορεί να βλέπουμε χρώματα ή μπορεί να βλέπουμε αναλαμπές φωτός. Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε είναι να είμαστε συνειδητοί σε ό,τι βλέπουμε. Θα πρέπει να είμαστε σε θέση να πούμε: «*Είδα αυτό ή εκείνο ή ακόμη και ότι είδα σκοτάδι*». Αν δεν μπορούμε να θυμηθούμε τι είδαμε, αυτό σημαίνει ότι δεν είχαμε συγκέντρωση. Σταματήσαμε να κοιτάμε και απορροφηθήκαμε στις σκέψεις μας. Ανεξάρτητα από το τι βλέπουμε, η δουλειά μας είναι να κοιτάζουμε παρατεταμένα μπροστά και στο μέσο. Αν αρχίσουμε να βλέπουμε χρώματα και αυτό σταματήσει, σημαίνει ότι κάτι παρενέβη και πήρε την προσοχή μας μακριά. Ίσως μετακινήσαμε το σώμα μας ή μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μας ή σταματήσαμε να επαναλαμβάνουμε τα Ονόματα ή ενδεχομένως σταματήσαμε να κοιτάμε ευθεία εμπρός μας. Ένα διάλειμμα, ακόμα και για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, δεν παύει να είναι διάλειμμα και να μας διακόπτει. Αυτό δίνει την ευκαιρία στα αισθητήρια ρεύματα να κατέβουν και πάλι προς τα κάτω. Δεν παίρνει πολλή ώρα στα αισθητήρια ρεύ-

ματα να επιστρέψουν στο σώμα. Αυτό σημαίνει ότι η διαδικασία της απόσυρσης πρέπει να αρχίσει και πάλι από την αρχή. Να θυμάστε, ότι δεν είναι τα χρώματα που φεύγουν, αλλά είναι η προσοχή σας που φεύγει μακριά.

Άλλο ένα πράγμα που θα πρέπει να προσέχουμε, γιατί μας ξεγελάει, είναι η επιθυμία να δούμε μια συγκεκριμένη θέαση, καθότι αυτό αποτελεί από μόνο του μία σκέψη. Γι' αυτό η επιθυμία να δούμε το ένα ή το άλλο πράγμα παρεμποδίζει τη διαδικασία του διαλογισμού. Έτσι, η αρχική σας ερώτηση, γιατί δεν μπορείτε να πάτε πέρα από τα χρώματα, υποδηλώνει ότι ενδεχομένως δεν κοιτάτε τα χρώματα, αλλά σκέφτεστε αυτό που επιθυμείτε να εμφανιστεί πέρα από τα χρώματα. Αυτό μπορεί να είναι και η αιτία της απόσπασης της προσοχής σας. Γι' αυτό το λόγο, η αυτοπαράδοση σε ό,τι έρχεται στο διαλογισμό μας είναι ένας σημαντικός παράγων για την επιτυχία του διαλογισμού. Μην επιθυμείτε και μην επιδιώκετε να δείτε κάτι, απλώς συνεχίστε να κάθεστε ακίνητος και να αποδέχεστε με αγάπη ό,τι έρχεται και να περιμένετε και να κοιτάτε με προσοχή αυτό που εκτυλίσσεται μπροστά σας, σαν ένας απλός παρατηρητής.

Αν μπορέσουμε να εστιάσουμε την προσοχή μας στο να βελτιώσουμε όλα αυτά τα σημεία, τότε θα είμαστε σε θέση από μόνοι μας να αναλύσουμε γιατί συναντάμε δυσκολίες στο διαλογισμό μας. Αν δουλεύουμε, σαν πνευματικοί αθλητές, τους τομείς στους οποίους έχουμε αδυναμίες, τότε μέρα με τη μέρα, σαν τους αθλητές του στίβου, σίγουρα θα είμαστε σε θέση να ξεπεράσουμε όλες τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μοιάζουν ανυπέρβλητα και να κερδίσουμε το μαραθώνιο αγώνα μας.

ΒΙΩΣΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΛΛΙΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ

Αυτή η ομιλία του Διδασκάλου Rajinder Singh βασίζεται στη ζωή και στα γραπτά της ΑγίαςΤερέζας της Άβιλας και δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Sat Sandesh τον Οκτώβριο του 1998 με τίτλο "Experience Meditative Rapture".

Ο διαλογισμός έχει αναγνωριστεί ως το μοναδικό πνευματικό μονοπάτι που οδηγεί στον Θεό (Θέωση). Μελετώντας τις διάφορες θρησκείες, ανακαλύπτουμε ότι ο διαλογισμός βρίσκεται στον πυρήνα κάθε μυστικιστικής εμπειρίας. Δεν υπάρχει εξωτερικός δρόμος προς τον Θεό. Τα πάντα βρίσκονται μέσα μας. Η ομορφιά της επιστήμης είναι ότι ο καθένας ανακαλύπτει πως η ίδια αλήθεια αποδεικνύεται κάτω από ίδιες συνθήκες πειραματισμού. Παρόμοια και η ομορφιά της πνευματικής επιστήμης είναι ότι, η ίδια αλήθεια κυλάει σαν ρεύμα μέσα σ' όλες τις θρησκείες.

Θα ήθελα να ρίξουμε μια ματιά στο ρόλο που έπαιξε ο διαλογισμός στη ζωή μιας από τις μεγαλύτερες γυναίκες μύστες της Ισπανίας, της Αγίας Τερέζας της Άβιλα. Από τη ζωή της, από την αγαλλίαση και την ευδαιμονία που βίωσε στο διαλογισμό και από τον τρόπο που έφτασε σε αυτή την κατάσταση, ο καθένας μας μπορεί να βρει έμπνευση. Η ευδαιμονία της είναι μια εμπειρία που ο καθένας μας μπορεί να απολαύσει.

Η ζωή της Αγίας Τερέζας της Άβιλα

Η Αγία Τερέζα της Άβιλα έζησε από το 1515 μέχρι το 1582 στην Ισπανία. Σε νεαρή ηλικία επηρεάστηκε από τα διδάγματα του Αγίου Ιγνατίου και από πιστούς του μονοπατιού του Φραγκισκανικού μυστικισμού, και διδάχτηκε την τέχνη του διαλογισμού από ένα Φραγκισκανό μοναχό. Επηρεάστηκε, επίσης, από αρκετούς άλλους Ισπα-

νούς μύστες του καιρού της όπως ο Άγιος Ιωάννης του Σταυρού που υπήρξε ένας από τους φίλους και αδελφούς της.

Η Αγία Τερέζα έφερε στον μυστικισμό το παράδειγμα τού πώς να διάγουμε τη ζωή μας με διαλογισμό, συγχρόνως με την ενεργό προσφορά μας προς τους άλλους. Εκτός από τη συνέχιση της Εσωτερικής πνευματικής της αναζήτησης, μοιράστηκε την ευλογία του πνευματικού μονοπατιού και με άλλους, γράφοντας βιβλία. Άνοιξε αναρίθμητα μοναστήρια, επέβλεπε την οικονομική και πνευματική εργασία των μοναχών της και προκάλεσε μια μεταρρύθμιση στο θρησκευτικό δόγμα της εποχής της. Αυτές οι εκτεταμένες προσπάθειές της πραγματοποιήθηκαν παρά την αδύναμη και ασθενική της κράση.

Η Αγία Τερέζα μεγάλωσε σε μια αριστοκρατική οικογένεια. Ήταν ένα ρομαντικό και δραστήριο κορίτσι που απολάμβανε τις εγκόσμιες χαρές. Κι όμως, κάτι μέσα της την τραβούσε προς την πνευματικότητα. Πριν κλείσει τα είκοσι χρόνια της, μπήκε στο μοναστήρι των "Καρμελιτών της Ενσάρκωσης" στην πόλη Άβιλα. Στα εικοσιτέσσερά της χρόνια αρρώστησε και έμεινε παράλυτη για δύο χρόνια. Αυτό προκάλεσε μια καθυστέρηση στην πνευματική της ζωή και έχασε λίγο από το πάθος της για Εσωτερική αναζήτηση. Τα επόμενα δώδεκα χρόνια πάλευε ανάμεσα στη θρησκευτική της κλίση για προσευχή και διαλογισμό και την αγάπη της για εγκόσμιες δραστηριότητες και επιδιώξεις. Όπως είπε: «*Από τη μια ο Θεός με καλούσε κι από την άλλη εγώ ακολουθούσα τον κόσμο. Ό,τι αφορούσε τον Θεό μού έδινε απέραντη χαρά, κι όμως, ήμουν αιχμάλωτη στα εγκόσμια πράγματα*».

Αυτή η πάλη ανάμεσα στον Θεό και τον κόσμο τής προκαλούσε μεγάλο πόνο. Οι άνθρωποι γύρω της έβλεπαν μόνον την αφοσίωση και την προθυμία της να βοηθήσει τους άλλους και την έφερναν ως παράδειγμα αγιοσύνης. Αυτό την έκανε να νοιώθει μεγάλη ντροπή, γιατί μέσα της ήξερε πως ήταν εγκλωβισμένη ανάμεσα στην πνευματικότητα και στις εγκόσμιες απολαύσεις.

Περνώντας την κρίση της μέσης ηλικίας, στα σαράντα ένα της χρόνια, έδωσε λύση σ' αυτό το ζήτημα και βρήκε επιτέλους τη γαλήνη στην πνευματική της ζωή. Έβαλε στην άκρη όλες τις επιθυμίες της για εγκόσμιες διασκεδάσεις και επικεντρώθηκε 100% στη μυστικιστική ζωή. Κατά τη διάρκεια των επόμενων δύο χρόνων πέρασε από διάφορα στάδια προσευχής που ονόμασε «ησυχία» και «ένωση».

Ευλογήθηκε με αναρίθμητα πνευματικά οράματα και εμπειρίες. Καθώς βυθιζόταν όλο και πιο πολύ στις πνευματικές εμπειρίες, κατανόησε το θέμα τής ένωσης τής ψυχής της με τον Θεό πως χρειαζόταν «δουλειά, δουλειά και δουλειά». Έτσι, ισορρόπησε την Εσωτερική πνευματική της ζωή με την εξωτερική της εργασία στον κόσμο, που είχε ως στόχο να ωφεληθεί η ανθρωπότητα. Δεν ασχολήθηκε μόνο με θέματα που αφορούν το πνεύμα, αλλά και με οικονομικά και πρακτικά θέματα της καθημερινής ζωής, καθώς διοικούσε δεκαέξι μοναστήρια που είχε αναμορφώσει. Στην Αγία Τερέζα βρίσκουμε τον συνδυασμό ενός που ήταν βυθισμένος στην έκσταση της μυστικιστικής εμπειρίας, ενώ ταυτόχρονα αντιμετώπιζε με θάρρος και πρακτικότητα τα εγκόσμια προβλήματα. Αντιμετωπίζοντας την κριτική και τον κατατρεγμό από το θρησκευτικό κατεστημένο αλλά και τη δικιά της ασθενική κράση, βρήκε καταφύγιο στην Εσωτερική πνευματική δύναμη για να ανταπεξέλθει από αυτά τα εμπόδια. Έχοντας κάνει πραγματικότητα την ένωση με τον Κύριο, επιχείρησε να βοηθήσει και άλλους να πετύχουν το ίδιο. Οι καθοδηγήσεις και οι συμβουλές που μας έδωσε, βρίσκουν εφαρμογή σήμερα, περισσότερα από τετρακόσια χρόνια μετά τον θάνατό της, όπως και στον καιρό της. Ποια είναι η συμβουλή της; Όπως λένε τα διδάγματα όλων των Αγίων και μυστών, είναι ότι χρειάζεται να "μπούμε μέσα μας" (*να εσωστραφούμε*) μέσω της προσευχής και του διαλογισμού.

Θα ρίξουμε μια ματιά στα λόγια που η ίδια διατύπωσε πάνω στο αντικείμενο της εσωστροφής και της πνευματικής έκστασης που μας περιμένει, όταν το επιχειρήσουμε.

Στάδια στο διαλογισμό

Στην εργασία της, «Πνευματικές σχέσεις», η Αγία Τερέζα αναφέρει:

«Η διαφορά ανάμεσα στην έκσταση και τη μεταρσίωση είναι ότι στην ***έκσταση η ψυχή βαθμιαία πεθαίνει για τα εξωτερικά πράγματα,*** *χάνει τις αισθήσεις της και ζει εν Θεώ. Ωστόσο, η* ***μεταρσίωση*** *(ανάταση του πνεύματος) συμβαίνει με μια απλή δράση του Θεού, που προκαλείται στα μύχια της ψυχής με τέτοιο τρόπο, που είναι* ***σαν ο νους να παρασύρεται και η ψυχή να εγκαταλείπει το σώμα».***

Αυτό που περιγράφει εδώ η Αγία Τερέζα είναι τα δύο στάδια του

διαλογισμού. Στο πρώτο στάδιο αποσύρουμε το ρεύμα της ψυχής στην εστία των ματιών, το οποίο ονομάζει «έκσταση». Η χρήση της αγγλικής λέξης “trance” από την Αγία Τερέζα δεν είναι ίδια με τη χρήση της σήμερα. Σήμερα, οι άνθρωποι θεωρούν ότι “trance” είναι μάλλον μια κατάσταση υπνωτισμού. Όμως η ίδια χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη, για να περιγράψει τη συγκέντρωση της προσοχής Εσωτερικά, αντί του εξωτερικού κόσμου των αισθήσεων.

Όπως χρησιμοποιείται σήμερα, “trance” σημαίνει ότι κάποιος υποβάλλεται ή υπνωτίζεται από κάποιον άλλον. Όπως όμως χρησιμοποιείται από την Αγία Τερέζα, “trance” σημαίνει ότι κάποιος γίνεται περισσότερο συνειδητός και λειτουργεί με την συνειδητότητά του από το επίπεδο της ψυχής του. Αυτή η κατάσταση είναι το πρώτο βήμα στο διαλογισμό. Για παράδειγμα, στη μέθοδο διαλογισμού που διδάσκουν οι Διδάσκαλοι της Επιστήμης της Πνευματικότητας, μάς ζητούν να αποσύρουμε την προσοχή μας από τον εξωτερικό κόσμο για λίγο και να την εστιάσουμε σε ένα σημείο, όπου μπορούμε να συνδεθούμε με το πνευματικό Φως και τον Ήχο. Μας εξηγούν ότι *«προσοχή είναι η εξωτερικά έκφραση και λειτουργία της ψυχής – προσοχή είναι η ίδια η ψυχή»*. Στην καθημερινή μας ζωή, η προσοχή βγαίνει στον εξωτερικό κόσμο μέσω των αισθήσεων και γινόμαστε ενήμεροι των οπτικών, των ακουστικών, των οσφρητικών, των γευστικών και των απτικών αισθητικών ερεθισμάτων. Έχουμε επίσης επίγνωση των σκέψεών μας και της αίσθησης του σώματός μας. ***Οι αισθήσεις και ο νους είναι αυτά που κρατούν την προσοχή μας μακριά από το πνεύμα***. Αν όμως αποσύρουμε την προσοχή μας από το νου και τις αισθήσεις, θα ανακαλύψουμε ότι θα βιώσουμε την ψυχή ως τον πραγματικό εαυτό μας θα γνωρίσουμε Εσωτερικά την πνευματική ζωή. Γι’ αυτό η Αγία Τερέζα λέει (*υπονοώντας τον εαυτό της*) ότι «κάποιος που πεθαίνει για τα εξωτερικά πράγματα χάνει τις αισθήσεις του». Αυτή είναι μια πασίγνωστη έννοια στο Χριστιανικό μυστικισμό και είναι γνωστή η ρήση του Αποστόλου Παύλου: «θνήσκω καθημερινώς». Αυτός ο θάνατος δεν ήταν πραγματικός θάνατος, αλλά με αυτή την έκφραση υπονοούσε ότι ξεχνούσε τον κόσμο των αισθήσεων για κάποια ώρα καθημερινά και βίωνε την εμπειρία των πνευματικών βασιλείων Εσωτερικά. Όπως λέει η Αγία Τερέζα, το αποτέλεσμα ήταν «να χάνει τις αισθήσεις της και να ζει εν Θεώ».

Αν θέλουμε να “ζούμε εν Θεώ”, δηλαδή να βιώνουμε τον Θεό, η ΑγίαΤερέζα μάς δείχνει τον τρόπο. Πρέπει μας λέει να εσωστραφούμε. Πρέπει να αφιερώνουμε χρόνο κάθε μέρα για να αποσυντονιστούμε από τις εντυπώσεις των αισθήσεων και να συντονιστούμε με τον Κύριο. Ο δρόμος προς τα μέσα δεν είναι δύσκολος. Η μέθοδος έχει ασκηθεί από ανθρώπους όλων των ηλικιών, σε όλες τις εποχές και τις χώρες. Αυτό που είναι δύσκολο να κάνουμε είναι η απόφασή μας να αφιερώνουμε χρόνο για αυτή την άσκηση. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που μας αποσπούν. Υπάρχουν αναρίθμητες αισθησιακές απολαύσεις που μας προσκαλούν. Έχουμε την τάση να χανόμαστε, στο ένα μετά το άλλο, στα προβλήματα και να πείθουμε τον εαυτό μας ότι θα ασχοληθούμε με ό,τι αφορά το πνεύμα, λίγο αργότερα, μόλις τα προβλήματα βρουν τη λύση τους. Όταν όμως συνειδητοποιούμε ότι τα προβλήματά μας ποτέ δεν πρόκειται να σταματήσουν, ο χρόνος της ζωής μας έχει φύγει.

Ο χρόνος που έχουμε στη διάθεσή μας γλιστράει μέσα από τα χέρια μας και φτάνουμε στο τέλος της ζωής μας χωρίς να έχουμε επιτύχει την Αυτογνωσία και τη Θέωση. Είναι ανάγκη να καταλάβουμε ότι χρειάζεται να αφιερώνουμε κάποια ώρα καθημερινά στην αναζήτηση της ψυχής μας και του Θεού, προκειμένου να πετύχουμε το στόχο μας σε αυτήν εδώ τη ζωή. Αφιερώνοντας όλο το χρόνο μας στο να επιλύουμε προβλήματα που δεν έχουν τελειωμό, τρώμε άσκοπα το χρόνο και την ίδια τη ζωή μας. Δεν θα ήταν καλύτερα να πραγματοποιήσουμε τον πνευματικό μας στόχο σε αυτήν εδώ τη ζωή και να έχουμε την εσωτερική στήριξη από τον Κύριο που θα μας καθοδηγεί για να ξεπεράσουμε τα προβλήματά μας;

Βλέπουμε ότι ανεξάρτητα από τις προσπάθειές της να αφοσιωθεί στον Θεό, τα προβλήματα της Αγίας Τερέζας δεν εξαφανίστηκαν.

Εξακολουθούσε να έρχεται αντιμέτωπη με τον κατατρεγμό (*του ιερατικού κατεστημένου της εποχής*), την κακόβουλη κριτική και την ασθενική της κράση. Όμως, η πνευματική ένωση με τον Κύριο έδωσε σε αυτήν την εύθραυστη γυναίκα, στα πενήντα και εξήντα της χρόνια, φαινομενικά υπεράνθρωπη δύναμη να αντιμετωπίσει όλα τα προβλήματά της και να πραγματοποιήσει περισσότερα πράγματα από όσα πέτυχαν πολλοί άνθρωποι κατά τη διάρκεια της ζωής τους.

Το μάθημα που μας δίνει η ΑγίαΤερέζα είναι παρόμοιο με το μήνυ-

μα τού Sant Kirpal Singh Ji Maharaj και αυτό είναι: *«ό,τι μπορεί να κάνει κάποιος, μπορεί να το κάνει και κάποιος άλλος»*. Η Αγία Τερέζα δεν ένοιωθε ότι ήταν κάτι ιδιαίτερο. Ήταν μια γυναίκα του κόσμου που έστρεψε την προσοχή της προς τον Θεό. Συχνά στα γραπτά της, αναφέρεται στις δικές της επιθυμίες, τα σφάλματα και τις αδυναμίες της που όμως δεν την εμπόδισαν τελικά, να φθάσει στην ένωσή της με τον Θεό. Τι ήταν αυτό που την οδηγούσε στο στόχο της; Ήταν ***το ειλικρινές της πάθος*** να γνωρίσει τον Κύριο. Αν κάποιος από μας νομίζει ότι δεν αξίζει, αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο καθένας μας αξίζει να γνωρίσει τον Θεό και ο καθένας μας μπορεί να γνωρίσει τον Κύριο, αρκεί να έχει ειλικρινή επιθυμία να Τον γνωρίσει. ***Ο Θεός έρχεται να μας βοηθήσει, όταν η φωτιά του πάθους μας για Εκείνον σιγοκαίει την καρδιά μας.***

Στη διαδικασία της εσωστροφής, τα αισθητήρια ρεύματά μας μαζεύονται στην "Έδρα της ψυχής". Τα κινητήρια ρεύματα δεν επηρεάζονται. Τα κινητήρια ρεύματα, που είναι υπεύθυνα για την αναπνοή, την κυκλοφορία του αίματος, τη λειτουργία των κυττάρων, το μεγάλωμα των μαλλιών και των τριχών μας, καθώς και την επιτέλεση των αυτόνομων λειτουργιών τού σώματός μας, δεν επηρεάζονται. Μόνο τα αισθητηριακά ρεύματα, που μας κρατούν ενήμερους για τις αισθητηριακές εντυπώσεις και την αίσθηση του σώματός μας, αποσύρονται προσωρινά. Αποσύρονται στην έδρα της ψυχής, που βρίσκεται ανάμεσα και πίσω από τα φρύδια. Αυτό το σημείο, στις διάφορες θρησκείες, αναφέρεται ως Τρίτος ή Απλός Οφθαλμός, shiv netra, divya chakshu, ajna chakra, daswan dwar ή δέκατη πύλη. Αυτό που αναφέρει η ΑγίαΤερέζα είναι η κατάσταση απόσυρσης σε αυτό το κέντρο.

Μετά η ΑγίαΤερέζα περιγράφει το επόμενο στάδιο στην διαδικασία του διαλογισμού. Το ονομάζει "transport", που σημαίνει μεταρσίωση ή μεταφορά. Το περιγράφει ως την αγαθοεργή δράση του Θεού που πραγματοποιείται στα μύχια της ψυχής, όπου το ανώτερο κομμάτι κάποιου παρασύρεται και αισθάνεται σαν η ψυχή του να εγκαταλείπει το σώμα. Δεν θα μπορούσαμε να έχουμε μια πιο ξεκάθαρη περιγραφή της πορείας, με την οποία η ψυχή υπερβαίνει τη σωματική συνειδητότητα. Περιέγραψε, πριν από περισσότερα από τετρακόσια χρόνια, αυτό που οι άγιοι και οι μύστες όλων των εποχών και όλων των θρησκειών έχουν πει και που τώρα επιβεβαιώνεται από

ένα μεγάλο αριθμό επιστημόνων και γιατρών.

Η ιδέα της εγκατάλειψης τού σώματος από την ψυχή δεν είναι αποκύημα της φαντασίας ή ιστορία επιστημονικής φαντασίας. Οι άγιοι και οι μύστες, στους οποίους οι άνθρωποι της μιας ή της άλλης θρησκείας πιστεύουν, είχαν αυτή την εμπειρία. Πολλοί πιστοί των διαφόρων θρησκειών είχαν επίσης αυτή την εμπειρία. Στις μέρες μας, διαπιστώνουμε ότι σύμφωνα με ένα γκάλοπ του 1980, οκτώ εκατομμύρια άνθρωποι έχουν πιστοποιήσει πως είχαν αυτή την εμπειρία. Την ονομάζουν παραθανάτια εμπειρία. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, ενώ το σώμα τους ήταν κλινικά νεκρό, εξαιτίας κάποιου επεισοδίου και η καρδιά τους είχε σταματήσει για μια στιγμή ανυψώθηκαν βγαίνοντας έξω από το σώμα τους και έβλεπαν τι συνέβαινε γύρω τους, ενώ συγχρόνως εισέρχονταν σε μία περιοχή φωτός. Όταν επέστρεψαν στο σώμα τους, η καρδιά τους άρχισε να ξαναχτυπάει, καθώς είχαν επανέλθει στη ζωή και περιέγραψαν στους γιατρούς και την οικογένειά τους τι ήταν αυτό που βίωσαν, ενώ ήταν κλινικά νεκροί. Αυτές οι αναφορές παρουσιάζουν σοβαρές ομοιότητες μεταξύ τους. Ο συντριπτικός αριθμός των αναφορών, από ανθρώπους που θεωρούνται λογικοί και με καθαρό μυαλό, έρχονται να υποστηρίξουν αυτό που αποκάλυπταν οι άγιοι και οι μύστες, από την αρχή των αιώνων, ότι δηλαδή υπάρχει ζωή πέρα από αυτό τον κόσμο και ότι μπορούμε να τη γνωρίσουμε εδώ και τώρα με κάποιο συγκεκριμένο τρόπο.

Αυτό που περιγράφει η ΑγίαΤερέζα είναι μια εμπειρία κατά την οποία η ψυχή υπερβαίνει τη συνειδητότητα του φυσικού κόσμου και του φυσικού σώματος, για να αφυπνιστεί στα πνευματικά βασίλεια που υπάρχουν ταυτόχρονα με αυτό το βασίλειο. Αυτή η εμπειρία περιγράφεται καλύτερα με εκφράσεις όπως: «υπέρβαση του σώματος», «ανάταση του πνεύματος» ή «μεταρσίωση». Παρότι κανείς (*η ψυχή του*) δεν πηγαίνει πραγματικά κάπου, δεν υπάρχουν κατάλληλοι όροι που να περιγράψουν με ακρίβεια αυτήν την εμπειρία. Είναι μάλλον μια *μετάθεση της προσοχής* από μια κατάσταση συνειδητότητας σε μια άλλη. Όμως, στην πορεία αυτής της μετάθεσης, νοιώθει κανείς σαν να ανυψώνεται από το σώμα. Είναι μάλλον σαν μια ανύψωση της συνειδητότητας από τη μια κατάσταση στην άλλη. Η κατάσταση στην οποία ανήλθε η ΑγίαΤερέζα, στην πραγματικότητα, βρίσκεται

μέσα μας. Χρειάζεται μόνο να εστιάσουμε την προσοχή μας.

Στα γραπτά που μας άφησε σχετικά με το «Εσωτερικό Κάστρο» η ΑγίαΤερέζα περιγράφει, μεταφορικά, αυτή τη *μετάθεση της προσοχής* σαν το ξεφλούδισμα των στιβάδων του κρεμμυδιού. Όλες οι στιβάδες, ήδη υπάρχουν μέσα μας. Το ζητούμενο είναι η αλλαγή της εστίασης της προσοχής από την εξωτερική φλούδα του κρεμμυδιού στις εσωτερικές στιβάδες. Τι θα βρούμε, αν το κάνουμε; Μέσα μας έχουμε έναν αριθμό στρωμάτων συνειδητότητας που είναι γνωστός ως "Εσωτερικές" ή "Πνευματικές Περιοχές". Τώρα έχουμε συνειδητότητα της φυσικής περιοχής. Υπάρχει όμως και η Αστρική Περιοχή, η Αιτιατή Περιοχή, η Υπεραιτιατή Περιοχή και το γνήσιο πνευματικό βασίλειο του Sach Khand. Αυτά τα βασίλεια είναι Περιοχές με περισσότερο Φως, περισσότερη συνειδητότητα και περισσότερη μακαριότητα από όση θα μπορούσαμε ποτέ να ονειρευτούμε στη γη.

Η αγαλλίαση του διαλογισμού

Στη συνέχεια η ΑγίαΤερέζα περιγράφει την αγαλλίαση αυτής της εμπειρίας λέγοντας ότι: «Έρχεται σαν ένα ξαφνικό και δυνατό τράνταγμα, πριν προλάβεις να μαζέψεις τις σκέψεις σου ή να βοηθήσεις τον εαυτό σου. Το βλέπεις και το αισθάνεσαι σαν σύννεφο ή σαν ένας δυνατός αετός να σηκώνεται και να σε παρασύρει μακριά, πάνω στις φτερούγες του. Επαναλαμβάνω: Αισθάνεσαι και βλέπεις τον εαυτό σου να παρασύρεται μακριά, χωρίς όμως να ξέρεις πού πηγαίνει».

Παραπάνω περιγράφει την ανυψωτική εμπειρία που έχει κάποιος όταν μαζεύει την ψυχή του στην Εστία των Ματιών ή Απλό Οφθαλμό. Ξαφνικά, μεταφέρεται κάποιος γρήγορα και χωρίς κόπο σε μια ανώτερη κατάσταση συνειδητότητας. Συχνά στην Ινδία βλέπουμε ανθρώπους να ανυψώνονται ξαφνικά πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και να χάνονται σε μια κατάσταση έκστασης και αγαλλίασης. Όπως πολύ όμορφα το περιγράφει η ΑγίαΤερέζα, αυτό συμβαίνει «από τη αποκλειστική δράση του Θεού». Είναι ένας συνδυασμός προσπάθειας και Χάρης. Η προσπάθειά μας συνίσταται απλώς στο να καθόμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τον Κύριο. Η πραγματική όμως εμπειρία οφείλεται στην «αποκλειστική δράση του Θεού», στη Χάρη του Κυρίου. Εμείς προετοιμαζόμαστε. Ο Κύριος όμως μας ανυψώνει. Όπως λέει: «συμβαίνει χωρίς να προλάβουμε να μαζέψουμε τις σκέ-

ψεις μας». Κάποιος βιώνει ξαφνικά αυτή την εμπειρία. Αυτό είναι το στάδιο του διαλογισμού, όπου μεταφερόμαστε σε ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας από το Φως και τον Ήχο του Θεού. Η Εστία των Ματιών αποτελεί την είσοδο, απ' όπου το ρεύμα του Φωτός και του Ήχου μπορεί να μας μεταφέρει Εσωτερικά.

Τι είναι το Φως και ο Ήχος; Είναι η πρωταρχική έκφραση του Κυρίου. Η δημιουργική δύναμη του Κυρίου εκφράστηκε ως ένα ρεύμα Φωτός και Ήχου. Είναι το Φως και ο Ήχος που έφερε σε ύπαρξη όλες τις περιοχές της Δημιουργίας. Είναι το Φως και ο Ήχος που συντηρεί όλη την ύπαρξη. Η ψυχή μας είναι μια σταγόνα του Θεού και είναι επίσης της ίδιας ουσίας με το Φως και τον Ήχο. Έτσι, όταν η ψυχή έρχεται κοντά στο ρεύμα του Φωτός και του Ήχου στον Τρίτο Οφθαλμό, τραβιέται από αυτό, όπως μια σταγόνα από το τρεχούμενο νερό. Συγχωνεύεται με αυτό το ρεύμα και ταξιδεύει πίσω στην Πηγή. Αυτό είναι το όφελος του διαλογισμού. Η ψυχή μας, που μεταφέρεται από το ρεύμα, μπορεί να βιώσει την εμπειρία των ανώτερων βασιλείων της Δημιουργίας και τελικά να συγχωνευτεί ξανά με το Δημιουργό.

Μετά η ΑγίαΤερέζα περιγράφει την έκσταση αυτής της εμπειρίας λέγοντας: *«... το πνεύμα βιώνει μια γλυκύτητα και μια ευδαιμονία. Οι αισθήσεις δεν χάνονται. Είχα πλήρη επίγνωση του εαυτού μου και της ατομικότητάς μου και μπορούσα να αντιληφθώ ότι ανυψωνόμουν....».*

Εδώ βλέπουμε κάτι παράδοξο. Απ' τη μια, στο πρώτο απόσπασμα, περιγράφει ότι έχασε τις αισθήσεις της, όμως εδώ αναφέρει ότι οι αισθήσεις δεν χάνονται. Αναφέρει ότι πραγματικά βιώνεις ένα αίσθημα ανύψωσης. Πώς μπορούσε να χάνει τις αισθήσεις της, ενώ την ίδια στιγμή δεν τις έχανε; Αυτό που περιγράφει η ΑγίαΤερέζα είναι η κανονική διαδικασία του διαλογισμού. Αυτό που χάνουμε είναι οι εξωτερικές μας αισθήσεις, που μάς καθιστούν ενήμερους για τα συμβαίνοντα στο φυσικό κόσμο. Αυτό όμως που αποκτάμε είναι οι πνευματικές αισθήσεις, με τις οποίες μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε τα συμβαίνοντα στα πνευματικά βασίλεια. Βλέπουμε κι ακούμε με το πνευματικό μας μάτι και το πνευματικό μας αυτί.

Με τον ίδιο τρόπο και οι άνθρωποι που είχαν παραθανάτιες εμπειρίες μπορούσαν να δουν και να ακούσουν τι συμβαίνει όχι μόνο στο δωμάτιό τους αλλά και σε μακρινές αποστάσεις, παρά το γεγονός ότι είχαν σταματήσει οι σωματικές τους λειτουργίες και τα μάτια τους

ήταν κλειστά. Μπορούσαν να δουν ένα κόσμο Φωτός και ένα Φωτεινό Ον χωρίς τη λειτουργία των φυσικών τους ματιών. Στο δεύτερο στάδιο του διαλογισμού, όταν επικοινωνούμε με το Εσωτερικό Φως και τον Ήχο, βλέπουμε και ακούμε με τα μάτια της ψυχής. Λειτουργούμε με τις πνευματικές μας αισθήσεις. Αυτό μας βοηθάει να βιώσουμε την εμπειρία των Εσωτερικών πνευματικών βασιλείων.

Η ΑγίαΤερέζα περιγράφει στη συνέχεια την "αγαλλίαση" που βίωνε. Αναφέρει ότι βίωνε μεγάλη γλυκύτητα και μακαριότητα. Σε πολλά σημεία έχει περιγράψει τη μακαριότητα και την έκσταση της ένωσής της με τον Κύριο. Η λέξη "αγαλλίαση" χρησιμοποιείται συχνότατα από τους Χριστιανούς μύστες, γιατί αυτή είναι μια κατάσταση, όπου μεθάει όλο μας το είναι (*την ψυχή μας*). Είναι μια μακαριότητα που πλημμυρίζει την ψυχή μας και μας κάνει να λησμονούμε τις κατώτερες απολαύσεις αυτού του κόσμου. Οι απολαύσεις του κόσμου μπορούν να μας συναρπάσουν, να μας μεθύσουν και να μας κάνουν προς στιγμή ευτυχισμένους, αλλά δεν είναι απολαύσεις που μπορούν να μας προσφέρουν την αγαλλίαση και την ευδαιμονία που μας προσφέρει η ένωση με τον Θεό.

Η αγαλλίαση είναι μια λέξη που ορίζει την πνευματική ένωση τής ψυχής με τον Θεό. Η αγάπη τού Θεού, όταν αγκαλιάζει την ψυχή, είναι μια τόσο δυνατή και εκστατική εμπειρία, που όλες οι άλλες αγάπες ωχριούν συγκρινόμενες μαζί της. Γιατί, δεν θα έπρεπε ο Θεός να είναι ο μεγαλύτερος εραστής; Δεν είναι ο Κύριος η ίδια η αγάπη; Όλες οι άλλες αγάπες δεν είναι παρά αντανακλάσεις της αγάπης του Θεού; Ο Θεός είναι ο μεγαλύτερος εραστής, γιατί ο Θεός είναι η αγάπη προσωποποιημένη. Όταν αποσύρουμε την προσοχή μας από τον κόσμο είμαστε πανέτοιμοι να δεχτούμε την αγάπη του Θεού. Ας την γευτούμε. Ας τη δεχτούμε. Θα μας αλλάξει για πάντα.

Όλη η μακαριότητα και η αγαλλίαση μάς περιμένουν αυτή την συγκεκριμένη τη στιγμή. Μπορούμε να τις αποκτήσουμε κάνοντας διαλογισμό με ακρίβεια. Η μακαριότητα που βίωσε η ΑγίαΤερέζα μας περιμένει κι εμάς αν το θελήσουμε. Ας καθίσουμε σε διαλογισμό με ακρίβεια, με πλήρη προσοχή και με τακτικότητα, έτσι ώστε να είμαστε πανέτοιμοι να δεχθούμε τον Κύριο. Προσεύχομαι, όλοι σας να βιώσετε την αγαλλίαση που περιγράφει η ΑγίαΤερέζα, σε τούτην εδώ τη ζωή σας.

ΚΑΡΜΑ, ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ερωτήσεις και απαντήσεις με τον Διδάσκαλο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Σ' ένα γράμμα προς κάποιο μαθητή του, όπου εξηγεί όλα όσα αφορούν το νόμο του κάρμα, ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ χρησιμοποιεί τον όρο "Ραρίνικαμ" (Rarinicam). Φαίνεται ότι αναφέρεται στο νόμο που καθορίζει το κάρμα μας πριν τη γέννησή μας. Θα μπορούσατε σας παρακαλώ να εξηγήσετε αυτό τον όρο και να μιλήσετε πάνω σ' αυτό το θέμα;

Το ακριβές απόσπασμα για το οποίο μιλάτε προέρχεται από ένα γράμμα του Χαζούρ (*γράφτηκε τον Απρίλιο του 1927 και δημοσιεύεται στο Sat Sandesh του Δεκεμβρίου του 1987*) που αναφέρει τα εξής: *«Κάνετε λόγο για την ασθένεια του συζύγου σας και την απόλυσή του. Είναι φυσικό να αισθάνεστε αποκαρδιωμένη και απογοητευμένη. Οφείλω όμως να σας διαβεβαιώσω ότι, πριν ακόμη γεννηθείτε, τα γεγονότα που συνθέτουν τη ζωή σας είχαν ήδη κανονιστεί. Οι χαρές και οι λύπες και ο τρόπος που γενικά κυλάει η ζωή μας είναι προκαθορισμένα από τότε. Τίποτα δεν συμβαίνει με τυχαίο τρόπο, αλλά όλα οφείλονται σ' ένα καλά δομημένο σύστημα που είναι γνωστό ως Ραρίνικαμ».*

Αυτό που λέει ο Χαζούρ είναι ότι το πεπρωμένο ή το πραλάμπτ κάρμα κάθε ζωής είναι προκαθορισμένο. Από την αποθήκη του κάρμα το οποίο έχουμε συσσωρεύσει, μας παραχωρείται ένα συγκεκριμένο μερίδιο γι' αυτή τη ζωή. Σ' αυτό το μερίδιο εμπεριέχονται: η οικονομική κατάσταση της ζωής μας, η γέννησή μας, οι γονείς μας, οι βαριές ασθένειες που θα περάσουμε, ο γάμος και τα παιδιά μας και ο αριθμός των αναπνοών μας. Προσέξτε όμως ότι αυτό που λέει είναι ότι η γενική πορεία της ζωής είναι προκαθορισμένη. ***Τα κύρια γεγονότα είναι προκαθορισμένα***, υπάρχει όμως κι ένα 25% ελεύθε-

ρης βούλησης, με το οποίο ***εμείς επιλέγουμε τον τρόπο δράσης μας.*** Αυτό σημαίνει ότι, ενόσω ξεπληρώνουμε το περασμένο μας κάρμα, χρησιμοποιούμε το 25% της ελεύθερης βούλησής μας, είτε δημιουργώντας καινούριο κάρμα με τις πράξεις μας είτε ασχολούμαστε με δραστηριότητες που δεν δημιουργούν κάρμα. Ποιες είναι όμως οι ενέργειες που δεν δημιουργούν κάρμα; Αυτές είναι ο διαλογισμός και η προσφορά ανιδιοτελούς υπηρεσίας. Όταν λέμε ανιδιοτελής προσφορά δεν εννοούμε συγκεκριμένες δραστηριότητες, αλλά τον τρόπο με τον οποίο παρέχουμε τις υπηρεσίες μας. Για να είναι πραγματικά ανιδιοτελείς, πρέπει να προσφέρονται χωρίς καμιά σκέψη ανταμοιβής ή αντιπαροχής και χωρίς κανένα εγωιστικό κίνητρο. Ενεργούμε απλώς και μόνο σαν ένας ταπεινός δίαυλος μέσα από τον οποίο ο Θεός χρησιμοποιεί την εργασία μας και αντιλαμβανόμαστε κάθε στιγμή ότι Εκείνος είναι ο πράττων. Αυτό σημαίνει ότι κάνουμε τη δουλειά του Θεού χωρίς να προσκολλόμαστε προσωπικά σ' αυτήν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είμαστε αδιάφοροι και δεν ενδιαφερόμαστε. Αντιθέτως, σημαίνει ότι βάζουμε τα δυνατά μας και μας ενδιαφέρει να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε, αφήνουμε όμως τα υπόλοιπα στον Θεό. Επομένως, μπορούμε να επιλέξουμε να αφιερώσουμε το 25% της ελεύθερης βούλησής μας στο διαλογισμό και στην ανιδιοτελή προσφορά. Με οτιδήποτε άλλο καταπιανόμαστε με τη θέλησή μας, φυτεύουμε τους σπόρους για μελλοντική συγκομιδή κάρμα. Ένα μέρος αυτού του κάρμα το πληρώνουμε στην πορεία αυτής της ζωής. Ένα άλλο μέρος μπορεί να αποθηκευτεί για κάποια μελλοντική ζωή. Ο διαλογισμός, όμως, μας βοηθάει να εξαλείφουμε ακόμη και το καθημερινό κάρμα που δημιουργούμε.

Κατά συνέπεια, κάποια από τα γεγονότα της ζωής μας είναι αποτέλεσμα τού κάρμα που δημιουργήσαμε στις περασμένες μας ζωές και κάποια γεγονότα οφείλονται στο ότι ξεπληρώνουμε το κάρμα που δημιουργήσαμε σ' αυτή τη ζωή. Είναι όμως δύσκολο να γνωρίζουμε αν κάτι οφείλεται σε κάρμα που δημιουργήσαμε σε κάποια προηγούμενη ή στη σημερινή μας ενσάρκωση.

Το υπόλοιπο μέρος είναι η ελεύθερη βούληση, με την οποία προβαίνουμε σε δραστηριότητες που δημιουργούν καινούριο κάρμα ή σε ενέργειες που δεν δημιουργούν κάρμα. Παρόλα αυτά, μια ένδειξη που μπορεί να μας βοηθήσει είναι η εξής: Αν, παρόλες τις προσπά-

θειές μας, κάτι εξακολουθεί να παραμένει ή να επαναλαβάνεται ή αν ακόμη και χωρίς να προσπαθήσουμε, κάτι που μας συμβαίνει το συναντάμε διαρκώς στο δρόμο μας, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οφείλεται σε περασμένο κάρμα που ξεχρεώνουμε.

Για παράδειγμα, μπορεί να προσπαθούμε πάρα πολύ να βρούμε μια δουλειά και να έχουμε προετοιμαστεί από κάθε άποψη για να την εξασφαλίσουμε, κι όμως, τελικά, δεν μας προσλαμβάνουν. Από την άλλη πλευρά, μπορεί να πάμε σε μια συνέντευξη για δουλειά χωρίς να έχουμε ιδιαίτερα προσόντα και χωρίς να έχουμε απόλυτη ανάγκη γι' αυτήν, κι όμως μαθαίνουμε ότι μας προσέλαβαν, γιατί είμαστε οι καταλληλότεροι γι' αυτή τη θέση. Και στις δύο περιπτώσεις μπορεί να ήταν στο κάρμα μας είτε το να πάρουμε είτε το να μην πάρουμε αυτή τη δουλειά. Αυτό όμως δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι ένας γενικός, εμπειρικός κανόνας. Μπορεί να σημαίνει ότι δεν πήραμε τη δουλειά, επειδή δεν είχαμε προετοιμαστεί κατάλληλα γι' αυτή ή επειδή τεμπελιάσαμε ή επειδή δεν καταβάλαμε την απαιτούμενη προσπάθεια. Σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να σημαίνει ότι δημιουργήσαμε καινούριο κάρμα, επειδή δεν δείξαμε την ανάλογη υπευθυνότητα κατά την διάρκεια των σεμιναρίων πριν την πρόσληψή μας και δημιουργήσαμε κάρμα γιατί προσπαθήσαμε να τη γλιτώσουμε χωρίς διάβασμα. Είναι τόσο πολύπλοκος ο τρόπος που λειτουργεί ο Νόμος του Κάρμα που δεν μπορούμε, απ' αυτό το επίπεδο που είμαστε, να ξέρουμε με σιγουριά τι οφείλεται σε περασμένο κάρμα και τι σε πρόσφατο. Στην πραγματικότητα, αν συνεχίζουμε να το αναλύουμε, ο χρόνος που θα αφιερώναμε στην προσπάθεια να φτάσουμε στη Θέωση ξοδεύεται σε καυγάδες και αναλύσεις. Αυτό που έχει σημασία είναι να ζούμε με τέτοιο τρόπο που να μη δημιουργούμε καινούριο κάρμα.

Όταν κάτι που έρχεται στο δρόμο μας είναι πέρα από τον έλεγχό μας, θα πρέπει να βάλουμε τα δυνατά μας για να βοηθήσουμε την κατάσταση. Αν όμως, παρόλες μας τις προσπάθειες μας, η κατάσταση δεν αλλάζει, τότε μπορούμε να την αποδεχτούμε σαν κάτι που συνέβη ***πιθανώς*** από περασμένο κάρμα που οφείλαμε να το υποστούμε, μέχρι να το ξεχρεώσουμε. δεν θα πρέπει να το σκεφτόμαστε με μελαγχολία, αλλά θα πρέπει να ενεργούμε με θετικό τρόπο, ώστε να ανακουφιστούμε από κάθε πόνο ή στενοχώρια. Αν όμως δεν καρποφορήσουν οι προσπάθειές μας, θα πρέπει χαρούμενα να αποδεχτούμε

ότι το χρέος μας ξεπληρώνεται και μόλις το ξεχρεώσουμε, θα έχουμε λιγότερο κάρμα και θα έχουμε πλησιάσει πιο κοντά στον τελικό μας πνευματικό στόχο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν λέει ότι μπορείς να φτάσεις στον Θεό μόνο μέσω της αυτοσυγκέντρωσης στην Εστία των ματιών (Τρίτο Οφθαλμό), απ' όπου μπαίνουμε στα ανώτερα επίπεδα. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ λέει ότι ο Θεός είναι αγάπη, η ψυχή είναι αγάπη και ο δρόμος της επιστροφής στον Θεό είναι μέσα από την αγάπη. Αναρωτιέμαι πώς αυτά τα δύο σχετίζονται μεταξύ τους. Είναι δύο διαφορετικές προσεγγίσεις στο Μονοπάτι ή εν τέλει είναι το ίδιο.

Αυτές οι δυο δηλώσεις, στην πραγματικότητα, σημαίνουν το ίδιο ακριβώς. Ας δούμε όμως πώς είναι το ίδιο. Είναι αλήθεια ότι πρέπει να αποσύρουμε την προσοχή μας στην Εστία των ματιών, προκειμένου να αγκιστρωθούμε στο Σαμπτ ή Λόγο και να ταξιδέψουμε πάνω του στα ανώτερα επίπεδα. Αυτό είναι το σημείο επαφής με το Ρεύμα του Φωτός και του Ήχου. Όμως, ο τρόπος να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο έρχεται μέσα από την αγάπη. Έχουμε μάθει τις οδηγίες του διαλογισμού και τις έχουμε ακούσει πολλές φορές. Αυτό όμως που δεν συνειδητοποιούμε είναι ότι δεν είναι μια στερεότυπη εμπειρία που γίνεται μηχανικά. Ναι, είναι γεγονός ότι η περιγραφή της τεχνικής μοιάζει μηχανική, αφού μας λέει να καθίσουμε ακίνητοι, να κλείσουμε τα μάτια, να ακινητοποιήσουμε το νου και να εστιάσουμε το βλέμμα μας σε ό,τι βρίσκεται μπροστά μας. Όμως, ολόκληρη η διαδικασία γίνεται με αγάπη. Γιατί νομίζετε πως λένε οι οδηγίες: «κοιτάτε με προσοχή, διαπεραστικά, γλυκά και με αγάπη ό,τι βρίσκεται μπροστά σας»; Η λέξη αγάπη είναι σημαντική. Η επανάληψη των Ονομάτων, η εστίαση του βλέμματος, όλα γίνονται με αγάπη μέσα στην καρδιά μας. Ολόκληρη η διαδικασία βασίζεται στο να αποσύρουμε την ψυχή μας, που με την εξωτερική και εσωτερική της έκφραση, δηλαδή ως προσοχή και συνειδητότητα, εξαπλώνεται σ' ολόκληρο το σώμα και που η αληθινή της ουσία είναι η αγάπη και να την επανασυνδέσουμε με το χείμαρρο της αγάπης που αναβλύζει από τον Θεό. Η ένωση της αγάπης με την Αγάπη γίνεται με τη μαγνητική έλξη της αγάπης. Αυτή ακριβώς είναι η βάση της διαδικασίας του διαλογισμού. Η ψυχή, που είναι αγάπη, αποσύρεται στο σημείο από όπου μπορεί να συγχωνευ-

τεί με το Ρεύμα της Θείας Αγάπης και μπορεί έτσι να μεταφερθεί πίσω στον Θεό ή στην Πηγή όλης της Αγάπης. Οπότε, δεν υπάρχει αντίφαση στη χρήση των όρων. Οι δύο διαδικασίες είναι ακριβώς το ίδιο και εξελίσσονται ταυτόχρονα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Σε ποιο βαθμό ο μυημένος ενός προηγούμενου Διδασκάλου χρειάζεται τη βοήθεια του Ζωντανού Διδασκάλου για να φτάσει στην Ακτινοβόλο Μορφή του Διδασκάλου που τον μύησε;

Όταν μυηθούμε από έναν Τέλειο ζωντανό Διδάσκαλο, αυτός ο Διδάσκαλος είναι εντεταλμένος να μας οδηγήσει πίσω στο Αληθινό μας Σπίτι, το Σατς Κάντ. Η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου που μας μύησε εγκαθίσταται μέσα μας και καθοδηγεί την πρόοδό μας. Αν όμως ο Διδάσκαλός μας εγκαταλείψει τον κόσμο πριν πετύχουμε το στόχο μας, τη συνένωσή μας δηλαδή με τον Θεό και δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο σημείο να βλέπουμε την Ακτινοβόλο μορφή του Εσωτερικά, τότε ο επόμενος ή οι επόμενοι Διδάσκαλοι έχουν κι αυτοί να παίξουν κάποιο ρόλο. Μπορούν να μας δώσουν εξωτερική καθοδήγηση και απαντήσεις στα ερωτήματά μας. Η πνευματική τους ακτινοβολία επιπλέον δίνει ώθηση στο διαλογισμό μας, ενώ η προσοχή τους μπορεί να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε τα προβλήματα και τις δυσκολίες μας. Επιπροσθέτως, ***αν κάτι από το κάρμα μας πρέπει να "καεί" στο φυσικό σώμα του Διδασκάλου,*** απαιτείται ο Διδάσκαλος να έχει ένα ανθρώπινο σώμα. Δεδομένου ότι ο προηγούμενος Διδάσκαλος δεν διαθέτει πλέον υλικό σώμα, θα πρέπει ο ζωντανός Διδάσκαλος της εποχής να υποστεί αυτό το κάρμα στο δικό του υλικό σώμα. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Διδάσκαλος υποφέρει το βάρος όλου του κάρμα μας, διότι ένα μέρος απαλείφεται την ώρα της μύησης και κάποιο άλλο οφείλουμε να το υποστούμε οι ίδιοι. Αν όμως το κάρμα μας ελαττωθεί, ο Διδάσκαλος, χάρη στο έλεός του, ίσως αποφασίσει να φορτωθεί ένα μέρος του στο δικό του σώμα. Από το επίπεδό μας, όμως, δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε πότε και πώς αυτό θα συμβεί. Ο ζωντανός Διδάσκαλος όμως πράγματι υποφέρει σωματικά από το κάρμα των μυημένων. Να θυμάστε όμως ότι ο ζωντανός Διδάσκαλος είναι κι αυτός κάτω από τη θέληση των δικών του Διδασκάλων, που εξακολουθούν να καθοδηγούν εκείνους που μύησαν όσο καιρό βρίσκονταν στη γη.

Παρακολουθώντας το Σάτσανγκ ενός ζωντανού Διδασκάλου, μπορούμε να πάρουμε την ώθηση και να αποσυρθούμε στην Εστία των ματιών, έτσι ώστε να μπορέσουμε να συναντήσουμε εκεί την Ακτινοβόλο μορφή τού δικού μας Διδασκάλου. Θα πρέπει όμως να διαλογιζόμαστε μόνο στη μορφή του Διδασκάλου που μας μύησε. Αυτό σημαίνει ότι η Ακτινοβόλος μορφή, που θα εμφανιστεί και θα μας οδηγήσει στο Σπίτι μας, είναι η μορφή του Διδασκάλου που μας μύησε. Ο Διδάσκαλος μπορεί με τη θέλησή του να μας στείλει κάποιες φορές το διάδοχό του να μας εμφανιστεί, αυτό όμως έγκειται στην επιλογή ή τη θέληση του Διδασκάλου μας.

Γενικά, όταν καθόμαστε σε διαλογισμό ή ενόραση, βλέπουμε την Ακτινοβόλο μορφή του δικού μας Διδασκάλου. Όταν λέμε ενόραση, εννοούμε ότι η μορφή του Διδασκάλου εμφανίζεται από μόνη της χωρίς εμείς να τη σχηματίζουμε με το μυαλό ή να τη φανταζόμαστε. Είναι η μορφή που εμφανίζεται από μόνη της την ώρα του διαλογισμού.

Επομένως, είναι πολλά τα κέρδη που αποκομίζουμε από το ζωντανό Διδάσκαλο του καιρού μας. Αν δεν έχουμε προοδεύσει μέχρι του σημείου να βλέπουμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου μας Εσωτερικά, επειδή δεν μπορούμε να αποσυρθούμε πλήρως, τότε ο ζωντανός Διδάσκαλος μπορεί να μας παρέχει την καθοδήγηση που χρειαζόμαστε για να φτάσουμε στο στόχο μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ δήλωσε ότι ο Διδάσκαλος φροντίζει τους συγγενείς ενός μυημένου τέσσερις γενιές πριν και τέσσερις γενιές μετά τη στιγμή της μύησης. Αυτό σημαίνει ότι θα πάρουν την ανθρώπινη μορφή στην επόμενη γέννησή τους ότι θα συναντήσουν το ζωντανό Διδάσκαλο του καιρού τους και θα πάρουν μύηση στο Νάαμ;

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ μας έχει πει ότι ο Διδάσκαλος θα φροντίσει τα μέλη της οικογένειας που αγαπούν το μυημένο, ακόμη κι αν οι ίδιοι δεν είναι μυημένοι. Αυτό σημαίνει ότι μετά το θάνατό τους τα μέλη της οικογένειάς μας δεν θα πέσουν κάτω από την ανθρώπινη μορφή στην επόμενη ενσάρκωσή τους. ***Δεν υπάρχει όμως γενικός κανόνας*** για κάθε περίπτωση. Η επόμενη γέννησή τους σίγουρα θα γίνει στην ανθρώπινη μορφή και όχι στη μορφή ζώου ή σε άλλη κατώτερη μορφή ζωής. Επίσης θα είναι στη μοίρα τους να συ-

ναντήσουν το ζωντανό Διδάσκαλο του καιρού τους ***σε κάποια μελλοντική τους γέννηση και να λάβουν μύηση στο Νάαμ, αλλά το πότε, το πού και το πώς αυτό θα συμβεί, είναι στα χέρια του Διδασκάλου.*** Δεν μπορούμε να δώσουμε ένα γενικό κανόνα σ' αυτό. Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι η ψυχή του συγγενούς που έχει στενή σχέση με το μαθητή και αγαπάει το μαθητή, βρίσκεται πλέον στα χέρια του Διδασκάλου και σ' αυτό τον Διδάσκαλο έγκειται να αποφασίσει για τις λεπτομέρειες του τρόπου και του χρόνου που αυτό το άτομο θα μυηθεί. Οφείλω όμως να σας διαβεβαιώσω ότι, μιας και βρεθεί στα χέρια του Διδασκάλου, ο Διδάσκαλος δεν πρόκειται να αναπαυτεί, μέχρι να οδηγήσει αυτή την ψυχή πίσω στο Αιώνιο Σπίτι μας, στο Σατς Καντ.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΑΝΤ ΝΤΑΡΣΑΝ ΣΙΝΓΚ ΤΖΙ ΜΑΧΑΡΑΤΖ

Αυτή η ομιλία, με τίτλο "Sant Darshan Singh Ji Maharaj's Love", δόθηκε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ το Σεπτέμβριο του 1996 στο Δελχί, κατά τη διάρκεια των εορταστικών εκδηλώσεων για τη συμπλήρωση εβδομήντα πέντε χρόνων (Αδαμάντινο Ιωβηλαίο) από τη γέννηση του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Υπάρχει ένας πανέμορφος στίχος από ένα ποίημα της Ελίζαμπεθ Μπρόουνινγκ που λέει: *«Πώς σε αγαπώ; Άσε με να μετρήσω τους τρόπους.»* Αυτός ο στίχος άνετα μπορεί να ισχύσει για τον Φιλεύσπλαχνο Διδάσκαλο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, στη μνήμη του οποίου εορτάζουμε το Αδαμάντινο Ιωβηλαίο, την επέτειο των εβδομήντα πέντε χρόνων από τη γέννησή του. Ο καθένας μας έχει τη δικιά του συλλογή από τους αμέτρητους τρόπους που μας αγάπησε. Αυτές οι αναμνήσεις είναι πάντοτε ζωντανές μέσα στο μυαλό μας και μας τρέφουν στις περιόδους των δοκιμασιών και των βασάνων.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν αυθεντία στο να μας δείχνει πώς να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας. Οποιοσδήποτε έφθανε στη πόρτα του, ένοιωθε να τον αγαπούν. Οι άνθρωποι που ήταν στο περιβάλλον του οι συγγενείς και οι φίλοι του ένοιωθαν να τους αγαπάει. Ακόμα κι οι ξένοι άνθρωποι που δεν τον συνάντησαν παρά μόνο μια φορά επέστρεφαν, για να εξιστορήσουν στους άλλους ότι ένοιωσαν τόση αγάπη από εκείνον όση δεν είχαν νοιώσει από κανέναν άλλον στη ζωή τους. Ποιο ήταν το μυστικό της αγάπης του; Τι ήταν αυτό που έκανε προκειμένου τόσες αναρίθμητες ψυχές να νοιώσουν ότι τις αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο; Ας ξαναθυμηθούμε τους πολλούς τρόπους που αγαπούσε κι ας πάρουμε ένα μάθημα απ' αυτό, έτσι ώστε να μπορέσουμε να καλλιεργήσουμε στη δικιά μας ζωή την ικανότητα να αγαπάμε.

Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να μπαίνει στο μυαλό, στην καρδιά και στην ψυχή κάποιου και να τον καταλαβαίνει. Θα γνώριζε τι σκεπτόταν και τι ένοιωθε κάποιος, θα επικοινωνούσε μαζί του, στο δικό του επίπεδο και θα ασχολούταν με τις ανάγκες του. Οι άνθρωποι που τον συναντούσαν ένοιωθαν ότι ακούγονταν. Τους άκουγε με προσοχή και με συμπάθεια για να τους καταλάβει. Γνώριζε τι επιθυμούσε, τι προσδοκούσε και τι χρειαζόταν κάποιο άτομο. Επίσης, τους έδινε να καταλάβουν ότι τους κατανοούσε. Μετά από αυτό το σημείο, μπορούσε να απαντήσει στις προσευχές τους προσφέροντάς τους τη βοήθεια που χρειάζονταν, την αγάπη που είχαν ανάγκη, την προσοχή που είχαν ανάγκη και τη φροντίδα που είχαν ανάγκη. Έφευγαν από την πόρτα του νοιώθοντας σαν να είχαν φύγει από πάνω τους τα φορτία που κουβαλούσαν.

Με το να παίρνει τα φορτία τους, οι άνθρωποι έφευγαν χαρούμενοι και μεθυσμένοι από ευτυχία. Έτσι, και οι ίδιοι εξάπλωναν αυτή την αγάπη σε όλους όσους συναντούσαν. Ακτινοβολούσαν αυτή την αγάπη. Τους πλημμύριζε τόσο πολύ με αγάπη, που η αγάπη ξεχείλιζε. Όταν κάποιος ξεχειλίζει, τότε μπορεί να μοιραστεί με τους άλλους.

Σιγουρευόταν επίσης ότι ο καθένας έπαιρνε περισσότερο από όσο του χρειαζόταν για να χορτάσει. Αν κάποιος που τον συναντούσε έτεινε μπροστά του μια μικρή κούπα, όχι μόνο τη γέμιζε, αλλά τη γέμιζε μέχρι να ξεχειλίσει, ή του έδινε μια μεγαλύτερη κούπα. Έχοντας γεμάτη αυτή τη μεγαλύτερη κούπα, είχαν περισσότερα για να μοιραστούν με τους άλλους.

Αν δύο άνθρωποι είχαν κάποια διαφωνία, θα τους έδινε τόσο πολύ αγάπη, θα τους μεθούσε τόσο πολύ, που θα είχαν ξεχάσει το λόγο της διαφωνίας τους. Αν δυο παιδιά είναι πεινασμένα, είναι βέβαιο ότι θα μαλώσουν για ένα μπισκότο. Αν όμως τα ταΐσεις και τα δύο και τα ικανοποιήσεις, δεν πρόκειται να μαλώσουν. Μόνο αυτοί που πεθαίνουν της πείνας εποφθαλμιούν το φαγητό του άλλου. Αν όμως αυτοί είχαν φάει όσο χωράει το στομάχι τους, δεν θα είχε απομείνει τίποτα που να επιθυμούν, τίποτα που να πάρουν από τους άλλους. Αντιμετώπιζε, λοιπόν, κάθε πρόβλημα πλημμυρίζοντας με αγάπη τα ενδιαφερόμενα μέρη. Όλοι ένοιωθαν ότι τους άκουγε και τους καταλάβαινε. Μετά έλυνε το πρόβλημα με ένα τέτοιο τρόπο, που ο καθένας ένοιωθε ευτυχισμένος. Είχε την οξυδέρκεια και τη σοφία να

εξασφαλίσει σίγουρη νίκη για τον καθένα.

Είχε υιοθετήσει στη ζωή του την ιδέα τού να βγαίνεις πάντα νικητής πολύ πριν αυτή υιοθετηθεί από το σύγχρονο κλάδο της διοίκησης επιχειρήσεων. Γνώριζε ότι αυτές οι αντιπαραθέσεις έπρεπε να επιλυθούν, πριν να προσπαθήσει κάποιος να συγκεντρωθεί στο διαλογισμό του. Αν κάποιος είναι αναστατωμένος εξαιτίας των αντιπαραθέσεών του με τους άλλους, δεν μπορεί να αυτοσυγκεντρωθεί και να διαλογιστεί. Έτσι, ο Διδάσκαλος ενδιαφερόταν να δώσει λύση στα προβλήματα με τέτοιο τρόπο, που ο καθένας να νοιώθει ότι τον αγαπούν, τον καταλαβαίνουν και τον σέβονται.

Είχε ένα θαυμάσιο τρόπο να κάνει κάθε άνθρωπο να αισθάνεται αξιοπρόσεκτος, σημαντικός και ιδιαίτερος. Κάποιες φορές χρησιμοποιούσε το όνομα κάποιου σαν αφορμή για μια ομιλία. Άλλες φορές εξιστορούσε ένα περιστατικό από το παρελθόν κάποιου ανθρώπου, αφήνοντάς τον κατάπληκτο που ήταν ενήμερος, ακόμα και που θυμόταν το γεγονός.

Υπήρχαν φορές που έκανε τρυφερά αστεία, για να δείξει στους άλλους ότι τους γνώριζε καλά και τους καταλάβαινε. Είτε γιόρταζε τα γενέθλια είτε την επέτειο κάποιου, έκανε τους άλλους να αισθάνονται ότι τους θεωρούσε σημαντικούς για τον ίδιο.

Ήταν τόσο φιλεύσπλαχνος, που θεωρούσε δικό του τον πόνο του καθενός. Αν τον επισκεπτόμαστε προβληματισμένοι από κάποια σωματική δυσχέρεια, αφιέρωνε χρόνο για να βοηθήσει, να βρει τον καλύτερο γιατρό ή την καλύτερη θεραπεία ερευνώντας όλες τις πλευρές του προβλήματός μας. Τον έχω δει πολλές φορές να επισκέπτεται τους αρρώστους στα σπίτια τους ή στα νοσοκομεία. Οι άνθρωποι, συχνά φοβισμένοι, του πήγαιναν να δει τις ακτινογραφίες ή τις ιατρικές τους γνωματεύσεις. Τους ενεθάρρυνε και τους βοηθούσε να ζητήσουν μια δεύτερη γνώμη, προκειμένου να ακολουθήσουν τη σωστή θεραπεία. Έπειτα, χωρίς να το γνωρίζει κανείς, έπαιρνε πάνω στο σώμα του το κάρμα και τον πόνο τους και οι ίδιοι συχνά θεραπεύονταν με ένα θαυματουργό τρόπο. Άνθρωποι με όγκους, αναπνευστικά προβλήματα, στομαχικά προβλήματα και επάρατες νόσους, ξαφνικά θεραπεύονταν. Τέτοιο ήταν το μέγεθος του ελέους και της φιλευσπλαχνίας του.

Φρόντιζε να λαμπρύνει τη μέρα κάθε ανθρώπου χαιρετώντας τον

με τρυφερά λόγια, με ερωτήσεις που έδειχναν το ενδιαφέρον του, με ένα χαμόγελο ή ένα εγκάρδιο χτύπημα στο κεφάλι, στην πλάτη ή τον ώμο, μια ζεστή αγκαλιά ή εκφράζοντας τις ευχαριστίες του σε αυτόν. Ακόμα κι αν κάποιος δεν τον έβλεπε προσωπικά, ο Διδάσκαλος εξασφάλιζε ένα πανέμορφο δώρο για αυτόν τον άνθρωπο, προκειμένου να το ρίξει μέσα στο κουτί των αναμνήσεών του. Ήταν σαν να βρίσκονταν σ' ένα παράδεισο αγάπης, στον οποίο ποτέ δεν σταματούσε να προσφέρει τα δώρα της αγάπης και της προσοχής του.

Ήταν τέτοιοι οι τρόποι του, που ακόμα κι αν έπρεπε να επιβάλει κάποια πειθαρχία στους ανθρώπους, δίνοντάς τους οδηγίες να βελτιώσουν τη συμπεριφορά ή τη δουλειά τους, το έκανε με τόση αγάπη να ρέει μέσα από τα μάτια του, που ούτε πέρναγε από το μυαλό κάποιου ότι αυτό που έπαιρνε ήταν μια αυστηρή συμβουλή που επέβαλλε κάποια πειθαρχία. Αντίθετα, ένοιωθε να πλέει σε πελάγη αγάπης. Η επίδραση της αγάπης που πρόσφερε είχε σαν αποτέλεσμα να ανοίγει η καρδιά των ανθρώπων με τα λόγια του, παρακινώντας τους να κάνουν τη συμβουλή του ένα ακέραιο κομμάτι του εαυτού τους. Έτσι, οι άλλοι μεταμορφώνονταν μέσω της μαγείας της αγάπης Του. Η αγάπη ήταν ο Διδάσκαλος. Όταν κάποιος νοιώθει ότι τον αγαπούν, έχει μεγαλύτερη τάση να δίνει την προσοχή του, γιατί αισθάνεται ότι ο άλλος πραγματικά πασχίζει για το καλό του και νοιάζεται για τη βελτίωσή του. Όταν κάποιος δεν αισθάνεται ότι τον αγαπούν, τότε δεν έχει εμπιστοσύνη στη συμβουλή που δίνει κάποιος άλλος και νοιώθει ότι κάποιο άλλο είναι το κίνητρό του. Είναι η αγάπη που μας μεταμορφώνει και αυτή την τέχνη την κατείχε ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Γι' αυτό μπορούσε κι έγραφε στίχους όπως ο επόμενος:

Ω Οινοχόε!
Κάνε αυτούς που είναι από καιρό χωρισμένοι να αγκαλιαστούν
Και μέσω της μέθης της αγάπης Σου κάνε την ανθρωπότητα αληθινά ανθρώπινη.

Ήξερε ότι μεθώντας τους ανθρώπους με αγάπη, θα μεταμορφώνονταν σε αληθινούς ανθρώπους και θα αγκάλιαζαν ο ένας τον άλλον. Κάθε άνθρωπος που ερχόταν στο κατώφλι του δεχόταν αυτή τη μέθη και τη μακαριότητα και τότε όλοι αυτοί εργάζονταν με αγάπη.

Σε κάποιους άλλους στίχους γράφει:

Σ' αυτό τον κόσμο ο καθένας νοιάζεται για τις δικές του στενοχώριες
Μόνον ο Ντάρσαν νοιάζεται για τη θλίψη των συνανθρώπων του.

Λέει ότι αυτός ο κόσμος είναι γεμάτος με ανθρώπους, πολλοί από τους οποίους είναι εγκλωβισμένοι στα δικά τους προβλήματα και βάσανα. Λίγοι είναι ελεύθεροι για να κοιτάξουν πέρα από τα δικά τους προβλήματα και να δώσουν λύσεις στα προβλήματα των άλλων. Όμως, ένας που είναι γεμάτος από αγάπη και συμπόνια μπορεί να μοιραστεί τις οδύνες τους, να ακούσει τον πόνο τους, να καθησυχάσει τους φόβους τους και να στεγνώσει τα δάκρυά τους. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν σαν το μαντίλι με το οποίο μπορούσαν να σκουπίσουν τα δάκρυά τους. Ελαφρύνοντας τα φορτία, τούς βοηθούσε να ακινητοποιήσουν το νου για να πραγματοποιήσουν το Εσωτερικό μυστικιστικό ταξίδι. Αυτό τους απελευθέρωνε προκειμένου να αυτοσυγκεντρωθούν στο διαλογισμό, στο Εσωτερικό Φως και τον Ήχο και να πετάξουν ψηλά στο Υπερπέραν.

Ο διαλογισμός μάς βοηθάει να υψωθούμε πάνω από τα εγκόσμια προβλήματα. Όταν έχουμε συνδεθεί με το Εσωτερικό Φως και τον Ήχο του Θεού, η ψυχή μας λούζεται στη Θεία αγάπη. Μεθάει τόσο πολύ που μπορεί να ξεχάσει αυτά που τη στενοχωρούν και την πονάνε. Υπάρχουν όμως φορές που είμαστε τόσο προβληματισμένοι απ' το σωματικό και το συναισθηματικό μας πόνο που δεν μπορούμε να αυτοσυγκεντρωθούμε στο διαλογισμό. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ θα βοηθούσε να ελαφρυνθούν τα φορτία των ανθρώπων τόσο, ώστε να μπορούν να καθίσουν για διαλογισμό. Θα άκουγε τα προβλήματά τους και θα έβρισκε λύσεις, απελευθερώνοντάς τους έτσι από το βαρύ φορτίο των δυσκολιών τους, για να μπορέσουν να διαλογιστούν και μετά, μέσω του διαλογισμού, να βιώσουν καταστάσεις ηρεμίας και γαλήνης και έτσι να αντιμετωπίσουν τα δυσάρεστα γεγονότα της ζωής τους. Αυτό κάνει ένας ζωντανός Διδάσκαλος. δεν μας βοηθάει μόνο να συνδεθούμε με το Εσωτερικό Φως και τον Ήχο, αλλά είναι κι ο φίλος που στέκεται στο πλευρό μας, που μας βοηθάει επίσης να ξεπεράσουμε τα προβλήματα που έχουμε στην καθημερινότητά μας. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ έλεγε πως αν η διάνοια έχει απορίες, πρέπει να ικανοποιηθεί, προκειμένου να συνεχίσει την άσκηση του διαλογισμού. Γι' αυτό, απαντούσε στις ερωτήσεις των ανθρώπων, μέχρι

να νοιώσουν ικανοποιημένοι. Παρόμοια, αν ένας άνθρωπος δεν μπορούσε να βρει τη λύση σ' ένα του πρόβλημα και βάραινε τόσο πολύ το νου του που δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σε τίποτα άλλο, ούτε και στο διαλογισμό του, θα τον βοηθούσε να βρει κάποια λύση. Αυτό είναι ένα από τα οφέλη τού να έχουμε ένα ζωντανό Διδάσκαλο να μας βοηθάει σε όλες τις παραμέτρους της ζωής.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να βοηθηθεί κάποιος από ένα Διδάσκαλο. Αν δεν μπορούμε να Τον δούμε στο φυσικό επίπεδο, μπορούμε να του γράψουμε. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ κάποτε διηγήθηκε πώς μπορούσε κανείς να βοηθηθεί ακόμα και γράφοντας ένα γράμμα στον Διδάσκαλο. Ύστερα, πρόσθεσε ότι ο Διδάσκαλος γνωρίζει τα πάντα και πως ακόμα κι αν του γράψουμε χωρίς να στείλουμε το γράμμα, αυτός θα ανταποκριθεί, κι όπως είπε: *«Μπορούμε να γλιτώσουμε τα έξοδα για το γραμματόσημο»*. Ακριβώς όπως ο Θεός απαντά πιο άμεσα στις ειλικρινείς κραυγές ενός μερμηγκιού, παρά στη δυνατή κλαγγή του ελέφαντα, έτσι κι ο Διδάσκαλος απαντά στις Εσωτερικές κραυγές και τις προσευχές των μαθητών του. Αυτό το έχουμε δει πολλές φορές να συμβαίνει στη ζωή των μεγάλων Διδασκάλων, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και του Φιλεύσπλαχνου Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Ο καθένας μας μπορεί να ξαναθυμηθεί το μεγάλο αριθμό των περιπτώσεων στις οποίες εκείνοι ανταποκρίθηκαν στις προσευχές και τα αιτήματα που έρχονταν από το βάθος της καρδιάς μας.

Καθώς γιορτάζουμε το Αδαμάντινο Ιωβηλαίο του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, την 75η επέτειο της γέννησής του, ας ξαναθυμηθούμε την αγάπη, τη Χάρη, τη φιλευσπλαχνία του και τον τρόπο με τον οποίο άγγιξε τη ζωή μας. Ας ξανασκεφτούμε τα δώρα που μας πρόσφερε και ας τα μοιραστούμε, έτσι ώστε η ανθρωπότητα στο παρόν, αλλά και οι μελλοντικές γενιές να μάθουν για το μεγαλείο του και τους αμέτρητους τρόπους με τους οποίους μας αγάπησε. Επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω με κάποιους στίχους τού Σαντ Ντάρσαν Σινγκ που μας δείχνουν την ικανότητά του να δίνει πολλή αγάπη σε κάθε άνθρωπο που συναντούσε. Έγραψε:

Έμαθα να αγαπώ όλη τη Δημιουργία σου Κύριε, σαν δική μου
Το μήνυμά Σου της αγάπης είναι το ίδιο το νόημα της ζωής μου.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ

Αποσπάσματα από ομιλίες του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ που δημοσιεύονται στη στήλη "Ζώντας στο Μονοπάτι" – Πρακτικές Οδηγίες για την Πνευματική Ζωή.

Πολλοί από μας έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε σωματικά πολύ δυνατοί. Μπορεί να νομίζουμε ότι εμφανισιακά είμαστε πολύ όμορφοι. Μπορεί να είμαστε εγωιστές εξαιτίας της διάνοιάς μας ή επειδή έχουμε διαβάσει πολύ. Μπορεί να είμαστε εγωιστές εξαιτίας της εργασίας που κάνουμε ή της θέσης όπου έχουμε φθάσει. Μπορεί να είμαστε εγωιστές επειδή είμαστε πλούσιοι ή επειδή έχουμε δημιουργήσει μια δικιά μας αυτοκρατορία στον φυσικό κόσμο. Όλες αυτές οι περιπτώσεις μας κάνουν να κοιτάμε τους άλλους σαν να είναι κατώτεροι από μας. Για όσο καιρό ζούμε σε αυτή τη κατάσταση, δεν είμαστε ικανοί να βοηθήσουμε κανέναν άλλο. Μπορεί να βοηθήσουμε κάποιον οικονομικά, αν είμαστε πολύ πλούσιοι. Μπορούμε να βοηθήσουμε κάποιον σωματικά, αν είμαστε πολύ δυνατοί. Αλλά αν κατά τη διαδικασία είμαστε εγωιστές εξαιτίας της δικιάς μας κατάστασης, αυτή η βοήθεια δεν είναι χρήσιμη για την πνευματική μας πρόοδο. Είναι πολύ σημαντικό να είμαστε ταπεινοί και να μάθουμε να μη σκεφτόμαστε πάρα πολύ τον εαυτό μας.

Πολλοί άνθρωποι, όταν βοηθάνε άλλους, περιμένουν να τους δοθούν ανταλλάγματα, εξαιτίας του «εγώ» τους. Το να είμαστε εγωιστές όταν βοηθάμε τους άλλους είναι λάθος. Αν θεωρούμε ότι είμαστε σ' ένα ανώτερο επίπεδο, πάντα κοιτάμε τους άλλους αφ' υψηλού. Όμως είναι πολύ σημαντικό να μάθουμε να είμαστε ταπεινοί. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έλεγε ότι τη ζωή μας πρέπει να χαρακτηρίζουν τρία πράγματα: «πρώτον ταπεινοφροσύνη, δεύτερον ταπεινοφροσύνη και

τρίτον ταπεινοφροσύνη.» Χρειάζεται να διάγουμε μια ταπεινή ζωή. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ θα έλεγε ότι το 99,9% της ταπεινοφροσύνης βρίσκεται στη ζωή των Αγίων. Γιατί παραδειγματιζόμαστε από τους Αγίους; Είναι επειδή θέλουμε να κερδίσουμε κάτι. Θέλουμε να κάνουμε τη ζωή μας όπως είναι η δικιά τους. Αν η ζωή τους είναι 99,9% ταπεινοφροσύνη, τότε η ταπεινοφροσύνη είναι μια σημαντική αρετή, που πρέπει να έχουμε.

Συνειδητοποιώντας την αγάπη του Θεού μέσα μας, αναπτύσσουμε ταπεινοφροσύνη καθώς βλέπουμε το χέρι Του παντού. Αναγνωρίζουμε ότι Αυτός είναι ο πράττων. Ήταν Αυτός που δημιούργησε αυτό το σύμπαν και εμάς τους ίδιους και κρατάει τη ζωή μας στα χέρια Του. Όταν το συνειδητοποιήσουμε τότε θα ξέρουμε ποια είναι η αξία μας. Δεν είμαστε παρά μαριονέτες στα χέρια Του. Είναι το παν στα πάντα. Όταν αναπτύξουμε αυτή την ταπεινότητα πνεύματος, ο εγωισμός μας εξαφανίζεται. Δεν θα υποφέρουμε πια από υπερηφάνεια πλούτου, θέσης, γνώσης ή δύναμης, γιατί θα ξέρουμε πως ό,τι παίρνουμε προέρχεται απ' τον Θεό. Αυτός δίνει και Αυτός παίρνει. Εμείς είμαστε απλώς οι ταπεινοί δέκτες στην πόρτα Του. Όταν εξαφανίζεται το εγώ μας, ενεργούμε με ταπεινό τρόπο στις σχέσεις μας με τους άλλους. Δεν μπορεί πια να πληγώσει κανέναν η περηφάνια και η ματαιοδοξία μας. Φερόμαστε σε όλους τους ανθρώπους ως ίσοι προς ίσους, με σεβασμό.

Καθώς προοδεύουμε στο Μονοπάτι, αντιλαμβανόμαστε όλο και πιο πολύ τη Χάρη του Θεού να μας στηρίζει. Σαν αποτέλεσμα, αναπτύσσουμε σταδιακά όλο και περισσότερο την αρετή της ταπεινότητας. Αρχίζουμε να βλέπουμε ότι δεν είμαστε οι πράττοντες. Όσο καιρό θεωρούμε ότι εμείς ενεργούμε, υποκείμεθα στους νόμους της δράσης και της αντίδρασης, στους νόμους του κάρμα.

Όταν αναπτύξουμε αγάπη, ξεπερνάμε την απληστία και τον εγωισμό μας. Όταν αγαπάμε, το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να βοηθάμε και να υπηρετούμε τους άλλους χωρίς καμία σκέψη για τον εαυτό μας. Δεν υπάρχει τέλος στα πράγματα που θέλουμε να κάνουμε γι' αυτούς που αγαπάμε. ***Αγάπη σημαίνει έλλειψη εγωισμού.*** Όταν αγαπάμε, λαμβάνουμε υπόψη μόνο τις επιθυμίες και τις ανάγκες αυτών που αγαπάμε. Είμαστε γεμάτοι ταπεινότητα και γλυκύτητα. Τρέφουμε μεγαλύτερη εκτίμηση γι' αυτούς που αγαπάμε,

παρά για τον εαυτό μας.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, μας υπενθύμιζε ότι πρέπει να καθόμαστε στην παρουσία του Διδασκάλου μ' ένα πνεύμα ταπεινότητας. Ο νους μας δεν θα πρέπει να κρίνει και να κάνει εκτιμήσεις για όσα διαδραματίζονται. Θα πρέπει να καθόμαστε γεμάτοι αγάπη, με την αγνότητα και την ανοιχτή καρδιά ενός παιδιού. Τότε θα διαπιστώσουμε ότι σιγά σιγά θα νιώσουμε τη θεία μέθη να ρέει μέσα μας. Θα μας μουσκέψει από την κορυφή μέχρι τα νύχια.

Αν επιθυμούμε να έχουμε μια αληθινή συνάντηση με το Διδάσκαλό μας (*Εσωτερικά*), η οποία να μπορεί να μας οδηγήσει στην Αγκαλιά του Κυρίου, τότε πρέπει να καθόμαστε για διαλογισμό σε κατάσταση δεκτικότητας. Πρέπει να κατασιγάσουμε τις σκέψεις μας και να εστιάζουμε το βλέμμα μας συνεχόμενα και με αγάπη σε ό,τι εμφανίζεται μπροστά στην Εσωτερική μας όραση. Στην αρχή, ενδεχομένως να βλέπουμε σκοτάδι, το οποίο όμως στη συνέχεια δίνει τη θέση του σε φώτα από διάφορα χρώματα, μέχρι που τελικά βλέπουμε τον "έναστρο ουρανό". Ό,τι κι αν δούμε θα πρέπει να συνεχίσουμε να κοιτάμε και να εστιάζουμε το βλέμμα μας στο κέντρο του. Αν καθόμαστε σαν να είμαστε άδειες κούπες που περιμένουν να χυθεί το νέκταρ μέσα τους, αν είμαστε ταπεινοί και γεμάτοι αγάπη και δεν έχουμε αρπακτική διάθεση, τότε θα έχουμε υιοθετήσει τη στάση που απαιτείται για να λάβουμε τη Χάρη του.

Η ταπεινοφροσύνη είναι ένα σημάδι της συνειδητοποίησης ότι υπάρχει μια ανώτερη δύναμη μέσα μας. Όταν νομίζουμε ότι είμαστε οι σπουδαιότεροι, τότε γινόμαστε εγωιστές. Όταν νομίζουμε ότι είμαστε οι καλύτεροι και ξέρουμε καλύτερα τα πράγματα από τους άλλους, αρχίζουμε να αντιμετωπίζουμε τους άλλους με ανάλογο τρόπο. Όταν όμως συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει η Δύναμη του Θεού, της οποίας εμείς αποτελούμε τμήμα, αυτόματα γινόμαστε ταπεινοί.

Ο εγωισμός σχετίζεται με το αίσθημα πως οτιδήποτε έχουμε λάβει οφείλεται αποκλειστικά στις δικές μας προσπάθειες. Σε πολλές περιπτώσεις θεωρούμε ότι είμαστε κάτι σαν βασιλιάδες ή βασίλισσες, σαν να πρέπει δικαιωματικά να μας ανήκουν τα πάντα και τότε αρχίζουμε να συμπεριφερόμαστε και με ανάλογο τρόπο. Περιμένουμε οι άλλοι να υποκλίνονται μπροστά σε κάθε επιθυμία μας. Όταν αποκτάμε κάτι, νομίζουμε ότι αυτό οφείλεται εξολοκλήρου στη δικιά μας

προσπάθεια και ποτέ δεν θεωρούμε ότι αυτό μπορεί να οφείλεται σε κάποια ευλογία που μας έχει δοθεί.

Η πνευματική αγάπη μας προσκαλεί κάθε στιγμή, κι αν μόνο στρέψουμε το βλέμμα μας προς το μέρος της και με ειλικρίνεια προσευχηθούμε στον Κύριο να μας φέρει στην Αγκαλιά Του, Αυτός σίγουρα θα ανταποκριθεί. Αν και είναι δύσκολο να το πιστέψουμε, είναι γεγονός ότι το μόνο πράγμα που μας χωρίζει από την αιώνια ευτυχία και αγάπη είναι ο ίδιος μας ο εαυτός. Εμείς οι ίδιοι είμαστε ο χειρότερος εχθρός μας. Ο νους και το εγώ μάς οδηγούν σε μια τρελή αναζήτηση της ευτυχίας μέσα στον κόσμο. Αν μόνο σταματήσουμε, καθίσουμε ήρεμοι μέσα στη σιωπή του εαυτού μας και προσευχηθούμε στον Κύριο, Αυτός σίγουρα θα εμφανιστεί μπροστά μας. Θα μας ανυψώσει από το βούρκο του κόσμου και θα μας οδηγήσει στο βασίλειο του Φωτός, όπου μπορούμε να πιούμε όσο θέλουμε από την Πηγή της αιώνιας αγάπης.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ομιλία αυτή, με τίτλο “The Miracle of Love”, δόθηκε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ το 1998 με αφορμή τον εορτασμό των Χριστουγέννων, του Τσανουκά και του Κουάντζα.

Καθώς γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα, το Τσανουκά και το Κουάντζα, οι σκέψεις μας στρέφονται στον Θεό. Καθεμιά από αυτές τις γιορτές αποτελεί μια μορφή εορτασμού της αγάπης του Θεού για την ανθρωπότητα. Είτε γιορτάζουμε τη γέννηση του Ιησού είτε γιορτάζουμε το Τσανουκά ή το θαύμα των φώτων που έκαιγαν επί οκτώ ημέρες, η καρδιά μας πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη για την αγάπη του Θεού για μάς αλλά και τους πάμπολλους τρόπους που Αυτός τη δείχνει. Η αγάπη που νιώθει ο Θεός για μας είναι άπειρη. Η Χάρη και το έλεός Του είναι απεριόριστα.

Υπάρχει μια ιστορία που έπεσε στα χέρια μου τυχαία και έχει για μένα ιδιαίτερη σημασία, επειδή απεικονίζει το θαύμα της Θεϊκής αγάπης. Δυο γονείς καθόντουσαν στο σαλόνι τους και συζητούσαν τι θα έπρεπε να κάνουν με το γιο τους, που είχε κάνει κάποια σκανταλιά. Είχε συμπεριφερθεί άσχημα κι ένοιωθαν ότι αυτό δικαιολογούσε την επιβολή κάποιας τιμωρίας.

Η μητέρα είπε: «Την τελευταία φορά που συνέβη κάτι παρόμοιο αποφασίσαμε να τον κλείσουμε στο δωμάτιό του όλο το βράδυ και να του δώσουμε να φάει μόνο λίγο ξερό ψωμί και να πιει μόνο νερό και σίγουρα να μη δει τηλεόραση». Ο πατέρας συμφώνησε: «Ναι, πράγματι αυτό αποφασίσαμε». Έτσι, η γυναίκα του πρότεινε: «Ας κάνουμε το ίδιο». Ο πατέρας τότε φώναξε το αγόρι του και του εξήγησε ότι η συμπεριφορά του ήταν απαράδεκτη και γι’ αυτό θα έπρεπε να ανέβει επάνω στο δωμάτιό του και να μείνει εκεί όλο το βράδυ χωρίς να φάει το νόστιμο φαγητό που είχε ετοιμάσει η μητέρα του αλλά μόνο να πιει και να φάει, νερό και ξερό ψωμί. Το αγόρι ανέ-

βηκε σκυθρωπό στο δωμάτιό του και έκανε ό,τι του είπαν. Ύστερα από μια ώρα, ο πατέρας είπε στη γυναίκα του: «Νιώθω άσχημα γι' αυτόν. Θα πρέπει να νοιώθει πολύ μόνος. Ίσως θα έπρεπε να τον φωνάξουμε να φάει μαζί μας». Η μητέρα τού παιδιού είπε: «Αν το κάνεις αυτό, δεν θα σέβεται πλέον το λόγο σου. Θα σκεφτεί ότι είσαι ελαστικός και θα συμπεριφερθεί και πάλι άσχημα ξέροντας ότι και πάλι θα την γλιτώσει». Ο άντρας απάντησε: «Έχεις δίκιο. Δεν θα πρέπει να τον κάνω να χάσει τον σεβασμό του στα λόγια μου. Δεν πρέπει να τον φωνάξω να έρθει κάτω». Για λίγη ώρα ο πατέρας καθόταν σκεφτικός νιώθοντας μεγάλο πόνο μέσα στην καρδιά του, γιατί ο γιος του ήταν ολομόναχος πάνω στο δωμάτιο τρώγοντας το λιτό του γεύμα. Ζήτησε λοιπόν και πάλι από τη γυναίκα του να του δώσουν χάρη. Όμως αυτή του απάντησε και πάλι: «Θέλεις να χάσει το σεβασμό που νιώθει για σένα και να κάνει ξανά το ίδιο λάθος;». Ο άντρας διστάζοντας της είπε: «Όχι, έχεις δίκιο. Δεν μπορώ να αθετήσω το λόγο μου, όμως θα νιώθει τόση μοναξιά». Ανέβηκε λοιπόν επάνω και μπήκε στο δωμάτιο του παιδιού του: «Ήρθα να σου κάνω παρέα και να φάω μαζί σου ξερό ψωμί και νερό», είπε στο γιο του.

Τόση ήταν η αγάπη του πατέρα για το γιο του και ο πόνος που ένιωθε για τη δοκιμασία που περνούσε, ώστε, παρότι ήθελε να του δώσει το μάθημά του, επιθυμούσε να του παρασταθεί για να ελαττωθεί η στενοχώρια του παιδιού του. Αυτή η ιστορία είναι ένα καλό παράδειγμα που μας δείχνει το μέγεθος της αγάπης του Θεού για την ανθρωπότητα. Όπως το παιδί, έτσι κι εμείς έχουμε συμπεριφερθεί άσχημα. Έχουμε παραβιάσει με πάρα πολλούς τρόπους τους Θεϊκούς νόμους της αγάπης, της μη βίας, της φιλαλήθειας, της ευγένειας και της προσφοράς υπηρεσιών στους άλλους και όπως το αγόρι, έτσι κι εμείς πρέπει να υποστούμε τις συνέπειες των πράξεών μας, με το να δρέπουμε τους καρπούς του κάρμα μας. Ο Θεός όμως, όπως ο πατέρας της ιστορίας μας, υποφέρει βλέποντάς μας να περνάμε απ' αυτά τα μαρτύρια. δεν θέλει να παραβιάζουμε τους νόμους Του. Αφού όμως το κάνουμε, πρέπει να πληρώσουμε το τίμημα. Ο Κύριος όμως είναι τόσο τρυφερός που δεν μπορεί να αντέξει το μαρτύριο που πρέπει να υποστούμε. Τι κάνει λοιπόν ο Θεός; Κατεβαίνει εδώ κάτω στη γη για να υποφέρει μαζί μας, να μοιραστεί τον πόνο και

τα βάσανά μας και να μας περιβάλει με την αγάπη Του, ώστε να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε τα βάσανα και τις δοκιμασίες μας. Ο Θεός βρίσκει τρόπους να ελαττώσει τον πόνο μας δείχνοντάς μας το θαύμα της αγάπης.

Τα Χριστούγεννα είναι ένα ενδεικτικό και σπουδαίο παράδειγμα της καθόδου του Θεού, με τη μορφή του Ιησού, με σκοπό να μοιραστεί τον ανθρώπινο πόνο. Όλοι γνωρίζουμε τη μεγάλη θυσία του Ιησού, για να δείξει το μέγεθος της αγάπης που νιώθει ο Θεός για μας. Καθώς γιορτάζουμε παράλληλα και το Τσανουκά, βλέπουμε ότι ο Θεός έκανε να διατηρηθεί το λάδι στη λάμπα επί οκτώ ημέρες αντί μιας ημέρας, δίνοντας στους ανθρώπους την απόδειξη ότι τους φροντίζει και τους προστατεύει. Σε όλες τις θρησκείες, οι άγιοι, οι μύστες και οι ιδρυτές τους θυσίασαν τον εαυτό τους, για να μας ανακουφίσουν από τον πόνο μας και να στρέψουν την προσοχή μας στον Θεό. Μπορούμε να βρούμε αμέτρητα παραδείγματα της αγάπης του Θεού στις παραδόσεις των Βουδιστών, των Ινδουιστών, των Σιχ, των Τζέιν, των Ισλαμιστών, των οπαδών του Ζωροάστρη κλπ. Ο Χριστός θυσίασε τον εαυτό Του για τη λύτρωση της ανθρωπότητας. Ο Μωυσής έθεσε σε κίνδυνο τον εαυτό του αντιμετωπίζοντας τον Φαραώ, για να απελευθερώσει το λαό του. Αυτά τα περιστατικά και οι ιστορικές καταγραφές επαναφέρουν στη μνήμη μας και αναθερμαίνουν στην καρδιά μας την αίσθηση ότι ο Θεός μάς αγαπάει και στέκεται πάντα στο πλευρό μας, είτε Τον βλέπουμε είτε όχι.

Στο Βουδισμό βρίσκουμε τον όρκο του Βοδισάττβα. Είναι οι όρκοι που έδωσε ο Βοδισάττβα να αφοσιωθεί για να λυτρώσει όλα τα πλάσματα και να δεχτεί τον πόνο τους σαν δικό του. Με αυτή την προσευχή του προσφέρεται η λύτρωση. Του δίνεται η ευκαιρία να απελευθερωθεί από τους πόνους και τα βάσανα του κόσμου και να κατακτήσει την ελευθερία. Αυτός όμως αρνείται. Λέει συγκεκριμένα:

«Δεν φοβάμαι τα δεσμά του πόνου. Δεν θα προσπαθήσω να ξεφύγω. Γιατί είμαι έτοιμος να πληρώσω κάθε τίμημα, προκειμένου να σώσω όλα τα πλάσματα. Πρέπει να απελευθερώσω τους άλλους. Πρέπει να σώσω όλα τα πλάσματα από τον πόνο που προκαλούν τα γηρατειά, η αρρώστια και ο θάνατος».

Όταν ρωτιέται για την απελευθέρωσή του από τα δικά του βάσανα, ο Βοδισάττβα συνεχίζει λέγοντας:

«Με τη βοήθεια του πλοίου της απόλυτης γνώσης, θα διασώσουμε όλα τα πλάσματα από τον αφρισμένο χείμαρρο της ψευδαίσθησης και της μάγια. Θα παλέψω με τον πόνο ολόκληρης της ανθρωπότητας. δεν με νοιάζει πόσο καιρό θα χρειαστώ. Θα βοηθήσω όλα τα πλάσματα να φτάσουν στην ελευθερία».

Μετά τον ρωτούν γιατί θέλει να κάνει κάτι τέτοιο και ο Βοδισάττβα απαντάει:

«Είναι καλύτερα μόνος μου εγώ να υποστώ τον πόνο, αντί να υποφέρουν όλα αυτά τα πλάσματα. Πρέπει να γίνω ο μάρτυρας, το εξιλαστήριο θύμα, ώστε ολόκληρος ο κόσμος να λυτρωθεί από τα μαρτύρια της κόλασης, της γέννησης σε μορφή ζώου και του θανάτου. Θα βιώσω στο σώμα μου το συνολικό άθροισμα των οδυνηρών αισθημάτων για χάρη τους. Θα γίνω εγώ τα λύτρα, ώστε αυτοί να μη χρειαστεί να σταλούν σε οδυνηρούς τόπους, όπως οι κολάσεις, οι γεννήσεις σε μορφή ζώου ή να βιώσουν μαρτυρικές καταστάσεις. Ορκίζομαι να προστατεύω όλα τα πλάσματα και ποτέ να μην τα εγκαταλείψω. Δεν αναζητώ τη φώτιση για χάρη του εαυτού μου αλλά για χάρη της απελευθέρωσης των άλλων».

Μας είναι δύσκολο ακόμα και να φανταστούμε το βάθος της αγάπης για την ανθρωπότητα που προκαλεί την έλευση ενός Φωτισμένου όντος σ' αυτό τον κόσμο προκειμένου να υποφέρει για χάρη μας, ώστε εμείς να απελευθερωθούμε από τον πόνο και τα βάσανα. Στη ζωή, βλέπουμε συχνά κάποιο γονιό να κάνει τέτοιου είδους θυσίες για χάρη του παιδιού του. Βλέπουμε ότι ορισμένοι επαγγελματίες, όπως οι πυροσβέστες, οι αστυνομικοί και οι στρατιωτικοί, αναλαμβάνουν αποστολές γνωρίζοντας ότι ένα μέρος της ευθύνης τους είναι, αν χρειαστεί, να θυσιάσουν τη ζωή τους για τους άλλους. Η ευθύνη όμως που αναλαμβάνει ο Βοδισάττβα δεν είναι απλώς μια εργασία όπου υπάρχει και το ενδεχόμενο να θυσιαστεί. Ο Βοδισάττβα αναλαμβάνει την ευθύνη γνωρίζοντας καλά και αναμένοντας ότι μέρος τού καθήκοντός του είναι να υποστεί τον πόνο. Ο αποκλειστικός σκοπός του σ' αυτό τον κόσμο είναι να υποφέρει στη θέση των άλλων.

Σπάνια συναντάμε κάποιον που θυσιάζεται ακόμα και για τους ξένους με τη θέλησή του. Βλέπουμε όμως αυτό το παράδειγμα να επαναλαμβάνεται στη ζωή όλων των μεγάλων αγίων και μυστών. Ο

Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, συχνά μας εξηγούσε πως ο Χαζούρ έπαιρνε το κάρμα των άλλων στο δικό Του κορμί, ώστε αυτοί να είναι σε θέση να πάρουν μύηση στο Νάαμ. Ακόμα και αφού αναλάβει το κάρμα των μαθητών Του την ώρα της μύησης, η εργασία του Διδασκάλου δεν σταματάει εκεί. Κάνει ό,τι επιβάλλεται προκειμένου να εξαλείψει το κάρμα των μαθητών όσο το δυνατόν συντομότερα, έτσι ώστε να μπορέσουν να επιστρέψουν στο Αληθινό τους Σπίτι. Παρότι οι Διδάσκαλοι αφήνουν τους μαθητές να ξεπληρώσουν το κάρμα που τους παραχωρήθηκε σ' αυτή τη ζωή, τους βοηθούν να διευθετήσουν το κάρμα που θα μπορούσε να τους ξαναφέρει εδώ για περισσότερες ζωές. Ακόμα και το κάρμα αυτής της ζωής ελαττώνεται καταλυτικά. Όπως είπε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, ο Διδάσκαλος, αν έτσι το κρίνει, μπορεί να ελαττώσει ***το μαρτύριο της αγχόνης και να το ανταλλάξει με ένα τσίμπημα βελόνας.***

Τόσο είναι το μέγεθος της αγάπης που νιώθει για μας ο Θεός, ώστε στέλνει στη γη ορισμένες ψυχές να μας βοηθήσουν στο πνευματικό μας δρόμο. Και έχει σημασία να το λάβουμε αυτό υπόψη μας. Αν αυτοί κάνουν τόσες θυσίες για μας, δεν μπορούμε κι εμείς να κάνουμε μια τόση δα θυσία για τον εαυτό μας; Οι Διδάσκαλοι μας πρόσφεραν ένα δώρο. Μας συνέδεσαν με το Φως και τον Ήχο του Θεού ανοίγοντάς μας το δρόμο της επιστροφής στον Ύψιστο. Έχουν περιγράψει σε γενικές γραμμές τα βήματα που πρέπει να κάνουμε, για να φτάσουμε στη λύτρωση σ' αυτήν εδώ τη ζωή. Μας ζητούν να διάγουμε μια ηθική ζωή, να κάνουμε αυτοέλεγχο και ενδοσκόπηση προκειμένου να ξεριζώσουμε τις ατέλειές μας, να αφιερώνουμε καθημερινά χρόνο σε διαλογισμό και να προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας στους άλλους. Οι ίδιοι αναλαμβάνουν τα υπόλοιπα. Αν προσφέρουν την ίδια τους τη ζωή για χάρη μας, εμείς δεν μπορούμε να αφιερώνουμε δύο ώρες την ημέρα σε διαλογισμό για χάρη του εαυτού μας; Δεν μπορούμε να ζούμε σύμφωνα με τα πνευματικά διδάγματα; Αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να συλλογιστούμε σε βάθος την ώρα που θα ανοίγουμε φέτος τα Χριστουγεννιάτικα δώρα μας. Κρατάμε στα χέρια μας το μεγαλύτερο δώρο που θα μπορούσαν να μας κάνουν τα Χριστούγεννα και το Τσανουκά: την ευλογία του Νάαμ, τη σύνδεση με το Φως και τον Ήχο του Θεού. Θα το φυλάξουμε στην αποθήκη μας για ακόμη ένα χρόνο ή θα το αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο

τρόπο κάθε μέρα της ζωής μας;

Κάτι ανάλογο είναι και το παράδειγμα ενός γιατρού που εργάστηκε σκληρά για να μας θεραπεύσει από κάποια αρρώστια. Για να αποθεραπευτούμε πλήρως, ο γιατρός μάς ζητάει να τρώμε συγκεκριμένες τροφές, να γυμναζόμαστε ή να παίρνουμε τα φάρμακά μας. Αν δεν ακολουθήσουμε τις συμβουλές τού γιατρού, όλη η προσπάθειά του, κινδυνεύει να πάει στα χαμένα, και επειδή εμείς δεν ακολουθούμε τις οδηγίες του, η αρρώστια μας μπορεί να υποτροπιάσει. Παρόμοια, οι Διδάσκαλοι μάς έχουν προμηθεύσει με ό,τι χρειαζόμαστε προκειμένου να βρούμε αιώνια ευτυχία, μακαριότητα, χαρά και σωτηρία. Θα πρέπει να αξιοποιήσουμε το δώρο του Νάαμ και να βιώσουμε την έκσταση και τη μακαριότητα που είναι ένα εκ γενετής δικαίωμά μας.

Υπάρχει μια πολύ όμορφη ιστορία από τις Ινδουιστικές Γραφές και συγκεκριμένα από τη Σρίμαντ Μπαγκαβατάν (*Srimad Bhagavatan*), που μας δίνει ένα ανάλογο παράδειγμα, για να καταλάβουμε την αγάπη που τρέφει για μας ο Θεός. Ο βασιλιάς Ραντιντέβα ήταν ένας ευσεβής και φιλεύσπλαχνος άνθρωπος που έκανε μεγάλες θυσίες για τους άλλους. Τον περισσότερο καιρό πεινούσε, γιατί ό,τι κι αν αποκτούσε το δώριζε. Είχε πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό και πίστευε ακράδαντα ότι πάντα θα του πρόσφερε ό,τι χρειαζόταν. Κάποτε στη χώρα του έπεσε μεγάλος λιμός. Ο Ραντιντέβα όμως ό,τι αποκτούσε συνέχιζε να το δίνει στους άλλους για να τους ανακουφίσει από τον πόνο τους και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τελικά να μένει πάμφτωχος. Κατά τη διάρκεια του λιμού, αυτός και η οικογένειά του υπέφεραν από την πείνα. Επί σαράντα οκτώ ημέρες δεν είχαν φαγητό να φάνε. Το μόνο που είχαν ήταν λίγο νερό για να πιούνε. Τελικά, το μόνο που έμεινε ήταν λίγο νερό για ένα και μόνον άτομο. Την ώρα που ήταν έτοιμος να το πιει, ένας ζητιάνος εμφανίστηκε στην πόρτα του πεθαίνοντας της δίψας. Συγκινημένος από την όψη του, ο βασιλιάς Ραντιντέβα είπε: «Δεν εύχομαι να μου δώσει ο Θεός μεγάλες δυνάμεις ούτε καν την απελευθέρωση από τις επαναγεννήσεις. Αντίθετα, προσεύχομαι να καταλαβαίνω την καρδιά κάθε πλάσματος και να παίρνω πάνω μου τον πόνο του, προκειμένου να είναι σε θέση να απαλλαχθεί από τις θλίψεις του», και πρόσφερε στο ζητιάνο την τελευταία του γουλιά, παρότι ο ίδιος πέθαινε της δίψας. Τότε ο Κύριος

των τριών κόσμων εμφανίστηκε στο βασιλιά Ραντιντέβα πρόθυμος να του δώσει όποιο δώρο ή ευλογία επιθυμούσε. Ο βασιλιάς όμως αρνήθηκε κάθε υλική προσφορά, καθώς είχε απαλλαχθεί από κάθε επιθυμία και προσκόλληση και στη συνέχεια απλώς και μόνο υποκλίθηκε από ευγνωμοσύνη στον Κρίσνα.

Όπως φαίνεται από το παράδειγμα τού βασιλιά Ραντιντέβα, οι μεγάλοι άγιοι και μύστες, που στέλνονται εδώ κάτω από τον Θεό, για να μας ανακουφίσουν από τον πόνο και τα βάσανά μας, δεν επιθυμούν να έχουν ανταλλάγματα. Απλώς και μόνο υποκλίνονται από ευγνωμοσύνη προς τον Θεό που τους έδωσε την ευκαιρία να υπηρετήσουν τους άλλους. Ούτε ο Θεός, ούτε οι αντιπρόσωποι του Θεού στη γη: οι άγιοι, οι προφήτες και οι Διδάσκαλοι, ζητούν κάτι από μας. Η αγάπη τους προσφέρεται χωρίς όρους. Ο,τι κι αν κάνουμε ο Θεός μας αγαπάει. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι εμείς θα πρέπει να κάνουμε ό,τι μας έρθει στο νου. Έτσι κι αλλιώς, αν πληγώνουμε τους άλλους, θα δρέψουμε τους καρπούς του κάρμα που κάνουμε και θα καθυστερήσουμε την πρόοδό μας. Το μόνο που θέλει για μας ο Θεός είναι να βρούμε την αιώνια ευτυχία και να απολαύσουμε τα δώρα που μας παρέχει απλόχερα. Θέλει να βιώσουμε τη μακαριότητα, τη μέθη και τη χαρά που επιφέρει η ένωση με τον Θεό. Αν αυτό είναι που επιθυμεί ο Θεός για μας, δεν θα έπρεπε να επιθυμούμε κι εμείς το ίδιο για τον εαυτό μας;

Πώς μπορούμε να δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας στο θαύμα της αγάπης του Θεού για μας; Υπάρχουν δύο πράγματα που μπορούμε να κάνουμε. Το πρώτο είναι να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε το υπέροχο δώρο που μας έδωσε ο Θεός. Μέσα στην ψυχή μας υπάρχουν οι θησαυροί ολόκληρης της Δημιουργίας. Εκεί κάθεται ο ίδιος ο Θεός. Χρειάζεται να εσωστραφούμε για να βιώσουμε την εμπειρία Του. Όλοι απολαμβάνουμε το θέαμα των πανέμορφων φώτων που κοσμούν τα σπίτια και τις πόλεις μας αυτή την περίοδο του χρόνου. Πολλοί από μας κάνουν βόλτες με τα αυτοκίνητά τους θαυμάζοντας τις υπέροχα στολισμένες βιτρίνες. Άλλοι, αψηφώντας το κρύο, συμμετέχουν στις διάφορες Χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις που γίνονται στους δρόμους και στις πλατείες. Πολλοί, βλέποντας από τα παράθυρα πολλών σπιτιών τα φώτα του μενοράχ, αισθάνονται ζεστασιά και εγκαρδιότητα. Κι όμως υπάρχουν πιο λαμπρά και πιο

θαυμαστά χρώματα που περιμένουν μέσα μας. Η χαρά που νιώθουμε βλέποντας τα εξωτερικά φώτα είναι μόνο η πρόγευση της μέθης που βιώνουμε από τα Εσωτερικά Φώτα. Δεν μπορούμε ούτε καν να φανταστούμε τη λαμπρότητα και τα χρώματα από τα Θεία Φώτα που είναι μέσα μας. Δεν είναι απλώς φώτα, αλλά ακτινοβολούν επιπλέον τόση αγάπη που μας γεμίζει με χαρά και ευτυχία που δεν έχουμε ποτέ ονειρευτεί.

Αυτή την περίοδο μας αρέσει να τραγουδάμε τα Χριστουγεννιάτικα κάλαντα ή τους ύμνους για το Τσανουκά. Μας αρέσει να ακούμε τους γλυκούς ήχους από τις καμπανούλες ή τις καμπάνες των εκκλησιών. Κι όμως, μέσα μας υπάρχουν μουσικές και αρμονίες πολύ πιο ευχάριστες και απολαυστικές. Το Θείο Ηχητικό Ρεύμα παίζει τους μελωδικούς του ήχους όλο το εικοσιτετράωρο. Όταν με το διαλογισμό εσωστραφούμε, μπορούμε να το απολαύσουμε όχι μόνον την περίοδο των Χριστουγέννων και του Τσανουκά αλλά και κατά τη διάρκεια ολόκληρου του χρόνου.

Απολαμβάνουμε τις υπέροχες γεύσεις από τα κουλουράκια και τις τούρτες που μας φτιάχνουν στις γιορτές τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Όταν πηγαίνουμε επισκέψεις ή δεχόμαστε κόσμο, μας αρέσει να πηγαίνουμε ή να μας φέρνουν γλυκά. Κι ο Θεός επίσης μας παρέχει γλυκά που μας προσφέρουν μια ικανοποίηση που ποτέ δεν τελειώνει. Τα γλυκά τού Νάαμ μάς περιμένουν συνέχεια. Μπορούμε να τα γευτούμε, αρκεί να εσωστραφούμε και τότε θα τα απολαμβάνουμε, όποτε θέλουμε.

Τα παιδιά περιμένουν πώς και πώς τα δώρα που θα τους κάνει ο Αϊ-Βασίλης ή η οικογένειά τους. Αυτά τα δώρα κάποτε θα παλιώσουν ή θα τα βαρεθούμε ή δεν θα μας κάνουν πια εντύπωση. Όμως το δώρο του Νάαμ είναι πάντα ολοκαίνουριο. Μας κάνει να νιώθουμε πλήρεις και ευτυχισμένοι για πάντα. Ανοίξτε αυτό το δώρο κάνοντας διαλογισμό και απολαύστε την ευτυχία που το συνοδεύει.

Ο δεύτερος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας για τα δώρα του Θεού είναι να μοιραστούμε το πνεύμα της αγάπης με τους άλλους. Μπορούμε να αγαπάμε όλα τα παιδιά του Θεού. Μπορούμε να παραμερίσουμε τα μίση, την προκατάληψη και τη μισαλλοδοξία. Μπορούμε να χωρέσουμε μέσα στην καρδιά μας ολόκληρη τη Δημιουργία του Θεού. Όταν αγαπάμε, προ-

σφέρουμε και μοιραζόμαστε. Ας μη διώξουμε ποτέ κάποιον που έχει ανάγκη από το σπίτι μας. Ας θεωρούμε όλους αυτούς που συναντάμε σαν αδελφούς και αδελφές, γιους και θυγατέρες, πατεράδες και μανάδες μας.

Υπάρχει στο Ευαγγέλιο μια υπέροχη παραβολή που περιγράφει το είδος της αγάπης που ο Θεός θέλει να μοιραζόμαστε. Λέγεται πως, όταν έρθει ο καιρός, ο Κύριος, θα καθίσει στο θρόνο Του. Μετά, σαν ένας Ποιμένας, θα χωρίσει τους αμνούς από τα ερίφια. Στο ένα Του χέρι θα κρατήσει τους αμνούς και στο άλλο τα ερίφια. Θα πει τότε στα ερίφια: *«Πρέπει να φύγετε από κοντά μου»*. Και τα ερίφια θα τον ρωτήσουν: *«Γιατί;»*. Ο Κύριος τότε θα τους πει: *«Πεινούσα και δεν μου δώσατε να φάω. Διψούσα και δεν μου δώσατε να πιω. Ήμουν ξένος και δεν με καλωσορίσατε. Ήμουν γυμνός και δεν με ντύσατε. Ήμουν άρρωστος και φυλακισμένος και δεν ήρθατε να με δείτε»*. Τα ερίφια θα μπερδευτούν και θα Τον ρωτήσουν: *«Πότε Σε είδαμε πεινασμένο, διψασμένο, άρρωστο, γυμνό, φυλακισμένο ή σαν ξένο και πότε δεν σε φροντίσαμε;»*. Ο Κύριος θα τους πει: *«Αφού δεν υπηρετήσατε ούτε τα ταπεινότερα από τα αδέρφια σας, δεν υπηρετήσατε ούτε Εμένα»*. Και θα τα διώξει μακριά να πάρουν το μάθημά τους.

Μετά ο Θεός θα στραφεί στους αμνούς και θα τους πει: *«Ελάτε αμνοί και εισέλθετε στη Βασιλεία μου»*. Οι αμνοί θα ρωτήσουν: *«Γιατί αξίζουμε τέτοιο δώρο;»*. Ο Υιός του Ανθρώπου τότε θα τους πει: *«Όταν πεινούσα, με ταΐσατε. Όταν διψούσα μου δώσατε να πιω. Όταν ήμουν γυμνός, με ντύσατε. Όταν ήμουν ξένος με καλοδεχτήκατε. Όταν ήμουν άρρωστος και φυλακισμένος ήρθατε να με δείτε»*. Οι αμνοί έκπληκτοι θα ρωτήσουν: *«Πότε σε ταΐσαμε, Κύριε; Πότε σε ντύσαμε, σου δώσαμε νερό να πιεις, σε καλωσορίσαμε, παρότι ξένος, και σε επισκεφτήκαμε στη φυλακή ή όταν είχες αρρωστήσει;»* Ο Κύριος τότε θα τους πει: *«Όταν υπηρετήσατε ακόμα και τα ταπεινότερα από τα αδέρφια σας, τότε υπηρετήσατε και Εμένα»*. Και ο Θεός θα τους ευλογήσει με αιώνια χαρά και ευτυχία και θα τους επιτρέψει να εισέλθουν στη Βασιλεία Του. (*στην περιοχή του Σατς Καντ της Ινδικής παράδοσης*)

Καθώς αυτή την περίοδο γιορτάζουμε, ας ζήσουμε κάθε μέρα της ζωής μας με πνεύμα προσφοράς. Ας σκεφτόμαστε, ας βοηθάμε κι ας υπηρετούμε τους άλλους. Ας ανταποκριθούμε στις ανάγκες όσων πεινάνε, διψάνε ή δυστυχούνε. Με αυτόν τον τρόπο θα ανακαλύψου-

με τα μεγαλύτερα πλούτη. Θα πλημμυρίσουμε από την αγάπη και το Φως του Θεού. Θα κάνουμε τη δουλειά του Κυρίου πάνω στη γη. Ας εσωστραφούμε, λοιπόν, για να εισπράξουμε την αγάπη του Θεού κι ας ξαπλώνουμε κι ας ακτινοβολούμε αυτή την αγάπη σε όλους εκείνους που συναντάμε. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα εισπράττουμε και θα μοιραζόμαστε το θαύμα της αγάπης του Θεού.

Θα ήθελα να ολοκληρώσω την ομιλία μου με μια προσευχή γι' αυτή την εορταστική περίοδο:

Μακάρι το Θείο Φως να φωτίζει κάθε σπίτι,
και η χαρούμενη μελωδία να αντηχεί σε κάθε ψυχή.
Μακάρι να έλθει η ειρήνη σε όλα τα έθνη του κόσμου,
και η έκσταση της αγάπης να αγκαλιάζει όλη τη Δημιουργία.

ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Αυτή η απάντηση του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ σε ερώτηση ενός μαθητή του δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Sat Sandesh το Δεκέμβριο του 1998 με τίτλο “Know What You Want”.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Οι Διδάσκαλοι μάς προτείνουν να βάζουμε στόχους τόσο σε θέματα που αφορούν στην κανονική εγκόσμια ζωή μας, όπως για παράδειγμα η καριέρα μας, όσο και στην πνευματική μας ζωή. Πρώτον, θα ήθελα να ξέρω πόση ώρα θα πρέπει να αφιερώνουμε σε διαλογισμό και ανιδιοτελή προσφορά. Δεύτερον, αν κυνηγήσουμε τους στόχους που θέτουμε στην καριέρα μας κι αυτοί βασίζονται στις επιθυμίες μας, αυτό δεν εμπίπτει στη σφαίρα της εκπλήρωσης των επιθυμιών μας; Θα πρέπει να απαρνούμαστε τις επιθυμίες μας;

Αυτό που έχει σημασία να αντιληφθούμε είναι ότι το Μονοπάτι του Σαντ Ματ είναι ένα μονοπάτι θετικού μυστικισμού. Υπάρχουν πολλές εκφάνσεις του μυστικισμού, κάποιες από τις οποίες απαρνούνται την ίδια τη ζωή. Το Μονοπάτι του Σαντ Ματ όμως δεν μας προτρέπει να απαρνηθούμε τη ζωή. Αντίθετα μάς προτρέπει να επιδιώξουμε την πνευματική μας ανάπτυξη, μέσα στο πολιτιστικό, εθνικό και θρησκευτικό περιβάλλον που γεννηθήκαμε, και ταυτόχρονα να ασχολούμαστε με τις δραστηριότητες τής καθημερινότητας που έχουμε ως άνθρωποι.

Οι Μεγάλοι Άγιοι του Σαντ Ματ μας λένε ότι όλοι έχουμε μια φυσική ύπαρξη και θα πρέπει να φροντίζουμε το φυσικό σώμα μας. Αφού λοιπόν έχουμε ένα φυσικό σώμα, θα πρέπει να προσπαθούμε να το διατηρήσουμε σε καλή φόρμα, διαφορετικά θα μας είναι πολύ δύσκολο να αντιμετωπίσουμε τα βάσανα και τις ταλαιπωρίες που θα συναντήσουμε στη ζωή. Έχουμε επίσης και νοητικές ικανότητες τις οποίες θέλουμε διαρκώς να βελτιώνουμε. Διαπιστώνουμε ότι, σ’ αυτόν τον κόσμο, είναι χρήσιμο να μαθαίνουμε όλο και πιο πολλά

και να μπορούμε να τα συγκρατούμε στη μνήμη μας. Αναπτύσσουμε αυτή την πλευρά του εαυτού μας μέσα από το εκπαιδευτικό μας σύστημα, μέσω του επιστημονικού πειραματισμού σε διάφορα αντικείμενα μελέτης και μέσω της απόκτησης γνώσεων και πληροφοριών. Αυτό που λείπει είναι η πνευματική πλευρά της ζωής μας, γιατί δεν της δίνουμε ιδιαίτερη σημασία, επειδή δεν μπορούμε να καταλάβουμε και να μετρήσουμε αυτή τη διάσταση. Ελάχιστοι γνωρίζουν πώς εργάζεται το πνεύμα, τι είναι το πνεύμα, τι είναι η ψυχή μας και δεν διαθέτουμε τα μέσα για να αντιληφθούμε αν προοδεύουμε ή όχι σ' αυτό το πεδίο.

Έτσι, σε κάποιες μορφές μυστικισμού, οι άνθρωποι δοκιμάζουν να απαρνηθούν τη ζωή και όλα τα συνακόλουθά της και επικεντρώνουν απλώς την προσοχή τους στην πνευματική τους πλευρά. Όμως, στο Μονοπάτι του Σαντ Ματ προσπαθούμε να ολοκληρωθούμε ως άνθρωποι και συγχρόνως να αναπτυχθούμε στο φυσικό, στο νοητικό, στο συναισθηματικό και στο πνευματικό επίπεδο. Λένε ότι, παράλληλα με την ανάπτυξή μας στο φυσικό και στο νοητικό επίπεδο, δεν θα πρέπει να παραμελούμε την πνευματική πλευρά της ζωής μας η οποία είναι εξίσου σημαντική. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που οι Άγιοι του Σαντ Ματ δεν μας ζητούν να αλλάξουμε τις εξωτερικές συνθήκες και το περιβάλλον όπου ζούμε. Για παράδειγμα, δεν μας ζητούν να εγκαταλείψουμε τα σπίτια ή την κοινωνία μας και να καθόμαστε σε διαλογισμό όλη τη μέρα. Θέλουν να ζούμε μέσα στην κοινωνία, σύμφωνα με τις αρχές της οποιασδήποτε θρησκείας μας, αλλά ταυτόχρονα να συνειδητοποιηθούμε στο ποιοι είμαστε πραγματικά. Μιας και αντιληφθούμε ότι είμαστε ψυχές, χρειάζεται να αφιερώσουμε χρόνο, ώστε να επαυξήσουμε τις πνευματικές μας ικανότητες. Ακριβώς όπως πάμε στο σχολείο επί δώδεκα χρόνια για να πάρουμε το απολυτήριο του Λυκείου, μελετάμε επιπλέον επί τέσσερα ή περισσότερα χρόνια στο Πανεπιστήμιο, για να πάρουμε το πτυχίο μας και γενικά αφιερώνουμε ώρες επί ωρών, για να μάθουμε ό,τι μας χρειάζεται προκειμένου να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις της ζωής, έτσι απαιτείται χρόνος για να προοδεύσουμε και στο Πνευματικό Μονοπάτι. Είναι απαραίτητο να βρίσκουμε χρόνο για διαλογισμό, έτσι ώστε να μπορούμε να έχουμε περισσότερες εμπειρίες του θείου.

Συνεπώς, όταν λέμε ότι βάζουμε στόχους, αυτό σημαίνει ότι εστι-

άζουμε την προσοχή μας στους τομείς που θέλουμε να εξελιχθούμε. Αν δεν ξέρουμε σε ποιους τομείς θέλουμε να εντρυφήσουμε, τότε δεν θα είμαστε σε θέση να πετύχουμε. Αυτό που συνιστούν οι Διδάσκαλοι είναι να προσπαθούμε να διακριθούμε σε κάθε τομέα με τον οποίο ασχολούμαστε. Θα πρέπει να διαιρούμε το χρόνο μας μ' έναν τρόπο που να ανταποκρίνεται στις προτεραιότητές μας. Αν νιώθουμε ότι κάτι έχει μεγαλύτερη σημασία, τότε θα πρέπει να ασχοληθούμε περισσότερη ώρα μ' αυτό, παρά με κάτι άλλο που δεν το θεωρούμε θέμα ύψιστης προτεραιότητας. Ωστόσο, αν περνάμε την ώρα μας όπως τύχει, χωρίς να ξέρουμε πού πάμε, τότε πολύ δύσκολα θα φτάσουμε στο στόχο μας. Στον πνευματικό στίβο λοιπόν, οι στόχοι μας εστιάζονται στα πράγματα που είναι αναγκαία να κάνουμε προκειμένου να πραγματοποιήσουμε το πνευματικό μας ταξίδι, όπως είναι το να αφιερώνουμε χρόνο σε διαλογισμό και να βελτιώνουμε το ηθικό επίπεδο της διαβίωσής μας.

Δεν υπάρχουν φυσικά όργανα που μετρούν την πνευματική μας ανάπτυξη, όπως έχουμε για παράδειγμα τον I.Q. (*δείκτης νοημοσύνης*) που έχει καθιερωθεί εδώ και χρόνια. Κάποιοι ίσως να πιστεύουν στο I.Q. σαν ένα είδος ακριβούς μέτρησης, ενώ κάποιοι άλλοι ίσως να μην πιστεύουν σ' αυτό. Όπως και να 'χει το πράγμα, είναι ένα εργαλείο στα χέρια μας που λειτουργεί σύμφωνα με τους δικούς του κανόνες. Ωστόσο, στον πνευματικό στίβο δεν διαθέτουμε ανάλογη μέθοδο μέτρησης της πνευματικότητας. Η πνευματικότητα σχετίζεται με βασίλεια συνειδητότητας τα οποία δεν είναι μετρήσιμα με φυσικά εργαλεία, παρόλο που η εξωτερική μας προσοχή είναι πάντοτε στραμμένη στα υλικά βασίλεια.

Στο Πνευματικό Μονοπάτι μπορούμε να βάζουμε στόχους που θα βοηθήσουν την πρόοδό μας. Για παράδειγμα, μπορούμε να βάλουμε στόχο να είμαστε φιλαλήθεις. Γιατί η φιλαλήθεια μας βοηθάει στο πνευματικό μονοπάτι; Όταν είμαστε ειλικρινείς το μυαλό μας είναι πιο ήρεμο. Όταν δεν είμαστε ειλικρινείς, το μυαλό μας αρχίζει να σκέφτεται: *«Σ' αυτόν είπα το τάδε πράγμα, στον άλλο όμως είπα κάτι άλλο»* και πάντοτε προσπαθούμε να θυμηθούμε τα διαφορετικά πράγματα που είπαμε σε κάθε άνθρωπο. Όσο περισσότερο δουλεύει το μυαλό μας, τόσο πιο δύσκολο είναι να ακινητοποιηθεί. ***Αυτός άλλωστε είναι ένας από τους λόγους που οι άνθρωποι που ζουν στις***

πόλεις συναντούν μεγαλύτερες δυσκολίες στην προσπάθειά τους να ακινητοποιήσουν το νου, απ' ό,τι οι άνθρωποι που ζουν στα χωριά. Σε μια πόλη, έχουμε να ασχοληθούμε με περισσότερα πράγματα. Όσο περισσότερα είναι τα πράγματα που τραβούν την προσοχή μας, τόσο πιο δύσκολο είναι να ακινητοποιήσουμε το νου. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να τον ακινητοποιήσουμε. Θα πρέπει όμως να καταβάλουμε μεγαλύτερη προσπάθεια. Η φιλαλήθεια, λοιπόν, όπως και η μη βία, η ταπεινοφροσύνη, η αγνότητα και η ανιδιοτέλεια, είναι γνωρίσματα που μας βοηθούν να κρατήσουμε το νου μας ακίνητο.

Το κλειδί είναι να ακινητοποιήσουμε το νου. Αν δεν τον ακινητοποιήσουμε, δεν θα είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε την πνευματική μας υπόσταση. Όλες αυτές οι αρετές λοιπόν, μας βοηθούν να ακινητοποιήσουμε το νου. Μόλις ακινητοποιηθούν το σώμα και ο νους, μπορούμε να συνδεθούμε με την θεότητα μέσα μας. Γι' αυτό λοιπόν ο νους, που είναι η πηγή όλων των επιθυμιών, επιβάλλεται να ακινητοποιηθεί. Μόλις ακινητοποιήσουμε το νου, θα πάψουμε να γεννάμε σκέψεις ή επιθυμίες που μας σπρώχνουν προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση. Γι' αυτό στο πνευματικό μονοπάτι δίνεται τόση έμφαση στην ακινητοποίηση του νου. Γιατί νομίζετε ότι οι άνθρωποι σε κάποιες μορφές γιόγκα χρησιμοποιούν κομπολόγι; Προσπαθούν να κρατήσουν το νου τους απασχολημένο. Γι' αυτούς το παίξιμο με το κομπολόγι συγκεκριμένα, είναι μία καλή μέθοδος. Άλλοι άνθρωποι νιώθουν ότι άλλα συστήματα για την ακινητοποίηση του νου, ενδεχομένως, να τους ταιριάζουν καλύτερα. Αν όμως εξετάσετε όλες αυτές τις τεχνικές, ο στόχος που βρίσκεται πίσω τους είναι η ακινητοποίηση του νου.

Πώς ακινητοποιείται ο νους; Στο Σαντ Ματ οι Διδάσκαλοι διδάσκουν ότι η εστίαση του νου στον Θεό βοηθάει στην ακινητοποίησή του. Εδώ έρχεται στο προσκήνιο η αρχή του "σιμράν". Το σιμράν κρατάει το νου απασχολημένο με την επανάληψη των Ονομάτων του Θεού. Αν ο νους είναι αδειανός, θα εμφανιστούν σκέψεις. Μόλις οι σκέψεις εισχωρήσουν στο νου, είτε είναι καλές είτε κακές, δεν παύουν να είναι σκέψεις που μας αποσπούν όταν διαλογιζόμαστε. Καθώς ακινητοποιούμε το νου, αυτόματα μπαίνουμε σε μια κατάσταση, όπου δεν έχουμε επιθυμίες.

Στην ερώτησή σας λοιπόν, για την ανάγκη να εξαλείψουμε τις επι-

θυμίες, σας απαντώ ότι δεν τίθεται τέτοιο θέμα. Κανένας από τους Διδασκάλους του Σαντ Ματ δεν μας ζητάει να απαρνηθούμε τις επιθυμίες μας. Αντίθετα μας ζητούν να αξιολογήσουμε και να επανατοποθετήσουμε τις προτεραιότητές μας, έτσι ώστε να μην πάνε χαμένες οι προσπάθειές μας και να φτάσουμε στην επιτυχία των στόχων μας. Στις μέρες μας, αν κάποιος μας έλεγε να τα παρατήσουμε όλα, θα μας ήταν πολύ δύσκολο να ζήσουμε και να επιβιώσουμε. Έχουμε οικογένεια, έχουμε ευθύνες, έχουμε τη δουλειά μας. Το Μονοπάτι αυτό, του Σαντ Ματ, είναι κάτι που μπορούμε να ακολουθήσουμε, ενόσω παραμένουμε στα όρια της οικογένειας, της κοινωνίας, των γονιών, των παιδιών, των συζύγων και του περιβάλλοντός μας. Ενώ ακολουθούμε το Πνευματικό Μονοπάτι, ταυτόχρονα προσπαθούμε να βελτιωθούμε και στους άλλους τομείς. Έτσι όχι μόνο γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι, αλλά ασκούμε και ευεργετική επίδραση στους άλλους με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή.

Στην Ανατολή υπάρχει μια παροιμία που λέει πως όταν το παγώνι χορεύει στο δάσος, αυτό είναι το ωραιότερο θέαμα. Όταν το παγώνι απλώνει την ουρά του είναι πράγματι πανέμορφο. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, αν το παγώνι χορεύει στο δάσος και κανείς δεν το βλέπει, ποιο είναι το όφελος; Το παγώνι δεν κερδίζει τίποτα αφού δεν είναι σε θέση να δει τον εαυτό του, αλλά και κανείς άλλος δεν απολαμβάνει την ομορφιά του. Στο Σαντ Ματ πιστεύουμε πως, αν αποκτήσουμε φώτιση, θα πρέπει να μη ζούμε μόνοι με αυτή την ευτυχία, αλλά να μπορούμε να βοηθήσουμε και άλλους να την αποκτήσουν. Ακριβώς όπως τα λουλούδια ανθίζουν και σκορπούν το άρωμά τους, ώστε να το απολαύσουν και οι άλλοι, έτσι πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Πρέπει να παραμένουμε στο κοινωνικό μας περιβάλλον, να μην παραμελούμε και να μην απαρνιόμαστε τη ζωή, αλλά να προσπαθούμε να δώσουμε ευτυχία και στους άλλους.

Υπάρχουν κάποια άλλα μονοπάτια στα οποία οι δάσκαλοι προτρέπουν τους ανθρώπους να τα παρατήσουν όλα, να πάνε σε κάποιο άσραμ και να αφιερώνουν το χρόνο τους αποκλειστικά σε διαλογισμό. Όμως το Μονοπάτι του Σαντ Ματ δεν είναι έτσι. Γιατί νομίζετε ότι οι Διδάσκαλοι μπαίνουν στον κόπο να ταξιδεύουν από δω κι από κει σ' ολόκληρο τον κόσμο; Δεν θα τους ήταν πιο εύκολο να κάθονται στην Ινδία και να λένε: *«Είστε ευπρόσδεκτοι εδώ. Μπορείτε να έρθετε*

να μείνετε και να διαλογιστείτε για το υπόλοιπο της ζωής σας». Δεν το κάνουν όμως αυτό. Αντίθετα ταξιδεύουν για να μπορέσουν να βοηθήσουν τους ανθρώπους στο περιβάλλον της δικιάς τους κοινωνίας. Βοηθούν τους ανθρώπους να αντιληφθούν ότι η πνευματικότητα δεν καλλιεργείται αποκλειστικά σε τόπους όπως είναι τα μοναστήρια, οι όχθες των ποταμών και οι ερημιές. ***Αν επιθυμούμε την πνευματικότητα, αυτή καλλιεργείται σε κάθε τόπο.*** Αυτό που απαιτείται είναι να ακινητοποιήσουμε το σώμα και το νου. Πράγματι είναι βοηθητικό να μην τραβούν την προσοχή μας πολλά πράγματα και να μην επικρατεί έπαρση και αναβρασμός γύρω μας. Αναμφίβολα είναι βοηθητικό όταν γύρω μας υπάρχει γαλήνη, ηρεμία και ησυχία. Γι' αυτό μας ζητείται κάθε φορά να βρίσκουμε έναν ήσυχο τόπο για να διαλογιστούμε. Όταν αργότερα προχωρήσουμε και φτάσουμε σ' ένα επίπεδο, όπου πολλοί άνθρωποι μέσα στην ιστορία έφτασαν, τότε δεν θα μας ενοχλεί κανένας εξωτερικός παράγοντας. Υπάρχει ένα περιστατικό από τη ζωή του Ισαάκ Νεύτωνα. Κάποτε καθόταν στην άκρη ενός δρόμου και ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Ήταν τόσο απορροφημένος, που δεν πρόσεξε μια μουσική μπάντα που πέρασε από μπροστά του. Όταν τον ρώτησαν, δεν ήξερε να απαντήσει αν η μπάντα είχε περάσει από μπροστά του ή όχι. Παρόμοια, όταν η προσοχή μας είναι στραμμένη στο θείο μέσα μας, τίποτα από το εξωτερικό περιβάλλον δεν μας ενοχλεί. Όμως, παίρνει πολύ χρόνο μέχρι να φτάσουμε σ' αυτό το επίπεδο. Μπορούμε όμως να βελτιωθούμε πνευματικά όπου κι αν είμαστε, σ' όποιο περιβάλλον κι αν ζούμε. Ο καθένας μας μπορεί να εξελιχθεί στον πνευματικό στίβο, χωρίς να εγκαταλείψει το κοινωνικό του περιβάλλον.

Σ' αυτό τον κόσμο, οι παρέες και οι συντροφιές μας αναμφίβολα μας επηρεάζουν. Για παράδειγμα, αν οι φίλοι μας σκέφτονται και ενεργούν προς μια κατεύθυνση, το πιθανότερο είναι να τους ακολουθήσουμε. Οι παρέες που κάνουμε ασκούν καταλυτική επίδραση πάνω μας. Επίσης γνωρίζουμε πως όλοι οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι. Σε μια συντροφιά, τεσσάρων, πέντε, δέκα ή είκοσι φίλων, ο καθένας είναι λιγάκι διαφορετικός. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να πάψουμε να είμαστε φίλοι επειδή εμείς ακολουθούμε διαφορετική κατεύθυνση. Παρόμοια, αν ανακαλύψουμε το θείο μέσα μας, υπάρχει το ενδεχόμενο να επηρεάσουμε θετικά τα υπόλοιπα μέλη της παρέας μας.

Αυτός είναι άλλος ένας λόγος που επιβάλλει να βελτιώσουμε τον εαυτό μας, ανεξάρτητα από το περιβάλλον μας.

Για να εξελιχθούμε πνευματικά, είναι απαραίτητο να ακινητοποιήσουμε το σώμα και το νου μας. Το θέμα είναι να συνειδητοποιήσουμε τι είναι σημαντικό, να βάλουμε στόχους και να κάνουμε ό,τι θεωρούμε απαραίτητο, προκειμένου να στραφούμε προς την κατεύθυνση που θα μας οδηγήσει στην επιτυχία των στόχων μας. Είναι ουσιαστικό να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχουν καθοριστικοί παράγοντες που μας βοηθούν στην πνευματική μας πρόοδο, κι αν ο στόχος μας είναι πνευματικός, πρέπει να βάλουμε όλη μας την προσοχή στην προσπάθεια να διακριθούμε σ’ αυτό τον τομέα. Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε υποχρεωμένοι να παρατήσουμε όλα τ’ άλλα για να πετύχουμε. Γι’ αυτόν, άλλωστε, το λόγο οι μεγάλοι άγιοι του Σαντ Ματ, πάντοτε λένε ότι θα πρέπει πάντα να προσπαθούμε να βάζουμε στόχους, έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να εργαστούμε για την επίτευξή τους. Όταν δεν βάζουμε στόχους, δεν ξέρουμε προς τα πού να στραφούμε.

Όταν οι πνευματικοί Διδάσκαλοι λένε να φτάσουμε σε μια κατάσταση που να μην έχουμε επιθυμίες, εννοούν επιθυμίες αυτού του κόσμου που οδηγούν στην προσκόλληση. Δεν λένε να μην επιθυμείτε να γνωρίσετε τον Θεό. Λένε ότι θα πρέπει να επανεκτιμήσουμε τις προτεραιότητές μας, έτσι ώστε η προσοχή μας να μπορεί να εστιαστεί στο θείο. Μας λένε να αξιολογήσουμε τις προτεραιότητές μας, έτσι ώστε οι επιθυμίες μας να μη μας οδηγήσουν στην προσκόλληση σε αντικείμενα και σε δραστηριότητες αυτού του κόσμου. Αντίθετα, θα πρέπει να αποστασιοποιηθούμε από τα αντικείμενα και τις δραστηριότητες αυτού του κόσμου και τότε αυτόματα η προσοχή μας θα εστιαστεί στο θείο και θα μπορέσουμε να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας στον Θεό.

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΣ ΓΑΛΗΝΗ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Η ομιλία του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ που ακολουθεί βασίζεται στις Εβραϊκές Ιερές Γραφές και συγκεκριμένα σ' ένα εδάφιο του Προφήτη Ησαΐα από την Παλαιά Διαθήκη και φέρει τον τίτλο "Finding Peace through the Lord".

Με χαροποιεί ιδιαίτερα που σας έχω όλους εδώ κοντά μου. Έχουμε συγκεντρωθεί σ' αυτό το μέρος του κόσμου και αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε είναι να επικεντρωθούμε σε ό,τι μας βοηθάει πνευματικά. Όλοι αναζητούμε γαλήνη, ηρεμία και ειρήνη. Όλοι θέλουμε να ζούμε με τρόπο που να νιώθουμε ευτυχείς. Καθώς κυλάει η ζωή μας, αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε ευτυχισμένοι μόνον όταν νιώθουμε ήρεμοι. Κάθε αναστάτωση μέσα μας, στην οικογένειά μας και στη δουλειά μας, μας φέρνει δυσκολίες. Κατά συνέπεια, πάντοτε ψάχνουμε τρόπους για να ζήσουμε μια ήρεμη κι αρμονική ζωή.

Όταν μας συμβεί κάτι δυσάρεστο για πρώτη φορά, θεωρούμε ότι μόνο εμείς βρισκόμαστε σε τέτοια δυσχερή θέση ή θεωρούμε ότι κάναμε κάποιο λάθος ή ότι ο Θεός δεν είναι ευχαριστημένος μαζί μας. Στην πορεία των πραγμάτων συμβαίνουν διάφορα γεγονότα και μοιάζει σαν να μην μπορούμε να βρούμε γαλήνη και αρμονία στη ζωή μας. Υπάρχουν φορές που τα πράγματα δεν έρχονται έτσι όπως τα θέλουμε και δεν ξέρουμε προς τα πού να στραφούμε. Δεδομένου ότι είμαστε άνθρωποι, όλοι είμαστε εγωιστές και έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας. Σ' αυτή την κατάσταση, νιώθουμε ότι είμαστε οι μόνοι που έχουμε προβλήματα, ενώ αντιθέτως σε όλους τους άλλους θεωρούμε ότι τα πράγματα έρχονται εύκολα στη ζωή τους και δεν έχουν δυσκολίες. Υπάρχουν επίσης φορές που νομίζουμε ότι κατά το παρελθόν, οι άνθρωποι ζούσαν πιο ήρεμα, πιο ευτυχισμένα και πιο

γαλήνια απ' ό,τι εμείς σήμερα. Κι όμως, αν κοιτάξουμε πίσω στην ιστορία, διαπιστώνουμε ότι και στο παρελθόν οι άνθρωποι ένιωθαν τα ίδια πράγματα και βίωναν παρόμοιες καταστάσεις. Οι άνθρωποι ανέκαθεν αντιμετώπιζαν παρόμοια προβλήματα με τα σημερινά. Τώρα, η διάρκεια της ζωής μας μπορεί να είναι εξήντα, ογδόντα, εκατό ή περισσότερα χρόνια. Αν συγκρίνουμε τη ζωή ενός ατόμου σήμερα με τη ζωή κάποιου άλλου εκατό ή διακόσια χρόνια πριν, γενικά, αν εξετάσουμε την πορεία της ζωής τους, διαπιστώνουμε ότι τα πράγματα δεν ήταν και τόσο διαφορετικά. Τα ίδια πράγματα συμβαίνουν στη ζωή του καθενός και συμβαίνουν στις ίδιες περιόδους και την ίδια περίπου εποχή και ηλικία. Μπορεί να υπάρχουν περισσότερα σκαμπανεβάσματα στη ζωή του ενός απ' ό,τι στη ζωή του άλλου, όμως τα προβλήματα που γενικά αντιμετωπίζουμε είναι σχεδόν τα ίδια.

Συνήθως τα προβλήματα μας φαίνεται να προκαλούνται κυρίως από αυτούς που θεωρούμε δικούς μας ανθρώπους. Ας πάρουμε το παράδειγμα μιας οικογένειας που έχει παιδιά. Οι γονείς δείχνουν απέραντη αγάπη στα παιδιά τους και κάνουν τα πάντα προκειμένου να εξασφαλίσουν την εκπαίδευσή τους, το ντύσιμό τους και γενικά την εμφάνισή τους, ώστε να είναι όμορφα, καθαρά και ευπαρουσίαστα. Οι γονείς δίνουν ό,τι έχουν και δεν έχουν για την καλοπέραση των παιδιών τους. Όμως, καθώς τα παιδιά μεγαλώνουν, αυτό που γενικά συμβαίνει είναι ότι στρέφονται προς κατευθύνσεις που τα ίδια επιθυμούν. Οι γονείς τότε, παρόλο που για ό,τι προσφέρουν στα παιδιά τους δεν ζητούν ανταλλάγματα, εξαιτίας της στενής επαφής μαζί τους, προσκολλιούνται σ' αυτά. Αφού λοιπόν νιώθουν προσκολλημένοι, κάθε χάσμα που δημιουργείται ανάμεσά τους, είτε εντοπίζεται στο φυσικό, στο συναισθηματικό ή σε όποιο άλλο επίπεδο, τους προκαλεί μεγάλο πόνο που δύσκολα τον αντιμετωπίζουν. Μόλις λοιπόν το παιδί φύγει από το σπίτι, η απόσταση που δημιουργείται δυσκολεύει πολύ τους γονείς και περνούν δύσκολες ώρες, μέχρι να προσαρμοστούν. Όσο περισσότερο προσκολλιόμαστε στους δικούς μας ανθρώπους, τόσο μεγαλώνουν και οι προσδοκίες μας απ' αυτούς, είτε αυτές εντοπίζονται στο συναισθηματικό ή σε κάποιο άλλο επίπεδο. Αναμένουμε τότε ένα συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς ή αντίδρασης από μέρους τους κι όταν αργότερα κάνουν κάτι που δεν το περιμένουμε, πληγωνόμαστε συναισθηματικά και δεν μπορούμε

να το αντιμετωπίσουμε. Αυτό φέρνει αναστάτωση και δυσαρμονία στη ζωή μας και είναι κάτι που συμβαίνει από την πρώτη κιόλας περίοδο της ζωής μας.

Δεν συμφωνούν όλοι με ό,τι λένε οι άλλοι κι αυτό βλέπουμε να συμβαίνει σε καθημερινή βάση. Ας υποθέσουμε ότι είμαστε διευθυντές και πηγαίνουμε στη δουλειά μας Περιμένουμε από τον καθένα να πράξει, όπως ακριβώς του έχουμε υποδείξει. Προσπαθούμε να σχεδιάσουμε ένα πρότυπο, που να κάνει τα πράγματα εύκολα και διαμορφώνουμε ένα πρόγραμμα από εργασίες που θέλουμε να γίνουν, το οποίο πρόγραμμα νομίζουμε ότι είναι πολύ εύκολο, στρωτό και ξεκάθαρο και ότι ο καθένας μπορεί να το ακολουθήσει. Όταν όμως πηγαίνουμε στη δουλειά και βλέπουμε ότι ο ένας και ο άλλος δεν ακολουθεί το πρόγραμμα ή ότι έχουν πιάσει το τηλέφωνο και μιλάνε με τον άντρα ή τη γυναίκα τους, το αγόρι ή το κορίτσι τους ή με τα παιδιά τους, αναρωτιόμαστε μέσα μας: *«Μα, καλά, τι γίνεται εδώ; Εδώ είναι χώρος εργασίας»*. Δεν μας ευχαριστεί αυτή η κατάσταση. Γιατί; Διότι τα πράγματα δεν γίνονται σύμφωνα με τον τρόπο που εμείς θέλουμε να γίνουν.

Παρόμοιες περιπτώσεις έχουμε σε κάθε σπίτι. Ως γονείς, θέλουμε τα παιδιά μας να συμπεριφέρονται με συγκεκριμένο τρόπο κι αυτά δεν το κάνουν. Δοκιμάζουν την υπομονή μας κι αυτό μας δυσκολεύει. Ως παιδιά δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί οι γονείς μάς ζητούν να κάνουμε ορισμένα πράγματα. Οι γονείς, από την άλλη δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί τα παιδιά τους συμπεριφέρονται κατ' άλλο τρόπο. Αυτό από μόνο του αποτελεί πηγή αναστάτωσης. Όποτε βρίσκονται μαζί δύο άνθρωποι, είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθεί ένταση, γιατί σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν υπάρχουν δύο άνθρωποι που να σκέφτονται το ίδιο, να μιλούν το ίδιο ή να αναλύουν τα πράγματα με ίδιο τρόπο. Ο καθένας γεννήθηκε και μεγάλωσε σε διαφορετικό περιβάλλον. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι δυο αδέρφια που μεγάλωσαν στο ίδιο σπίτι. Παρόλο που μεγαλώνουν στο ίδιο περιβάλλον, δεν τηρούν την ίδια στάση απέναντι στα γεγονότα. Ο καθένας κρατάει διαφορετική στάση και αυτό γίνεται η πηγή της δυσαρμονίας που δημιουργείται. Αν στη ζωή μας αντιληφθούμε αυτή την πραγματικότητα, θα είμαστε σε θέση να χειριστούμε τα πράγματα με κάποιο πιο κατάλληλο τρόπο. Αν αυτό δεν το κατανοήσουμε

και περιμένουμε όλα να γίνονται τέλεια και σε πλήρη αρμονία με τις προσδοκίες μας, τότε κάπου κάνουμε λάθος και τότε καταλήγουμε στο να μην μπορούμε να αντιμετωπίσουμε με ορθή κρίση τα γεγονότα που συμβαίνουν. Τότε ερχόμαστε σε δύσκολη θέση και φέρνουμε σε εξίσου δύσκολη θέση και τους άλλους, γιατί όλοι μας είμαστε υποχρεωμένοι να συναναστρεφόμαστε και να συμβιώνουμε με άλλους ανθρώπους και είναι βέβαιο ότι αργά ή γρήγορα θα υπάρξουν μεταξύ μας διαφορές και προβλήματα.

Συχνά, ένα ερώτημα στο οποίο καλούμαστε να δώσουμε απάντηση είναι το πώς κάποιος μπορεί να παραμένει μόνιμα σε κατάσταση γαλήνης και ηρεμίας. Πολλοί άγιοι και μύστες έχουν αναφερθεί σε αυτό το θέμα και ακόμα βρίσκουμε αναφορές στις Ιουδαϊκές, στις Χριστιανικές, τις Ισλαμικές, τις Ινδουιστικές καθώς και στις Γραφές των Σιχ και των Βουδιστών. Τα άτομα αυτά μας έχουν υποδείξει κατάλληλους τρόπους για να μπορούμε να ζούμε αρμονικά, να μπορούμε να είμαστε ήρεμοι, να μπορούμε να νιώθουμε διαρκή ευτυχία, γαλήνη και ηρεμία και ακόμα να μπορούμε να αντιμετωπίζουμε κάθε κατάσταση. Όμως, εμείς σήμερα δεν μελετάμε τις Γραφές, δεν διαπλάθουμε τη ζωή μας σύμφωνα με αυτά που μας λένε. Αντίθετα αρχίζουμε να τις αναλύουμε και να ρωτάμε γιατί είναι γραμμένο κάτι και ποιος είναι ο λόγος που γράφτηκε. Αν μείνουμε ικανοποιημένοι, τότε το εντάσσουμε στη ζωή μας. Αν αποφασίζαμε να δομήσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με αυτά που έχουν πει οι άγιοι και οι μύστες, τότε σίγουρα θα ήμασταν ήρεμοι, ευτυχισμένοι και σε αρμονία με τον εαυτό μας και με τον Θεό. Εξαιτίας των καταβολών μας, του τρόπου που σκεφτόμαστε και του τρόπου που μεγαλώσαμε, έχουμε ανάγκη να εξετάζουμε, από διαφορετική κάθε φορά οπτική γωνία, τη συνολική εικόνα της κατάστασης όπου βρισκόμαστε, έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να βοηθήσουμε τον εαυτό μας. Το βασικό είναι να είμαστε ευτυχισμένοι. Το βασικό είναι να είμαστε ήρεμοι. Κανείς μας δεν θέλει να είναι σε ένταση οι σχέσεις του με τους άλλους, με τα αδέρφια του, τους γονείς του, τους συζύγους, τους γείτονες ή ακόμα και με τους περαστικούς στο δρόμο. Βαθιά μέσα μας, θέλουμε να είμαστε σε ειρήνη μαζί τους. Εξωτερικά ίσως να έχουμε προβλήματα και να πιστεύουμε ότι ο ένας ή ο άλλος δεν μας συμπαθεί ή να αναρωτιόμαστε γιατί κάποιος άλλος συνεχίζει να κάνει πράγματα που

μας στεναχωρούν. Όλοι περνάμε τα ίδια πράγματα. Χρειάζεται όμως να αντιληφθούμε ότι κάθε άνθρωπος είναι διαφορετικός. Οι καταβολές μας είναι διαφορετικές. Ο τρόπος σκέψη μας είναι διαφορετικός. Το κάρμα μας είναι διαφορετικό και υπάρχουν πολλά πράγματα στο προσκήνιο της ζωής που μπορεί εμείς να μην τα καταλαβαίνουμε.

Ζούμε σε μια εποχή που δίνεται μεγάλη έμφαση στη μόρφωση και όλοι νομίζουμε ότι έχουμε πολύ υψηλό δείκτη νοημοσύνης. Όλοι πιστεύουμε ότι κατέχουμε πολλές γνώσεις, αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε ότι μας λείπει η σοφία. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στη γνώση και στη σοφία. ***Γνώση είναι αυτό που μπορούμε να μάθουμε και κάποιος μπορεί να μας το διδάξει.*** Μπορούμε να απευθυνθούμε σε κάποιο δάσκαλο, να πάμε σχολείο, να διαβάσουμε κάποιο βιβλίο ή ακόμη να μπούμε στο διαδίκτυο και να συλλέξουμε όλων των ειδών τις πληροφορίες. Αυτό είναι η γνώση. ***Η σοφία, αντίθετα, κερδίζεται με την εμπειρία.*** Η σοφία είναι κάτι που αποκτάμε μέσα από τη ζωή, μέσα από τη συμμετοχή μας στα δρώμενα, την επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους και τα γεγονότα που μας συμβαίνουν. Η σοφία είναι κάτι που αποκτάμε στην πορεία της ζωής. Όλοι λοιπόν έχουμε πολλές γνώσεις, αλλά συχνά δεν μπορούμε να κάνουμε τη διάκριση ανάμεσα στη γνώση και στη σοφία. Εκεί αποτυγχάνουμε. Δεδομένου ότι έχουμε πάει σχολείο, έχουμε μελετήσει πολύ σκληρά και έχουμε φτάσει σε πολύ υψηλό επίπεδο σε ό,τι μάθαμε, αρχίζουμε να πιστεύουμε ότι τα ξέρουμε όλα και αυτό είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό που παρατηρείται με όλους μας. Σκεφτόμαστε: *«Είμαι κάτοχος πτυχίου, μάστερ ή διδακτορικού σε πολλούς τομείς, οπότε έχω επαρκείς γνώσεις σε πολλά πράγματα.»* Δεν συνειδητοποιούμε ότι γνώση και σοφία δεν πάνε χέρι-χέρι. Ακόμη κι ένας αμόρφωτος άνθρωπος μπορεί να κρύβει μέσα του μεγάλη σοφία, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να μείνουμε αμόρφωτοι, για να αποκτήσουμε σοφία. Χρειάζεται να καταλάβουμε τη διαφορά. Η σοφία κερδίζεται με την εμπειρία, κερδίζεται μέσα από τη ζωή. Αποκτάμε σοφία όταν αντιλαμβανόμαστε και διακρίνουμε το σωστό από το λάθος. Στην πορεία της ζωής μαθαίνουμε πολύ περισσότερα πράγματα από τις εμπειρίες τις δικές μας, παρά από τη συλλογή πληροφοριών και γνώσεων.

Πώς λοιπόν πρέπει να ζει κάποιος, για να είναι ήρεμος κι ευτυχισμένος; Η ευτυχία έρχεται μέσα από τη γαλήνη και την ηρεμία. Για

μένα ευτυχία και γαλήνη πάνε μαζί. Αν έχουμε ένταση δεν μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι. Η ευτυχία είναι μια κατάσταση χαράς, η οποία έρχεται από μέσα μας και αυτό συμβαίνει, όταν τα πάντα γύρω μας είναι ήρεμα. Αν το ένα μας παιδί κλαίει και φωνάζει, επειδή θέλει να δει κάποιο πρόγραμμα στην τηλεόραση και το άλλο παιδί θέλει να παρακολουθήσει κάποιο άλλο και δεν αφήνει το πρώτο να το δει, εμείς δεν θα είμαστε ευτυχισμένοι. Χρειάζεται πρώτα να επικρατήσει ηρεμία στην ατμόσφαιρα και έπειτα να γυρίσουμε στην τηλεόρασή μας και να δούμε τον τελικό του Τσάμπιονς Λινγκ στο ποδόσφαιρο και να νιώσουμε πραγματικά ευτυχισμένοι, αφού όλοι θα είναι ήρεμοι και παντού θα επικρατεί ησυχία. Για να είμαστε ευτυχισμένοι, πρώτα απ' όλα είναι απαραίτητο να είμαστε ήρεμοι. Οι άγιοι και οι μύστες έχουν αναφερθεί στην ηρεμία σαν προϋπόθεση της ευτυχίας.

Προσπαθώ να αναφέρομαι σε εδάφια από διάφορες ιερές Γραφές για να καταλάβουμε τι λένε και να μπορέσουμε να ωφεληθούμε μαθαίνοντας τι έχουν πει οι μεγάλοι άγιοι και οι μύστες όλες τις εποχές. Οι Γραφές όλων των θρησκειών μας δείχνουν το δρόμο της επιστροφής στον Θεό. Μια από τις βασικές Εβραϊκές Γραφές είναι η Παλαιά Διαθήκη, η οποία είναι πλούσια σε αναφορές για το πώς να ακολουθήσουμε ένα θεϊκό τρόπο ζωής. Εκείνοι που αναζητούν τη γαλήνη και την ηρεμία, θα ανακαλύψουν ότι οι ίδιες οδηγίες δίνονται στις Γραφές όλων των θρησκειών και το μήνυμα που αυτές στέλνουν είναι πως, αν θέλουμε να βρούμε Εσωτερική γαλήνη, πρέπει να "εσωστραφούμε".

Θα ήθελα σήμερα να αναφερθώ σε ένα εδάφιο από τις Εβραϊκές Γραφές και συγκεκριμένα ένα απόσπασμα από τον προφήτη Ησαΐα στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Προφήτης Ησαΐας είναι γνωστός για το όραμά του ότι θα έρθει μια μέρα που θα επικρατήσει ειρήνη και ότι τότε οι άνθρωποι θα μετατρέψουν τα σπαθιά τους σε άροτρα και τα δόρατα σε κλαδευτήρια. Όπως είπε: *«Έθνος δεν θα σηκώνει ξίφος ενάντια σε έθνος και οι άνθρωποι δεν θα γνωρίσουν πλέον τον πόλεμο.»*

Ένα άλλο εδάφιο του προφήτη Ησαΐα, παρότι είναι μικρό, περικλείει μέσα του το μυστικό για την απόκτηση πνευματικής γαλήνης, καθώς αναφέρει δύο αλήθειες. Η πρώτη είναι ότι χρειάζεται να κρατάμε την ***προσοχή*** μας στραμμένη προς τον Θεό και η δεύτερη είναι ότι θα νιώθουμε γαλήνη και ηρεμία όταν έχουμε ***εμπιστοσύνη*** στον

Θεό. Αν μπορέσουμε να κατανοήσουμε αυτές τις δύο αλήθειες, θα διαπιστώσουμε ότι η γαλήνη θα πλημμυρίσει τη ζωή μας.

Όμως, πώς μπορούμε να κρατάμε την προσοχή μας στραμμένη στον Θεό; Όλοι οι άγιοι και οι μύστες μας έχουν πει ότι αυτό μπορούμε να το πετύχουμε μέσω του διαλογισμού. Ο διαλογισμός δεν είναι τίποτε άλλο από τη συγκέντρωση της προσοχής στον Θεό. ***Η εξωτερική έκφραση της ψυχής είναι η προσοχή.*** Συγκεντρώνοντας ολόκληρη την προσοχή μέσα μας, η ψυχή μας θα συναντήσει τον Κύριο. Στο διαλογισμό, καθόμαστε με απόλυτη συγκέντρωση στο σημείο συνάντησης, όπου ο Κύριος θα έρθει να μας προϋπαντήσει. Αυτό το σημείο συνάντησης είναι ο Τρίτος ή Μοναδικός Οφθαλμός, που εντοπίζεται ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια. Μοιάζει τόσο εύκολο. Τότε, τι φράζει το δρόμο μας;

Αυτό που μας δυσκολεύει να εστιάσουμε την προσοχή μας στον Κύριο, είναι το ότι στρέφουμε την προσοχή μας σε άλλα πράγματα που διαρκώς μας απασχολούν. Αν εξετάσουμε τη ζωή μας, θα διαπιστώσουμε ότι η προσοχή μας στρέφεται σε πολλά πράγματα. Αν εστιάσουμε τις ακτίνες του ήλιου σ' ένα σημείο, θα προκαλέσουμε μεγάλη θερμότητα και φλόγα, αν όμως οι ακτίνες του ήλιου διαχυθούν, δεν θα έχουν επαρκή ένταση για να δημιουργήσουν φλόγα. Η προσοχή μας διασπάται στο μέλλον και στο παρελθόν, στην κοινωνική ζωή και τα προβλήματά μας. Κάθε φορά που στρέφουμε την προσοχή μας σε κάποια τέτοια κατεύθυνση, αποστρεφόμαστε τον Θεό. Ενδεχομένως να ισχυριστούμε ότι όλοι αυτοί οι τομείς είναι εκείνοι που μας ασκούν πίεση κάθε μέρα που περνάει. Αυτό είναι αλήθεια, όμως μπορούμε να βρούμε το χρόνο μέσα στην πολυάσχολη ζωή μας να στραφούμε και προς τον Θεό; Αν δεν μπορούμε να βρούμε χρόνο να στρέψουμε την προσοχή μας στον Θεό, πώς μπορούμε να περιμένουμε να είμαστε ανοιχτοί να Τον υποδεχτούμε; Όσοι άνθρωποι βρήκαν τον Θεό αφιέρωναν χρόνο σε διαλογισμό. Όλοι είχαν το κυρίαρχο πάθος να προσηλώνουν την προσοχή τους στον Θεό και δεν τους ήταν δύσκολο να βρουν ώρα, για να διαλογιστούν. Όταν αγαπάς κάτι το κάνεις αυτόματα και το βάζεις σε προτεραιότητα. Έτσι το μόνο που έπρεπε να κάνουν ήταν να βάλουν το διαλογισμό τους σε προτεραιότητα χωρίς όμως να παραμελούν και τις εγκόσμιες ευθύνες και τα καθήκοντά τους. Για πολλούς είναι ένας τρόπος ζωής: Αυτή ήταν

και η απόφαση που πήρε και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ όταν ήταν νεαρός: *«πρώτα ο Θεός και μετά όλα τα άλλα»* είπε και άρχισε να αφιερώνει καθημερινά έξι ώρες την ημέρα στο διαλογισμό. Στη συνέχεια δεν παρέλειπε να ασχολείται ολόψυχα με την εκπλήρωση των εγκόσμιων υποχρεώσεών του. Όλοι οι άγιοι και οι μύστες έζησαν με παρόμοιο τρόπο κι έτσι έφτασαν στη Θέωση στη διάρκεια της ζωής τους, κάτι που ήταν άλλωστε και ο στόχος τους.

Αν εξετάσουμε τη ζωή των αγίων, θα διαπιστώσουμε πως παρόλο που αφιέρωναν πολύ χρόνο σε διαλογισμό, δεν παραμελούσαν καμιά πλευρά της ζωής τους. Πολλοί απ' αυτούς είχαν οικογενειακή ζωή, που τους επέβαλλε να κερδίζουν τα προς το ζην και να βγάζουν χρήματα, για να συντηρούν τη γυναίκα και τα παιδιά τους. Αφού εργάζονταν, εκπλήρωναν τα καθήκοντά τους με τρόπο άψογο και συχνότατα κέρδιζαν το σεβασμό όλων, χάρη στα επιτεύγματα και τον όγκο τής εργασίας που διεκπεραίωναν. Πολλοί από αυτούς, συγχρόνως συμμετείχαν στην προσφορά κοινωνικού έργου και βοηθούσαν τους αρρώστους, τους φτωχούς, τους ηλικιωμένους και τα ορφανά.

Εκτός από το διαλογισμό που είναι μια δραστηριότητα που απαιτεί αυτοσυγκέντρωση, και που ολόκληρη η προσοχή μας εστιάζεται στην συνάντησή μας με τον Κύριο, μπορούμε να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας σ' Αυτόν και το υπόλοιπο χρόνο της ημέρας. Στο Πουντζάμπ υπάρχει ένα πολύ όμορφο ρητό που λέει:

«Τα χέρια είναι στη δουλειά, αλλά η καρδιά στον Αγαπημένο».

Μπορούμε να κρατάμε την προσοχή μας προσηλωμένη στον Κύριο ενόσω φροντίζουμε την οικογένειά μας, ενόσω πηγαίνουμε στη δουλειά μας, παρέχουμε τις υπηρεσίες μας στους συνανθρώπους μας και γενικά ενόσω επιτελούμε κάθε καθήκον που έχουμε αναλάβει στη ζωή. Μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, με αγάπη για τον Θεό μέσα στην καρδιά μας. Μπορούμε να κάνουμε τα πάντα σαν να τα κάνουμε για τον Θεό. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην έχουμε τον Θεό μέσα στο νου, στην καρδιά και στην ψυχή μας, όλο το εικοσιτετράωρο, μέρα και νύχτα.

Ο Ησαΐας μάς λέει πως, αν στρέψουμε το νου μας στον Θεό, θα νιώθουμε γαλήνη και ηρεμία. Σκεφτείτε ένα παιδί που περπατάει στο δρόμο και κρατάει το χέρι του γονιού του. Μπορεί να υπάρχουν δυ-

νατοί θόρυβοι, κίνηση στους δρόμους, τρομακτικές θέες και ήχοι, το παιδί όμως αισθάνεται ασφάλεια όταν ο πατέρας ή η μητέρα του το κρατάει από το χέρι. Παρόμοια, αν είμαστε προσηλωμένοι στον Θεό, θα αντιλαμβανόμαστε τη βοήθεια που Αυτός μας προσφέρει συνεχώς. Θα μπορούμε να αντιμετωπίζουμε τα βάσανα και τις δοκιμασίες της ζωής με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία.

Ο Ησαΐας κατόπιν προσθέτει στο μοντέλο που μας προτείνει το ρόλο που παίζει η εμπιστοσύνη στον Θεό. Δεν αρκεί να στέψουμε την προσοχή μας στον Θεό, αλλά πρέπει και να Του έχουμε και απόλυτη εμπιστοσύνη. Αυτό είναι το κρίσιμο σημείο για την απόκτηση γαλήνης και ηρεμίας. Όταν εμπιστευόμαστε τον Θεό, ξέρουμε πως ό,τι μας συμβαίνει είναι για το καλό μας. Ο Θεός έχει τον έλεγχο της ζωής μας κι όταν το γνωρίζουμε αυτό, δεν ανησυχούμε. Αυτό όμως χρειάζεται κάποια ανάλυση. Για ποια πράγματα ανησυχούμε; Ανησυχούμε για την υγεία μας, για την οικονομική μας κατάσταση, για την οικογένειά μας, για τη δουλειά και τα επιτεύγματά μας, για το παρελθόν και για το μέλλον μας. Ανησυχούμε επειδή σ' όλα αυτά υπάρχει το στοιχείο του άγνωστου. Δεν ξέρουμε τι θα συμβεί και γι' αυτό φοβόμαστε. Αν όμως έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, μπορούμε να αποτραβηχτούμε και να χαλαρώσουμε. Στον Θεό εναπόκειται να αποφασίσει τι πρέπει να γίνει. Η ευθύνη είναι δικιά Του. Εμείς απλώς πρέπει να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε και να αφήνουμε τα υπόλοιπα στα χέρια Του. ***«Man proposes and God disposes»*** έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ, που σημαίνει ότι *«Ο άνθρωπος προτείνει και ο Θεός ευαρεστείται (αποφασίζει)»*. Αν κάθε μέρα, από τη στιγμή που ξυπνάμε, έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό, η ημέρα μας θα κυλήσει ήρεμα.

Υπάρχει ένα πολύ όμορφο περιστατικό που συνέβη στη ζωή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Ταξίδευαν κάποτε οι δυο τους με το αυτοκίνητο, όταν ο Σαντ Ντάρσαν ήταν νεαρός. Επειδή το αυτοκίνητο ήταν βουτηγμένο στη λάσπη, σταμάτησαν κάπου για να το πλύνουν. Το πλύσιμο ανέλαβε ένα γέροντας Μουσουλμάνος κι όταν τέλειωσε τη δουλειά του, τον πλήρωσαν για τον κόπο του. Παρατήρησαν όμως ότι είχε ξεχάσει ένα σημείο του αυτοκινήτου, το οποίο του το υπέδειξαν, για να το πλύνει κι αυτό. Όταν τέλειωσε, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ προσφέρθηκε να του δώσει επιπλέον

χρήματα. Ο γέροντας όμως αρνήθηκε, παρά την επιμονή του Σαντ Ντάρσαν, και γύρισε και του είπε: *«Για σήμερα έχω ήδη αρκετά χρήματα, όσο για αύριο, έχει ο Θεός».* Ο άνθρωπος αυτός είχε πεποίθηση ότι ο Θεός τον είχε υπό τη διαρκή προστασία Του.

Αυτό που σας λέω δεν σημαίνει ότι πρέπει να καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια. δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε χρέος να δουλεύουμε και να προβλέπουμε τις ανάγκες μας, γιατί αν ισχύει αυτό, τότε όλοι κάποτε θα ζούσαμε σε βάρος των άλλων. Θα πρέπει να βάλουμε τα δυνατά μας να βρούμε μια δουλειά και μετά να εργαζόμαστε όσο καλύτερα μπορούμε, χωρίς όμως να χάνουμε την ηρεμία μας και να ανησυχούμε. Αυτή είναι η διαφορά. Πρέπει να εργαζόμαστε, πρέπει να ανταποκρινόμαστε στις οικογενειακές μας υποχρεώσεις, πρέπει να εξυπηρετούμε τους άλλους, αλλά, ενώ τα κάνουμε όλα αυτά, δεν πρέπει να ανησυχούμε ούτε να στεναχωριόμαστε για ό,τι θα συμβεί. Θα πρέπει να αφήνουμε το αποτέλεσμα στα χέρια του Θεού. Κάποιες φορές τα πράγματα κυλούν ομαλά, ενώ άλλες δεν έρχονται όπως τα θέλουμε. Αν όμως έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, θα ξέρουμε ότι τόσο οι καλές όσο και οι κακές στιγμές είναι στα χέρια Του.

Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ έδινε συχνά το παράδειγμα κάποιου που ταξιδεύει με το τρένο. Τι προτιμάμε, έλεγε, να κρατάμε τις βαλίτσες στα χέρια μας όση ώρα το τρένο είναι στα χέρια του μηχανοδηγού και ταξιδεύει ή να τις αφήσουμε στο χώρο των αποσκευών και να χαλαρώσουμε μέχρι το τέλος του ταξιδιού; Ο Θεός είναι ο μηχανοδηγός τού τρένου της ζωής μας κι εμείς είμαστε απλώς οι επιβάτες. Θα πρέπει, λοιπόν, να δείχνουμε εμπιστοσύνη στον Θεό και να Τον αφήνουμε να φροντίζει Εκείνος για τα προβλήματά μας. Πρέπει να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε, για να τα επιλύσουμε, αλλά θα πρέπει να αφήνουμε τα υπόλοιπα σ’ Εκείνον. Ας μην επιτρέπουμε σε τίποτε να διαταράσσει την ηρεμία του νου μας, γιατί τότε η σκέψη μας δεν θα είναι πια στον Θεό αλλά στα προβλήματά μας.

Ας προσπαθήσουμε να ζούμε κατ’ αυτόν τον τρόπο. Ας προσπαθήσουμε να παραμένουμε προσηλωμένοι στον Θεό. Ας έχουμε απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στον Κύριο και ενώ, προσπαθούμε και κάνουμε το καλύτερο στη ζωή μας, ας αποθέτουμε τα προβλήματά μας στα πόδια Του. Κάθε στιγμή της ζωής μας καλούμαστε να επιλέξουμε, είτε να μας αποσπούν τα προβλήματά μας είτε να μας τραβάει

ο Θεός κοντά Του. Ας αφήσουμε τα λόγια του Ησαΐα να φωλιάσουν μέσα στην καρδιά μας. Ακόμα κι ένα παιδί μπορεί να διδαχτεί αυτό το μάθημα. Θα πρέπει να στρεφόμαστε στον Θεό και να Τον εμπιστευόμαστε απόλυτα, γιατί τότε θα αποκτήσουμε τέλεια γαλήνη και ηρεμία.

Ας καθίσουμε τώρα σε διαλογισμό λίγη ώρα κι ας στρέψουμε την προσοχή μας στον Θεό. Ας μην κάνουμε σκέψεις για το παρελθόν και το μέλλον, αλλά απλώς να ζούμε το παρόν και να περιμένουμε τη Χάρη του Κυρίου να μας πλημμυρίσει. Εμπιστευτείτε τον Θεό και θα βιώσετε τέλεια γαλήνη και ηρεμία.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ ΜΑΤΑ ΧΑΡΜΠΑΤΖΑΝ ΚΑΟΥΡ

Με αφορμή τα 75ά της γενέθλια

Αποσπάσματα από την ομιλία που έδωσε ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ στις 24 Σεπτεμβρίου 1998 στο Κιρπάλ Μπάγκ, στο Δελχί, με αφορμή το Αδαμάντινο Ιωβηλαίο της Μάτα Χαρμπατζάν Καούρ.

Σ’ ολόκληρη την ιστορία, οι άνθρωποι τιμούν τη ζωή των μεγάλων αγίων και Διδασκάλων, όμως σπανιότατα φτάνουμε στο σημείο να τιμήσουμε ή να γιορτάσουμε τα γενέθλια της γυναίκας ενός αγίου. Σήμερα έχουμε μαζευτεί για να γιορτάσουμε τα 75α γενέθλια, το Αδαμάντινο Ιωβηλαίο, μιας από τις μεγαλύτερες γυναίκες του καιρού μας, της αξιοσέβαστης μητέρας μου Μάτα Χαρμπατζάν Καούρ. Θυμόμαστε μεγάλες γυναικείες παρουσίες γιατί υπήρξαν ηγέτιδες, καλλιτέχνιδες, επιστήμονες ή συγγραφείς, που πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους σ’ αυτό τον κόσμο. Η προσφορά όμως της γυναίκας ενός αγίου είναι μία από τις μεγαλύτερες. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ έλεγε κατ’ επανάληψη πως το να έχεις αναλάβει την ευθύνη να είσαι Διδάσκαλος είναι από μόνο του βαρύ έργο, όμως περισσότερο απ’ όλους, εκείνος που καλείται να προσαρμοστεί είναι η σύντροφός του στη ζωή. Ενώ ο Διδάσκαλος εκπληρώνει τις ευθύνες της Αποστολής που του ανατέθηκαν από τον Θεό, η σύζυγός του είναι υποχρεωμένη να μοιράζεται το σύζυγό της με όλο τον κόσμο, έτσι ώστε οι αναζητητές και οι μαθητές του να είναι σε θέση να πιουν από το νέκταρ που προσφέρει, προκειμένου να μπορέσουν να πετάξουν ψηλά στην Αγκαλιά του Θεού. Η μητέρα μου έκανε αυτή τη θυσία για χάρη μας. Πρόσφερε κάθε δευτερόλεπτο της ζωής της υπηρετώντας όχι μόνο το σύζυγό της, το Φιλεύσπλαχνο Διδάσκαλο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, αλλά με το ίδιο πάθος παρείχε τις υπηρεσίες

της σε όλους όσοι έρχονταν στα πόδια του άντρα της. Αποτελούσε το καθημερινό παράδειγμα των στίχων του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ:

Άλλοι απαρνηθήκανε την οικογένειά τους,
Αλλά εγώ έκανα δικούς μου ακόμα και τους ξένους

Άνοιξε την καρδιά και το σπίτι της σε μυριάδες ανθρώπους που πήγαιναν για να λάβουν τις ευλογίες του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Γι᾽ αυτή την τρομερή της προσφορά, η αξιοσέβαστη μητέρα μου Μάτα Χαρμπατζάν Καούρ, θα μείνει βαθιά χαραγμένη στη μνήμη μας για πάντα.

Κατά τη διάρκεια της ζωής της, υπηρέτησε στην Αποστολή των μεγάλων Διδασκάλων του Σαντ Ματ: του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, που τη μύησε, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που ήταν πεθερός της και του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, του συζύγου της. Όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ξεκίνησε την Αποστολή του από το σπίτι του γιού του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ και της αξιοσέβαστης μητέρας μου, άρχισε και εκείνη να προσφέρει τις υπηρεσίες της υπηρετώντας τους πολλούς ανθρώπους που πήγαιναν να ευλογηθούν από τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Το ίδιο θα επαναλαμβανόταν αργότερα, όταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μεταβίβασε τον πνευματικό του μανδύα στον Σαντ Ντάρσαν Σινγκ και η Αποστολή ξεκίνησε πάλι από το μικρό τους διαμέρισμα στο Λάξμι Μπάι Ναγκάρ. Η μητέρα μου είδε πάμπολλους ανθρώπους να έρχονται στο σπίτι τους και να περιμένουν από το πρωί μέχρι το βράδυ προκειμένου να συναντήσουν τον Διδάσκαλο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Αντί να παραπονιέται ή να βαρυγγωμάει για τη διατάραξη της οικογενειακής της ζωής και του ιδιωτικού της χώρου, άρχισε με πάθος να συμπαραστέκεται στον άντρα της, κάνοντας ό,τι μπορούσε για να νιώθουν όλοι όσοι πήγαιναν να τον δουν ότι ήταν ευπρόσδεκτοι, ότι τους αγαπούσαν και ότι τους νοιάζονταν. Αυτό το μητρικό της πνεύμα εκφράστηκε με πολλούς τρόπους, όπως με το να προσφέρει γεύματα σε όσους έρχονταν από κοντά ή μακριά, αλλά ακόμα και μέχρι του σημείου να διοργανώνει πάρτι γενεθλίων ή γιορτές, με αφορμή τη γέννηση ενός μωρού, κάποιο γάμο ή κάποια αποφοίτηση και μέχρι του σημείου να μάθει πολλές γλώσσες απλώς για να λέει: ‘γειά σου τι κάνεις;’ σε ανθρώπους από διαφορετικές χώρες, στη δική τους γλώσσα. Ακόμα έμαθε να τραγουδάει στίχους

του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ Τζι σε πολλές γλώσσες, ώστε οι άνθρωποι να μπορέσουν να εκτιμήσουν την ομορφιά της ποίησής του Διδασκάλου, στη δικιά τους γλώσσα.

Βρισκόμαστε σήμερα εδώ, για να δείξουμε την ευγνωμοσύνη, την εκτίμηση που τρέφουμε και την αγάπη μας για την απεριόριστη μητρική της αγάπη και στοργή της προς όλους μας, τη συμπόνια της, τη μεγαλοψυχία της, την προσφορά των υπηρεσιών της στην Αποστολή του μεγάλου Διδασκάλου Ντάρσαν Σινγκ και ακόμα για την ευγενική της θυσία.

Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας κάποιες από τις αναμνήσεις μου με τη μητέρα μου όλα αυτά τα χρόνια. Όσο μεγάλωνα την έβλεπα κυρίως ως μητέρα μου, σήμερα όμως, αντιλαμβάνομαι ότι πάμπολλα από τα πολύτιμα χαρίσματα που απέκτησα όλα αυτά τα χρόνια τα οφείλω σ' εκείνη.

Πάντοτε την έβλεπα να βοηθάει τον κόσμο. Σε πολλή μικρή ηλικία την έβλεπα να βοηθάει τον παππού και τη γιαγιά μου και αργότερα όλους τους ανθρώπους που έρχονταν να μας επισκεφθούν στο σπίτι. Άκουγε τα προβλήματά τους και τους βοηθούσε να βρουν κάποια λύση. Αν χρειάζονταν κάτι, πήγαινε μαζί τους στα μαγαζιά και τους βοηθούσε στα ψώνια τους. Όταν κάποιος ήταν άρρωστος, πήγαινε να τον επισκεφθεί. Όταν ο πατέρας μου μιλούσε με τους ανθρώπους που πήγαιναν να τον δουν, η ίδια σε κάποιο άλλο δωμάτιο περιποιόταν όσους τον περίμεναν. Κρατούσε προσεκτικές σημειώσεις γι' αυτά που ήθελαν οι άνθρωποι και εκπλήρωνε αυτά που της ζητούσαν.

Από παιδί, καθώς μεγάλωνα, θυμάμαι πόσο υπομονετική και τρυφερή ήταν. Ποτέ δεν με χτύπησε και δεν θύμωσε μαζί μου. Έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να μου παρέχει ό,τι χρειαζόμουν. Θυμάμαι πως κάποτε πήγε να παρακολουθήσει μαθήματα μαγειρικής, κάτι που πολλές μορφωμένες σαν κι αυτή γυναίκες του καιρού της δεν θα έκαναν. Παρακολούθησε τα μαθήματα για να μάθει να φτιάχνει διαφορετικά χορτοφαγικά φαγητά ώστε να ευχαριστεί την οικογένειά της. Θυμάμαι ακόμα πως μου έφτιαχνε ειδικά χορτοφαγικά κέικ, όταν ήμουν παιδί, ώστε, όταν πήγαινα σε πάρτι για τα γενέθλια κάποιου φίλου που δεν ήταν χορτοφάγος, να μη νιώθω ότι εγώ δεν είχα κάτι γλυκό να φάω. Ήταν μια υπέροχη μάνα που εξασφάλιζε την ομαλή πορεία των πραγμάτων για μένα.

Επίσης θυμάμαι τη μητέρα μου να μού στέκεται και σαν μάνα και σαν αδερφή καθώς ο πατέρας μου ήταν συχνά απασχολημένος με τη δουλειά, στο Ashram ή με την ποίηση που έγραφε. Έτσι περνούσα πολλή ώρα με τη μητέρα μου και συνήθιζα να μιλάω μαζί της, να αστειεύομαι και να γελάμε μαζί. Νομίζω ότι εξαιτίας αυτού του δεσίματός μας ήταν που μου κόστισε πολύ όταν έφυγα για το κολέγιο. Όταν ήμουν μακριά, τόσο στο Πανεπιστήμιο του Μαντράς, όσο και για τις μεταπτυχιακές μου σπουδές στο Σικάγο, ανταλλάσσαμε γράμματα κάθε εβδομάδα.

Μπορούσα να δω πόσες θυσίες έκανε η μητέρα μου, καθώς μεγάλωνε η Αποστολή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Προσαρμοζόμενη στο πρόγραμμα του πατέρα μου έπρεπε να κοιμάται λίγο. Ήταν απασχολημένη όλες τις ώρες φροντίζοντας τις ανάγκες του πατέρα μου, φροντίζοντας τις ανάγκες των παιδιών της και περιποιούμενη τους χιλιάδες ανθρώπους που έρχονταν στο σπίτι. Μπορούσα να δω ότι συχνά υποχρεωνόταν να περιμένει επί ώρες και κάποιες φορές επί μέρες, για να της δοθεί η ευκαιρία να μιλήσει με τον πατέρα μου, εξαιτίας του τεράστιου αριθμού των ατόμων που πρώτα, έπρεπε εκείνος να δει. Λίγοι μόνο μπορούν να φανταστούν πόσο λίγο προσωπικό χώρο είχε, μόλις άρχισε η Αποστολή. Ο κόσμος κατέφθανε στο διαμέρισμά τους όλες τις ώρες και συχνά η ίδια, κατάκοπη, έβγαζε στη βεράντα έξω από το σπίτι δυο καρέκλες μαζί για να ξαπλώσει και να μπορέσει να κλείσει τα μάτια της για λίγο, καθώς ο κόσμος που περίμενε να δει τον Διδάσκαλο κατέκλυζε όλο το σπίτι, ακόμα και την κρεβατοκάμαρά της. Στο Κιρπάλ Άσραμ, το δωμάτιό της ήταν ο χώρος απ' όπου περνούσε ο κόσμος, για να μπει στο δωμάτιο του πατέρα. Στις περιοδείες βρισκόταν στο πλευρό του πατέρα μου, φροντίζοντας για τις ανάγκες του και τις ανάγκες των άλλων, καθώς ο ίδιος παρέμενε απασχολημένος μαζί τους όλο το 24ωρο. Όποτε αντιμετώπιζε η ίδια κάποιο πρόβλημα, δίσταζε να φορτώσει τον πατέρα μου και μ' αυτό, βλέποντας ότι οι άνθρωποι που πήγαιναν κοντά του είχαν τόσα πολλά και σοβαρά προβλήματα και ο άντρας της έπρεπε να φροντίσει πρώτα αυτούς. Λίγοι θα μπορούσαν να κάνουν μια τέτοια θυσία, να μοιραστούν δηλαδή το σύζυγό τους μ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η μητέρα μου ήταν προικισμένη με πολλά ταλέντα, όμως σ' αυτό

που αφιερώθηκε περισσότερο ήταν ο χώρος της μουσικής. Τραγουδούσε στίχους από τα γραπτά και την ποίηση του πατέρα μου. Πάντοτε ήθελε να κάνει το καλύτερο που μπορούσε και γι' αυτό μελέτησε και με διαφορετικούς καθηγητές μουσική, προκειμένου να μάθει όλα τα είδη της κλασικής Ινδικής μουσικής. Αφιέρωσε πολλές ώρες εφαρμόζοντας με πίστη ό,τι της δίδασκαν προκειμένου να τελειοποιήσει τη φωνή της. Μετά το θάνατο τού Σαντ Ντάρσαν Σινγκ Τζι, αφιερώθηκε ολόψυχα στο να φτιάχνει κασέτες με μουσική, όπου τραγουδούσε την ποίησή του σε διαφορετικές γλώσσες, ώστε οι άνθρωποι να μπορέσουν να απολαύσουν την αληθινή σημασία των στίχων. Στα εννιά χρόνια μετά την απώλεια του συζύγου της, είχε εγγράψει είκοσι τρεις μουσικές κασέτες, εκτός από τα Ουρδικά, που ήταν η γλώσσα στην οποία έγραφε ο Διδάσκαλος και στα Ισπανικά, τα Γαλλικά, τα Γερμανικά, τα Ελληνικά και τα Αγγλικά. Έγραψε ακόμα και δική της μουσική που την τραγουδούσε με τη θεία φωνή της.

Μία από τις μεγαλύτερες προσφορές της μητέρας μου στον κόσμο, είναι οι υπηρεσίες που παρείχε στην Αποστολή των Διδασκάλων. Ήταν συνεχώς στο πλευρό του πατέρα μου και τον βοηθούσε όπου τη χρειαζόταν. Έλεγε συχνά πως χωρίς την αμέριστη συμπαράστασή της η Αποστολή εκείνα τα χρόνια δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει. Μόνο τώρα είναι που έφτασα να καταλάβω ένα μέρος απ' αυτό που εννοούσε. Υπήρχαν τόσες πολλές ευθύνες και καθήκοντα που έπρεπε να εκπληρώσει, και έπρεπε να επιδείξει κατανόηση και ευρύτητα πνεύματος. Όπως τονίζει και η ίδια, ο Διδάσκαλος Σαντ Ντάρσαν Σινγκ έλεγε ότι η δουλειά της Αποστολής δεν ήταν δικιά του επιλογή, αλλά γινόταν με τη θέληση του Θεού και κατ΄ εντολή του Διδασκάλου του και ότι δεν μπορούσε να υπάρξει άλλη επιλογή. Η αγάπη, η συμπαράσταση και η συντροφικότητά της, βοήθησαν να ελαφρύνει το φορτίο του και βοήθησε την Αποστολή να λειτουργήσει ομαλά.

Αυτό το βιβλίο της μητέρας μου, *"Γαλουχημένη με Θεία αγάπη",* είναι ένα μοναδικό ντοκουμέντο. Πουθενά στη γνωστή ιστορία δεν βρίσκουμε την αυτοβιογραφία της συζύγου ενός Διδασκάλου να μας δίνει μια ιδέα τού πως είναι αυτή η εμπειρία. Αυτό το βιβλίο θα έπρεπε να λειτουργήσει σαν οριοδείκτης για τον καθένα μας γιατί αποτελεί ένα πρότυπο για την παροχή υπηρεσιών, την αυτοθυσία, τη

μεγαλοψυχία και την αγάπη που πρέπει να δείχνουμε. Παρόλο που η προσφορά της ήταν ανιδιοτελής, οι κόποι της δεν έμειναν χωρίς ανταμοιβή, γιατί την περίβαλλε, τη στήριζε και την αγκάλιαζε απ' όλες τις πλευρές, η αγάπη του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Εύχομαι ο Θεός να την ευλογεί με αιώνια μακαριότητα, γαλήνη και τις ανώτερες ευλογίες για ό,τι έχει προσφέρει στην υπηρεσία των μεγάλων Διδασκάλων και της ανθρωπότητας.

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ, ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Το ακόλουθο είναι το μήνυμα του Διδασκάλου Ρατζίντερ κατά τη διάρκεια του 17ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου, που διοργανώθηκε στις 21 και 22 Νοεμβρίου του 1998, στην Μπογκοτά της Κολομβίας και έχει τίτλο "Forgiveness, Peace and Compassion through Spirituality".

Νοιώθω απέραντη χαρά που παρευρίσκομαι στο 17ο Διεθνές Συνέδριο για την ενότητα του Ανθρώπου, που διοργανώνουμε εδώ στην Μπογκοτά της Κολομβίας. Για πολλά χρόνια διοργανώναμε αυτό το συνέδριο στην Ινδία, αλλά αποτελεί μεγάλη πρόοδο το γεγονός ότι υπάρχει επιθυμία για ενότητα και σε άλλα μέρη του κόσμου. Καθώς βαδίζουμε προς τη νέα χιλιετία, οι άνθρωποι αφυπνίζονται στις ανώτερες πνευματικές αξίες της ζωής. Αντιλαμβάνονται και αναγνωρίζουν ότι η επιβίωση τής ανθρωπότητας εξαρτάται από τη δική μας κατανόηση ότι όλοι είμαστε μια οικογένεια.

Τα τραγικά γεγονότα του εικοστού αιώνα δεν πρέπει να επαναληφθούν και στον εικοστό πρώτο. Έχουμε κάνει τεράστια άλματα συνειδητοποιώντας ότι κανείς δεν κερδίζει ολοκληρωτικά ένα πόλεμο. Κανείς δεν κερδίζει, όταν επικρατεί η βία. Κανείς δεν κερδίζει, όταν επικρατεί το μίσος. Η κληρονομιά που μας άφησαν οι πρόγονοί μας δεν πρέπει να γίνει η παρακαταθήκη που θα αφήσουμε εμείς στα παιδιά μας. Ποιο δώρο θέλετε να δώσετε στα παιδιά και στα εγγόνια σας; Θέλετε να τους αφήσετε έναν κόσμο γεμάτο βία και πολέμους ή θέλετε να τους αφήσετε έναν κόσμο ειρήνης, αγάπης και ενότητας; Αυτή είναι η επιλογή που καλούμαστε να κάνουμε σήμερα.

Αν θέλουμε ο δικός τους κόσμος να είναι καλύτερος απ' αυτόν που είδαμε τον περασμένο αιώνα, τότε επιβάλλεται να μάθουμε στα

παιδιά μας την αγάπη και την ειρήνη. δεν θα τα μάθουν όμως αν μεταφέρουμε στην καρδιά και την ψυχή τους τα περασμένα μίση και τις προκαταλήψεις μας. Μας βλέπουν σαν πρότυπα. Αν είμαστε γεμάτοι μίσος, θα υιοθετήσουν αυτή τη συμπεριφορά και στη δικιά τους ζωή. Αν όμως επιθυμούμε να ζήσουν σ' έναν ειρηνικό κόσμο, επιβάλλεται ν' αφήσουμε κάτω τα βέλη και τα όπλα μας, τόσο αυτά που βλέπουμε με τα μάτια μας, όσο κι αυτά που κουβαλάμε στο μυαλό και την καρδιά μας, και να τους προσφέρουμε τον κλάδο ελιάς, της ειρήνης.

Κανείς δεν είπε ότι η επίτευξη της ειρήνης είναι κάτι εύκολο. Το δυσκολότερο βήμα προς την ειρήνη είναι το πρώτο. Κι αυτό είναι η συγχώρεση. Πρέπει να μάθουμε να ξεχνούμε το παρελθόν και να συγχωρούμε τους εχθρούς μας. Πρέπει να αναπτύξουμε φιλευσπλαχνία γι' αυτούς που μας πλήγωσαν στο παρελθόν. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως ό,τι μας έχουν κάνει οι εχθροί μας, ενδεχομένως να μην ήταν δικιά τους επιλογή, αλλά αντίθετα μπορεί να είναι το αποτέλεσμα του τρόπου που τους φέρθηκαν οι γονείς και οι παππούδες τους στην παιδική τους ηλικία. Χρειάζεται να αντιληφθούμε πως και οι εχθροί μας έχουν πέσει θύματα του μίσους. Όλοι έχουμε πέσει θύματα του μίσους και της διχόνοιας των προγόνων μας. Είναι καιρός να βάλουμε ένα τέλος. Η εκδίκηση πρέπει να αντικατασταθεί με τη συγχώρηση και τη φιλευσπλαχνία.

Τα παιδιά, σ' αυτό το μέρος του κόσμου, έχουν δει πολλή βία. Έχουν χάσει πολλούς συγγενείς τους. Είναι καιρός για μας, που ορίζουμε το μέλλον τους, να εξετάσουμε τον εαυτό μας, όσο κι αν μας είναι δύσκολο. Είναι καιρός να επιδείξουμε ωριμότητα και σοφία και να πούμε: *«Αρκετή βία, ως εδώ. Ας χρησιμοποιήσουμε την ενέργειά μας προκειμένου να οικοδομήσουμε έναν ειρηνικό κόσμο για τα παιδιά μας».*

Πώς μπορούμε να κάνουμε αυτά τα πρώτα βήματα; Πώς μπορούμε να εξαγνίσουμε τον εαυτό μας από το θυμό και το μίσος και να τα αντικαταστήσουμε με αγάπη και συγχώρεση; Έχω να σας προτείνω μια λύση που έχει φέρει αποτελέσματα μέσα στους αιώνες. Μπορούμε να αποκτήσουμε φιλευσπλαχνία, συγχώρεση και ειρήνη, μέσω της Πνευματικότητας.

Τι είναι η Πνευματικότητα; Πώς μπορούμε να την κάνουμε αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας, ώστε να μπορέσουμε να οικοδο-

μήσουμε έναν ειρηνικό κόσμο; Πνευματικότητα είναι η αναγνώριση από μέρους μας ότι ο αληθινός μας εαυτός είναι η ψυχή. Είναι το να αναγνωρίσουμε ότι η ψυχή μας είναι ένα με τον Θεό. Είναι η συνειδητοποίηση ότι δεν είμαστε απλώς και μόνο σώμα και νους, αλλά ψυχή που κατοικεί στο σώμα. Ενδεχομένως να θεωρούμε ότι είμαστε ένα σώμα που κουβαλάει κάποιο όνομα, όπως: Μαρία, Γιάννης, Δήμητρα ή Γιώργος ή ότι είμαστε πολίτες της Κολομβίας, του Μεξικού, της Γαλλίας, της Ελλάδας ή της Ινδίας ή ότι ανήκουμε στη μία ή στην άλλη θρησκεία. Η Πνευματικότητα, όμως, είναι η αναγνώριση ότι πίσω απ' όλα τα εξωτερικά ονόματα και τις εξωτερικές ετικέτες, όλοι είμαστε όμοιες ψυχές, κομμάτια του ενός Δημιουργού. Όλοι είμαστε μέλη της ίδιας οικογένειας και όταν θα βλέπουμε τα πράγματα μέσα από αυτή την οπτική γωνία, δεν θα αντιμετωπίζουμε τους άλλους με διχόνοια και προκατάληψη. Θα αρχίσουμε να γκρεμίζουμε τους φράχτες που χωρίζουν τους ανθρώπους και θα νοιώθουμε ότι είμαστε όλοι συνδεδεμένοι στο επίπεδο της ψυχής. Όταν θα βιώσουμε την ενότητα και την ομοιότητά μας, θα αρχίσουμε να νοιαζόμαστε ο ένας για τον άλλο. Θα θέλουμε να βοηθάμε και να προσφέρουμε ο ένας στον άλλον. Τα γοερά κλάματα των παιδιών του γείτονά μας θα μας προκαλούν τον ίδιο πόνο όπως και το κλάμα των δικών μας παιδιών. Θα βλέπουμε τον άστεγο στην άκρη του δρόμου, σαν ένα δικό μας άστεγο παππού και θα τρέχουμε να τον βοηθήσουμε. Η οπτική μας γωνία θα διευρυνθεί και θα νοιώθουμε συμπόνια γι' αυτούς που υποφέρουν και θα θέλουμε με όλες μας τις δυνάμεις να τους βοηθήσουμε. Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε αυτή την ευρύτητα αντίληψης; Μπορούμε να το πετύχουμε όταν αφυπνιστούμε Πνευματικά.

Έχω μάθει μια μέθοδο που μπορεί να ανοίξει την Πνευματική μας όραση, έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να ξεπλυθούμε από το μίσος και να το αντικαταστήσουμε με αγάπη, γαλήνη και ηρεμία. Η μέθοδος είναι να καθόμαστε σε σιωπή, για κάποιο χρονικό διάστημα, για να μπορέσουμε να έρθουμε σε επαφή με την ψυχή μας. Τότε, θα ανακαλύψουμε ότι είμαστε κάτι περισσότερο απ' αυτό το εξωτερικό σώμα και το νου μας. Θα ανακαλύψουμε την Πνευματική μας ουσία που είναι πλημμυρισμένη από αγάπη, γαλήνη και μακαριότητα. Όταν ταυτιστούμε με την ψυχή μας, θα συνειδητοποιήσουμε την ενότητά μας με τον Θεό.

Πόσοι από μας έχουν τη λαχτάρα να βιώσουν το Θείο όραμα τού Θεού; Για πολλούς, το να βρει κανείς τον Θεό θεωρείται όνειρο απατηλό, που δύσκολα πραγματοποιείται. Όμως πολλοί άνθρωποι μέσα στους αιώνες έχουν δει τον Θεό και έχουν ενωθεί μαζί Του. Πώς το πέτυχαν; Όλοι ανεξαιρέτως με την ίδια μέθοδο. Χρησιμοποίησαν κάποια τεχνική που μπορούμε να την ονομάσουμε εσωστροφή, αυτοσυγκέντρωση ή διαλογισμό. Κάθονταν σιωπηλοί, έστρεφαν την προσοχή τους μέσα τους και τελικά ανακάλυπταν την ψυχή τους και τον Θεό. Αν κάνουμε και εμείς το ίδιο, θα φθάσουμε και εμείς στην κατάσταση που έφτασαν όλοι οι μεγάλοι άγιοι και οι ιδρυτές των θρησκειών και θα γίνουμε τρυφεροί, ευγενικοί, ήρεμοι και γενναιόδωροι. Δείτε το βίο του Χριστού, του Βούδα, του Μαχαβίρα, του Μωυσή, του Προφήτη Μωάμεθ, του Γκουρού Νάνακ. Τι δίδαξαν; Όλοι ήρθαν με το μήνυμα της αγάπης, της ενότητας και της μη βίας. Μας δίδαξαν να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας και τον Θεό. Οι περισσότεροι έχουν ανατραφεί στις παραδόσεις της μιας ή της άλλης θρησκείας. Αν εξετάσουμε το βασικό μήνυμα όλων των ιδρυτών των θρησκειών, θα ανακαλύψουμε ότι όλοι τους έδωσαν το μήνυμα της αγάπης και της ειρήνης. Όλοι τους έφτασαν στην πραγμάτωση αναπτύσσοντας τον εαυτό τους πνευματικά.

Και εμείς, επίσης, μπορούμε να αναπτύξουμε την Πνευματική μας πλευρά, μαθαίνοντας να διαλογιζόμαστε. Μπορούμε να αφιερώνουμε κάθε μέρα λίγη ώρα στο να ερχόμαστε σε επαφή με τον Θεό μέσα μας. Καθώς ο Θεός μας λούζει με την αγάπη Του και τη μακαριότητά Του, εξαγνιζόμαστε από χρόνιες συνήθειες που μας οδήγησαν στο να έχουμε μίσος και προκαταλήψεις. Ενσταλάζει μέσα μας τις ιδιότητες της αγάπης, της φιλευσπλαχνίας και της συγχώρεσης. Μας κρατάει από το χέρι, καθώς προσπαθούμε να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα προς την κατεύθυνση της συμφιλίωσης και της ειρήνης.

Ο διαλογισμός μπορεί να ενσωματωθεί στην καθημερινή μας ζωή. Διδάσκεται ως επιστήμη, που μπορεί να ασκηθεί ανεξάρτητα από τη θρησκεία, την πίστη ή τον πολιτισμό μας. Είναι μια διαδικασία κατά την οποία κλείνουμε τα μάτια μας, εστιάζουμε την προσοχή μας μέσα μας και ερχόμαστε σε επαφή με το Φως του Θεού. Καθώς απορροφιόμαστε όλο και πιο πολύ στο εσωτερικό Φως του Θεού, η ψυχή μας αρχίζει να υπερβαίνει τη σωματική μας συνειδητότητα.

Τότε ανακαλύπτουμε την ύπαρξη Πνευματικών βασιλείων μέσα μας. Αυτά τα βασίλεια είναι γεμάτα Φως, αγάπη και ομορφιά. Η μακαριότητα και η ευδαιμονία που υπάρχει στα Εσωτερικά βασίλεια είναι τόσο μεγάλη που πολλοί επιθυμούν να βρίσκονται σ' αυτή την κατάσταση όλη την ώρα.

Τις τελευταίες δεκαετίες έχουν γραφτεί πάμπολλα βιβλία και άρθρα που αφορούν τις επιθανάτιες εμπειρίες. Άνθρωποι που, παρότι είχαν πεθάνει, επανήλθαν στη ζωή, με τη συμβολή της σύγχρονης ιατρικής, ανέφεραν, όλοι τους, ότι ταξίδεψαν σ' έναν κόσμο Φωτός. Η καρδιά και η αναπνοή τους σταμάτησε, εξαιτίας κάποιου ατυχήματος ή αρρώστιας. Στο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μέχρι να επανέλθουν στη ζωή, βίωσαν την έξοδο της ψυχής από το σώμα τους. Ανακάλυψαν ότι κοιτούσαν το σώμα τους που βρισκόταν από κάτω τους ξαπλωμένο στο έδαφος ή στο χειρουργικό κρεβάτι. Μπορούσαν να δουν και να ακούσουν αυτά που συμβαίναν στο δωμάτιο και κάποιες φορές πετούσαν σε διπλανά δωμάτια βλέποντας και ακούγοντας αυτά που έλεγαν οι συγγενείς και οι φίλοι τους. Αργότερα, οι συγγενείς επιβεβαίωναν ότι, πράγματι έγιναν αυτές οι συζητήσεις. Από εκεί η ψυχή έμπαινε σ' ένα τούνελ και βυθιζόταν σ' ένα κόσμο Φωτός. Πολλοί απ' αυτούς που είχαν αυτή την εμπειρία, συνάντησαν μια Φωτεινή Οντότητα που τους αγκάλιασε με τόση αγάπη όση δεν είχαν νιώσει ποτέ πάνω στη γη. Παρότι η Φωτεινή Οντότητα ήταν υπέρλαμπρη, το Φως της δεν συνοδευόταν και από θερμότητα.

Πολλοί περιέγραψαν ότι το Φωτεινό ον, τους οδήγησε σε μια ανασκόπηση της ζωής τους, όπου οι ίδιοι έγιναν μάρτυρες όλου του καλού και του κακού που προκάλεσαν ενόσω ζούσαν. Ήταν μια τρισδιάστατη ανασκόπηση, όπου οι ψυχές όχι μόνο ήταν σε θέση να δουν τις πράξεις τους, αλλά ακόμα και να νιώσουν την επίδραση που είχαν σαν ενσαρκωμένες ψυχές στους άλλους ανθρώπους. Έτσι, αν έκαναν καλά πράγματα, μπορούσαν να νοιώσουν τη χαρά που αισθάνθηκαν οι άλλοι. Αν πλήγωσαν κάποιον, μπορούσαν να νοιώσουν τον πόνο που αυτός αισθάνθηκε. Όμως, το Φωτεινό Ον ήταν γεμάτο ευσπλαχνία και, ανεξάρτητα από το κακό που τυχόν προκάλεσε αυτός ο άνθρωπος, συνέχιζε να προσφέρει την αγάπη του. Η ψυχή βίωνε αυτή την χωρίς όρους αγάπη, ανεξάρτητα από τα λάθη και τις αδυναμίες της, που έκανε ως άνθρωπος. Αν σκεφτούμε ότι το Φωτεινό Όν δεν

ήταν παρά ένας αγγελιαφόρος του Θεού, μπορείτε μόνοι σας να φανταστείτε πόση αγάπη και ευσπλαχνία νοιώθει για μας ο Θεός, ανεξάρτητα από τις αμαρτίες και τις παραλείψεις μας. Αν επιθυμούμε να μας συγχωρέσει ο Θεός για τα σφάλματα και τις παραλείψεις μας, τότε κι εμείς πρέπει να μάθουμε να συγχωρούμε όσους μας πλήγωσαν. Μέσα από τη συγχώρεση, μπορούμε να αρχίσουμε να οικοδομούμε έναν ειρηνικό κόσμο.

Δεν είναι απαραίτητο να βιώσουμε μια επιθανάτια εμπειρία για να γίνουμε μάρτυρες του Φωτός και της Ουράνιας Μουσικής του Θεού.

Μπορούμε να τα βιώσουμε με το διαλογισμό στο Εσωτερικό Φως και τον Ήχο. Η άσκηση του διαλογισμού είναι εύκολη και δεν απαιτεί συγκεκριμένες δύσκολες στάσεις του σώματος. Αν θα θέλατε να καθίσουμε σε διαλογισμό για λίγα λεπτά, θα σας εξηγήσω την τεχνική.

Αρχικά, καθίστε σε μια στάση τέτοια, που να νοιώθετε τελείως άνετα και που να μπορείτε να καθίσετε για πολλή ώρα ακίνητοι. Κανένα μέρος του σώματός σας δεν πρέπει να ακουμπάει κανέναν, δεδομένου ότι αν κάποιος κινηθεί, θα ενοχλήσει τους άλλους. Μετά, κλείνουμε τα μάτια πολύ μαλακά, όπως κάνουμε όταν πάμε για ύπνο, η προσοχή μας όμως θα είναι τελείως σε εγρήγορση. Τα μάτια μας πρέπει να εστιάζονται στο σκοτάδι, γύρω στα είκοσι με εικοσιπέντε εκατοστά μπροστά μας και οι βολβοί πρέπει να κοιτούν ίσια μπροστά σε οριζόντιο επίπεδο. Με κλειστά μάτια, κοιτάμε παρατεταμένα και επίμονα στο μέσο απ' οτιδήποτε βρίσκεται μπροστά μας. Θα πρέπει να καθόμαστε γεμάτοι αγάπη και ηρεμία για να δούμε τι θα εμφανιστεί. Είναι σαν να καθόμαστε μπροστά στην κινηματογραφική οθόνη και να περιμένουμε να δούμε τι έργο θα παιχτεί.

Κάτι που συμβαίνει συχνά, όταν κοιτάμε επίμονα μπροστά μας, είναι ότι οι σκέψεις αρχίζουν να μας αποσπούν. Αν εμφανιστούν σκέψεις, ενδεχομένως να ξεχάσουμε να κρατάμε την εστία της προσοχής μας μπροστά. Οι σκέψεις αναδύονται, επειδή ο νους είναι σαν τον υδράργυρο. Δεν μπορεί να παραμείνει ακίνητος. Η σκέψη μας μπορεί να βρίσκεται τη μια στιγμή στην Μπογκοτά, την άλλη στην Αγγλία και την επόμενη στην Ινδία. Ενδεχομένως μπορεί να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε το παρελθόν ή το μέλλον. Για να εστιάσουμε το βλέμμα μας με επιτυχία, ο νους πρέπει να παραμείνει ακίνητος. Στους μαθητές που μελετούν με την καθοδήγηση ενός Πνευματικού Διδα-

σκάλου, έχουν δοθεί πέντε Ονόματα τού Θεού, τα οποία επαναλαμβάνουν, για να κρατούν το νου τους ακίνητο και απασχολημένο. Όσοι θέλουν να πάρουν μια ιδέα για το πώς λειτουργεί η διαδικασία τού διαλογισμού, μπορούν να επαναλαμβάνουν όποιο Όνομα τού Θεού τους κάνει να νοιώθουν άνετα. Τα ονόματα πρέπει να επαναλαμβάνονται νοερά και όχι φωναχτά. Καθώς επαναλαμβάνετε τα ονόματα, συνεχίστε να κοιτάτε παρατεταμένα και επίμονα μπροστά σας.

Ο διαλογισμός κανονικά θα πρέπει να σας δημιουργήσει μια αίσθηση γαλήνης και ηρεμίας. Αυτοί που έχουν μυηθεί από έναν Τέλειο Διδάσκαλο θα βιώσουν την εμπειρία αναλαμπών φώτων ή την εμπειρία από φώτα διαφόρων χρωμάτων. Ενδεχομένως, να δουν άσπρο, κίτρινο, πορτοκαλί, κόκκινο, μπλε, πράσινο, μοβ, βιολετί ή χρυσό φως. Ενδεχομένως, να έχουν την εμπειρία μιας Εσωτερικής θέας του ουρανού, των άστρων, ενός μεγάλου αστεριού, του φεγγαριού ή του ήλιου. Κάποιοι μπορεί ακόμη να δουν την Ακτινοβόλο Μορφή κάποιου Πνευματικού Διδασκάλου. Ο Εσωτερικός Οδηγός θα μας οδηγήσει σ' ένα Εσωτερικό ταξίδι μέσα από τις ανώτερες Πνευματικές περιοχές, που είναι η Αστρική, η Αιτιατή και η Υπεραιτιατή περιοχή. Τελικά η ψυχή φτάνει στο ανώτατο Πνευματικό βασίλειο, που ονομάζεται Σατς Καντ και είναι η ώρα που η ψυχή συγχωνεύεται ξανά με το Δημιουργό.

Ας καθίσουμε λοιπόν λίγα λεπτά σε διαλογισμό και προσεύχομαι ο καθένας από σας να βιώσει μέσα του τη γαλήνη. *(Ακολούθησαν μερικά λεπτά σιωπηλού διαλογισμού.)*

Σ' αυτούς τους δύσκολους και ταραγμένους καιρούς, αν μάθουμε να διαλογιζόμαστε και βρούμε έναν τόπο γαλήνης και ηρεμίας μέσα μας, θα μπορούμε να καταφεύγουμε σε αυτόν καθημερινά και τότε θα είμαστε σε θέση να αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις της ζωής. Δεν θα είμαστε μόνο εμείς ήρεμοι και γαλήνιοι, αλλά θα ακτινοβολούμε αυτή τη γαλήνη και σε όλους αυτούς με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή. Η ειρήνη ξεκινάει από μας. Κανείς ποτέ δεν έφερε αποτελέσματα, προσπαθώντας να κάνει τους άλλους να αλλάξουν και να γίνουν ήρεμοι. Μόνο τον εαυτό μας μπορούμε να αλλάξουμε. Αλλάζοντας εμείς οι ίδιοι, θα γίνουμε το παράδειγμα και θα επηρεάζουμε αυτούς που συναντάμε. Βλέποντας το δικό μας παράδειγμα και οι άλλοι θα βρουν την έμπνευση και θα θελήσουν να μάθουν τι ήταν

εκείνο που έκανε τη ζωή μας ήρεμη και γαλήνια. Τότε, μπορούμε να μοιραστούμε μαζί τους το γεγονός ότι αυτό που μας μεταμόρφωσε ήταν ο διαλογισμός. Μεταμορφώνοντας τον εαυτό μας, είμαστε σε θέση να μεταμορφώσουμε τους άλλους, την οικογένειά μας, την κοινότητα, την κοινωνία, και τελικά ολόκληρο τον κόσμο.

Όταν νοιώθουμε ηρεμία και αγάπη, θα είμαστε σε θέση να αναπτύξουμε τις ιδιότητες της συγχώρεσης και της συμπόνιας. δεν μας δίδαξε ο Χριστός να έχουμε συγχώρεση και συμπόνια; Μας συμβούλεψε, όταν κάποιος μας χαστουκίζει, να του γυρνάμε και το άλλο μάγουλο. Ο Βούδας επίσης δίδαξε τη συγχώρεση και τη φιλευσπλαχνία. Όταν κάποτε τον πλησίασε κάποιος εχθρός του γεμάτος θυμό, αντί να μαλώσει μαζί του, απλώς και μόνο του είπε: *«Το δώρο του θυμού που μου φέρνεις, δεν θα το δεχτώ»*. Οπότε, αντί να αντιδράσει ο Βούδας, έδωσε τέλος σε κάτι που θα μπορούσε να εξελιχθεί σε φασαρία και καυγά. Ας μην αποδεχόμαστε κι ας μην αντιδρούμε στο θυμό των άλλων. Ας παραμένουμε συγκεντρωμένοι σ' έναν τόπο γαλήνης και ηρεμίας μέσα μας. Ας δώσουμε στους άλλους να καταλάβουν ότι δεν επιθυμούμε να αντιδράσουμε στο θυμό και στη βία. Όταν δουν ότι παραμένουμε ήρεμοι και τρυφεροί, θα παραμείνουν μόνοι, βουτηγμένοι στο θυμό τους, τον οποίο η αγάπη μας θα τον διαλύσει και θα τον εξαφανίσει.

Σε αυτό λοιπόν, το συνέδριο, ας επικεντρωθούμε στους παράγοντες που μπορούν να βοηθήσουν την πνευματική μας εξέλιξη. Ας προσπαθήσουμε τις επόμενες μέρες να μάθουμε μια τεχνική που θα μας επιτρέπει να παραμένουμε ήρεμοι και γαλήνιοι, όταν αντιμετωπίζουμε τις εγκόσμιες προκλήσεις. Ας έρθουμε σε επαφή με το Φως και τον Ήχο του Θεού μέσα μας. Καθώς θα βιώνουμε την Εσωτερική μακαριότητα και την αγάπη του Θεού, ας τα μεταστρέψουμε σε συμπόνια και συγχώρεση προς εκείνους που μας έχουν πληγώσει στο παρελθόν κι ας ξεκινήσουμε από την αρχή να οικοδομούμε ήρεμες, αρμονικές και τρυφερές σχέσεις. Κατ' αυτό τον τρόπο θα χτίσουμε έναν ασφαλή και ειρηνικό κόσμο για τα παιδιά μας, τις μελλοντικές γενιές και για μας τους ίδιους.

Μπορεί να αναρωτιόμαστε πώς ένα άτομο μπορεί να κάνει τη διαφορά και να επιφέρει την ειρήνη στον κόσμο. Ας συλλογιστούμε όμως το περιστατικό που θα σας αναφέρω. Κάποιος περπατούσε

στην ακροθαλασσιά και παρατήρησε στο βάθος του ορίζοντα έναν δεύτερο άνθρωπο να παίρνει κάτι από κάτω, να το στριφογυρίζει στον αέρα και να το πετάει στη θάλασσα. Ο δεύτερος άνθρωπος συνέχιζε επί ώρα να κάνει τις ίδιες κινήσεις. Έτσι προκάλεσε την περιέργεια του πρώτου, ο οποίος τον πλησίασε και τον ρώτησε: *«Τι κάνεις εκεί;»*. Κι ο άλλος του απάντησε: *«Μαζεύω αστερίες από την παραλία και τους πετάω στη θάλασσα. Αν δεν το κάνω θα πεθάνουν εδώ στην αμμουδιά»*. Σαρώνοντας με το βλέμμα του την παραλία ο πρώτος άνθρωπος παρατήρησε: *«Μα, απ' ό,τι βλέπω, υπάρχουν χιλιάδες αστερίες στην παραλία. Σε τι θα αλλάξουν τα πράγματα;»*. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, ο δεύτερος άνθρωπος, μάζεψε άλλον έναν αστερία και τον πέταξε πίσω στη θάλασσα λέγοντας: *«Νομίζω ότι κάτι άλλαξε γι' αυτόν εδώ τον αστερία»*.

Έτσι αν εμείς οι ίδιοι νοιώθουμε γαλήνη και ηρεμία, θα έχουμε προσθέσει στον κόσμο άλλον έναν ήρεμο και τρυφερό άνθρωπο. Με τον καιρό, αυτό θα ακτινοβολεί και σύντομα θα δούμε να γίνεται πραγματικότητα ένας κόσμος ειρήνης.

Επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω με κάποιους στίχους τού Sant Darshan Singh Ji Maharaj με θέμα την αγάπη, την ειρήνη και την φιλευσπλαχνία.

Η ζωή δεν είναι ένα ξίφος βαμμένο με το χρώμα του μίσους.
Είναι ένα κλαδί γεμάτο με τα άνθη της αγάπης και της συμπόνιας.
Η ίδια η ζωή λαχταράει την ειρήνη του κόσμου.
Ας υλοποιήσουμε τώρα αυτό το ευγενές όνειρο.
Είθε να φωτιστεί ο κήπος με αλλεπάλληλα κύματα φωτός.
Είθε ο θησαυρός της αγάπης να μεγαλώνει όλο και πιο πολύ πλουτίζοντας κάθε καρδιά.

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΜΑΣ ΕΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΨΥΧΗ

Οι παρακάτω απαντήσεις που έδωσε ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ σε ερωτήσεις μαθητών του δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό Sat Sandesh, στο τεύχος Φεβρουαρίου / Μαρτίου 1999, με τίτλο "Our True Self is the Soul".

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μετά το θάνατό τους, οι άνθρωποι είτε αποτεφρώνονται είτε ενταφιάζονται. Υπάρχει κάποιο πνευματικό όφελος από τον τρόπο με τον οποίο διαθέτουμε το σώμα κάποιου μετά το θάνατό του;

Καταρχήν χρειάζεται να καταλάβουμε ότι ο αληθινός μας εαυτός είναι η ψυχή, η οποία δίνει ζωή στο σώμα. Όσο καιρό η ψυχή βρίσκεται μέσα στο σώμα, το σώμα είναι ζωντανό. Μόλις όμως η ψυχή φύγει για πάντα και δεν ξαναγυρίσει στο ανθρώπινο σώμα, τότε το φυσικό μας σώμα θεωρείται πλέον νεκρό. Υπάρχουν, ενδεχομένως και άλλοι τρόποι με τους οποίους φροντίζεται το σώμα του νεκρού σε άλλες θρησκείες. Ο τρόπος με τον οποίο διαθέτουμε το σώμα του μετά το θάνατό του είναι επουσιώδης, από τη στιγμή που γνωρίζουμε ότι ο αληθινός μας εαυτός είναι η ψυχή και όχι το σώμα. Φτάνουμε κάποτε σε μια κατάσταση όπου συνειδητοποιούμε ότι το σώμα είναι ένας φορέας, ο οποίος μας παρέχεται ως μέσο με το οποίο η ψυχή έχει την ευκαιρία και τη δυνατότητα να αναπτυχθεί και να φωτιστεί, ώστε να μπορέσει να επιστρέψει στην αρχέγονη κατάστασή της ως μέρος του Θεού. Όταν το σώμα πεθάνει, ο σκοπός της ύπαρξής του έχει πλέον εκπληρωθεί. Επομένως, με όποιον τρόπο κι αν διαθέσουμε το σώμα μας είναι εντάξει. Ο ένας τρόπος δεν είναι πιο πνευματικός από κάποιον άλλον. Όλα εξαρτώνται από τις παραδόσεις, την κοινωνία και τη θρησκεία στην οποία γεννηθήκαμε ή ακολουθούμε. Αυτό που έχει σημασία να αντιληφθούμε είναι ότι το σώμα έχει την

ίδια εμφάνιση μόλις πεθάνει με αυτήν που είχε όταν ήταν εν ζωή. Τα μπράτσα, τα πόδια, τα μάτια, όλα είναι ίδια. Αυτό μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι πίσω από το σώμα υπήρχε κάτι άλλο που του έδινε ζωή. Αυτό το κάτι, ***η ψυχή, είναι ο αληθινός μας εαυτός***. Η ψυχή – ή το πνεύμα μας – είναι απόλυτα συνειδητή. Αυτό έχει σημασία να το αντιληφθούμε στη διάρκεια της ζωής μας.

Πολλοί άνθρωποι περνούν τη ζωή τους εξωραΐζοντας και δοξάζοντας το σώμα τους, ενώ κάποιοι από εμάς αφιερώνουν κάποιο μέρος τού χρόνου τους απλώς φροντίζοντάς το, ώστε το σώμα τους να είναι σε καλή φόρμα και στην καλύτερη δυνατή φυσική κατάσταση. Ενώ πράγματι είναι σημαντικό να διατηρούμε το σώμα μας σε καλή κατάσταση, είναι επίσης απαραίτητο και η ψυχή μας να διατηρείται σε φόρμα και η ψυχή μας να είναι σε καλή κατάσταση και να τρέφεται όπως πρέπει. Όπως ακριβώς το φαγητό είναι απαραίτητο για τη θρέψη και την ανάπτυξη του σώματος, έτσι και η ψυχή είναι απαραίτητο να τραφεί. Η ψυχή τρέφεται όταν έρχεται σε επαφή με το Φως και τον Ήχο του Θεού. Είτε ονομάζουμε αυτό το Φως και τον Ήχο του Θεού Λόγο, είτε Νάαμ, Σαμπντ, Κάλμα ή Ηχητικό Φως κλπ, είναι το ίδιο πράγμα και αποτελεί την τροφή της ψυχής. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι αναγκαίο να είμαστε συνειδητοί και να έχουμε επίγνωση της απόλυτης δύναμης και δόξας της ψυχής κι αυτό μπορούμε να το πετύχουμε μόνον όταν έρθουμε σε επαφή με το Θείο μέσα μας. Τότε, θα συνειδητοποιήσουμε ότι το σώμα είναι απλώς ένα όχημα, ένας φορέας για την ψυχή κι αυτό που είναι σημαντικό είναι να αντιληφθούμε ποιοι είμαστε, να θρέψουμε την ψυχή μας και να φτάσουμε στη φώτιση και έτσι να εκπληρώσουμε το σκοπό για τον οποίο γεννηθήκαμε σ’ αυτόν τον κόσμο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Όταν βιώνουμε στιγμές μεγάλης χαράς, όπως για παράδειγμα, όταν σημειώνουμε κάποια επιτυχία ή αναγνωρίζεται η αξία μας ή όταν βιώνουμε στιγμές μεγάλης λύπης, όπως όταν χάσουμε κάποιον από τους γονείς μας ή κάποιο άλλο αγαπημένο μας πρόσωπο, μοιάζει σαν να χάνουμε την ισορροπία μας. Τι μπορούμε να κάνουμε, εκτός από μπατζάν και σιμράν ή διαλογισμό στο Εσωτερικό Φως και τον Ήχο, έτσι ώστε να μη χάσουμε την επαφή μας με την πνευματικότητα, την οποία άλλωστε επιδιώκουμε; Πώς θα πρέπει να διαμορφώσουμε τη συμπεριφορά μας, ώστε να μην χάσουμε αυτή την επαφή;

Αυτό που έχει σημασία είναι να αντιληφθούμε γιατί νιώθουμε σαν να έχουμε χάσει τη σύνδεσή μας, το δεσμό μας. Αν ο δεσμός μας με το Δημιουργό είναι δυνατός και σταθερός, τότε τίποτα δεν θα έπρεπε να εξασθενεί αυτή τη σύνδεση. Αν έχουμε μεγάλη πίστη στον Κύριο κι αν αναγνωρίζουμε ότι η ζωή μας καθοδηγείται από το Θέλημά Του, τότε, ανεξάρτητα από το τι μας συμβαίνει, θα αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό γίνεται για το υπέρτατο καλό μας.

Όσο πιο στενή είναι αυτή η σχέση, αυτός ο δεσμός, τόσο πιο μεγάλος είναι ο πόνος του αποχωρισμού. Για παράδειγμα, αν πεθάνει ο γονιός κάποιου, είναι δύσκολο να μην καταρρεύσει, διότι αυτή η σχέση ή η προσκόλληση που νιώθει είναι τόσο ισχυρή που, όταν επέλθει αυτός ο χωρισμός, αντιλαμβανόμαστε ότι δεν θα ξαναζήσουμε ποτέ μαζί με αυτό το άτομο στη φυσική του μορφή.

Αν ο δεσμός μας είναι μόνο με αυτή τη μορφή, τότε θα περάσουμε δύσκολες ώρες αντιμετωπίζοντας την απώλεια. Αν όμως συνειδητοποιήσουμε ότι ο καθένας μας βρίσκεται σε διαφορετικό στάδιο τού πνευματικού του ταξιδιού και ότι ο καθένας έχει έρθει εδώ για διαφορετική χρονική περίοδο και κάτω από διαφορετικές συνθήκες, τότε θα αναγνωρίσουμε επίσης πως ό,τι συμβαίνει είναι για το υπέρτατο καλό μας. Επομένως, ό,τι κι αν συμβεί σε κάποιον δεν θα μας επηρεάσει και δεν θα μας δώσει χαρά ή λύπη.

Είναι απαραίτητο να έχουμε ισορροπία στη ζωή μας. Η ισορροπία είναι θέμα σταθερότητας. Παραδείγματος χάριν, όταν πάμε να αγοράσουμε ένα αυτοκίνητο θέλουμε το πιο σταθερό, εκείνο, δηλαδή, που θα είναι δύσκολο να ανατραπεί. Μετά, προσπαθούμε όσο καλύτερα μπορούμε να βρούμε εκείνο το αυτοκίνητο που θα αποδειχτεί ασφαλέστερο σε ένα πιθανό ατύχημα, με βάση πάντα τα χρήματα που είμαστε σε θέση να διαθέσουμε. Η σταθερότητα και η ευστάθεια ενός αυτοκινήτου εξαρτώνται από το πόσο ισχυρή είναι η πρόσφυση, η επαφή του δηλαδή, με το έδαφος. Όμοια και η πνευματική μας σταθερότητα εξαρτάται από το πόσο ισχυρή είναι η επαφή ή ο δεσμός μας με τον Κύριο. Αν ο δεσμός μας με το Θείο είναι ισχυρός κι αυτό επιτυγχάνεται όταν διαλογιζόμαστε και βιώνουμε το Φως και τον Ήχο του Θεού, τότε τίποτα δεν μπορεί να μας κλονίσει και θα παραμείνουμε σταθεροί ό,τι κι αν συμβεί.

Ένα άλλο παράδειγμα από τη ζωή μας είναι οι πολυκατοικίες, οι

οποίες σχεδιάζονται με τέτοιον τρόπο, ώστε να δέχονται συγκεκριμένο μέγεθος δονήσεων από κάποιο πιθανό σεισμό. Αν κάτι βρίσκεται σε οριζόντιο επίπεδο και ασκήσουμε πάνω του πίεση, αν αυτό είναι σταθερό, ίσως θα υποχωρήσει λίγο, αλλά θα επανέλθει στην αρχική του θέση.

Πρέπει να έχει ελαστικότητα. Και σ' αυτή την περίπτωση, ο δεσμός με το έδαφος έχει ιδιαίτερη σημασία. Αν ο δεσμός μας είναι ασθενής, τότε θα περάσουμε δύσκολες ώρες αντιμετωπίζοντας όλες αυτές τις καταστάσεις χαράς ή θλίψης.

Πολλοί άνθρωποι καταρρέουν σε στιγμές θλίψης, καθώς η θλίψη τους προκαλεί τέτοιο πόνο, που φθάνουν στο σημείο να αναρωτώνται γιατί ο Θεός δεν έκανε κάτι, για να τους βοηθήσει. Εμείς οι άνθρωποι πάντοτε θέλουμε ο Θεός να κάνει εκείνο που εμείς θεωρούμε ότι είναι για το καλό μας. Ό,τι πιστεύουμε ότι είναι καλό για μας ή ό,τι προσδοκούμε από τη ζωή, αυτό θέλουμε να γίνει, διαφορετικά απογοητευόμαστε. Όταν δεν γίνει αυτό που επιθυμούμε ή συμβεί κάτι απρόοπτο, όπως για παράδειγμα ο θάνατος κάποιου δικού μας ή συμβεί σε μας κάποιο ατύχημα, είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί είχαμε αυτή την κακιά τύχη. Σ' αυτό το στάδιο, ξεχνάμε ότι πιθανώς αυτό έπρεπε να μας συμβεί. Δεν είμαστε προφανώς αρκετά αφυπνισμένοι, για να το αντιληφθούμε. Έτσι, εγκλωβιζόμαστε σε ένα συνεχές γιατί και γιατί; και χάνουμε πολύ χρόνο από το παρόν.

Αυτός είναι ο λόγος που έχει σημασία να αντιληφθούμε πως ό,τι συμβαίνει είναι για το υπέρτατο καλό μας. Μόλις αποκτήσουμε αυτή την κατανόηση, θα είμαστε σε θέση να δεχτούμε όσο το δυνατό καλύτερα ό,τι πρόκειται να μας συμβεί, κάτω απ' όλες τις περιστάσεις. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι το χέρι του Θεού μάς οδηγεί προς το στόχο μας, θα μπορέσουμε να αποδεχτούμε πως όλα όσα μας συμβαίνουν είναι σαν τα κύματα, με τα οποία έρχεται αντιμέτωπο το πλοίο που διασχίζει τον ωκεανό. Θα έρθουν καλές και κακές στιγμές στη ζωή μας, που όλες θα υποχρεωθούμε να τις αντιμετωπίσουμε. Όμως, αν έχουμε γίνει δυνατοί, θα φτάσουμε στο στόχο μας. Γι' αυτό, οι άνθρωποι που ο δεσμός τους με τον Θεό δεν είναι δυνατός βασανίζονται και ταλαιπωρούνται πολύ, και αντίθετα, εκείνοι που ο δεσμός τους είναι ισχυρός αντιλαμβάνονται την ισχύ του και μπορούν να ανταπεξέλθουν με ευκολία στις δύσκολες στιγμές.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΙΝΟΥ

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ έδωσε στο Δελχί αυτό το Σάτσανγκ με τίτλο "The Colors of Morning". Η ομιλία βασίζεται σε στίχους από ένα γκάζαλ τού Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Οι στίχοι του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ γραμμένοι σε μια ποιητική γλώσσα, τα Ουρδικά, περικλείουν πολύ πλούσια νοήματα. Κάθε δίστιχο περικλείει πολλαπλές έννοιες και εξηγήσεις που βοηθούν να φωτιστεί η διάνοιά μας σε ό,τι αφορά το μυστικιστικό δρόμο.

Για πολλούς από μας, η ανάγνωση μυστικιστικής ποίησης και κειμένων από ιερές Γραφές, ενδεχομένως, να μας δυσκολεύει, καθώς συχνά θεωρούμε κυριολεκτικό κάτι που είναι μεταφορικό και αντίθετα, μεταφορικές εκφράσεις τις αντιλαμβανόμαστε συχνά σαν κυριολεκτικές. Οι Διδάσκαλοι τού Σαντ Ματ συχνά αναφέρονται στην σπουδαιότητα της ύπαρξης ενός ζωντανού Διδασκάλου ή πνευματικού ειδήμονα, προκειμένου να μας βοηθήσει να καταλάβουμε την αληθινή σημασία και το νόημα των Γραφών. Κάποιος που έχει διασχίσει όλο το μήκος του εσωτερικού δρόμου γνωρίζει τι προσπαθούν να εκφράσουν αυτοί οι στίχοι.

Τα γραπτά κείμενα κατατάσσονται στις ιερές Γραφές, όταν έχουν γραφτεί από έναν φωτισμένο άνθρωπο, έναν άγιο, ένα Διδάσκαλο ή έναν προφήτη. Οι Γραφές εκφράζουν τις πραγματικές μυστικιστικές εμπειρίες των Θεοποιημένων αυτών όντων. Συχνά, δεν μπορούν να βρεθούν ανθρώπινες λέξεις που να μπορούν να εκφράσουν μυστικιστικές εμπειρίες, γιατί οι Εσωτερικές εμπειρίες βρίσκονται πέρα από το βασίλειο του νου και της διάνοιας. Έτσι, είναι υποχρεωμένοι να καταφεύγουν σε εικόνες και σύμβολα, για να μεταδώσουν τις πνευματικές αλήθειες. Όταν οι άνθρωποι που ζουν χρόνια μετά από αυτούς, διαβάζουν ή ακούν αυτά που έχουν πει, ενδεχομένως, να μην

είναι σε θέση να πάνε πέρα από τα σύμβολα, για να συνειδητοποιήσουν τι αυτά αντιπροσωπεύουν. Το μυαλό τους, ίσως, να παραμένει στην εξωτερική εικόνα και ενδεχομένως, να χάνουν την αληθινή σημασία αυτού για το οποίο γίνεται αναφορά. Γι' αυτό είναι πολύ βοηθητικό να έρθουμε σε επαφή με κάποιον που να έχει κάνει το ίδιο πνευματικό ταξίδι και έτσι να μπορεί να μας εξηγήσει τι αντιπροσωπεύουν τα διάφορα σύμβολα. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ποιήματα του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Πολλές φορές έδινε μεγάλες ομιλίες ή ολόκληρα Σάτσανγκ απλώς, για να εξηγήσει τι εννοούσε σε δύο μόνο στίχους ενός ποιήματος. Ο ίδιος, έχοντας γράψει τα ποιήματα, γνώριζε ότι ήταν εύκολο ο αρχάριος να καταλάβει την ποίησή του μόνον από το επίπεδο των εξωτερικών συμβόλων. Ήθελε όμως τα λόγια του να οδηγήσουν τον κάθε αναζητητή στις ανώτερες μυστικιστικές αλήθειες που αντιπροσωπεύουν οι στίχοι του. Σήμερα λοιπόν θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τη βαθύτερη σημασία που κρύβεται σε μια πανέμορφη στροφή από ένα γκάζαλ του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, που έχει ως εξής:

Το δειλινό της ζωής μου πλημμύρισε από τα χρώματα της αυγής
Όταν η αύρα εξαφανίστηκε, σήμανε ο ερχομός της άνοιξης.

Μπορούμε να δούμε αυτούς τους στίχους από πολλές διαφορετικές σκοπιές. Κυριολεκτικά, σε πρώτο επίπεδο ανάγνωσης, περιγράφει μια πανέμορφη ποιητική εικόνα. Φανταστείτε τον ουρανό το βράδυ. Είναι γεμάτος με φωτεινά αστέρια. Το φεγγάρι στέλνει το ψυχρό του φως και δεν φυσάει καθόλου. Σε λίγο, μέσα στο βραδινό ουρανό γίνεται μια έκρηξη χρωμάτων. Τα λαμπερά χρώματα της χαραυγής διαχέονται σ' όλη του την έκταση τον μαύρο βραδινό ουρανού. Αυτή είναι μια σουρεαλιστική εικόνα που συναντάμε σε κάποιον ζωγραφικό πίνακα ή σε μια ταινία του κινηματογράφου. Είναι ακόμα βράδυ, κι όμως βλέπουμε τα λαμπερά χρώματα τής αυγής. Η εικόνα είναι τόσο όμορφη και έχει χαραχτεί τόσο έντονα που δεν βγαίνει από το μυαλό μας. Τι ακριβώς θέλει να μας πει ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, δίνοντάς μας αυτή την εικόνα με τις προσεκτικά διαλεγμένες λέξεις του;

Το δειλινό της ζωής έχει πολλές διαφορετικές έννοιες. Μπορεί να σημαίνει το σκοτάδι της πνευματικής μας ζωής. Μπορεί να σημαίνει το στάδιο της ζωής μας που αναζητάμε απαντήσεις στην πνευματική

μας έρευνα, αλλά είμαστε ακόμα στο σκοτάδι. Για κάποιους που ακολουθούν το πνευματικό μονοπάτι, μπορεί να σημαίνει τη «σκοτεινή νύχτα της ψυχής», όταν σταματάμε να έχουμε πνευματικές εμπειρίες. Μπορεί, επίσης, να σημαίνει το τέλος της ζωής μας. Στην περίπτωση του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ που βίωσε το θάνατο του πνευματικού του Διδασκάλου Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν, μπορεί επίσης να σημαίνει, τα τελευταία χρόνια της ζωής τού Διδασκάλου του. Θα εξετάσουμε αυτούς τους στίχους από τις ποικίλες αυτές σκοπιές και μ' αυτό τον τρόπο θα φωτίσουμε πολλές πλευρές του Πνευματικού Μονοπατιού.

Πρώτα, ας εξετάσουμε αυτόν τον στίχο από τη σκοπιά του πνευματικού αναζητητή. Απ' αυτό το επίπεδο, η ζωή μας μοιάζει με σκοτάδι. Είμαστε χαμένοι σε μια θάλασσα σύγχυσης. Έχουμε αρχίσει να αναρωτιόμαστε για τον Θεό, για τη ζωή και για το θάνατο. Πηγαίνουμε με πλήρη πίστη στους τόπους λατρείας και διαβάζουμε τις ιερές Γραφές. Εκτελούμε τα παραδοσιακά τελετουργικά της θρησκείας στην οποία γεννηθήκαμε. Ρωτάμε ακόμα και τους επικεφαλής της θρησκείας μας, είτε ονομάζονται ιερείς είτε ραβίνοι είτε μαουλάδες. Κατά κάποιο τρόπο, δεν φαίνεται να βρίσκουμε τις απαντήσεις που θα ικανοποιήσουν τη λαχτάρα μας να γνωρίσουμε την αλήθεια. Μας δίνουν τυποποιημένες απαντήσεις, αλλά κάτι μέσα μας επιθυμεί να δει και να μάθει από μόνο του την αλήθεια γι' αυτά που του είπαν. Αυτή η περίοδος μοιάζει να είναι σκοτεινή.

Διαβάζουμε κείμενα γραμμένα από άγιους και προφήτες του παρελθόντος, που είχαν μιλήσει με τον Θεό και αναρωτιόμαστε γιατί κι εμείς δεν μπορούμε να Του μιλήσουμε. Παρά τις προσευχές μας, βρίσκουμε σκοτάδι και σιωπή. Νιώθουμε σαν να μην υπάρχει κανείς να μας βοηθήσει.

Βυθισμένοι σε αυτή την απόγνωση, ενδεχομένως να αρχίσουμε να κραυγάζουμε από τα βάθη της ψυχής μας. Προσευχόμαστε στον Θεό με βαθύτατη ειλικρίνεια και ύψιστη ένταση, να μας δώσει τις απαντήσεις που ζητάμε. Ο Θεός απαντά στις προσευχές μας και διαπιστώνουμε ξαφνικά στη ζωή μας ότι οδηγούμαστε κάπου, όπου μπορούν να μας δώσουν την πρακτική εμπειρία που θέλουμε. Μας οδηγεί σε ένα φωτισμένο ον που μπορεί να μας δώσει μια προσωπική Εσωτερική εμπειρία. Ενδεχομένως να διαπιστώσουμε ότι οι καταστάσεις μάς τραβούν προς ένα Σάτσανγκ, ένα βιβλίο, μια δημόσια

ομιλία ή κάποιον άνθρωπο που γνωρίζει αυτόν το φωτισμένο άνθρωπο. Αποφασίζουμε να μάθουμε να κάνουμε διαλογισμό και ορισμένοι, με τη Χάρη του Θεού, αποφασίζουμε να πάρουμε μύηση. Σε αυτή την κατάσταση είναι που το σκοτάδι πλημμυρίζει από τα χρώματα του πρωινού. Ξαφνικά, το Εσωτερικό σκοτάδι σπάει από ένα Εσωτερικό όραμα χρωμάτων. Όπως στην ανατολή του ήλιου, μπορεί να έχουμε θεάσεις φωτός διαφόρων χρωμάτων, μέσα στο διαλογισμό μπορούμε να δούμε εκρήξεις φώτων, τη θέα ενός γαλάζιου ουρανού γεμάτου σύννεφα ή ενός έναστρου ουρανού. Οι εμπειρίες που έχουμε την ώρα της μύησης, μας επιβεβαιώνουν ότι υπάρχει μια πνευματική πραγματικότητα μέσα μας. Η χαρά που νιώθουμε βιώνοντας την εμπειρία του Εσωτερικού Φωτός του Θεού είναι σαν την ευχαρίστηση που μας δίνει η θέα της χαραυγής, όταν το φως ξεχύνεται κατά μήκος του ουρανού μέσα στη νύχτα. Στο φυσικό επίπεδο φαντάζει αδύνατο να δούμε ξαφνικά τη χαραυγή μέσα στη νύχτα, είναι όμως μια πραγματικότητα στα Εσωτερικά βασίλεια.

Υπάρχει ένα περιστατικό στη ζωή του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Το 1947 αρρώστησε βαριά και οι γιατροί φοβόντουσαν ότι δεν θα ζούσε για πολύ καιρό ακόμα. Εκείνη την περίοδο είχε πει στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ να προετοιμαστεί για το πνευματικό έργο που ανοιγόταν μπροστά του, μιας και θα γινόταν πνευματικός διάδοχός Του. Υπήρχαν όμως πολλοί, συμπεριλαμβανομένων και συγγενών του Χαζούρ, που δεν δέχονταν ότι ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ θα μπορούσε να Τον διαδεχθεί. Το Φεβρουάριο του 1948, η κατάσταση της υγείας του Χαζούρ επιδεινώθηκε. Μια μέρα ο Χαζούρ μίλησε αναφερόμενος σε εσωτερικές πνευματικές του εμπειρίες λέγοντας: *«Ο Ήλιος ανέβηκε ψηλά. Μπορούν οι άνθρωποι στο Τζουλαντούρ να τον δουν κι αυτοί;»*. Οι συγγενείς και οι φίλοι που βρίσκονταν στο πλευρό του Χαζούρ δεν κατάλαβαν για τι πράγμα μιλούσε. Η γνώμη του γιατρού που τον είχε αναλάβει και των συγγενών του ήταν πως το μυαλό του Χαζούρ δεν δούλευε καλά εξαιτίας της αρρώστιας Του. Τότε, όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ πήγε στο πλευρό του Χαζούρ, του έκανε την ίδια ερώτηση: *«Κιρπάλ Σινγκ, ο ήλιος έχει ανέβει ψηλά. Μπορούν οι άνθρωποι στο Τζουλαντούρ να τον δουν και αυτοί;»*. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ απάντησε: *«Ναι Διδάσκαλε, ο ήλιος έχει ανέβει ψηλά και όχι μόνο οι άνθρωποι στο Τζουλαντούρ, αλλά κι αυτοί που ζουν στην Αγ-*

γλία και στην Αμερική και θα διαβούν τα Εσωτερικά επίπεδα, θα μπορέσουν να δουν αυτόν τον ήλιο». Τότε ο Χαζούρ αποκρίθηκε: *«Ναι, παιδί μου, απάντησες σωστά στην ερώτησή μου».*

Όλοι μπορούμε να δούμε τον Εσωτερικό ήλιο όλες τις ώρες της νύχτας και της ημέρας. Μπορούμε να τον δούμε ακόμα και την πιο σκοτεινή νύχτα. Τα Θεία οράματα μάς περιμένουν μέσα μας όλες τις ώρες της ημέρας. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να μάθουμε την επιστήμη του διαλογισμού για να βιώσουμε τις θαυμαστές Εσωτερικές θεάσεις. Τότε, το Εσωτερικό μας σκοτάδι θα φωτιστεί από τα χρώματα του πρωινού.

Πολλοί άνθρωποι επιθυμούν να μάθουν να διαλογίζονται, για διαφορετικούς όμως λόγους ο καθένας. Κάποιοι επιθυμούν να τον μάθουν για την ηρεμία που μπορεί να τους κάνει να νιώθουν. Κάποιοι διαλογίζονται, για να εξασφαλίσουν τη βελτίωση της σωματικής τους υγείας. Κάποιοι θέλουν να τον εξασκήσουν για την αύξηση της αυτοσυγκέντρωσης που φέρνει, πράγμα που στη συνέχεια θα τους επιτρέπει να βελτιώσουν τις επιδόσεις τους στη δουλειά και στις σπουδές τους. Κάποιοι τον μαθαίνουν, για να αναπτύξουν υπερφυσικές ή Αστρικές δυνάμεις. Τέλος, υπάρχουν κι εκείνοι που διαλογίζονται, επειδή επιθυμούν να βρουν τον Θεό. Θέλουν να δουν τον Θεό σε όλη Του τη μεγαλοπρέπεια, στη μορφή του ακτινοβόλου Φωτός και της Ουράνιας Μουσικής. Και υπάρχει μια τέτοια γυναίκα στις παραδόσεις των Σούφι, που προσπάθησε να μεταδώσει στους άλλους ότι ο ύψιστος στόχος που μπορούμε να θέσουμε στη ζωή μας, είναι να γνωρίσουμε τον Θεό, αλλά αυτό μπορεί να συμβεί μόνον, εάν έχουμε αγάπη για τον Κύριο και για κανέναν άλλο λόγο. Η Ραμπία Μπάσρι, αυτό ήταν το όνομά της, ήταν μια Σούφι αγία που έζησε τον όγδοο αιώνα και ένα περιστατικό από τη ζωή της, που έχει παραμείνει γνωστό, αναφέρει ότι κάποτε, ενώ περνούσε κάτω από το σπίτι ενός άλλου μύστη της εποχής της, του Χασάν Αλ-Μπάσρι, τον άκουσε να σιγοκλαίει και κάποια από τα δάκρυα που έχυνε έπεσαν στο πρόσωπό της. Τότε εκείνη κοίταξε προς τα πάνω και του είπε: *«Χασάν, αν αυτοί οι λυγμοί είναι αποτέλεσμα του ανόητου εγωισμού σου, συγκρατήσου και γέμισε την καρδιά σου με μια θάλασσα δακρύων μόνο για τον Κύριο».* Ο Χασάν δεν κατάλαβε τα λόγια της και σιώπησε, γιατί σεβόταν τη Ραμπία και ήξερε πως αυτό που του έλεγε ήταν

μια μεγάλη αλήθεια.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Χασάν ενώ περπατούσε στις όχθες ενός ποταμού, είδε ξαφνικά μπροστά του τη Ραμπία Μπάσρι και απλώνοντας το χαλί της προσευχής του πάνω στο νερό την προσκάλεσε να κάτσουν μαζί πάνω στο χαλί και να πουν τις προσευχές τους πάνω στο νερό. Ο εγωισμός τον έσπρωξε να δείξει ότι ήταν προχωρημένος και ότι μπορούσε να περπατάει πάνω στο νερό και να κάθεται σε προσευχή πάνω στην επιφάνεια του. Η Ραμπία συνειδητοποίησε ότι ο Χασάν προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει τα πνευματικά δώρα που του προσφέρθηκαν, για να εντυπωσιάζει τους ανθρώπους και θέλησε να του δώσει ένα μάθημα. Έτσι του είπε τα εξής: *«Χασάν, αντί να διαφημίζεις και να επιδεικνύεις τις ικανότητές σου, θα ήταν καλύτερα να συμπεριφέρεσαι με έναν τρόπο που να παροτρύνεις τους ανθρώπους να σε μιμηθούν»*. Στη συνέχεια πήρε το χαλί της προσευχής της, το τοποθέτησε πάνω από το έδαφος, στον αέρα και του είπε: *«Γιατί δεν ανεβαίνεις εσύ πάνω σ' αυτό το χαλί και να κάνεις την προσευχή σου εδώ πάνω, στον αέρα;»*. Ο Χασάν έκρυψε το πρόσωπό του από ντροπή. Στη συνέχεια, η Ραμπία καταλαβαίνοντας ότι ο Χασάν ένιωθε άβολα με τις προσπάθειές του να κάνει επίδειξη των πνευματικών του δυνάμεων, πρόσθεσε: *«Μπορούν και τα ψάρια να κάνουν αυτό που εσύ μπορείς να κάνεις»* και αφήνοντας το χαλί της προσευχής να αιωρείται στον αέρα πρόσθεσε: *«Και αυτό που εγώ μπορώ να κάνω το κάνουν και τα κουνούπια. Όμως η πραγματική πνευματική εργασία που οφείλουμε όλοι να κάνουμε, είναι ανώτερη κι από τις δύο αυτές ενέργειες»*.

Η Ραμπία, με πολλούς τρόπους, υπενθύμιζε στον κόσμο ότι το ανώτερο απ' όλα τα οφέλη της προσευχής και του διαλογισμού είναι η ένωσή μας με τον Θεό. Έλεγε: *«Μπορούμε να βιώσουμε την εμπειρία του Θεού με το να συνδεθούμε με το Φως και τον Ήχο μέσα μας και να ακολουθήσουμε αυτό το ρεύμα μέχρι πίσω στην Πηγή του, την Αγκαλιά του Θεού»*.

Αυτός ο στίχος του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ έχει τη δικιά του σημασία γι' αυτούς που ήδη βρίσκονται στον πνευματικό δρόμο, καθώς το πνευματικό ταξίδι έχει πολλά σκαμπανεβάσματα. Κάποιες φορές μοιάζει να κάνουμε πολύ γρήγορη πρόοδο και κάποιες άλλες φαίνεται σαν να προχωράμε αργά και κοπιαστικά, όπως το σαλιγκάρι.

Κάποιες άλλες φορές μοιάζει σαν να μην κάνουμε καμιά απολύτως πρόοδο. Κατά τη διάρκεια αυτών των περιόδων ενδεχομένως να νοιώσουμε ότι περνάμε αυτό που λέγεται *"σκοτεινή νύχτα της ψυχής"* που είναι μια περίοδος που, ανεξάρτητα από το τι κάνουμε, το μόνο που βλέπουμε στο διαλογισμό μας είναι σκοτάδι. Αυτή μπορεί να είναι για μας μια εξαιρετικά επώδυνη περίοδος. Το Εσωτερικό Φως και η Ουράνια Μουσική, που είχαμε δει και ακούσει, μοιάζει σαν να έχουν εξαφανιστεί. Όμως, δεν έχουν πραγματικά εξαφανιστεί. Είναι πάντοτε εκεί. Αυτό που συμβαίνει είναι, ότι ή η προσοχή μας δεν συγκεντρώνεται ή η τεχνική μας παρουσιάζει αδυναμίες, ή περνάμε μια περίοδο, όπου οι καρμικοί μας λογαριασμοί επιβάλλεται να πληρωθούν κι εμείς πρέπει να υποστούμε μια οδυνηρή περίοδο κατά την οποία δεν μπορούμε να απολαμβάνουμε Εσωτερικές εμπειρίες.

Αν διαπιστώσουμε ότι περνάμε μια σκοτεινή περίοδο Εσωτερικά, μπορούμε να ελέγξουμε την τεχνική μας και να σιγουρευτούμε ότι διαλογιζόμαστε όπως πρέπει. Ακριβώς, όπως οι πιλότοι έχουν μια λίστα από αυτά που πρέπει να ελέγξουν πριν την πτήση, εξετάζοντας αν το αεροπλάνο είναι έτοιμο για αναχώρηση, έτσι υπάρχει κι ένας κατάλογος πραγμάτων που πρέπει να εξασφαλίσουμε ώστε η ψυχή μας να είναι έτοιμη να πετάξει ψηλά στο Υπερπέραν. Καθόμαστε ακίνητοι χωρίς να κινούμαστε; Το Εσωτερικό μας μάτι εστιάζεται στο σκοτάδι που βρίσκεται μπροστά μας; Επαναλαμβάνουμε τα πέντε φορτισμένα Ονόματα του Θεού; Είναι το μυαλό μας απαλλαγμένο από σκέψεις που μας αποσπούν; Αν η τεχνική μας σε κάποιον από αυτούς τους τομείς παρουσιάζει αδυναμίες, τότε μπορούμε να κάνουμε τις κατάλληλες διορθώσεις. Θα διαπιστώσουμε ότι, όπως συμβαίνει σε κάθε επιστήμη και στα μαθηματικά, δύο συν δύο κάνουν τέσσερα. Αν εκτελέσουμε το πείραμα του διαλογισμού στο εργαστήριο του φυσικού σώματος σωστά, τότε είναι σίγουρο ότι θα έρθουν τα ανάλογα θετικά αποτελέσματα.

Ας υποθέσουμε όμως ότι εκτελούμε την άσκηση απολύτως, εκατό τοις εκατό σωστά κι όμως εξακολουθούμε να βρισκόμαστε στο σκοτάδι. Τότε, θα πρέπει να ξέρουμε ότι ενδεχομένως να είναι αναγκαίο να περάσουμε μια περίοδο πόνου, κατά την οποία νιώθουμε αποκομμένοι, εξαιτίας του κάρμα μας. Όταν συνδεθούμε με το Εσωτερικό Φως και τον Ήχο στο διαλογισμό και υψωθούμε πάνω από τη σωμα-

τική μας συνειδητότητα, είμαστε απελευθερωμένοι από κάθε μορφή σωματικού πόνου. Η ψυχή μας έχει εγκαταλείψει τη σωματική συνειδητότητα και δεν έχουμε επίγνωση καμιάς μορφής σωματικού πόνου. Εξαιτίας όμως του Πραλάμπτα κάρμα μας, είναι ενδεχόμενο να επιβάλλεται να βιώσουμε πόνο. Σ' αυτή την περίπτωση, ο Διδάσκαλος ίσως να διαλέξει να μας κρατήσει δεμένους με το σώμα μας, προκειμένου να υποστούμε τον πόνο απ' αυτό το κάρμα και για αυτό το λόγο δεν μας επιτρέπει να υπερβούμε το σώμα μας, όσο καιρό είμαστε "άρρωστοι", γιατί όσο πιο γρήγορα νοιώσουμε τον πόνο και ξεπληρώσουμε το κάρμα, τόσο μεγαλύτερη πρόοδο θα κάνουμε αργότερα. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος, λοιπόν, ενδεχομένως να μην μας επιτρέπει να έχουμε Εσωτερικές εμπειρίες, για καρμικούς λόγους. Για το μαθητή, αυτό είναι διπλά οδυνηρό, γιατί από τη μια υπάρχει ο πόνος της αρρώστιας κι από την άλλη ο πόνος που προκαλεί η αδυναμία του να μπει μέσα του και να διαλογιστεί. Ο μαθητής όμως δεν έχει πραγματικά αποκοπεί. Εξακολουθεί να είναι πάντα συνδεδεμένος με το Νάαμ. Ο Διδάσκαλος βρίσκεται πάντοτε μέσα στο μαθητή του στην Έδρα του Τρίτου ή Μοναδικού οφθαλμού. Ακόμη και στις σκοτεινές περιόδους, ο Διδάσκαλος συνεχίζει να είναι στο πλευρό τού μαθητή υποβαστάζοντας και στηρίζοντάς τον από μέσα. Απλώς δεν είμαστε πάντα σε θέση αυτό να το καταλάβουμε. Είναι όπως στην περίπτωση του αγγειοπλάστη που κατασκευάζει ένα πήλινο αγγείο. Καθώς ο αγγειοπλάστης γυρίζει τον πηλό πάνω στον δίσκο, ασκεί πίεση και δίνει χτυπήματα πάνω στον πηλό από έξω, ενώ την ίδια στιγμή στηρίζει το αγγείο από μέσα, με το άλλο χέρι του. Παρόμοια, στις περιόδους που ξεπληρώνουμε τους καρμικούς μας λογαριασμούς, ο Διδάσκαλος στηρίζει Εσωτερικά το μαθητή, παρότι ο μαθητής δεν το καταλαβαίνει και ζητάει και προσεύχεται να τον βγάλει από το σκοτάδι που βιώνει. Τελικά, όταν το καρμικό φορτίο διευθετηθεί, ο μαθητής αρχίζει να ξαναέχει εμπειρίες από τις Εσωτερικές θεάσεις, με φώτα και χρώματα ποικίλων αποχρώσεων. Τα χρώματα του πρωινού διαλύουν το σκοτάδι της νύχτας που έβλεπε ο μαθητής εσωτερικά. Τότε, ο μαθητής πετάει από χαρά, γιατί μπορεί να δει και πάλι το Θείο Φως μέσα του.

Αυτός ο στίχος κρύβει ακόμα μέσα του και μια άλλη έννοια. Το δειλινό της ζωής αναφέρεται, επίσης, και σαν το τέλος της ζωής μας.

Κάποιες φορές οι Διδάσκαλοι λένε ότι βρίσκονται στο δειλινό της ζωής τους. Αυτό σημαίνει ότι σύντομα η ζωή τους θα τελειώσει. Όμως, ενώ ο θάνατος προκαλεί τρόμο στην καρδιά πολλών, για το μαθητή που στη διάρκεια της ζωής του έχει βιώσει την εμπειρία της υπέρβασης της σωματικής του συνειδητότητας με το διαλογισμό, ο θάνατος δεν του προκαλεί φόβο. Ο μαθητής έχει ήδη βιώσει στο διαλογισμό του αυτό που βρίσκεται πέρα από την πύλη του θανάτου. Έχει γνωρίσει ότι υπάρχουν πολλές πνευματικές Περιοχές πέρα από αυτό τον κόσμο. Έχει βιώσει την εμπειρία του εαυτού του ως ψυχή που ζει αιώνια, ανεξάρτητα από το φυσικό του σώμα.

Όταν, λοιπόν, υψωνόμαστε πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, διαπιστώνουμε ότι μπορούμε να είμαστε απόλυτα συνειδητοί ως ψυχές, καθώς και ότι μπορούμε να ταξιδεύουμε στα Εσωτερικά βασίλεια, ενώ το σώμα μας παραμένει ακίνητο. Για το μαθητή που έχει αυτή την ικανότητα, το δειλινό της ζωής του δεν γίνεται αντιληπτό ως ένα τέλος αλλά μάλλον ως αρχή. Είναι μάλλον σαν αυγή, γιατί με το τέλος μας συναντάμε το λαμπερό Φως του Θεού. Παρότι λοιπόν, το τέλος μας μάλλον μοιάζει να πλησιάζει, οι μαθητές ανακαλύπτουν ότι συναντούν την Ακτινοβόλο μορφή τού Διδασκάλου Εσωτερικά, η οποία μορφή θα τους περάσει από το κατώφλι του Υλικού κόσμου στις Εσωτερικές περιοχές του Υπερπέραν. Η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου συνοδεύεται από λαμπερό Φως, σαν το φως του ήλιου που ανατέλλει. Κάθε Εσωτερικό βασίλειο έχει ολοένα και περισσότερο λαμπερό και ακτινοβόλο Φως. Καθώς προχωράμε από την φυσική περιοχή στην Αστρική, από την Αστρική στην Αιτιατή, από την Αιτιατή στην Υπεραιτιατή, τελικά θα φθάσουμε στον έσχατο προορισμό μας, το Σατς Καντ, την περιοχή της Αλήθειας, όπου ανακαλύπτουμε τόσο Φως εξαιρετικής λαμπρότητας, πέρα απ’ όσο θα μπορούσαμε να φανταστούμε σ’ αυτό τον κόσμο. Έτσι, από το σκοτάδι του φυσικού μας τέλους, ξεπηδούν τα λαμπερά χρώματα του πρωινού και φωτίζουν το ταξίδι μας πέρα απ’ αυτή τη ζωή.

Μία τέταρτη σημασία αυτού του στίχου έχει να κάνει με την εμπειρία της απώλειας, από τον Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, του Διδασκάλου του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν, το 1948. Για το μαθητή, η απώλεια της φυσικής μορφής του Διδασκάλου είναι εξαιρετικά οδυνηρή. Είναι τόσο μεγάλη η αγάπη που αναπτύσσεται ανάμεσα στον Διδάσκαλο

και στο μαθητή, που η απώλεια της εξωτερικής του παρουσίας κάνει το μαθητή να νιώθει πως η ζωή του βυθίστηκε στο σκοτάδι. Παρότι η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου βιώνεται από τον μαθητή συνεχώς, καθώς αυτή ποτέ δεν τον εγκαταλείπει, εντούτοις *και «η εξωτερική του μορφή έχει τη δικιά της γοητεία»*. Ο καθένας μπορεί να μιλήσει με τον Διδάσκαλο εξωτερικά, να λάβει εξωτερική καθοδήγηση και να απολαύσει την ομορφιά του προσώπου, της μορφής και της ντάρσαν του Αγαπημένου. Η απώλεια τού Διδασκάλου του είναι για τον καθένα μια οδυνηρή εμπειρία, που μπορεί να παρομοιαστεί με το δειλινό της ζωής του. Όμως, το σκοτάδι μπορεί να διαλυθεί από τα χρώματα του πρωινού με δύο τρόπους.

Ο ένας τρόπος είναι όταν ο μαθητής μπορεί και εξακολουθεί να βιώνει την εμπειρία της συνάντησης με τον Διδάσκαλο Εσωτερικά, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού. Όταν αυτό συμβαίνει, είναι σαν να ανατέλλουν τα χρώματα του πρωινού, προκαλώντας στο μαθητή ανείπωτη χαρά, με τη μορφή της Ακτινοβόλου παρουσίας του Διδασκάλου του. Ο δεύτερος τρόπος, που τα χρώματα του πρωινού μπορούν να εισβάλουν στο σκοτάδι, είναι όταν ο διάδοχος του Διδασκάλου, ο ζωντανός Διδάσκαλος της κάθε εποχής, λάβει την εξουσιοδότηση να συνεχίσει την πνευματική εργασία. Η άφιξη του διαδόχου ή του σύγχρονου ζωντανού Διδασκάλου, αναπτερώνει τις ελπίδες μας. Ο διάδοχος ίσως να φαντάζει διαφορετικός, ίσως να ενεργεί διαφορετικά και να έχει διαφορετική προσωπικότητα, όμως η δύναμη που αναβλύζει από μέσα του είναι η ίδια αιώνια Δύναμη του Θεού που ανάβλυζε μέσα απ' όλους τους Διδασκάλους που υπήρξαν πριν απ' αυτόν. Παρότι ο μαθητής είναι βαθιά πληγωμένος από την απώλεια του Διδασκάλου του, νέα Χάρη και ελπίδα έρχεται από την παρουσία του νέου Διδασκάλου. Μοιάζει σαν μέσα από το σκοτάδι της απώλειας, η Διδάσκαλος Δύναμη να ακτινοβολεί το Θείο Φως μέσω του νέου Διδασκάλου με τη μορφή των χρωμάτων της αυγής. Έτσι συνέβη και στην περίπτωση του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, ο ίδιος μίλησε για την τραγική απώλεια του Διδασκάλου του, Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν και συγχρόνως για την ανακούφιση που ένιωσε με τη μορφή του διαδόχου του, του Διδασκάλου Σαντ Κιρπάλ Σινγκ.

Ο δεύτερος στίχος αυτής της στροφής συνεχίζει πάνω στο ίδιο θέμα και αναφέρει: *«Όταν η αύρα εξαφανίστηκε, σήμανε ο ερχομός*

της άνοιξης». Η αλληγορία, τώρα, επεκτείνεται σε μια άλλου τύπου περίπτωση. Στη μυστικιστική ποίηση της Ανατολής υπάρχουν αναφορές στο ζέφυρο ή πρωινή αύρα. Αυτή η αύρα φέρνει μαζί της τον ερχομό της άνοιξης. Σε αυτή τη στροφή, η κατά λέξη μετάφραση αναφέρει ότι *«τα πόδια της αυγής κουράστηκαν».* Η αύρα έκανε ένα πολύ μακρύ ταξίδι. Ξεκίνησε από την Ανατολή και καθώς ταξίδευε από τόσο μακριά, κουράστηκε πάρα πολύ. Όταν η αύρα κουράζεται, σταματά να φυσάει. Δεδομένου ότι είναι πολύ δύσκολο να εκφραστεί η έννοια της αύρας που τα *«πόδια της κουράζονται»,* αυτό το κομμάτι μεταφράζεται απλώς *«η αύρα εξαφανίστηκε».* Αν η αύρα κουραστεί και σταματήσει να φυσάει, η άνοιξη δεν μπορεί να έρθει. Κι όμως, σ' αυτό το στίχο, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μας λέει πως ανεξάρτητα από τα κουρασμένα πόδια και το σταμάτημα της αύρας, η άνοιξη έχει έρθει έτσι κι αλλιώς. Αυτό είναι φαινομενικά αδύνατο, ακριβώς όπως και τα χρώματα του πρωινού που διαλύουν τη σκοτεινιά της νύχτας. Στο πνευματικό μονοπάτι, αυτό που μοιάζει αδύνατο γίνεται συχνά εφικτό μέσω της Χάρης του Θεού και του Διδασκάλου. Αυτό που μας λένε οι στίχοι είναι ότι, παρόλο που στο φυσικό επίπεδο μοιάζει αδύνατο να φτάσει η άνοιξη, αυτή έτσι κι αλλιώς έχει έρθει μέσω της Χάρης του Διδασκάλου.

Ο ερχομός της άνοιξης μπορεί να σημαίνει ότι η άνοιξη έχει φτάσει στη ζωή ενός πνευματικού αναζητητή. Μπορεί να σημαίνει ότι η άνοιξη έχει φτάσει για το μαθητή που ξαφνικά ευλογείται με καρποφόρους διαλογισμούς. Μπορεί επίσης να σημαίνει ότι: Παρόλο που η πνοή της ζωής μας χάνεται, βιώνουμε την ανανέωση της ζωής μας, καθώς η ψυχή εισέρχεται στα αιώνια βασίλεια του Υπερπέραν. Τέλος, μπορεί να σημαίνει ότι παρόλο που η δροσερή αύρα του Διδασκάλου που μας μύησε έχει χαθεί, η άνοιξη έχει έρθει με τη μορφή του σύγχρονου ζωντανού Διδασκάλου. Τόση είναι η Χάρη του Διδασκάλου που ποτέ δεν μένουμε χωρίς την άνοιξη. Ακόμα και στις πιο σκοτεινές μας στιγμές, ακόμα κι όταν η πνοή της ζωής μας φαίνεται να μας εγκαταλείπει, η άνοιξη μπορεί να έρθει για τον καθένα μας, ως αποτέλεσμα της απεριόριστης Χάρης του Διδασκάλου.

Μιας κι έχουμε συνδεθεί με την Πηγή, μπορούμε να τραφούμε με συνεχή αγάπη, Φως, Θεία Μουσική και χαρά, αφιερώνοντας χρόνο σε διαλογισμό. Μπορούμε να βιώσουμε την εμπειρία των πανέμορ-

φων χρωμάτων του πρωινού σαν ένα συνεχές πανόραμα μέσα μας. Μπορούμε να βιώσουμε την ομορφιά και την ευθυμία του ερχομού της άνοιξης μέσω του διαλογισμού, μέσω του Σάτσανγκ, μέσω της ντάρσαν του Διδασκάλου και μέσω της τήρησης του ημερολογίου ηθικής διαβίωσης. Αν τα κάνουμε όλα αυτά, θα διαπιστώσουμε ότι έχουμε έναν προστατευτικό φράχτη που εμποδίζει να ανθίσουν στον κήπο μας τα εγκόσμια παράσιτα. Μέσω της Χάρης του Διδασκάλου μπορούμε να προφυλάξουμε τον πνευματικό μας κήπο και να απολαμβάνουμε συνέχεια τα θαυμάσια χρώματα της αυγής και τη μεθυστική άνοιξη που μας περιμένουν Εσωτερικά.

ΟΙΚΟΔΟΜΩΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Η ακόλουθη ομιλία με τίτλο "Building a Peaceful World through Prayer and Meditation", δόθηκε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ την 1η Νοεμβρίου του 1998 στη Βιέννη.

Ζούμε σε μια εποχή όπου ο καθένας μας αναζητά γαλήνη και ηρεμία. Αναζητάμε ηρεμία για μας τους ίδιους και ειρήνη στην κοινωνία μας, ειρήνη στη χώρα μας και ειρήνη σ' όλη την υφήλιο. Αυτό είναι ένα παγκόσμιο όνειρο. Το τελευταίο μισό του αιώνα έχουν οργανωθεί πολλά συνέδρια για την ειρήνη και καθώς προσπαθούμε να οικοδομήσουμε μια Ευρώπη αλλά και ένα ολόκληρο κόσμο που να βασίζεται στην ειρήνη, αισθάνομαι ότι η ειρήνη είναι κάτι που πρέπει να ξεκινήσει μέσα από τον καθένα μας. Αν εμείς οι ίδιοι δεν νιώθουμε αρμονία, αν εμείς οι ίδιοι δεν νιώθουμε ηρεμία, τότε η ταραχή που νιώθουμε μέσα μας θα αντανακλάται στις συναναστροφές μας με όλους τους άλλους. Πολλές φορές αναρωτιόμαστε αν εμείς, ως άτομα, μπορούμε να ασκήσουμε κάποια επίδραση στην παγκόσμια ειρήνη και γι' αυτό θα ήθελα να αναφέρω μια μικρή ιστορία.

Ήταν κάποτε δύο άνθρωποι σε μια παραλία. Ο ένας έκανε βόλτα και ο άλλος, που ήταν πολύ μακριά του, έμοιαζε σαν να πετάει κάτι στο νερό. Αυτός που περπατούσε, παρατηρούσε τον άλλο άνθρωπο και αναρωτιόταν τι έκανε. *«Τι πετάει πίσω στο νερό»;* σκεπτόταν. Καθώς πλησίαζε, είδε ότι αυτό που πετούσε ήταν αστερίες. Τον ρώτησε λοιπόν: *«Τι κάνεις εκεί;»*. Και ο άλλος του απάντησε: *«Πετάω τους αστερίες πίσω στο νερό, γιατί διαφορετικά θα πεθάνουν στην ακρογιαλιά».* Αυτός που έκανε βόλτα, παρατήρησε: *«Υπάρχουν χιλιάδες αστερίες στην παραλία, με το να πετάξεις μερικούς πίσω στη θάλασσα τι θα αλλάξει;»*. Ο άλλος άνθρωπος μάζεψε άλλον έναν αστερία και

τον πέταξε πίσω στη θάλασσα λέγοντας: *«Τα πράγματα δεν θα αλλάξουν για τους αστερίες που θα παραμείνουν στην άμμο της παραλίας, αλλά θα αλλάξουν γι' αυτόν εδώ που θα ζήσει»*.

Έτσι κι εμείς ως άτομα, σίγουρα μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Καθώς η ζωή μας κυλάει και εξετάζουμε αυτό που συμβαίνει στους ανθρώπους γύρω μας, αντιλαμβανόμαστε ότι εμείς πρέπει να επιλέξουμε τον τρόπο δράσης μας. Ας ξεκινήσουμε μεταμορφώνοντας τον ίδιο μας τον εαυτό κι ας επιδιώξουμε να αποκτήσουμε γαλήνη και ηρεμία εμείς οι ίδιοι. Αν βρείτε εσείς Εσωτερική γαλήνη και ηρεμία και βρω κι εγώ Εσωτερική ηρεμία και αν ο άνθρωπος δεξιά σας βρει Εσωτερική ηρεμία και ο άνθρωπος αριστερά σας βρει Εσωτερική ηρεμία, τότε θα έχουμε χτίσει έναν κόσμο που θα στηρίζεται στις αρχές της ειρήνης, της ευτυχίας και της αρμονικής συνύπαρξης. Σταδιακά, θα τοποθετήσουμε το ένα τούβλο δίπλα στο άλλο κι έτσι θα χτίσουμε έναν καινούριο κόσμο.

Η σύγχρονη ψυχολογία μας μαθαίνει ότι σε κανέναν δεν αρέσει να του λένε τι να κάνει. Κανείς δεν εκτιμάει την αλλαγή που θα προκληθεί από κάποιον άλλο. Αντιστεκόμαστε όταν κάποιος προσπαθεί να μας οδηγήσει να κάνουμε κάτι με καινούριο τρόπο. Παρότι αυτό το γνωρίζουμε, εμείς επιμένουμε να προσπαθούμε να αλλάξουμε τους άλλους. Προσπαθούμε να αλλάξουμε τον άντρα ή τη γυναίκα μας, τα παιδιά και τους γνωστούς μας. Προτείνουμε να γίνουν όλοι οι άλλοι στον περίγυρό μας ήρεμοι. Θέλουμε να κάνουμε όλες τις άλλες πόλεις και τις χώρες ειρηνικές τη στιγμή που εμείς δεν θέλουμε κανείς να μας κρίνει και να προσπαθεί να μας αλλάξει. Όλοι απεχθάνονται την προσπάθεια που κάνουμε να τους αλλάξουμε. Όλες οι κοπιαστικές προσπάθειες του κόσμου δεν πρόκειται να κάνουν τους άλλους ήρεμους. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δουλέψουμε με τον εαυτό μας και να προσπαθήσουμε να γίνουμε εμείς οι ίδιοι ήρεμοι.

Οι μεγάλες καινοτομίες στον κόσμο έγιναν γνωστές και δημοφιλείς, από το παράδειγμα. Έτσι όταν βρούμε ένα καινούριο προϊόν να διατίθεται στην αγορά, πρώτα κοιτάμε αν ωφελεί τους άλλους και μετά το δοκιμάζουμε και εμείς οι ίδιοι. Όταν βλέπουμε κάτι να φέρνει αποτέλεσμα, θέλουμε να το δοκιμάσουμε και να το εντάξουμε και εμείς στη ζωή μας. Καθώς έτσι πάντα συμβαίνει, όταν εμείς φθάσου-

με στο σημείο να βρίσκουμε γαλήνη και ηρεμία, θα διαπιστώσουμε ότι η ζωή μας μεταμορφώνεται και οι άλλοι γίνονται περίεργοι για το πώς το κατορθώσαμε και θέλουν να μας μιμηθούν προκειμένου να αποκτήσουν ηρεμία και γαλήνη και αυτοί οι ίδιοι. Το παράδειγμα είναι ένας από τους μεγαλύτερους δασκάλους. Ας ανάψουμε λοιπόν τη δάδα της ειρήνης μέσα στη δικιά μας την καρδιά κι ας διαχέουμε αυτή τη λάμψη σε όλους όσους συναντάμε.

Όμως, πώς μπορούμε να ανάψουμε τη δάδα της ειρήνης; Αν εξετάσουμε τη ζωή αυτών που είχαν αποκτήσει γαλήνη και ηρεμία, όπως οι μεγάλοι άγιοι και μύστες που έζησαν σε διάφορα μέρη του κόσμου και σε διαφορετικές εποχές και στο όνομα των οποίων έχουν καθιερωθεί οι μεγάλες θρησκείες του κόσμου, θα διαπιστώσουμε ότι όλοι μίλησαν για ειρήνη. Ο Ιησούς Χριστός, ο Βούδας, ο Προφήτης Μωάμεθ, ο Μωυσής, ο Μαχαβίρα, ο Γκουρού Νάνακ, ο Καμπίρ Σαχίμπ και πολλοί άλλοι άγιοι και μύστες δίδαξαν το πώς να είμαστε ήρεμοι και γαλήνιοι. Δίδαξαν ότι μπορούμε να είμαστε ήρεμοι και γαλήνιοι μόνον, όταν είμαστε συνδεδεμένοι με τον Κύριο. Και τα διδάγματά τους ήταν τόσο πειστικά και εμπνευσμένα, που γύρω από τις αρχές τους χτίστηκαν θρησκείες.

Εξετάζοντας, λοιπόν, αυτά που δίδαξαν, βλέπουμε ότι το μήνυμά τους ήταν πάντα το ίδιο. Αυτό το μήνυμα ήταν ότι η ειρήνη, η αγάπη και η ενότητα μπορούν να βρεθούν μέσα μας όταν καθόμαστε σε σιωπή και προσευχόμαστε στον Κύριο ή όταν διαλογιζόμαστε. Η σιωπηλή προσευχή, το να καθόμαστε, δηλαδή, σε διαλογισμό, είναι ένα μέσο με το οποίο συνδεόμαστε με το Θείο μέσα μας. Η προσευχή και ο διαλογισμός είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος, για να βρούμε τη γαλήνη μέσα μας.

Τα διδάγματα όλων των θρησκειών και των πνευματικών ανθρώπων, μας λένε ότι η Δύναμη που μας δημιούργησε είναι μέσα στον καθένα μας. Αυτή η Δύναμη έχει διαφορετικό όνομα στις διάφορες θρησκείες. Την ονομάζουν Θεό, Αλλάχ, Χριστή Δύναμη, Ιεχωβά, Βαχ-ι-γκούρου, Παραμάτμα είτε της δίνουν κάποιο άλλο όνομα. Όμως όλες οι θρησκείες την αναγνωρίζουν ως την αιτία όλης της Δημιουργίας και της ίδιας μας της ύπαρξης.

Όλες οι θρησκείες αναφέρουν ότι η πραγματική μας φύση είναι η ψυχή που αποτελεί μια σπίθα, μια πνοή, από την ίδια ουσία του

Δημιουργού. Οι περισσότεροι δεν έχουμε επίγνωση της ψυχής μας, γιατί η προσοχή μας εστιάζεται στον εξωτερικό κόσμο, στο σώμα και στο νου μας. Υπάρχουν όμως στη ζωή μας στιγμές, που αποκτάμε επίγνωση μιας ανώτερης δύναμης που εργάζεται μέσα μας. Αυτή η δύναμη είναι η ψυχή μας, μια σταγόνα από τον Ωκεανό της Θεότητας, ένα μέρος από τον Ίδιο το Δημιουργό.

Εσωστρέφοντας την προσοχή μας είμαστε σε θέση να βιώσουμε την ύπαρξή μας σε αυτό το επίπεδο και μπορούμε να μπούμε μέσα μας, μέσω της προσευχής και του διαλογισμού. Όταν αυτό συμβαίνει, ερχόμαστε σε επαφή με τον αληθινό μας εαυτό και καθώς ταυτιζόμαστε με την αληθινή μας φύση, ανακαλύπτουμε ότι είμαστε ένα με τον Θεό. Αυτή η εμπειρία μάς πλημμυρίζει με γαλήνη και ηρεμία, Θεία αγάπη, ενότητα και έκσταση. Όσοι έχουν πετύχει αυτή την ταύτιση, μας βεβαιώνουν ότι βίωσαν περισσότερη μακαριότητα απ' όση θα μπορούσαμε ποτέ να ονειρευτούμε πάνω σ' αυτή τη γη.

Όλες οι ιερές Γραφές αναφέρονται στη μόνιμη και διαρκή ειρήνη και ευτυχία που βιώνει κανείς όταν ανακαλύψει τον Κύριο. Άγιοι που είχαν μυστικιστικές εμπειρίες περιγράφουν την απίστευτη αγαλλίαση που βίωσαν. Αλλά και αυτοί που είχαν παραθανάτιες εμπειρίες ανέφεραν πως, ενόσω ήταν κλινικά νεκροί, βρέθηκαν μέσα σε ένα θείο φως και βίωσαν τόση αγάπη, τόση χαρά και τόση ευτυχία, που ποτέ δεν είχαν βιώσει παρόμοια στο παρελθόν. Όταν επέστρεψαν στον κόσμο, όλοι είπαν πως δεν ήθελαν να γυρίσουν πίσω, παρότι είχαν εδώ σχέσεις και φιλίες κι αυτό διότι εκεί βίωναν μεγάλη χαρά και απέραντη ευτυχία. Η εμπειρία, λοιπόν του Θείου Φωτός μέσα μας είναι αυτό που ονομάζεται *“πτήση της ψυχής”*, και *“μυστικιστική εμπειρία”*.

Όταν διαβάζουμε τους βίους των αγίων και μυστών, όπως της Αγίας Τερέζας της Άβιλλας ή του Αγίου Ιωάννη του Σταυρού, βλέπουμε να είναι γεμάτοι με περιγραφές μυστικιστικών εμπειριών, εμπειριών της ψυχής με τον Κύριο και αυτές οι εμπειρίες είναι οι ίδιες, είτε ανήκουμε στη μια είτε στην άλλη θρησκεία.

Καθώς καθόμαστε σε σιωπή και κλείνουμε τα μάτια μας και καθώς αποσύρουμε την αίσθηση της όρασης, της ακοής, της όσφρησης, της γεύσης και της αφής, υπερβαίνουμε τη συνειδητότητα του φυσικού σώματος. Καθώς τα αισθητήρια ρεύματά μας αποσύρονται

στο σημείο που ονομάζεται “Εδρα της ψυχής”, “Τρίτος ή Μοναδικός οφθαλμός”, “Daswan dwar ή Shiv netra”, είμαστε σε θέση να βιώσουμε την ύπαρξή μας όχι ως σώμα, όχι ως εγκέφαλο, όχι ως νου αλλά ως ψυχή. Αυτή η εμπειρία μας πλημμυρίζει με την αγάπη του Θεού και με Θείο Φως μέσα μας. Όταν βιώνουμε το Εσωτερικό Φως, όχι μόνο αναγνωρίζουμε το Φως, αλλά συνειδητοποιούμε επίσης ότι όλοι είμαστε παιδιά της ίδιας οικογένειας και καθώς αυτό συμβαίνει, από μέσα μας αναβλύζει αγάπη προς όλες τις κατευθύνσεις.

Καθώς συζητάμε για την οικοδόμηση των εθνών μας και καθώς συζητάμε για την οικοδόμηση των ηπείρων μας, διαπιστώνουμε ότι σήμερα οι καιροί έχουν αλλάξει και αντιλαμβανόμαστε την αλληλοεξάρτηση όλων των εθνών του κόσμου. Κανένα έθνος σήμερα δεν μπορεί να οικοδομηθεί, χωρίς να συμβάλει και να βοηθήσει στην οικοδόμηση όλου του κόσμου. Συμβαίνει ό,τι ακριβώς και στο σώμα. Αν το πόδι μας ή ο ώμος μας πονάει, δεν μπορούμε να ηρεμήσουμε. Όλα τα μέλη του σώματός μας πρέπει να είναι υγιή και σε καλή κατάσταση. Το ίδιο συμβαίνει και μ’ ολόκληρο τον κόσμο σήμερα. Τα προβλήματα που παρουσιάζονται σε κάποια περιοχή του πλανήτη έχουν επιπτώσεις σ’ ολόκληρη την υδρόγειο. Δεν μπορούμε να κοιτάμε πλέον μόνο το δικό μας έθνος. Πρέπει να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε όλα τα έθνη του κόσμου. Κι όταν αντιληφθούμε κι αναγνωρίσουμε ότι όλοι οι άνθρωποι του κόσμου είναι πλασμένοι από το ίδιο Φως του Θεού, τότε αρχίζουμε να νιώθουμε τον πόνο τους, αρχίζουμε να νοιαζόμαστε γι’ αυτούς κι αρχίζουμε να τους βοηθάμε.

Καθώς αναγνωρίζουμε το Θείο μέσα μας, αφιερώνοντας χρόνο σε προσευχή και διαλογισμό, θα διαπιστώσουμε ότι πλημμυρίζουμε από Εσωτερική γαλήνη, ηρεμία και δύναμη, που μας βοηθούν στην καθημερινή μας ζωή. Τότε και οι άλλοι θα νιώσουν τη γαλήνη και την ηρεμία που ακτινοβολούνται από μας και ίσως μας ρωτήσουν από πού προέρχεται. Στο τέλος, ένας-ένας, βήμα-βήμα, λιθαράκι-λιθαράκι, ο καθένας θα συνεισφέρει στον κοινό μας στόχο, που είναι να οικοδομήσουμε έναν κόσμο ειρήνης, ενότητας και αγάπης.

Προσεύχομαι ώστε με τις ατομικές μας προσπάθειες να αποκτήσουμε οι ίδιοι εσωτερική γαλήνη και ηρεμία και να συμβάλουμε όλοι συλλογικά, ο καθένας με το δικό του μερίδιο, στα εγκαίνια μιας επο-

χής ειρήνης και αγάπης. Θα ήθελα να ολοκληρώσω απαγγέλλοντας κάποιους στίχους τού Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Τι κι αν λέγομαι άνθρωπος;
Στην πραγματικότητα είμαι μια ψυχή φτιαγμένη από αγάπη.
Όλη η γη είναι το σπίτι μου και το σύμπαν η πατρίδα μου.
Αγκάλιασε κάθε άνθρωπο σαν να΄ναι δικός σου
Και δώσε την αγάπη σου απλόχερα όπου κι αν πας.

ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ έδωσε την ακόλουθη σύντομη ομιλία, με τίτλο “Meditation Talk: The Keys to Success”, στο Καθολικό Πανεπιστήμιο του Κίτο στον Ισημερινό (Εκουαντόρ) τον Ιούνιο του 1998.

Η πορεία μας στο Μονοπάτι θα πρέπει να μας οδηγήσει σε μια κατάσταση χαράς και ευτυχίας. Οι Άγιοι έχουν αναφερθεί στα διάφορα στάδια της πνευματικής αναζήτησης. Λένε ότι κάποιες φορές στη ζωή μας νιώθουμε να τραβιόμαστε προς τον Θεό. Άλλες φορές πάλι, στην πορεία μας, ενδεχομένως να περάσουμε μέσα από δυσκολίες. Χρειάζεται όμως να καταλάβουμε πως ό,τι συμβαίνει είναι για το υπέρτατο καλό μας. Όλοι έχουμε διάφορες προσδοκίες. Ξεχνάμε όμως ότι η γνώση μας είναι περιορισμένη. Όλοι λέμε: *«Αυτό προσδοκώ ή αυτό επιθυμώ»*. Πρέπει όμως να θυμόμαστε πως ό,τι συμβαίνει είναι σύμφωνο με το Θείο Θέλημα.

Κάθε σκέψη, λόγος ή πράξη μας λογαριάζεται και είναι σε γνώση του Θεού. Σ’ αυτό τον κόσμο μπορούμε να κρύψουμε διάφορα πράγματα από τους άλλους. Μπορούμε για παράδειγμα, να φερόμαστε με έναν τρόπο, όταν είμαστε μόνοι μαζί με κάποιον και με εντελώς διαφορετικό όταν είναι και άλλοι παρόντες. Νομίζουμε ότι έχουμε τη δυνατότητα να δείχνουμε στους άλλους όποια πλευρά του χαρακτήρα μας επιθυμούμε. Οι μυημένοι όμως είναι αναγκαίο να καταλάβουν ότι όλα όσα συμβαίνουν είναι σε πλήρη γνώση τού Διδασκάλου και του Θεού και η ζωή μας θα πρέπει να πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη για τον Θεό. Έχει μεγάλη σημασία να ευχαριστούμε τον Θεό και ακόμα να καταλάβουμε ότι πρέπει να επιστρέψουμε σ’ Αυτόν. Ξεχνάμε ότι κουβαλάμε το φορτίο του κάρμα μας το οποίο επιβάλλεται να εξαλειφθεί. Ορισμένες φορές περνάμε μέσα από δύσκολες καταστάσεις, που πρέπει να τις υποστούμε, για να διευθετηθεί το κάρμα

μας. Αν ζούμε λέγοντάς Του *“γλυκό είναι το θέλημά Σου, Κύριε"*, θα ανακαλύψουμε ότι η ευτυχία και η μακαριότητα θα γίνουν αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξής μας.

Όλα συμβαίνουν την κατάλληλη στιγμή. Έχουμε το παράδειγμα από τη ζωή τού Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Την περίοδο που έψαχνε για Διδάσκαλο, η Ακτινοβόλος μορφή τού Χαζούρ εμφανιζόταν στο διαλογισμό του επτά χρόνια πριν τον συναντήσει στη φυσική του μορφή, αν και νόμιζε ότι αυτός που έβλεπε ήταν ο Γκουρού Νάνακ.

Κάποτε, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ περπατούσε στην όχθη ενός ποταμού στη Μπεάς. Εκεί τυχαία συνάντησε το σταθμάρχη του τραίνου που τον ρώτησε: *«Έχεις έρθει να δεις το μεγάλο Άγιο της Μπεάς;»*. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ τον ρώτησε πού βρισκόταν αυτός ο Άγιος και όταν πήρε την απάντηση, πήγε να τον επισκεφτεί. Όταν συνάντησε για πρώτη φορά στο φυσικό επίπεδο τον Χαζούρ, συνειδητοποίησε ότι η μορφή που έβλεπε για επτά ολόκληρα χρόνια στο διαλογισμό του, ήταν αυτός ο ίδιος. Όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ τον ρώτησε γιατί χρειάστηκαν τόσα χρόνια για να τον συναντήσει και στη φυσική του μορφή, ο Χαζούρ του απάντησε: *«Αυτή ήταν η προκαθορισμένη στιγμή παιδί μου»*. Αυτό ήταν και το μοναδικό παράπονο που ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ διατύπωσε στο Διδάσκαλό του σε ολόκληρη τη ζωή του.

Όταν είμαστε στα αρχικά στάδια του Πνευματικού Μονοπατιού, συνέχεια παραπονιόμαστε. *«Δεν έχω το ένα. Δεν έχω τ' άλλο. Γιατί δεν πάνε καλά τα πράγματα;»*. Καθώς μεγαλώνουμε και εξελισσόμαστε, βλέπουμε το Φως και ακούμε τον Ήχο και τελικά βλέπουμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου. Βιώνοντας τη χαρά και τη μακαριότητα των Εσωτερικών Περιοχών, συνειδητοποιούμε τι είναι ο Διδάσκαλος και τι είναι αυτό που μας προσφέρει. Βιώνοντας αυτές τις εμπειρίες, τα παράπονά μας μετατρέπονται σε λόγια ευγνωμοσύνης. Όπως έχει πει και σε κάποιους στίχους του ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ:

Ντρέπομαι για τα παράπονα που ξεστόμισα.
Γιατί συννεφιάζουν τον καθρέφτη της καρδιάς μου.

Φτάνουμε τότε στο δεύτερο στάδιο. Αντί να παραπονιόμαστε, βγαίνουν από μέσα μας μόνο λόγια ευγνωμοσύνης. Σε κάποιο σημείο του πνευματικού ταξιδιού φτάνουμε να συνειδητοποιήσουμε τη

δύναμη του Θεού. Ανακαλύπτουμε τότε ότι αυτός που κάθεται στο θρόνο του Κυρίου είναι ο Διδάσκαλός μας. Σ' αυτό το στάδιο βιώνουμε τόση ευτυχία και χαρά που δεν υπάρχουν λόγια που να μπορούν να την περιγράψουν. Το εξωτερικό περιβάλλον δεν μας ενοχλεί πια. Είμαστε πάντοτε χαρούμενοι και φθάνουμε σε μια κατάσταση που πολύ όμορφα έχει περιγράψει ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ:

Έχεις ξυπνήσει κύματα, το ένα μετά το άλλο,
κύματα μεθυστικής αγάπης μέσα στην καρδιά μας.
Κι εκεί που άλλοτε ήταν αγκάθια, λουλούδια έκανες να ανθίσουν.

Τότε, επικοινωνώντας με τον Διδάσκαλο σε ένα βαθύτερο επίπεδο βιώνουμε τι είναι αληθινό και ποια είναι η πραγματικότητα. Αυτή είναι η πραγματική κατάσταση του αληθινά αφοσιωμένου και υπάρχουν πολλά περιστατικά από τη ζωή των Αγίων που περιγράφουν αυτή την κατάσταση. Βρίσκουμε αφηγήσεις ανθρώπων που ζούσαν μέσα στη φτώχια ή που γενικά δεν ήταν σε καλή κατάσταση κι όμως ήταν ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Όταν έβλεπαν κάποιον να ευημερεί περισσότερο από αυτούς ή να έχει στην κατοχή του περισσότερα από αυτά που είχαν οι ίδιοι, εξακολουθούσαν να είναι ευτυχισμένοι γιατί οι ίδιοι βίωναν την ευτυχία που δίνει ο διαλογισμός και που δεν συγκρίνεται με καμιά άλλη μορφή ευτυχίας σ' αυτό τον κόσμο. Και αυτό οφείλεται εξ ολοκλήρου στη Χάρη του Θεού και του Διδασκάλου.

Οι Άγιοι μάς λένε ότι για να φτάσουμε σε αυτό το στάδιο, πρέπει να είμαστε δεκτικοί. δεν γνωρίζουμε ποια στιγμή η Χάρη του Θεού θα εμφανιστεί και θα μας προσφέρει όλους τους θησαυρούς της θειότητας. Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι τρέχουν πίσω από τον Διδάσκαλο. Θέλουν να βρίσκονται εκεί, για να λάβουν τη θεία Χάρη. Όμως, μπορούμε να λάβουμε αυτή τη Χάρη είτε είμαστε παρόντες με το φυσικό μας σώμα είτε είμαστε χιλιάδες μίλια μακριά, μέσω του διαλογισμού. Μπορούμε να πούμε ότι επιθυμούμε αυτή τη ματιά, δεν είμαστε όμως σε θέση να την απαιτήσουμε. Οι Άγιοι μάς λένε να είμαστε δεκτικοί, ώστε όταν αυτή η ματιά κατευθυνθεί προς το μέρος μας, να είμαστε σε θέση να την πάρουμε μέσα μας. Αν έρθει και εμείς δεν είμαστε δεκτικοί, είναι σαν να ξεγλιστράει και να πηγαίνει κάπου αλλού. Γι' αυτό είναι σημαντικό να είμαστε δεκτικοί στο Θείο

Θέλημα και πάντα να είμαστε ευγνώμονες για ό,τι έχουμε αποκτήσει στη ζωή μας.

Είμαστε τυχεροί γιατί έχουμε λάβει περισσότερη Χάρη από όση θα μπορούσαμε ποτέ να ονειρευτούμε. Όμως είμαστε σαν τον ασθενή που, παρότι ο γιατρός τού δίνει το φάρμακο, αυτός προτιμάει να το κρατάει φυλαγμένο στο ντουλάπι, αντί να το χρησιμοποιήσει. Αν όμως πάρουμε το φάρμακο, θα νιώσουμε καλύτερα. Οι θησαυροί της θειότητας βρίσκονται μέσα μας. Ας μπούμε λοιπόν μέσα μας να τους ανακαλύψουμε και αυτό μπορούμε να το πετύχουμε με το διαλογισμό. Πρέπει να αφιερώνουμε το λιγότερο, το δέκα τοις εκατό της ημέρας σε διαλογισμό, που αντιστοιχεί σε δυο με δυόμισι ώρες περίπου. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσουμε να συγχωνευτούμε με τον Θεό σ' αυτή τη ζωή και να πιούμε το Νέκταρ που βρίσκεται μέσα μας.

Καθώς αυτό το διάστημα έχουμε συγκεντρωθεί εδώ στο Κίτο, ας συνειδητοποιήσουμε πόσο σημαντικό είναι το να εσωστραφούμε και ας καθίσουμε σε διαλογισμό. Το κλειδί της επιτυχίας στη ζωή είναι να εστιάζουμε την προσοχή μας σε καθετί που έχει αξία. Είναι όπως μια τηλεόραση που έχει πολλά κανάλια. Η προσοχή μας εστιάζεται στο κανάλι που μας ενδιαφέρει γιατί από αυτό παίρνουμε τις εικόνες που μας ενδιαφέρουν. Υπάρχουν πολλοί τομείς της ζωής που μας επηρεάζουν. Ας στραφούμε στο σωστό τομέα και τότε θα νιώθουμε ευτυχισμένοι καθώς εξαιτίας του κόσμου πονάμε. Το κλειδί είναι να συντονιστούμε με το σωστό πρόγραμμα και αυτό είναι ο χώρος του πνεύματος, του οποίου θέλουμε να αποτελέσουμε μέρος. Η εστίαση της προσοχής μας στον κόσμο μάς φέρνει πόνο. Ο νους προσπαθεί να μας εμποδίσει να στραφούμε προς τον αληθινό μας εαυτό και γι' αυτό μας αποσπά. Οδηγούμαστε από την ευτυχία στην κατάθλιψη ανάλογα με το τι συμβαίνει στον έξω κόσμο. Έτσι νιώθουμε ανήσυχοι όλη την ώρα. Αυτά είναι τεχνάσματα του νου που στόχο έχουν να κρατούν την προσοχή μας στο εξωτερικό βασίλειο. Για να ωφεληθούμε πραγματικά, χρειάζεται να μπούμε στα εσωτερικά βασίλεια. Ζώντας στο επίπεδο των αισθήσεων επικοινωνούμε με το φυσικό κόσμο. Με τα μάτια μας παρατηρούμε την εξωτερική ομορφιά. Με τα αυτιά μας ακούμε τους ήχους τού κόσμου ολόγυρά μας. Σερνόμαστε ακόμα στον υλικό κόσμο μέσω των αισθήσεων της όσφρησης, της

γεύσης και της αφής. Όμως τα πράγματα αυτού του κόσμου είτε θα μας εγκαταλείψουν είτε θα καταστραφούν. Αν πραγματικά επιθυμούμε να νιώσουμε ευτυχία και μακαριότητα, χρειάζεται αυτό που στην Ινδία ονομάζεται κατάσταση "τζανούν" (*janoon*), να είμαστε δηλαδή πάντοτε συγκεντρωμένοι στο Θείο. Οι άνθρωποι προσπαθούμε να φτάσουμε στην ευτυχία μέσω της λογικής. Όμως "τζανούν" είναι μια κατάσταση διαρκούς ευτυχίας και φώτισης, που δεν μπορεί να επιτευχθεί με τη λογική και την ανάλυση. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έλεγε συχνά: *«Έχω έρθει να αναμορφώσω τους μορφωμένους».* Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να μορφωνόμαστε. Είναι όμως απαραίτητο να αποκτήσουμε και σοφία. Αποκτάμε γνώση από τα βιβλία, η σοφία όμως προέρχεται από τη γνώση της Θείας Θέλησης.

Υπάρχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία για κάποιον που βρήκε ένα μπουκάλι που περιείχε ένα τζίνι. Το τζίνι πετάχτηκε έξω από το μπουκάλι και του είπε ότι μπορούσε να έχει ό,τι τραβάει η καρδιά του. Υπήρχε όμως ένας όρος. Τη στιγμή που το τζίνι δεν θα είχε δουλειά να κάνει, θα τον κατασπάραζε. Στην αρχή ο άνθρωπος ήταν πολύ ευτυχισμένος. Σκεφτόταν: *«Δεν πρέπει ποτέ να ανησυχώ μην και με κατασπαράξει το τζίνι. Δεν πρόκειται ποτέ να τελειώσουν τα πράγματα που θα του ζητήσω να μου κάνει».* Έτσι, λοιπόν, ο άνθρωπος ζητούσε από το τζίνι μια το ένα, μια το άλλο και το τζίνι του έδινε ό,τι ήθελε. Έφτασε μια μέρα, όμως, που είχαν εκπληρωθεί τόσες πολλές από τις επιθυμίες του, που άρχισε να μη βρίσκει πράγματα, για να ζητήσει. Τρέμοντας από το φόβο ότι το τζίνι θα τον κατασπάραζε, πήγε να δει ένα σοφό άνθρωπο. Ο σοφός τον συμβούλεψε να φτιάξει έναν πάσσαλο και να πει στο τζίνι να τον ανεβοκατεβαίνει συνέχεια. Κατ' αυτόν τον τρόπο δεν θα τέλειωναν τα πράγματα που το τζίνι θα είχε να κάνει και δεν θα μπορούσε να τον ενοχλήσει άλλο πια. Αυτό ακριβώς είναι το σιμράν. Σιμράν είναι το να ανεβαίνουμε και να κατεβαίνουμε τον πάσσαλο. Κρατάει το νου απασχολημένο, οπότε αυτός δεν μπορεί να αποσπάσει την προσοχή μας.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΗΣ “ΤΑΒΕΡΝΑΣ”

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ έδωσε αυτό το Σάτσανγκ με τον τίτλο “All Salutations to the Lord of the Tavern”, στις 31 Ιανουαρίου του 1999 στο Κέντρο της Επιστήμης της Πνευματικότητας στο Νέηπερβιλ του Ιλλινόις. Η ομιλία αυτή βασίζεται σε στίχους από ένα γκάζαλ του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Ήταν 6 Φεβρουαρίου του 1894 όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ευλόγησε με τον ερχομό Του τη γη. Πολλοί από μας που βρίσκονται σήμερα εδώ και πολλοί άλλοι άνθρωποι σ’ όλο τον κόσμο επηρεάστηκαν από τη ζωή και τα διδάγματα αυτού του μεγάλου Αγίου. Πολλοί άνθρωποι που ακολουθούν τις παραδόσεις του Σαντ Ματ, δηλαδή τα διδάγματα των μεγάλων αγίων και ιδιαίτερα οι άνθρωποι στη Δύση, έφτασαν να γνωρίσουν αυτά τα διδάγματα μέσω της Χάρης του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, καθώς πραγματοποίησε τρεις παγκόσμιες περιοδείες και πέρασε πάρα πολλούς μήνες στην Ευρώπη και την Αμερική. Πρώτη φορά ήρθε στη Δύση το 1955 και σήμερα, όταν κοιτάμε πίσω στο παρελθόν, μοιάζει σαν να είναι κάτι που έγινε τους παλιούς καλούς καιρούς. Όπου να ’ναι μπαίνουμε στο νέο αιώνα, κι έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ τις σύγχρονες ανέσεις και ευκολίες και αναρωτιόμαστε για το πώς κάποιος έκανε τόσο μεγάλα ταξίδια εκείνο τον καιρό. Επισκέφτηκε τη Δύση το 1955, το 1963 και το 1972.

Αν εξετάσουμε τη ζωή των Αγίων και των μυστών του παρελθόντος, θα διαπιστώσουμε ότι πολλοί από αυτούς έκαναν μακροχρόνια ταξίδια. Λένε πως αν κάποιος διψάει πρέπει να πάει στο πηγάδι, όταν όμως εξετάζουμε τη ζωή των μεγάλων Αγίων και μυστών, βλέπουμε αυτούς να πηγαίνουν το νερό στους διψασμένους με το να δίνουν τα διδάγματά τους σε όλα τα μήκη και πλάτη και σε κάθε γωνιά της γης

που μπορούσαν να φτάσουν. Αν εξετάσουμε τη ζωή του Γκουρού Νάνακ πεντακόσια χρόνια πριν, αναρωτιόμαστε πώς αυτός, όπως και τόσοι άλλοι άγιοι και μύστες σε όλες τις εποχές, ταξίδεψαν σε τόσο πολλά μέρη, μέσα κι έξω από την Ινδία. Αυτός είναι άλλωστε κι ο λόγος που τα διδάγματα έχουν υποστεί μεγάλες προσμείξεις με τις τοπικές παραδόσεις στα διάφορα μέρη.

Σήμερα, μπορούμε να πάμε σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και να βρούμε άτομα που διαλογίζονται και ανθρώπους που ψάχνουν τον Θεό. Πιστεύω ότι ένας μεγάλος αριθμός ατόμων στη Δύση έχει σχέση με τα ταξίδια που πραγματοποίησε και τα διδάγματα που διέδωσε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Καθώς μπαίνουμε στο Φεβρουάριο, που τον θεωρούμε ως ένα μήνα νοσταλγίας και χαράς, επειδή γιορτάζουμε τα γενέθλιά Του στις 6 Φεβρουαρίου, βλέπουμε χιλιάδες ανθρώπων σ' ολόκληρη την υδρόγειο να ακολουθούν τα διδάγματα που παρουσίασε. Διδάγματα που μας βοήθησαν να αντιληφθούμε ποιοι πραγματικά είμαστε και να ανυψωθούμε από τα νύχια του κόσμου, της μάγια και της ψευδαίσθησης, στα πνευματικά βασίλεια. Καρπός των διδαγμάτων Του είναι ότι γνωρίζουμε πώς να επιτύχουμε μια κατάσταση μακαριότητας, ευδαιμονίας και χαράς. Ο σκοπός της ζωής είναι να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε την αιώνια ευτυχία και να είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε τον εαυτό μας και τον Θεό. Καθώς λοιπόν, έφτασε αυτή η εποχή του χρόνου, ας σκεφθούμε τα λόγια Του, ότι η αληθινή ευτυχία και χαρά μπορούν να επιτευχθούν μόνο, αν η προσοχή μας παραμείνει προσηλωμένη στον αληθινό μας σκοπό.

Όταν εξετάζουμε την εγκόσμια ευτυχία, διαπιστώνουμε ότι μόλις θεωρήσουμε ότι τη βρήκαμε, συχνά έχουμε ξεχάσει τον Θεό. Βυθιζόμαστε απόλυτα στο αντικείμενο της ευτυχίας μας και τίποτα άλλο δεν φαίνεται να μας απασχολεί. Συνήθως, θυμόμαστε τον Θεό, όταν έχουμε σκοτούρες, σε στιγμές θλίψης και απογοήτευσης, σε στιγμές μοναξιάς και πόνου. Αυτές είναι στιγμές που δεν είμαστε σε θέση να κάνουμε αυτό που επιθυμούμε ή να αποκτήσουμε αυτό που προσδοκάμε. Συνειδητοποιούμε ότι, παρόλες τις προσπάθειές μας, αυτές δεν μας φέρνουν το αποτέλεσμα που δικαιωματικά πιστεύουμε ότι αξίζουμε. Σε τέτοιες στιγμές στρέφουμε την προσοχή μας στον Θεό. Ακολουθώντας το Πνευματικό Μονοπάτι και καθώς προσπαθούμε να καταλάβουμε την ουσία της ζωής μας, τα λόγια των μεγάλων Αγί-

ων και μυστών που είναι πάντοτε στη διάθεσή μας μάς βοηθούν να κατανοήσουμε τη σχέση μας με το Δημιουργό και το λόγο για τον οποίο ήρθαμε στη ζωή. Τα διδάγματα και τα γραπτά, που οι μεγάλοι Άγιοι άφησαν πίσω τους για να βοηθήσουν όλες τις μελλοντικές γενιές, μας δίνουν την κατάλληλη καθοδήγηση, προκειμένου να καταλάβουμε το σκοπό για τον οποίο μας δόθηκε το ανθρώπινο σώμα. Τις Κυριακές συχνά αναλύουμε στίχους από ποιήματα μεγάλων αγίων και σήμερα, θα ήθελα να αναφερθώ σε δύο στροφές από ένα γκάζαλ που έγραψε ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Αυτοί οι στίχοι γράφτηκαν σε μια κατάσταση που κάποιος ανακαλύπτει την ευτυχία και ευγνωμονεί τον Θεό και το Διδάσκαλό του, που του επέτρεψε να βιώσει αυτή την εμπειρία. Το ρεφρέν αυτού του ύμνου μεταφράζεται από τα Ουρδικά ως εξής: «Χαίρε ω χαίρε! Κύριε της ταβέρνας».

Η Ουρδική ποίηση βγαίνει μέσα από τις μυστικιστικές παραδόσεις και τον τρόπο σκέψης των Σούφι. Ως “*ταβέρνα*” αναφέρεται μια συγκέντρωση αναζητητών της αλήθειας. Ο “*Οινοχόος*” ή “*Άρχοντας*” της ταβέρνας είναι ο Τέλειος Διδάσκαλος που μας συνδέει με το “*θείο οίνο*”, που είναι το Φως και ο Ήχος του Θεού ή Ιερός Λόγος. Αυτό το ποίημα αναφέρεται στη βοήθεια που μπορούμε να λάβουμε στη ζωή μας, όταν βρεθούμε σ’ αυτό το περιβάλλον. Η τρίτη στροφή αυτού του γκάζαλ λέει:

Όταν νιώθουμε βασανισμένοι, εσένα φωνάζουμε.
Σ’ εσένα προσεύχονται και αποδίδουν τιμές
όλοι οι αφοσιωμένοι σου.
Εσύ είσαι ο προορισμός, εσύ ο οδηγός,
εσύ και η θέληση που μας ωθεί.

Αυτή η στροφή αναφέρεται σε στιγμές θλίψης και πόνου. Στιγμές όπου τα πράγματα φαίνονται να ξεφεύγουν από τον έλεγχό μας. Εμείς οι άνθρωποι επιθυμούμε τα πάντα να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό μας. Υπάρχουν όμως στιγμές όπου συνειδητοποιούμε ότι, παρότι καταβάλαμε τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια, δεν βρισκόμαστε στην κατάσταση που επιθυμούμε να είμαστε. Μετά αφήνουμε τα πράγματα στα χέρια του Θεού.

Είναι πολύ δύσκολο να μεταφράσει κανείς από μια γλώσσα στην άλλη, γιατί οι λέξεις κάθε γλώσσας έχουν το δικό τους νόημα και τη

δική τους ομορφιά. Τα πιο πάνω λόγια είναι νομίζω η πιο πιστή μετάφραση που μπορούμε να έχουμε. Αυτή η στροφή προσπαθεί να μας δώσει να καταλάβουμε τα οφέλη που εισπράττουμε, όταν βρισκόμαστε στην παρουσία ενός Τέλειου Διδασκάλου. Σ' αυτή τη στροφή, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ εξυμνεί τον "*Άρχοντα της ταβέρνας*". Χρειάζεται πρώτα απ' όλα να αντιληφθούμε τι κάνουμε στη ζωή μας. Γιατί πρέπει να υμνούμε τον Κύριο της ταβέρνας; Όταν πονάμε, γενικά σε ποιον στρεφόμαστε; Οι περισσότεροι από μας στρέφονται στον Διδάσκαλο. Γι' αυτό το λόγο, το πρώτο που χρειάζεται να καταλάβουμε, πριν προχωρήσουμε παρακάτω, είναι ποιος ή τι είναι ο Διδάσκαλος. Οι περισσότεροι από μας ταυτίζουν στο μυαλό τους τον Διδάσκαλο με το ανθρώπινο σώμα. Ωστόσο, αυτό που χρειάζεται να καταλάβουμε είναι ότι ο Διδάσκαλος δεν είναι το σώμα. ***Εκείνο που μας βοηθάει είναι η δύναμη που εργάζεται μέσα απ' αυτό το σώμα.*** Αυτή η δύναμη είναι η Δύναμη του Θεού. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε λοιπόν ότι, στην πραγματικότητα, αυτό που ονομάζουμε Διδάσκαλο δεν είναι το σώμα, αλλά η δύναμη που εργάζεται μέσα από το σώμα του. Είναι η δύναμη του Θεού που μας βοηθάει όταν έχουμε σκοτούρες. Είναι η δύναμη του Θεού που μας βοηθάει να πετάξουμε ψηλά στις Εσωτερικές πνευματικές περιοχές. Είναι η δύναμη του Θεού που μας βοηθάει σε κάθε στιγμή της ζωής μας, προκειμένου να λάβουμε τη βοήθεια που χρειαζόμαστε για να επιστρέψουμε στον Θεό. Είναι τέλος η ίδια η δύναμη του Θεού που μας μυεί. ***Μύηση είναι η στιγμή που ανοίγεται το Εσωτερικό μας μάτι. Είναι η δύναμη του Θεού που ανοίγει το Εσωτερικό μάτι, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε το Φως του Θεού και να ακούσουμε την Ουράνια Μουσική.*** Όταν οι άγιοι μιλούν για τον Διδάσκαλο, δεν αναφέρονται στο εξωτερικό του σώμα. Αναφέρονται στη Δύναμη του Θεού που είναι πάντοτε παρούσα για να βοηθήσει τον καθένα μας. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να μας είναι απόλυτα σαφές και ξεκάθαρο.

Όταν προσευχόμαστε στον Διδάσκαλο, τι συμβαίνει; Δεν προσευχόμαστε στο σώμα του Διδασκάλου, αλλά στη δύναμη του Θεού μέσα στον Διδάσκαλο. Μέσα από τον άνθρωπο Διδάσκαλο μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με τον ίδιο τον Άπειρο και Απροσδιόριστον Θεό. Δεν υπήρξε και δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Οι άνθρωποι λειτουργούμε από το επίπεδο των αισθήσεων και είναι δύσκολο να

επικοινωνήσουμε με το πνεύμα. Έτσι, αρχικά επικοινωνούμε με τον Θεό μέσω αυτού που βρίσκουμε εξωτερικά, που δεν είναι άλλο από την εξωτερική μορφή του Διδασκάλου. Μόλις μυηθούμε, η Διδάσκαλος Δύναμη αναλαμβάνει τη δέσμευση να μας οδηγήσει πίσω στο Αληθινό μας Σπίτι. Πώς γίνεται αυτό; Όλοι έχουμε μαζέψει πολύ κάρμα. Έχουμε μια μεγάλη βαλίτσα όπου στοιβάζουμε κάρμα και το κουβαλάμε μαζί μας κατά τη διάρκεια όλων των προηγούμενων και της σημερινής ύπαρξής μας. Ο αληθινός μας εαυτός δεν είναι το σώμα, αλλά το πνεύμα ή η ψυχή. Η ψυχή μας, που είναι συνειδητή και είναι μέρος του Θεού, έχει χωριστεί απ' Αυτόν αιώνες τώρα και συνεχώς ο νους που τη συνοδεύει συσσωρεύει κάρμα. Είναι αυτό που ονομάζεται "*σαντσίτ κάρμα*", που αποτελεί το σύνολο του κάρμα που έχουμε συσσωρεύσει στις προηγούμενες υπάρξεις μας. Πέρα απ' αυτό, υπάρχει κι εκείνο που ονομάζεται "*πραλάμπντ κάρμα*", που είναι το κάρμα που θα περάσουμε σ' αυτή μας τη ζωή. Υπάρχει, τέλος, κι ένα τρίτο είδος που ονομάζεται "*κριγιάμαν κάρμα*", που είναι το κάρμα που δημιουργούμε κάθε μέρα. Κάθε μέρα σκεφτόμαστε, μιλάμε και πράττουμε. ***Κάρμα είναι οι εντυπώσεις που παραμένουν στο νου μας από τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις μας.*** Μπορεί να είναι καλές ή μπορεί να είναι κακές. Είναι μια συνολική συλλογή. Για τις καλές σκέψεις, λόγους και πράξεις αμειβόμαστε, ενώ για τις κακές σκέψεις, λόγους και πράξεις είμαστε υπόλογοι. Αυτά ισχύουν για το κάρμα.

Τι συμβαίνει όμως την ώρα της μύησης; Η Δύναμη του Θεού είναι πανίσχυρη. Το "*σαντσίτ κάρμα*", που είναι μια τεράστια αποθήκη κάρμα, τη στιγμή της μύησης καταστρέφεται. Το "*πραλάμπντ κάρμα*" θα μπορούσε κι αυτό να καταστραφεί, αλλά τότε η ύπαρξή μας σ' αυτόν τον κόσμο θα τερματιζόταν. Γι' αυτό το λόγο, η Διδάσκαλος Δύναμη δεν αγγίζει το πραλάμπντ κάρμα. Όσον αφορά το "*κριγιάμαν κάρμα*", αυτό που δημιουργούμε καθημερινά, με την ελεύθερή μας βούληση, είναι αυτό για το οποίο μας ζητείται να ζούμε με τέτοιο τρόπο, ώστε το καθημερινό κάρμα που δημιουργούμε να είναι όλο και λιγότερο και το βάρος που ασκεί πάνω μας να είναι όλο κι ελαφρύτερο. Σε αυτή μας την ενσάρκωση μπορούμε να διευθετήσουμε το κριγιάμαν κάρμα με τακτικό διαλογισμό.

Η Δύναμη του Θεού ή του Διδασκάλου λειτουργεί σαν να είναι

ένας γονιός μας. Εμείς καθώς είμαστε υποχρεωμένοι να υφιστάμεθα τα σκαμπανεβάσματα και τις ταλαιπωρίες της ζωής και να περνάμε δύσκολες στιγμές, έχουμε, σαν ένα γονιό, τη δύναμη του Θεού που μας βλέπει και μας πονάει, γιατί κανένας γονιός δεν μπορεί να βλέπει το παιδί του να υποφέρει. Τη σχέση του Διδασκάλου με το μαθητή τη χαρακτηρίζει μια άπειρη αγάπη και συμπόνια. Χάρη στην αγάπη και τη συμπόνια της Δύναμης του Θεού, μερικές φορές ο πόνος φεύγει από πάνω μας και τον αναλαμβάνει αυτή η Δύναμη. Το κάρμα όμως είναι απαραίτητο να διευθετηθεί με κάποιο τρόπο και στην παράδοση του Σαντ Ματ γίνεται συχνή αναφορά για τον πόνο, που συχνά φεύγει από πάνω μας και τον αναλαμβάνει και τον διευθετεί το σώμα του Διδασκάλου, μέσα από το οποίο αυτή η Δύναμη εργάζεται.

Υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων που οι γιατροί μετά από πολλές εξετάσεις διέγνωσαν κακοήθεις νεοπλασίες κάπου στο σώμα τους. Όμως όταν αυτοί οι ασθενείς ή και συγγενείς τους προσευχήθηκαν στον Θεό ή στον Διδάσκαλο, μετά από ένα διάστημα ανακάλυπταν ότι ο όγκος είχε εξαφανισθεί. Τότε όλοι μιλάνε για ένα θαύμα και διερωτώνται τι συνέβη, καθώς δεν υπάρχει κάποια εμφανής αιτία που να μπορεί να εξηγήσει την εξαφάνιση του όγκου. Άλλες φορές, κάποιος έχει ένα πρόβλημα και μιλάει ή γράφει γι’ αυτό στον Διδάσκαλο και συχνά διαπιστώνει ότι, πριν ο Διδάσκαλος λάβει το γράμμα, το πρόβλημά του έχει με κάποιο ιδιάζοντα τρόπο λυθεί. Υπάρχουν πάμπολλα τέτοια παραδείγματα στη ζωή πολλών ανθρώπων και κυρίως μαθητών των Τέλειων Διδασκάλων. Έτσι, κάποιος που το βιώνει, γνωρίζει ότι αυτό πράγματι συμβαίνει.

Υπάρχουν, επίσης, φορές που βλέπουμε τον Διδάσκαλο να αρρωσταίνει ξαφνικά και να μην ξέρουμε γιατί και πώς αυτό συμβαίνει. Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα από τη ζωή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Κάποτε ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ είδε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ να αισθάνεται τόσο αδύναμος που δυσκολευόταν να σηκώσει ακόμη και μια κούπα τσάι. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν, γιατί Του ήταν δύσκολο να βλέπει τον πατέρα Του σ’ αυτή την κατάσταση. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ τον ρώτησε: *«Γιατί κλαις;»*. Κι αυτός του απάντησε: *«Μου είναι δύσκολο να σε βλέπω να πονάς»*. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ τότε του είπε: *«Μα, δεν είδες πόσοι άνθρωποι πήραν μύηση;»*.

Υπάρχουν, λοιπόν, τόσα και τόσα παραδείγματα του τρόπου με τον οποίο το κάρμα καταστρέφεται. Υπάρχει, επίσης, μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία που μας έρχεται από τη ζωή του Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ. Κάποιος επιθυμούσε να μυηθεί ένας φίλος του. Ο Μπάμπα Τζαϊμάλ ταξίδευε και σε κάποιο σταθμό της περιοδείας του ο αφοσιωμένος του μαθητής ζήτησε μύηση για το φίλο του. Ο Μπάμπα Τζαϊμάλ του είπε: *«Μη με πιέζεις περισσότερο. Θα μπορούσα να μυήσω τετρακόσιους άλλους ανθρώπους αντί γι' αυτό το φίλο σου»*. Παρόλα αυτά, ο μαθητής συνέχισε να πιέζει επανειλημμένα τον Μπάμπα Τζαϊμάλ. Ο Διδάσκαλος τελικά υποχώρησε και του είπε: *«Εντάξει, θα τον μυήσω. Μόλις όμως μυηθεί ο φίλος σου, δεν θα παραμείνω ούτε στιγμή εδώ, αλλά θα επιστρέψω αμέσως στο σπίτι μου»*. Έτσι, αυτό το άτομο μυήθηκε και ο Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ επέστρεψε στην κατοικία Του, όπου έπεσε άρρωστος για πολλές μέρες.

Οι άνθρωποι λοιπόν που έχουν δει ή έχουν βιώσει αυτά τα πράγματα, γνωρίζουν ότι η Διδάσκαλος Δύναμη αναλαμβάνει το κάρμα μας. Το κάρμα μας χρειάζεται να εξαλειφθεί, γιατί, αν δεν σβήσει, θα συνεχίσουμε να πηγαινοερχόμαστε για περισσότερες ζωές. Αυτός είναι ο λόγος που πάντοτε προσευχόμαστε στον Διδάσκαλο, όταν έχουμε σκοτούρες και βάσανα.

Οι προχωρημένοι μαθητές, οι οποίοι αντιλαμβάνονται αυτούς τους καρμικούς νόμους, επιθυμούν να κρατήσουν τον πόνο μακριά από τον Διδάσκαλο. Όταν λοιπόν οι μαθητές αυτοί πονάνε, ενδεχομένως να μην το κάνουν θέμα, γιατί δεν θέλουν ο Διδάσκαλος να πάρει πάνω του το δικό τους κάρμα. Όμως, η Διδάσκαλος Δύναμη, που είναι σαν ένας γονιός, γνωρίζει ποιος έχει ανάγκη τη βοήθειά της. Πολλές φορές, χωρίς να το ζητήσουμε, μας παρέχεται η απαιτούμενη βοήθεια, γιατί την έχουμε ανάγκη. Ο Διδάσκαλος γνωρίζει ότι αν δεν μας δοθεί βοήθεια, θα βρεθούμε σε συνθήκες που πολύ δύσκολα θα είμαστε σε θέση να αντέξουμε το βάρος τους. Όταν, λοιπόν, προσπαθούμε να καταλάβουμε αυτούς τους στίχους κάτω απ' αυτό το πρίσμα, αντιλαμβανόμαστε το λόγο για τον οποίο προσευχόμαστε στον Διδάσκαλο, όταν έχουμε σκοτούρες.

Ο δεύτερος στίχος λέει: *«Σ' εσένα αποδίδουν όλες τις προσευχές και τις τιμές οι αφοσιωμένοι σου»*. Εδώ ο ποιητής μας λέει ότι οι μαθητές πάντοτε προσεύχονται στον Διδάσκαλο, επειδή αναγνωρίζουν

ότι όλη η βοήθεια τους παρέχεται απ' αυτήν την πηγή.

Ο τρίτος στίχος αυτής της στροφής έχει ως εξής: *«Εσύ είσαι ο προορισμός, εσύ ο οδηγός, εσύ και η θέληση που μας ωθεί»*. Εδώ ο ποιητής μας λέει: *«Εσύ είσαι ο προορισμός»*. Αυτό το συνειδητοποιούμε, όταν αντιληφθούμε ποιος πραγματικά είναι ο Διδάσκαλος. Αφού μυηθούμε, τι συμβαίνει; Ανακαλύπτουμε ότι το Εσωτερικό μας μάτι και το Εσωτερικό μας αυτί ανοίγουν και αρχίζουμε να βιώνουμε το θείο μέσα μας. Στην αρχή, όταν κλείνουμε τα μάτια μας και προσπαθούμε να διαλογιστούμε, βλέπουμε μόνο σκοτάδι. Μετά αρχίζουμε να βλέπουμε Φως. Ύστερα διασχίζουμε τον ουρανό, τα άστρα, το Εσωτερικό φεγγάρι, τον Εσωτερικό ήλιο και φτάνουμε σ' αυτό που ονομάζεται Ακτινοβόλος ή Αιθερική μορφή του Διδασκάλου. Αυτή η Ακτινοβόλος μορφή είναι ο οδηγός μας στο Εσωτερικό μας ταξίδι. Συντροφιά με την Ακτινοβόλο μορφή περνάμε από το φυσικό στο Αστρικό, από το Αστρικό στο Αιτιατό, από το Αιτιατό στο Υπεραιτιατό και από το Υπεραιτιατό στην περιοχή του καθαρού πνεύματος, που ονομάζεται Σατς Καντ. Εκεί, στο θρόνο του Κυρίου, βλέπουμε να κάθεται ο ίδιος ο Διδάσκαλός μας, στην Ακτινοβόλο του μορφή. Σ' αυτή τη στροφή περιγράφεται η συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι *«Εσύ είσαι ο προορισμός»*. Ο λόγος είναι ότι η Δύναμη του Θεού που εργάζεται μέσα απ' αυτό το ανθρώπινο σώμα είναι αυτή που βοηθάει την ψυχή μας να συγχωνευθεί με τον Θεό. Έτσι, προσφωνώντας τον Άρχοντα της ταβέρνας ή τον Διδάσκαλο, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ λέει: *«Εσύ είσαι ο προορισμός όπου όλοι θέλουμε να φτάσουμε»*. Βέβαια, αυτές τις ύψιστες έννοιες μπορούμε να τις συνειδητοποιούμε μόνον, όταν βιώσουμε αυτή την θεία εκστατική κατάσταση. Αν δεν το βιώσουμε εμείς οι ίδιοι, ό,τι και αν λέγεται είναι λόγια του αέρα.

Κατόπιν ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ λέει *«Εσύ είσαι ο οδηγός»*. Από το δικό μας επίπεδο είναι δύσκολο να επικοινωνήσουμε μ' αυτό που είναι πνευματικό. Χρειαζόμαστε βοήθεια και καθοδήγηση. Ακριβώς όπως χρειαζόμαστε έναν άνθρωπο ή έναν καθοδηγητή για να μάθουμε Αγγλικά, Ισπανικά, Ιστορία, γεωγραφία, θετικές επιστήμες ή computers, έτσι χρειαζόμαστε και κάποιον ειδήμονα στο Πνευματικό Μονοπάτι. Σ' αυτή τη στροφή η Ουρδική λέξη που χρησιμοποιείται είναι *"ρεχμπάρ"(rehbar),* που στην πραγματικότητα σημαίνει *"κάποιος που δείχνει το μονοπάτι"* ή *"κάποιος που μας δείχνει το Φως σ'*

αυτόν το σκοτεινό κόσμο”. Αυτό αφορά τη Δύναμη του Θεού που μας βοηθάει να φτάσουμε στην Αλήθεια. Σ’ αυτόν τον κόσμο υπάρχουν πολλές δυνάμεις που μας τραβούν μακριά από τον Κύριο. Η προσοχή μας, που είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής, πάντοτε στρέφεται εξωτερικά προς τον κόσμο. Οι περισσότερες εγκόσμιες δραστηριότητες μάς τραβούν προς τη δικιά τους κατεύθυνση και μας απομακρύνουν όλο και πιο πολύ από τον Θεό. Κι όμως, μόλις βιώσουμε τη Δύναμη του Θεού μέσα μας, αναγνωρίζουμε ότι είμαστε στο σωστό μονοπάτι. Γνωρίζουμε ότι υπάρχει κάποιος που μας δείχνει το Φως στο σκοτάδι που μας περιβάλλει. Αυτός είναι ο λόγος που στη στροφή λέει: *«Εσύ είσαι ο οδηγός»*.

Μετά ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ λέει *«Εσύ είσαι η θέληση που μας ωθεί»*. Πολλές φορές νομίζουμε ότι εμείς είμαστε που οδηγήσαμε τους εαυτούς μας στο Πνευματικό Μονοπάτι. Αυτό το μονοπάτι είναι μονοπάτι αγάπης. Πολλές φορές η ψυχή έχει παρομοιαστεί με τον εραστή και ο Διδάσκαλος ή η Διδάσκαλος Δύναμη ή ο Θεός με τον Αγαπημένο. Υπάρχει θείος έρωτας ανάμεσα στην ψυχή και στον Κύριο, αλλά χρειάζεται να καταλάβουμε ότι η αγάπη εκπορεύεται πάντοτε από την καρδιά του Αγαπημένου. Η πρώτη ώθηση έρχεται από τον Αγαπημένο. Καθώς παίρνουμε αυτήν την ώθηση, εμείς οι εραστές γοητευόμαστε από την αγάπη. Είναι λοιπόν η θέληση τού Θεού που ανάβει μέσα μας το πάθος να γνωρίσουμε τον Θεό. Αυτή η στροφή λοιπόν μας εξηγεί ότι δεν είναι ο εαυτός μας που μας οδηγεί προς αυτή την κατεύθυνση, αντίθετα είναι η Χάρη και η δύναμη του Θεού που μας έλκει. Πάντοτε από μόνοι μας γοητευόμαστε και ελκόμαστε από τις δραστηριότητες του κόσμου. Χωρίς την ώθηση από τον Κύριο, θα είχαμε χαθεί στις εγκόσμιες δραστηριότητες.

Ο προορισμός, ο οδηγός και η θέληση που μας ωθούν, είναι κάτι σαν μια “αγία τριάδα”. Η Δύναμη του Θεού είναι ο προορισμός, όπου επιθυμούμε να φτάσουμε. Η ίδια Δύναμη του Θεού είναι ο δρόμος. Και η Δύναμη του Θεού είναι αυτό που μας δείχνει το δρόμο. Αν δεν έχουμε ένα προορισμό, τότε ποτέ δεν θα φτάσουμε κάπου. Ακόμα, αν γνωρίζουμε τον “προορισμό”, αλλά δεν ξέρουμε πώς να φτάσουμε εκεί και δεν υπάρχει κάποιος “οδηγός” να μας δείξει το δρόμο, τότε και πάλι δεν μπορούμε να φτάσουμε. Αν υπάρχει ο προορισμός και έχουμε και κάποιον να μας δείξει το δρόμο, αλλά δεν έχουμε μέσα

μας τη "θέληση" που θα μας οδηγήσει σ' αυτό το στόχο, πάλι δεν θα φτάσουμε εκεί. Χρειάζονται λοιπόν και τα τρία. Αυτός είναι ο λόγος που ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ υμνεί τη δύναμη του Θεού ή τον Άρχοντα της ταβέρνας και προσπαθεί να μας ξεκαθαρίσει ότι έχουμε ανάγκη την προσοχή της Διδασκάλου Δύναμης και ακόμα έχουμε ανάγκη την "ντάρσαν" του Διδασκάλου.

Αυτός είναι ο λόγος που θέλουμε να βρισκόμαστε στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου, παρότι μπορούμε να έχουμε την προσοχή Του από χιλιάδες μίλια μακριά. Δεν είναι υποχρεωτικό να βρεθούμε στην φυσική παρουσία Του για να τραβήξουμε την προσοχή Του. ***Όμως, όταν βρισκόμαστε στην παρουσία Του, έχουμε πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες.*** Αυτό τουλάχιστον πιστεύουν οι μαθητές κι αυτός είναι ο λόγος που βλέπουμε τόσους ανθρώπους να τρέχουν προς τη μεριά που βρίσκεται η φυσική παρουσία των Αγίων και των μυστών. Γιατί στην παρουσία τους η προσοχή μας στρέφεται προς την κατεύθυνση του Θεού. Διαφορετικά, θα ξυπνούσαμε το πρωί, θα πηγαίναμε να κάνουμε τις δουλειές μας κι αυτό είναι όλο.

Πολλοί από μας νομίζουν ότι αυτά που κάνουν καθημερινά έχουν αξία. Σε τελική ανάλυση όμως, κάθε παρέκκλιση από το δρόμο του Θεού μάς οδηγεί μακριά από το στόχο μας, να γίνουμε ένα με τον Κύριο. Όλες οι δραστηριότητες που μας απομακρύνουν από τον Θεό δεν μας βοηθούν στο μακρύ δρόμο που έχουμε μπροστά μας. Αυτό που πραγματικά μας βοηθάει είναι πόσο πιο πολύ πλησιάζουμε το Δημιουργό. Αν πλησιάζουμε πιο κοντά στον Κύριο, τότε όλα είναι ωραία και καλά, είμαστε στο σωστό δρόμο. Αν όμως δεν πηγαίνουμε πιο κοντά στον Κύριο, τότε θα πρέπει να εξετάσουμε τι κάνουμε και να προσπαθήσουμε να φτάσουμε εκεί. Γι' αυτό το λόγο σ' αυτούς τους στίχους ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μάς εξηγεί ποια είναι τα οφέλη που λαμβάνουμε και γιατί πρέπει να λέμε: *«Χαίρε, Κύριε της ταβέρνας».*

Η στροφή που ακολουθεί πηγάζει από την καρδιά και την ψυχή ενός μαθητή και είναι η τελευταία που διάλεξα από ένα πολύ μεγάλο γκάζαλ με πάρα πολλές στροφές. Μεταφρασμένη από τα Ουρδικά λέει:

Μακάρι να δω το ακτινοβόλο Σου πρόσωπο
απαλλαγμένο από το πέπλο του.

Μακάρι τα διψασμένα μάτια μου να λάβουν
το κρασί από τις φωτεινές Σου ματιές.
Ο Darshan έχει χαθεί στον έρωτά Του
αναμένοντας αυτό το Θείο θαύμα.
Χαίρε, ω χαίρε! Κύριε της ταβέρνας
Χαίρε, ω χαίρε! Κύριε της ταβέρνας.

Ο καθένας επιθυμεί να γιατρευτεί από τους πόνους του και τις οδύνες του. Όταν είμαστε άρρωστοι επιθυμούμε να γιατρευτούμε γρήγορα. Όταν αντιμετωπίζουμε οικονομικά προβλήματα, θέλουμε να τερματιστούν σύντομα. Αν έχουμε προβλήματα με τις σχέσεις μας, αυτό μας προκαλεί τόσο μεγάλο πόνο και όλοι επιθυμούμε να τελειώσουν αμέσως. Σε κανέναν δεν αρέσει ο πόνος. Ο πόνος είναι κάτι που αντιμετωπίζεται δύσκολα. Τι χρειάζεται όμως ένας αληθινός μαθητής; Αν ένας αληθινός μαθητής είχε δύο δυνατότητες: η μια όλος ο πόνος, η αρρώστια και τα προβλήματα να εξαφανιστούν και η δεύτερη να βιώσει την εμπειρία της Ακτινοβόλου μορφής του Διδασκάλου, τότε ο αληθινός μαθητής θα θελήσει να βιώσει την εμπειρία της Ακτινοβόλου μορφής του Διδασκάλου. Οι μαθητές γνωρίζουν ότι αυτή η μορφή προκαλεί απόλυτη μακαριότητα, χαρά και ευτυχία. Σ’ αυτήν εδώ τη στροφή, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ αναφέρεται στην κατάσταση του αληθινού μαθητή:

Ο πρώτος στίχος λέει *«Μακάρι να δω το Ακτινοβόλο Σου πρόσωπο, απαλλαγμένο από το πέπλο του».* Αναφέρεται στο πέπλο ή στην πούρντα (*φερετζέ*). Έχει δανειστεί αυτή την εικόνα από τη Ισλαμική παράδοση, όπου οι γυναίκες καλύπτουν το πρόσωπό τους με το φερετζέ, τον οποίο βγάζουν μόνον μπροστά στο σύζυγό τους, που είναι άλλωστε και ο μόνος που μπορεί να δει το πρόσωπο της γυναίκας του. Η γυναίκα επιβάλλεται να φοράει το φερετζέ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις. Σ’ αυτό λοιπόν το στίχο ο μαθητής ζητάει να δει το Ακτινοβόλο πρόσωπο του Διδασκάλου, απαλλαγμένο από το πέπλο Του.

Όταν μυηθούμε, βιώνουμε το άγιο Φως και τον Ήχο του Θεού. Χρειάζεται να διασχίσουμε τον Εσωτερικό ουρανό, τα άστρα, το φεγγάρι και τον ήλιο και να φτάσουμε στην Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, γιατί μόνον τότε το πνευματικό μας ταξίδι αρχίζει και είμαστε σε θέση να προχωρήσουμε από τον Φυσικό στον Αστρικό,

στον Αιτιατό και στο Υπεραιτιατό επίπεδο και τελικά να φτάσουμε στην περιοχή του Σατς Καντ. Χρειάζεται να φτάσουμε στην Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, για να πραγματοποιήσουμε το πνευματικό ταξίδι και τότε αυτή η μορφή γίνεται ο εσωτερικός μας οδηγός.

Όταν μυηθούμε, η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου εγκαθίσταται μέσα στον καθένα μας. Αν όμως κλείσουμε τα μάτια μας να διαλογιστούμε και δεν δούμε αυτή τη μορφή, μοιάζει σαν να την καλύπτει ένα πέπλο. Στην αρχή μπορεί να βλέπουμε μόνο σκοτάδι. Ύστερα από κάποιο καιρό ίσως να δούμε αναλαμπές Φωτός. Καθώς διαλογιζόμαστε περισσότερο τακτικά, ενδεχομένως να δούμε σταθερό φως. Μετά διασχίζουμε τον "Εσωτερικό ουρανό", τα "άστρα", το "φεγγάρι" και τον "ήλιο". Κάποιες φορές όμως δεν βιώνουμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, παρότι αυτή βρίσκεται πάντα εκεί. Γιατί δεν βιώνουμε αυτή την εμπειρία όλη την ώρα; Αν δεν βλέπουμε την Ακτινοβόλο του μορφή, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι δεν μπορούμε να αυτοσυγκεντρωθούμε. Μπορεί να μην καθόμαστε σε διαλογισμό τακτικά. Ενδεχομένως να μην έχουμε αγνή ζωή. Μπορεί να πιστεύουμε ότι διαλογιζόμαστε σωστά, στην πραγματικότητα όμως, αν το αναλύσουμε προσεκτικά, θα διαπιστώσουμε ότι δεν κάνουμε διαλογισμό, όπως πρέπει. Κάτι άλλο περισσότερο σημαντικό ίσως να έρχεται στην επιφάνεια την ώρα του διαλογισμού με συνέπεια να λέμε: *«Πρέπει να κάνουμε το τάδε πράγμα κι άσε, διαλογιζόμαστε λίγο αργότερα»*. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο μαθητής σκέπτεται και λέει: *«Ξέρω ότι είσαι εκεί, αλλά έχεις βάλει ένα πέπλο μπροστά Σου. Μοιάζει σαν να κρύβεσαι από μένα»*.

Όταν ο εραστής δεν βλέπει τον Αγαπημένο του, τότε γίνεται ευέξαπτος και ευερέθιστος. Ο μαθητής προσπαθεί να φτάσει στον Αγαπημένο του με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, επειδή αυτός είναι η Πηγή της χαράς και της ευτυχίας για τον εραστή. Εδώ ο εραστής λέει: *«Γνωρίζω ότι είσαι εκεί. Είσαι ακριβώς εκεί. Γι' αυτό σε παρακαλώ, παραμέρισε αυτό το πέπλο μπροστά από την Ακτινοβόλο σου μορφή, από το πανέμορφο και ολόφωτο πρόσωπό σου που είναι μέσα μου, έτσι ώστε να μπορέσω να σε δω και να αρχίσω πραγματικά το πνευματικό μου ταξίδι»*. Αυτός είναι και ο λόγος που ο μαθητής επιθυμεί να συναντήσει την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου. Συνειδητοποιεί ότι, χωρίς αυτή τη μορφή, τίποτα εξωτερικό δεν πρόκειται να τον

οδηγήσει στον πνευματικό του στόχο. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ λοιπόν πολύ γλυκά και τρυφερά μας εξηγεί που χρειάζεται να φτάσουμε. Χρειάζεται να βιώσουμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου.

Ο επόμενος στίχος λέει: *«Μακάρι τα διψασμένα μάτια μου να λάβουν το κρασί από τις φωτισμένες Σου ματιές».* Τα μάτια είναι διψασμένα επειδή δεν έχουν λάβει ακόμα το θείο νέκταρ, δεν έχουν αντικρύσει την Ακτινοβόλο μορφή. Δεν έχουν δει την Πηγή απ’ όπου η δίψα κάποιου θα σβήσει. Λέει ότι το θείο κρασί προέρχεται από τις φωτισμένες ματιές του Διδασκάλου. Αυτό είναι το κρασί που ο μαθητής επιθυμεί να λάβει. Όταν ο μαθητής πιει αυτό το κρασί, μόνον τότε η δίψα του σβήνει.

Υπάρχει μια ιστορία που μας έρχεται από την Ισλαμική παράδοση. Κάποιος που έψαχνε τον Προφήτη, επιθυμούσε να τον δει σε όραμα.

Συνέχισε να προσπαθεί και όταν πια δεν κατάφερε τίποτα, αναζήτησε βοήθεια. Πήγε στα πόδια ενός σοφού γέροντα ο οποίος του είπε: *«Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι, την Παρασκευή το βράδυ να φας μόνο πολύ αλμυρές τροφές. Να φας ό,τι πιο αλμυρό υπάρχει, αλλά να μην πιεις ούτε μια σταγόνα νερό πριν να κοιμηθείς. Τότε θα καταλάβεις πώς θα δεις αυτό το όραμα».* Ο άνθρωπος αυτός χάρηκε που βρήκε έναν τρόπο να οραματιστεί τον Προφήτη. Έτσι την επόμενη Παρασκευή το βράδυ έφαγε μόνο αλμυρές τροφές, τη μια μετά την άλλη. Συνέχιζε να τρώει χωρίς να πιει ούτε μια γουλιά νερό. Μετά έπεσε για ύπνο. Όλο το βράδυ ονειρευόταν ωκεανούς, καταρράκτες, να πίνει νερό και άλλα παρόμοια. Όταν ξύπνησε το επόμενο πρωί ήταν πολύ στενοχωρημένος που δεν μπόρεσε να έχει το όραμα του Προφήτη. Επέστρεψε λοιπόν στον γέροντα και του παραπονέθηκε: *«Έκανα αυτό που μου είπες αλλά δεν είδα το όραμα. Έκανα ακριβώς όπως μου είπες. Έφαγα μόνον αλμυρές τροφές και το μοναδικό όραμα που είχα ήταν νερά σε όλες τις μορφές».* Ο γέροντας τότε του είπε: *«Ακριβώς όπως η δίψα σου έστειλε οράματα νερού, κατά τον ίδιο τρόπο χρειάζεται να νιώθεις την ίδια έντονη δίψα για τον Προφήτη για να έχεις το Εσωτερικό Του όραμα. Η προσοχή σου θα πρέπει να είναι προσηλωμένη σε αυτόν και θα πρέπει ακόμα να έχεις έντονο πάθος για να τον γνωρίσεις. Τότε είναι σίγουρο ότι θα τον δεις σε όραμα».*

Οι Άγιοι και οι μύστες λοιπόν πάντοτε μιλούν για τη δίψα που πρέπει να νοιώθουμε μέσα μας, για να φτάσουμε στο στόχο μας. Ο Σαντ

Ντάρσαν Σινγκ λέει το ίδιο πράγμα σ' αυτή τη στροφή. Όταν αναφέρεται στα διψασμένα μάτια, δεν αναφέρεται στα εξωτερικά μάτια, αλλά στην ψυχή μας ή το πνεύμα. Όταν στρεφόμαστε μέσα μας, δεν βλέπουμε με τα εξωτερικά μας μάτια. Αυτό που ακούμε Εσωτερικά, δεν το ακούμε με τα εξωτερικά μας αυτιά. Βλέπουμε και ακούμε με το Εσωτερικό μάτι και το Εσωτερικό αυτί. Είναι η ψυχή, είναι το πνεύμα που βιώνει το Φως και τον Ήχο του Θεού, είτε τον ονομάζουμε *Ιερό Λόγο, Νάαμ, Σαμπντ, Ουράνια Μουσική, Ναντ* ή *Κάλμα.* Όλες αυτές είναι λέξεις που δίνονται στο θείο νέκταρ ή τη Δύναμη του Θεού που εκπορεύεται από το Δημιουργό. Εδώ ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μας λέει ότι, μόνον όταν δούμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, η ψυχή μας τρέφεται και η δίψα της σβήνει. Αυτή λοιπόν, είναι η προσευχή του μαθητή προς τον Διδάσκαλο. Να βγάλει το πέπλο από το πρόσωπό Του, έτσι ώστε να τον δει ο μαθητής Εσωτερικά κι έτσι η δίψα του να γνωρίσει τον Θεό, να σβήσει.

Στον επόμενο στίχο λέει *«Ο Ντάρσαν έχει χαθεί στον ερωτά Του, αναμένοντας αυτό το θείο θαύμα».* Αυτό σημαίνει ότι νιώθει τόσο πάθος για τη ντάρσαν της Ακτινοβόλου μορφής Εσωτερικά, που έχει ξεχάσει ή έχει χαθεί απ' οτιδήποτε άλλο. Λέει ότι *«έχω γίνει ντιβάνα» (diwana)*. Η λέξη ντιβάνα δεν έχει αντίστοιχη λέξη, για να μεταφραστεί. Ντιβάνα ονομάζεται αυτός που είναι τρελός από έρωτα. Όταν είμαστε τρελοί από έρωτα για τον Θεό, τότε όλη η προσοχή μας θα στρέφεται στον Θεό. Όταν όλη η προσοχή μας στρέφεται στον Θεό, τότε ξεχνάμε όλα τα άλλα που είναι γύρω μας. Νιώθουμε τόσο έντονη δίψα να γνωρίσουμε τον Θεό, που ο μαθητής ξεχνάει όλα όσα ανήκουν σ' αυτόν τον κόσμο. Χρειάζεται, λοιπόν να είμαστε σ' αυτή την κατάσταση. Να έχουμε δηλαδή, ολοκληρωτικά στραμμένη την προσοχή μας στον Θεό, πριν να μπορέσουμε να φτάσουμε στο στόχο μας.

Η στροφή τελειώνει με το ρεφρέν: *«Χαίρε ω χαίρε! Κύριε της ταβέρνας».* Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μας εξηγεί τα πιο λεπτά νοήματα της παράδοσης του Σαντ Ματ. Καθώς εμβαθύνουμε όλο και πιο πολύ σ' αυτό που οι άγιοι και οι μύστες έχουν πει, αντιλαμβανόμαστε και κατανοούμε καλύτερα το Μονοπάτι, το πώς μπορούμε να αναγνωρίσουμε το σκοπό για τον οποίο έχουμε έρθει εδώ και πώς μπορούμε να φτάσουμε στο στόχο μας.

Καθώς λοιπόν έχουμε μαζευτεί όλοι εδώ, προσεύχομαι στον Παντοδύναμο Θεό και στους τρεις μεγάλους Διδασκάλους αυτού του αιώνα, το Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν, τον Σαντ Κιρπάλ και τον Φιλεύσπλαχνο Διδάσκαλο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ να βοηθήσουν τον καθένα μας να καταλάβει πραγματικά το σκοπό για τον οποίο έχουμε έρθει στον κόσμο και να μας βοηθήσουν να εστιάσουμε την προσοχή μας στον αληθινό μας στόχο, να γνωρίσουμε δηλαδή τον εαυτό μας. Όταν πραγματικά γνωρίσουμε τον εαυτό μας, θα καταλάβουμε ότι δεν είμαστε το σώμα, αλλά η ψυχή ή το πνεύμα που δίνει ζωή στο σώμα. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε και να πραγματοποιήσουμε τον εαυτό μας ως ψυχή και τότε η ψυχή μας θα συγχωνευθεί με τον Κύριο και θα μπορέσουμε να βγούμε από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων.

ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΖΩΗΣ

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ έδωσε την ομιλία που ακολουθεί με τίτλο “A Blueprint for Living”, στις 6 Φεβρουαρίου του 1999, στο Δελχί, αρχίζοντας τις εργασίες του 8ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου, που συνέπιπταν με την επέτειο της γέννησης του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ.

Συγκεντρωθήκαμε με την ευκαιρία του 8ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου. Η σημερινή μέρα συμπίπτει με τα γενέθλια του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Ο ίδιος, πριν από είκοσι πέντε χρόνια, διοργάνωσε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, λίγο πριν εγκαταλείψει για πάντα τον κόσμο αυτό, τον Αύγουστο του 1974. Είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι πέρασαν κιόλας τόσα χρόνια χωρίς την ακτινοβόλο και τρυφερή παρουσία Του. Όμως, έχει αφήσει πίσω του ένα σχεδιάγραμμα το οποίο μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε σαν γνώμονα για να χτίσουμε τη ζωή μας. Καθώς πλησιάζουμε προς τη νέα χιλιετία, οι αναμνήσεις από τις θείες ομιλίες Του που μας άφησε ως παρακαταθήκη, γλυκαίνουν την καρδιά και την ψυχή μας. Πριν από είκοσι πέντε χρόνια ανήγγειλε τη χαραυγή της Χρυσής Εποχής. Εκείνο τον καιρό, λίγοι μπορούσαν να φανταστούν ότι θα ερχόταν μια τέτοια εποχή. Όμως σήμερα, βλέποντας πόσο άλλαξε ο κόσμος στο τελευταίο τέταρτο του αιώνα, η αλήθεια των λόγων του είναι πλέον εμφανής.

Οι αλλαγές που παρατηρούμε έχουν εκδηλωθεί σε όλες τις σφαίρες της ζωής. Υπάρχουν σημαντικές αλλαγές στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, αλλαγές που αφορούν στην οικονομία, στην κοινωνία, στην τεχνολογία, αλλαγές στον τρόπο ζωής, όπως είναι οι διατροφικές μας συνήθειες και οι γνώσεις που αποκτήσαμε για το ρόλο που διαδραματίζει η διατροφή στην υγεία και αλλαγές στην πνευματική μας αντίληψη

και στην προοπτική για τη ζωή.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ αφιέρωσε πολύ χρόνο, για να βοηθήσει να αλλάξουν τρόπο σκέψης οι θρησκευτικοί, πολιτικοί και κοινωνικοί ηγέτες και δεν κουραζόταν ποτέ να μιλάει για την παγκόσμια ειρήνη και την ενότητα του ανθρώπου. Η Αποστολή του ξεκίνησε μετά από τους δυο παγκόσμιους πολέμους που γνώρισε η ανθρωπότητα και που ο κόσμος παρέμεινε σε επισφαλή θέση, έχοντας την απορία αν θα μπορούσε να αποφύγει έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Όμως, μέσω της Χάρης των Μεγάλων Διδασκάλων, δεν έχουμε δει κάποια εκτεταμένη παγκόσμια σύρραξη στο τελευταίο μισό του αιώνα. Ακόμα και οι τοπικές αναταραχές κατάφεραν να συγκρατηθούν σε ένα επίπεδο που ποτέ δεν επέτρεψε να ξεσπάσει ένας μεγάλος παγκόσμιος πόλεμος. Είδαμε την κατάρρευση του Σιδηρού Παραπετάσματος και το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου. Είδαμε χώρες που προηγουμένως ήταν εχθρικές μεταξύ τους να συνεργάζονται πλέον προς την κατεύθυνση της οικοδόμησης ενός καλύτερου κόσμου. Εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας στο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ για το έργο που επιτέλεσε, για τις βάσεις που έθεσε και τους σπόρους για την παγκόσμια ειρήνη που φύτεψε.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ έδωσε την ομιλία τον Οκτώβριο του 1999

Αξιότιμε υπουργέ Παιδείας Δρα Μανουέλ Φρανσίσκο Μπεκέρα, αξιότιμε πρέσβη της Ινδίας, σεβαστά στελέχη του υπουργείου Παιδείας. Είναι μεγάλη τιμή για μένα που με καλέσατε εδώ, για να σας εκθέσω τις απόψεις μου για την παιδεία. Η ευθύνη που επωμίζεστε είναι μεγάλη, γιατί το Υπουργείο Παιδείας σε όλες τις χώρες του κόσμου είναι επιφορτισμένο με έναν από τους ευγενέστερους και σημαντικότερους τομείς τού κυβερνητικού έργου. Στόχος του είναι να εκπαιδεύσει τους μελλοντικούς πολίτες του έθνους και του κόσμου. Όποια πολιτική κι αν ακολουθήσετε, όποια νέα εκπαιδευτικά συστήματα κι αν θεσπίσετε, θα επηρεάσουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων στη χώρα αλλά και ευρύτερα στον κόσμο. Οι καρποί της πολιτικής σας θα ωριμάσουν μετά την πάροδο είκοσι ή τριάντα χρόνων, όταν η σημερινή σπουδάζουσα νεολαία θα έχει ολοκληρώσει τον κύκλο των σπουδών της και θα κληθεί να αναλάβει τα ηνία της κοινωνίας. Αφού έχετε επωμιστεί μια τόσο βαριά ευθύνη, είναι νομίζω πολύ σημαντικό ο καθένας από σας να κοιτάξει βαθιά μες στην καρδιά και την ψυχή του και να δώσει τον καλύτερό του εαυτό.

Στο παρελθόν, η εκπαιδευτική κοινότητα ανά τον κόσμο έδωσε μεγάλη έμφαση στη σωματική και τη νοητική ανάπτυξη των μαθητών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να βγάλουμε ανθρώπους σωματικά και νοητικά ανώτερους από τους προγόνους μας. Οι γνώσεις που αποκτάμε σήμερα αυξάνονται με πολύ πιο γρήγορο ρυθμό απ' ό,τι στο παρελθόν. Πριν από περίπου δύο αιώνες, οι γνώσεις που ήταν στη διάθεση του γενικού πληθυσμού διπλασιάζονταν ανά αιώνα. Τώρα, σύμφωνα

με μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε το 1986, αποδείχτηκε οι γνώσεις διπλασιάζονται ανά πενταετία. Γίνονται τόσες πολλές έρευνες σε όλους τους τομείς, ώστε οι πληροφορίες που συλλέγουμε πλέον είναι κατά πολύ περισσότερες απ' όσες είχαμε μόλις πριν από λίγα χρόνια. Αυτή η μεγάλη έκρηξη πληροφοριών ώθησε την ανθρωπότητα σ' έναν υλιστικό τρόπο ζωής. Με την πρόοδο που συντελέστηκε τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια στο τομέα της ηλεκτρονικής τεχνολογίας, έχουν εφευρεθεί τόσες πολλές συσκευές και μηχανήματα, που θα περίμενε κανείς ότι αυτά θα μας εξασφάλιζαν περισσότερο ελεύθερο χρόνο, περισσότερο χρόνο για διασκέδαση και ψυχαγωγία και περισσότερο χρόνο, για να διερευνήσουμε ποιοι είμαστε, ποια είναι η καταγωγή και ποιος ο προορισμός μας στη ζωή. Η αλήθεια όμως είναι ότι απαιτείται τόσος χρόνος και τόσος κόπος ακόμη και για να μάθουμε να λειτουργούμε και να χειριζόμαστε αυτές τις ανθρώπινες επινοήσεις, ώστε, αντί να αυξηθεί ο ελεύθερος χρόνος μας όπως πιστεύαμε, καταλήξαμε να ασχολούμαστε όλη την ώρα με την προσπάθεια να αποκτήσουμε και στη συνέχεια να χαρούμε τις υπηρεσίες που μας προσφέρουν.

Όσο μεγαλώνουμε, η ευθύνη των παιδιών πέφτει στους ώμους μας. Αφιερώνουμε χρόνο και κόπο στην αναζήτηση του καλύτερου τρόπου να αναθρέψουμε τα παιδιά μας, έτσι ώστε, όταν μεγαλώσουν, να γίνουν καλύτεροι από μας. Θέλουμε να ζήσουν μια πιο εύκολη και άνετη ζωή από τη δικιά μας. Έτσι, βλέπουμε το χρόνο μας να καταναλώνεται στην προσπάθεια να εξασφαλίσουμε τα προς το ζην και να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Η ζωή μας έχει γίνει τόσο πολυάσχολη και απαιτητική, ώστε δεν μας μένει παρά ελάχιστος ελεύθερος χρόνος. Όσο μεγαλώνουμε και βλέπουμε τη ζωή να φεύγει μέσα από τα χέρια μας, αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε: «Αυτό είναι τελικά η ζωή – γεννιόμαστε, μεγαλώνουμε και πεθαίνουμε – ή υπάρχει και κάτι άλλο»;

Στην Ανατολή πιστεύουν ότι ο άνθρωπος είναι μια τρίπτυχη οντότητα που πρέπει να αναπτυχθεί ισόρροπα. Θα πρέπει να εξελιχθούμε σωματικά, νοητικά αλλά και πνευματικά. Ενώ έχουμε σημειώσει αξιοζήλευτη πρόοδο στο πεδίο του σώματος και του νου, έχουμε δυστυχώς παραμελήσει την πνευματική μας ανάπτυξη.

Τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση, είναι κοινή η πεποίθηση

ότι μια ψυχή κατοικεί σε κάθε σώμα και αυτή η ψυχή είναι η δύναμη που μας δίνει ζωή. Πιστεύουμε επίσης πως, όταν η ψυχή εγκαταλείψει για πάντα το σώμα, ο άνθρωπος πεθαίνει. Επομένως, αν στη διάρκεια αυτής της ζωής, που είχαμε την καλή τύχη να γεννηθούμε άνθρωποι, δεν αφιερώσουμε χρόνο, για να αναπτυχθούμε πνευματικά, το αποτέλεσμα θα είναι να αφήσουμε αναξιοποίητο ένα μεγάλο και σημαντικό κεφάλαιο της ζωής μας και να εξελιχθούμε μονόπλευρα. Για να επέλθει μια ισόρροπη ανάπτυξη στη ζωή μας, οφείλουμε να εντάξουμε στο εκπαιδευτικό μας σύστημα και την πνευματική διάσταση της φύσης μας.

Το αντικείμενο της πνευματικότητας είναι η καλλιέργεια των ανώτερων αξιών της ζωής και η προσπάθεια να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι. Πνευματικότητα σημαίνει να ενσταλάξουμε μέσα στην καρδιά μας αγάπη για όλη την ανθρωπότητα, ανεξάρτητα από το αν είμαστε πλούσιοι ή φτωχοί ή από το αν καταγόμαστε από την Ανατολή ή τη Δύση. Αν ο καθένας άρχιζε να αντιλαμβάνεται και να βλέπει το Φως του Θεού μέσα σε όλους τους ανθρώπους, αυτό θα βοηθούσε να επέλθει ειρήνη και αρμονία σ' ολόκληρη την υφήλιο. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι η ψυχή μας είναι μέρος του Θεού και είναι ίδια μέσα σε κάθε άνθρωπο και όχι μόνο στους ανθρώπους αλλά σε όλα τα ζωντανά πλάσματα, τότε δεν θα θέλουμε να βλάψουμε κανέναν. Θα αρχίσουμε να βλέπουμε μόνο το καλό που κρύβουν όλοι μέσα τους και θα φροντίζουμε για την ευημερία τους. Θα ενδιαφερόμαστε για την οικολογική ισορροπία του πλανήτη και θα σταματούσαμε να καταστρέφουμε τα δάση και να μολύνουμε το νερό, τον αέρα και το φυσικό περιβάλλον, που τόσο απλόχερα μας χάρισε ο Θεός, για να ζήσουμε εδώ στη γη. Όταν καταστρέφουμε αυτά που μας δώρισε ο Θεός, όταν εξαντλούμε τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του πλανήτη για την συντήρησή μας, όταν εκμεταλλευόμαστε και ρυπαίνουμε τη γη, χωρίς να ενδιαφερόμαστε για την ανανέωση των πηγών της, τότε βλάπτουμε ολόκληρο τον κόσμο. Τα οικοσυστήματα έχουν δημιουργηθεί με τέλεια αρμονία. Αν αδιαφορούμε για το φυσικό περιβάλλον, η απώλεια είναι μεγάλη και τα κενά που αφήνουμε δυσαναπλήρωτα. Αν, αντίστοιχα, δεν φροντίσουμε τον εαυτό μας όπως πρέπει – το σώμα, το νου και το πνεύμα μας – αυτό θα επηρεάσει τη ζωή μας και τη λειτουργία μας στον κόσμο.

Για να καλλιεργήσουμε την πνευματική πλευρά τής υπόστασής μας, είναι σημαντικό να ξεκινήσει από μικρή ηλικία η εκμάθηση των βασικών ηθικών αρχών για την πνευματικότητα. Ένα παιδί αποκτά γνώσεις και τις αφομοιώνει πιο εύκολα. Η έρευνα απέδειξε ότι τα παιδιά μαθαίνουν πιο γρήγορα και περισσότερες ξένες γλώσσες από τους ενήλικες. Αν μπορούσαμε να συμπεριλάβουμε στο εκπαιδευτικό σύστημα όλων των χωρών του κόσμου μερικά βασικά πνευματικά διδάγματα, τότε έπειτα από δεκαπέντε, είκοσι ή είκοσι πέντε χρόνια από σήμερα, θα αποφοιτούσαν από τα σχολεία μας άνθρωποι που θα ένιωθαν μεγαλύτερη αγάπη και συμπόνια για τους συνανθρώπους τους. Αυτό θα βοηθήσει να ανατείλει μια εποχή που οι άνθρωποι θα ενδιαφέρονται περισσότερο να βοηθούν και να συνδράμουν ο ένας τον άλλον, παρά να αγωνίζονται για τη συσσώρευση πλούτου για τον εαυτό τους. Θα δούμε έτσι ότι, με την πάροδο του χρόνου, θα ανατείλει μια χρυσή εποχή, όπου ο άνθρωπος θα ενδιαφέρεται για την ευημερία του πλησίον του, της κοινωνίας και της ζωής σε παγκόσμιο επίπεδο. Έχει ιδιαίτερη σημασία να διδαχτούν σωστά οι πνευματικές και οι ηθικές αξίες της ζωής. Η πνευματική μας ανάπτυξη μπορεί να επιτευχθεί μέσω της διαδικασίας του διαλογισμού. Ο διαλογισμός όχι μόνο επιτρέπει να καλλιεργήσουμε τις ανώτερες ανθρώπινες αξίες, αλλά μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε την αληθινή μας φύση και να αποκτήσουμε τη γνώση της ψυχής που ενυπάρχει στο σώμα. Ο διαλογισμός είναι μια άλλη μορφή αυτοσυγκέντρωσης. Η μέθοδος διαλογισμού είναι μια άσκηση κατά την οποία κλείνουμε τα μάτια μας και προσπαθούμε να εισέλθουμε στα Εσωτερικά βασίλεια. Ο Θεός είναι μέσα στον καθένα μας. Το ανθρώπινο σώμα είναι η ανώτερη μορφή ζωής σε όλη τη Δημιουργία και είναι ο ιερότερος ναός του Θεού, γιατί δεν κατασκευάστηκε από ανθρώπου χέρι αλλά από το ίδιο το Χέρι του Θεού.

Η άσκηση της πνευματικότητας δεν απαιτεί την αλλαγή θρησκεύματος. Η πνευματικότητα είναι μια επιστήμη που μπορεί να ασκηθεί από τα μέλη όλων των θρησκειών, ακόμα και από εκείνους που δεν ανήκουν σε καμία θρησκεία. Για την άσκησή της δεν απαιτείται η αλλαγή θρησκεύματος. Δεν πιστεύουμε στην αλλαγή θρησκεύματος ή στον προσηλυτισμό (*convertion*) παρά μόνο στην εσωστροφή (*invertion*). Αυτό σημαίνει ότι αποσύρουμε την προσοχή από έξω,

για να μπούμε μέσα μας. Μόλις εσωστραφεί η προσοχή, ανακαλύπτουμε το Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών. Η επαφή μ' αυτό το θείο Ρεύμα μέσα μας, μας φέρνει γαλήνη και μακαριότητα.

Υπάρχουν διάφορες τεχνικές διαλογισμού και πολλές μορφές γιόγκα που διδάσκονται σ' ολόκληρο τον κόσμο. Πολλές απ' αυτές έχουν στόχο την εκγύμναση του σώματός μας και κάποιες απ' αυτές απαιτούν δύσκολες και επίπονες σωματικές στάσεις. Απεναντίας, ο διαλογισμός στο Θείο Φως και το Ηχητικό Ρεύμα είναι μια πρακτική μέθοδος που μπορούμε να την ασκήσουμε εύκολα και μπορούν να την ακολουθήσουν εξίσου νέοι και γέροι, υγιείς και άρρωστοι, μορφωμένοι και αγράμματοι. Δεν απαιτεί κάποια δύσκολη στάση ούτε κάποιο επίπονο γύμνασμα. Ο διαλογισμός, εκτός από τη συνειδητοποίηση της αληθινής μας φύσης και της Δημιουργικής Δύναμης μέσα μας, μας παρέχει και πολλά άλλα εφόδια που είναι ωφέλιμα στην καθημερινή πράξη.

Αν αφιερώνουμε καθημερινά χρόνο σε διαλογισμό, το πρώτο που θα παρατηρήσουμε είναι η σημαντικότατη βελτίωση στην αυτοσυγκέντρωσή μας. Ο διαλογισμός είναι ένα άλλο όνομα για την αυτοσυγκέντρωση. Στη διάρκεια του διαλογισμού κλείνουμε τα μάτια και κοιτάζουμε μέσα μας. Αυτό που κάνουμε στην πραγματικότητα είναι ότι συγκεντρώνουμε τη προσοχή μας, για να δούμε τι βρίσκεται μπροστά μας.

Ένα εμπόδιο που συναντάμε στο διαλογισμό είναι η προσπάθεια του νου να αποσπάσει την προσοχή μας. Η τεχνική για την ακινητοποίηση του νου που μαθαίνουμε, προκειμένου να μπορέσουμε να διαλογιστούμε, μας βοηθάει όχι μόνο να συνδεθούμε με το Εσωτερικό Φως και τον Εσωτερικό Ήχο, αλλά μας βοηθάει επίσης και να βελτιώσουμε την ικανότητα της αυτοσυγκέντρωσή μας. Ο νους είναι μια πανίσχυρη οντότητα που πάντοτε προσπαθεί να κρατάει την προσοχή μας απασχολημένη στα δρώμενα του εξωτερικού, υλικού κόσμου. Αν κατορθώσουμε να ακινητοποιούμε το νου με τη τεχνική της αυτοσυγκέντρωσης, θα είμαστε σε θέση να χρησιμοποιούμε αυτή τη μέθοδο και στη καθημερινή μας ζωή. Θα κατανοούμε καλύτερα αυτά που διαβάζουμε και θα ολοκληρώνουμε τις εργασίες που έχουμε αναλάβει συντομότερα, ακριβώς επειδή θα έχουμε μάθει να εστιάζουμε καλύτερα την προσοχή μας. Αλλά και οι μαθητές θα έχουν καλύτερη

απόδοση στα μαθήματά τους λόγω της αυξημένης αυτοσυγκέντρωσής τους.

Ο διαλογισμός όμως δεν μας βοηθάει μόνο να οξύνουμε τις νοητικές μας ικανότητες, αλλά μας επιτρέπει να νιώθουμε και σωματική ευεξία. Όταν καθόμαστε σε διαλογισμό νιώθουμε το σώμα μας χαλαρό. Δεν νιώθουμε την ένταση και την πίεση που αισθανόμαστε, όταν καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα που προκύπτουν καθημερινά. Έτσι, είμαστε πιο έτοιμοι να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις της καθημερινής μας εργασίας. Αν λοιπόν, οι μαθητές διδαχτούν από μικρή ηλικία την τεχνική της αυτοσυγκέντρωσης και του διαλογισμού, θα αναπτυχθούν πιο σωστά και πιο αρμονικά σε επίπεδο σώματος, νου και πνεύματος. Θα αρχίσουν να βλέπουν το Φως του Θεού να λάμπει μέσα σε κάθε άνθρωπο και σε κάθε πλάσμα της Δημιουργίας, κι αυτό θα εμπλουτίσει την καρδιά των ανθρώπων με περισσότερη αγάπη και συμπόνια.

Η παιδεία, και ειδικότερα το εκπαιδευτικό σύστημα, είναι το μέσο με το οποίο οι νέοι αποκτούν τα απαραίτητα εφόδια για το χειρισμό των προβλημάτων της ζωής. Λέμε ότι κάποιος είναι μηχανικός, γιατρός ή αρχιτέκτονας. Μολονότι η επαγγελματική κατάρτιση είναι σημαντικό στοιχείο του εκπαιδευτικού συστήματος, ο κύριος άξονάς του θα έπρεπε να είναι η παροχή των κατάλληλων εφοδίων, που θα επιτρέψουν στους μαθητές να βελτιωθούν ως προσωπικότητες και να μάθουν να αντεπεξέρχονται με επιτυχία στις αντιξοότητες και τις δυσκολίες που θα παρουσιαστούν στη ζωή τους. Οι νέοι θα πρέπει να διδαχτούν να διακρίνουν το καλό από το κακό. Πρέπει να διδαχτούν με ποια κριτήρια θα παίρνουν σωστές αποφάσεις. Αν μάθουμε στα παιδιά ποια είναι τα κριτήρια, όταν προκύψει κάποιο πρόβλημα στη ζωή τους, θα ξέρουν να πάρουν τη σωστή απόφαση. Επίσης, θα πρέπει να μάθουμε στα παιδιά ότι οι αποφάσεις που θα παίρνουν δεν θα επηρεάζουν μόνο τα ίδια, αλλά θα έχουν αντίκτυπο και στους γύρω τους. Αν όλοι αρχίσουμε να παίρνουμε σωστές αποφάσεις, όλοι θα ωφεληθούν από τις επιλογές μας.

Ωστόσο, ταυτόχρονα με την καλλιέργεια της ικανότητας να παίρνουμε σωστές αποφάσεις σε επίπεδο σώματος και νου, θα πρέπει να καλλιεργήσουμε και την ικανότητα να παίρνουμε τις σωστές αποφάσεις και στο επίπεδο του πνεύματος. Τι είναι εκείνο που πρέπει να

μάθουμε, για να βοηθηθούμε στη ζωή; Θα πρέπει να μάθουμε πως, αν αγαπάμε τους πάντες, θα δημιουργήσουμε μια κοινωνία, όπου όλοι θα συμπεριφέρονται σαν να αποτελούν μέλη της ίδιας οικογένειας. Αν εκτός από τα νοητικά και τα σωματικά τους προσόντα, διδάξουμε στα παιδιά πώς να καλλιεργούν και τα πνευματικά τους προσόντα, τότε ο κόσμος που ζούμε θα μετατραπεί σ' ένα λιμάνι ειρήνης και ευτυχίας.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΠΟΛΙΑΣΜΕΝΟ ΜΕ ΑΝΟΙΞΗ

Το ακόλουθο Σάτσανγκ, με τίτλο “An Autumn Infused with Spring”, δόθηκε από τον Διδάσκαλο Sant Rajinder Singh, την Κυριακή 25 Οκτωβρίου 1998 και βασίζεται σε τρεις στροφές από ένα γκάζαλ του Sant Darshan Singh Ji Maharaj.

Αναλύοντας αυτές τις μέρες στίχους από διάφορα ποιήματα του Sant Darshan Singh μιλήσαμε για τις δύο πρώτες στροφές ενός γκάζαλ που είχε τίτλο “Τα χρώματα του πρωινού”. Σήμερα θα μελετήσουμε τις πανέμορφες εικόνες που μας δίνουν τρεις ακόμη στροφές του ίδιου γκάζαλ που θα μας βοηθήσουν να διευρύνουμε την αντίληψή μας για το Πνευματικό Μονοπάτι. Αυτό το γκάζαλ του Sant Darshan Singh είναι ιδιαίτερα όμορφο και δείχνει την ποιητική του δεξιοτεχνία. Σε κάθε στροφή παίρνει μια θέση και μετά μας εκπλήσσει με την ακριβώς αντίθετή της.

Στην πρώτη από τις δύο στροφές που αναλύσαμε την περασμένη Κυριακή, η αντίθεση που στοιχειοθετείται μέσα στο γκάζαλ αφορούσε *‘‘το δειλινό της ζωής, που μπολιάζεται με τα χρώματα της αυγής’’* και *‘‘την παγωμένη αύρα, του χειμώνα της ζωής, που ενώ αρχίζουμε να την νοιώθουμε, βλέπουμε συγχρόνως την άνοιξη να εμφανίζεται’’*. Η δεύτερη στροφή περιγράφει έναν κήπο γεμάτο απολαύσεις που όμως είναι βουτηγμένος στη θλίψη και η τρίτη είναι η πιο κάτω:

Ο ναός πλημμύριζε από πολύχρωμα φανταχτερά είδωλα,
Όμως, ω Αγαπημένε μου, η απλότητά Σου αιχμαλώτισε
τα μάτια μου.

Εδώ βλέπουμε ένα άλλο ζεύγος αντιθέτων. Περιγράφει ένα ναό που είναι γεμάτος από πολύχρωμα, φανταχτερά είδωλα *(εικόνες, αγάλματα, ζωγραφική)*. Κάποιος θα μπορούσε να σκεφτεί ότι τα ζω-

ηρά χρώματα θα γοήτευαν το μάτι, αλλά η κατάσταση είναι η ακριβώς αντίθετη. Ο ποιητής δεν έλκεται από τα ζωηρά χρώματα και την εξωτερική ομορφιά. Αντίθετα, τον συναρπάζει η απλότητα του Αγαπημένου.

Αυτή η στροφή περιγράφει κάποιες από τις βασικές διαφορές ανάμεσα στην εξωτερική και στην εσωτερική πλευρά της θρησκείας. Οι εικόνες των ειδώλων στους ναούς αφορούν την πλευρά της θρησκείας που έχει σχέση με το τελετουργικό της μέρος. Από την άλλη, ο Αγαπημένος αντιπροσωπεύει την πλευρά της θρησκείας που αποτελεί τον πνευματικό της πυρήνα, *"Το μονοπάτι της ένωσης της ψυχής με τον Αιώνιο Αγαπημένο"*. Η ψυχή δεν έλκεται από τις τελετές, τα τυπικά, τα ήθη και τα έθιμα. Η ψυχή έλκεται από την απέριττη, απλή Αλήθεια. Η ψυχή συναρπάζεται από την αγνότητα και την απλότητα του Θεού που είναι απαλλαγμένη απ' όλα τα εξωτερικά καλύμματα.

Στον εξωτερικό κόσμο βλέπουμε πολλούς ανθρώπους να έλκονται από την αίγλη, τη μεγαλοπρέπεια και την επίδειξη. Κάποιοι άλλοι έλκονται από φανταχτερά και πλούσια ρούχα και έπιπλα. Κι όμως υπάρχουν κι άλλοι που αποφεύγουν την εξωτερική επίδειξη και βρίσκουν την απλότητα πιο ελκυστική. Αυτοί οι άνθρωποι κοιτάζουν πίσω από τα εξωτερικά καλύμματα και βλέπουν την ομορφιά που κρύβεται μέσα μας.

Αυτή η στροφή υπονοεί πως, αν κοιτάξουμε πίσω από τα εξωτερικά στολίδια των θρησκειών, θα ανακαλύψουμε την ομορφιά αυτής της ίδιας της ουσίας για την οποία οι θρησκείες δημιουργήθηκαν. Θα ανακαλύψουμε τον ίδιο τον Θεό.

Όλες οι θρησκείες ήρθαν σε ύπαρξη όταν οι πιστοί ενός Αγίου, ενός προφήτη ή ενός φωτισμένου ανθρώπου που βίωσε τη θεία αποκάλυψη ή την ένωση με τον Κύριο, αποφάσισαν να τυποποιήσουν τα διδάγματά Του.

Οι Άγιοι δεν έρχονται με σκοπό να δημιουργήσουν κάποια θρησκεία. Απλώς, αφού οι ίδιοι ανακάλυψαν την αλήθεια, μοιράζονται με τους άλλους κάποια μέθοδο με την οποία κι αυτοί θα μπορέσουν να την ανακαλύψουν. Μόνον, όταν κάποτε ο άγιος ή ο προφήτης ή ο φωτισμένος εγκαταλείψει αυτή τη γη, οι μαθητές και οι πιστοί σε αυτόν προσπαθούν να κρατήσουν ζωντανά τα διδάγματά του, διαβάζοντας τις Γραφές που τα περιέχουν, ακολουθώντας συγχρόνως

διάφορα τελετουργικά και τυπικά που υπενθυμίζουν τη ζωή του ή τον τόπο που γεννήθηκε και δίδαξε και που οι μαθητές του τον θεωρούν ιερό και τον αναδεικνύουν σαν τόπο λατρείας. Συνήθως, ο άγιος επικεντρώνεται στη μέθοδο της προσευχής και του διαλογισμού, με την οποία κάποιος μπορεί να αποκαλύψει τον Κύριο και φέρνει τους μαθητές του σε επαφή με το θείο μέσα τους. Όμως, μετά το θάνατο του αγίου, αν δεν μείνει πίσω του κάποιος που να είναι και εκείνος ικανός να συνδέσει τους ανθρώπους με το θείο, οι μαθητές και οι πιστοί σε αυτόν, επειδή δεν μπορούν οι ίδιοι να παρέχουν πνευματικές εμπειρίες, για να προσελκύσουν νέους πιστούς, δημιουργούν ένα σύνολο τυπικών και τελετουργικών σε ανάμνηση των διδασκαλιών του αγίου. Έτσι, αντί να προσελκύουν νέους πιστούς μέσα από την προσφορά των πνευματικών εμπειριών που έλαβαν από τον άγιο ή τον ιδρυτή της θρησκείας τους, είναι υποχρεωμένοι να τους προσελκύουν με φανταχτερά, πολύχρωμα είδωλα, περίτεχνα τελετουργικά που πραγματοποιούνται σε ναούς και ακόμα με πολύπλοκα τυπικά. Επίσης, ασχολούνται με την ανάγνωση των Γραφών, αντί να προσπαθούν να διαλογιστούν, για να βιώσουν και αυτοί οι ίδιοι εκείνο που περιγράφουν οι Γραφές.

Υπάρχει ένα περιστατικό από τη ζωή του Ramakrishna. Κάποτε, ένας μαθητής που κουβαλούσε στη μασχάλη του ένα βιβλίο, πήγε να δει τον Ramakrishna. Εκείνος τον ρώτησε: *«Τι είναι αυτό που κουβαλάς;»*. Κι ο μαθητής του απάντησε: *«Διαβάζω ένα βιβλίο για το πώς παράγεται νερό»*. Ο Ramakrishna γέλασε και του είπε: *«Εντάξει. Στύψε μερικές σελίδες από το βιβλίο και δες πόσες σταγόνες θα στάξουν από κει»*.

Ο Sant Kirpal Singh Ji έλεγε συχνά: *«Αν δεν έχετε αναπτύξει αγάπη για τον Θεό, τότε είστε όπως ένας γάιδαρος, παραφορτωμένος με βιβλία και ιερά κείμενα. Έχετε γεμίσει το μυαλό σας με τόνους χαρτιού, αλλά ούτε μια στάλα δεν έχει φτάσει στην ψυχή σας»*. Άψυχα είδωλα και Γραφές μπορούν να "δείξουν το δρόμο" προς την πνευματική εμπειρία, αλλά δεν μπορούν να μας "προσφέρουν" πνευματική εμπειρία. Γι' αυτό το λόγο, χρειάζεται να έρθουμε σε επαφή με ένα ζωντανό Διδάσκαλο που είναι σε θέση να μας προσφέρει συνειδητή εμπειρία του Εσωτερικού Φωτός και του Ήχου τού Θεού.

Όταν η ψυχή δεν έχει Εσωτερικές πνευματικές εμπειρίες, δεν νιώ-

θει καμιά ικανοποίηση από την εξωτερική διάσταση της θρησκείας. Λαχταράει κάτι περισσότερο. Θαμπωμένη απ' όλες τις περίτεχνες εθιμοτυπίες στους ναούς, η ψυχή κοιτάζει ολόγυρα. Ξαφνικά, με την άκρη του ματιού της, βλέπει κάποιον να κάθεται εκεί. Αυτός είναι απλός, απέριττος και ταπεινός. Κι όμως, κοιτάζοντάς Τον συναρπάζεται. Κάτι τη γοητεύει. Διαπιστώνει ότι από τα μάτια του Αγαπημένου βγαίνει Φως. Στην παρουσία του Αγαπημένου νιώθει γαλήνη, νιώθει πνευματική ανάταση και μέθη. Εξωτερικά, δεν υπάρχει κάτι που να φοράει ή να χαρακτηρίζει τον Αγαπημένο, ώστε να μπορεί να εξηγηθεί αυτή η έλξη. Η ψυχή συνειδητοποιεί ότι υπάρχει κάτι που προέρχεται μέσα από τον Αγαπημένο, και αυτό είναι που την γοητεύει.

Κάθε ψυχή που λαχταράει την Αλήθεια, βιώνει αυτή την εμπειρία, όταν βρεθεί στη συντροφιά κάποιου που είναι ένα με την Αλήθεια. Η ψυχή αντιλαμβάνεται τη δικιά της ουσία. Δεδομένου ότι η ίδια είναι ένα με τον Θεό, αναγνωρίζει τη δικιά της φύση να ακτινοβολείται από έναν άγιο. Μέσω αυτής της έλξης, η ψυχή ξυπνάει. Συνειδητοποιεί ότι υπάρχει μια ανώτερη δύναμη που την καλεί και έλκεται από τη θεία ακτινοβολία που αναβλύζει από τον Άγιο. Η έλξη αυτή εστιάζει την ψυχή στην "Εσωτερική" πλευρά της θρησκείας, την πλευρά που της δείχνει το δρόμο της επιστροφής στον Θεό.

Στη μυστικιστική παράδοση των Sufis και των Περσών συναντάμε μια παρόμοια ιδέα με αυτήν που περιγράφει ο Sant Darshan Singh σ' αυτή τη στροφή. Ένας εραστής του Θεού βρίσκεται στο ναό και στέκεται συγχρόνως απέναντι στον Θεό και στον πνευματικό του Διδάσκαλο. Για μια στιγμή σκέπτεται: *«Σε ποιον πρέπει να υποκλιθώ πρώτα;»*. Και δίνει ο ίδιος την απάντηση: *«Πρώτα, πρέπει να υποκλιθώ στο Διδάσκαλό μου, γιατί Αυτός με οδήγησε πίσω στον Θεό»*.

Και στα δυο ποιήματα, ο εραστής εκφράζει τη βαθιά του ευλάβεια στον πνευματικό του Διδάσκαλο, που αποκαλεί "Αγαπημένο".

Στους στίχους του, ο Sant Darshan Singh λέει ότι η εξωτερική τυπολατρεία των θρησκειών δεν Τον οδήγησε σ' αυτό που έψαχνε. Δεν ικανοποίησε τη λαχτάρα Του να γνωρίσει τον Θεό. Ο εραστής όμως, έχει λάβει από τον Αγαπημένο ένα δώρο που είναι πέρα από κάθε σύγκριση. Ο Αγαπημένος τον έχει φέρει σε επαφή με το θείο Φως και τον Ήχο Εσωτερικά. Τον έχει οδηγήσει πάνω από τη σωματική συ-

νειδητότητα και του έχει δείξει το ένδοξο μεγαλείο των Εσωτερικών κόσμων. Του έχει δείξει ότι δεν είναι απλώς και μόνο σώμα αλλά κάτι παραπάνω. Του έδειξε ότι είναι ψυχή και αυτή η ψυχή είναι η ίδια η ουσία τού Θεού. Γι' αυτό το λόγο ο εραστής στους στίχους του Sant Darshan Singh Ji γοητεύεται και έλκεται από τον Αγαπημένο. Και στη μυστικιστική παράδοση των Sufis επίσης, ο εραστής γοητεύεται από τον πνευματικό του Οδηγό, γιατί είναι ο Διδάσκαλος που τον οδήγησε στην Αγκαλιά του Θεού. Ο ίδιος ο Θεός δεν είχε αποκαλύψει τον εαυτό Του στην ψυχή που Τον λαχταράει, μέχρι που ο Διδάσκαλος μεσολάβησε και έκανε πραγματικότητα αυτή την επαφή.

Αυτός είναι ο λόγος που στις μυστικιστικές παραδόσεις των Sufis υπάρχει μια αίσθηση τόσο μεγάλης ευγνωμοσύνης, ώστε κάποιος πρέπει πρώτα να υποκλιθεί στον Διδάσκαλο, επειδή αυτός είναι ο καταλύτης που ενώνει την ψυχή με τον Θεό.

Υπάρχει ένα περιστατικό από τη ζωή του Guru Amar Das που απεικονίζει το παράδειγμα κάποιου, που η ψυχή του αναζητούσε κάτι πέρα απ' αυτό που μπορούσε να βρει στην εξωτερική πλευρά της θρησκείας. Ο Guru Amar Das έκανε είκοσι προσκυνήματα σε άγιους τόπους, πριν συναντήσει το Διδάσκαλό του. Στο τελευταίο του προσκύνημα συνάντησε ένα νεαρό ασκητή που τον ρώτησε πού πήγαινε. Ο Guru Amar Das του απάντησε: *«Πηγαίνω να λουστώ στα ιερά νερά του Γάγγη. Εσύ πού πηγαίνεις;»*. Κι ο νέος αποκρίθηκε: *«Κι εγώ το ίδιο»*. Έτσι και οι δυο αποφάσισαν να συνεχίσουν το ταξίδι τους μαζί. Έφτασαν στο Hardawar, λούστηκαν στα νερά του Γάγγη και κίνησαν να επιστρέψουν στο Punjab. Όταν έφτασαν στο σπίτι του Amar Das, εκείνος προσκάλεσε το νέο να τον φιλοξενήσει για το βράδυ. Ο νέος τον ρώτησε: *«Πόσο καιρό είσαι μυημένος;»*. Ο Amar Das του απάντησε: *«Δεν έχω Guru»*. Ο νέος συγκλονίστηκε και του είπε: *«Αλήθεια δεν έχεις Guru; Αν το γνώριζα δεν θα έκανα ποτέ μαζί σου αυτό το ταξίδι. Αν κέρδισα κάτι σε αυτή τη ζωή, τώρα πια το έχω χάσει, αφού συναναστράφηκα με κάποιον που δεν έχει δάσκαλο»*. Μάζεψε λοιπόν στα γρήγορα τα μπογαλάκια του και έφυγε από το σπίτι. *(Σημ. Τα χρόνια εκείνα, αν κάποιος δεν είχε δάσκαλο τον θεωρούσαν άθεο και μηδενιστή)*.

Ο Amar Das ενοχλήθηκε λίγο από αυτό που έγινε κι άρχισε να προβληματίζεται: *«Είμαι εβδομήντα δύο χρονών άνθρωπος κι ακό-*

μα δεν έχω Guru». Άρχισε λοιπόν να προσεύχεται στον Θεό να τον οδηγήσει σ' έναν αληθινό Διδάσκαλο. Προσευχήθηκε όλο το βράδυ. Όταν έφθασε το πρωινό, άκουσε τη γυναίκα του ανιψιού του, την Amro, να διαβάζει ύμνους μέσα από το Jap Ji, τις ιερές Γραφές των Σιχ. Αυτό γινόταν κάθε μέρα, αλλά εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα ο Amar Das έβαλε την προσοχή του και άκουγε κάθε λέξη που έβγαινε από το στόμα της. Ξαφνικά, το άκουσμα των πνευματικών αληθειών άγγιξε μια ευαίσθητη πτυχή της καρδιάς του. Πλησίασε το δωμάτιό της στις μύτες των ποδιών του και συνέχισε να ακούει με προσήλωση. Ένιωσε μέσα σε ελάχιστα λεπτά να μεταμορφώνεται. Αισθάνθηκε σαν κάτι να ξύπνησε βαθιά μέσα του.

Όταν τέλειωσε την απαγγελία της, ο Amar Das χτύπησε την πόρτα της και τη ρώτησε ποιος ήταν αυτός που έγραψε το συγκεκριμένο ιερό κείμενο. Αυτή του απάντησε: *«Το έγραψε ο Guru Nanak που υπέδειξε για διάδοχό του τον πατέρα μου Guru Angad»*. Όταν άκουσε αυτά τα λόγια, κύματα αγάπης κατέκλυσαν την καρδιά του. Μια έντονη επιθυμία να συναντήσει τον Guru Angad πλημμύρισε την ύπαρξή του. Ποτέ δεν είχε ακούσει ότι ο πατέρας της γυναίκας του ανιψιού του κρατούσε το κλειδί των προσευχών του. Ακούγοντας ότι ήταν ο Guru, της ζήτησε να τον πάρει μαζί της και να πάνε να συναντήσουν τον πατέρα της. Η Amro του απάντησε: *«Θα το έκανα με μεγάλη μου χαρά, αλλά έχω λάβει σαφείς εντολές να μην επισκέπτομαι τον πατέρα μου, εκτός κι αν ο ίδιος στείλει να με φωνάξουν. Κι αυτό είναι κάτι που δεν συμβαίνει συχνά»*. Όμως η ψυχή του Amar Das φλεγόταν από την επιθυμία να συναντήσει τον Guru και δεν δεχόταν το "όχι" ως απάντηση. Την ικέτεψε: *«Πρέπει να με πας να δω τον πατέρα σου. Αν θυμώσει μαζί σου, αναλαμβάνω εγώ την ευθύνη»*. Τελικά, η Amro συμφώνησε και ξεκίνησαν για το σπίτι του Guru Angad.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, η Amro ζήτησε από τον Amar Das να περιμένει έξω, μέχρι να πάρει άδεια από τον πατέρα της να μπει και εκείνος μέσα. Όταν μπήκε, ο Guru Angad της είπε: *«Γιατί άφησες το θείο σου να περιμένει έξω; Φέρε τον αμέσως μέσα. Πες του ότι είναι ευπρόσδεκτος»*. Ο Amar Das μπήκε και μόλις αντίκρισε τον Guru Angad ένιωσε απέραντο δέος. Υποκλίθηκε στα πόδια του και τον ικέτευσε να του προσφέρει το δώρο της μύησης στο Naam, το Φως και τον Ήχο του Θεού. Ο Guru Angat δέχτηκε και, όπως αναφέρει η

Ιστορία, ο Amar Das έγινε ένας gurmuk μαθητής του και τελικά τον διαδέχτηκε ως ο επόμενος Διδάσκαλος.

Για εβδομήντα δύο χρόνια ο Guru Amar Das συμμετείχε στην εξωτερική πλευρά της θρησκείας του αλλά δεν είχε βρει πληρότητα. Τα τυπικά και οι ιεροτελεστίες στους ναούς που τον γοήτευσαν διαλύθηκαν από την απλότητα και την ομορφιά του αληθινού Guru. Οι Γραφές τον βοήθησαν υποδεικνύοντάς του τη σωστή κατεύθυνση. Όμως η πνευματική του φώτιση ήρθε τελικά με το δώρο της μύησης που του πρόσφερε ο αληθινός Guru, ο Θεάνθρωπος όπως λέμε σήμερα, της εποχής του.

Μη με ρωτάς για την έκσταση που έφτασε στα διψασμένα χείλη
και στα μάτια μου.
Τώρα που με διαποτίζουν οι θείες ματιές Του, πίνω τον Θείο
Οίνο μέχρι να ξεδιψάσω.

Αυτή η στροφή περιγράφει την εμπειρία που βιώνει ο εραστής όταν βρίσκεται συντροφιά με τον Αγαπημένο. Η κατάσταση του εραστή του Θεού συγκρίνεται μ' αυτήν κάποιου που έχει μεθύσει από κρασί. Έχει μεθύσει τόσο πολύ, που θέλει να πίνει όλο και πιο πολύ. Έχει χάσει το μυαλό και τον αυτοέλεγχό του. Αυτή η μεταφορά χρησιμοποιείται στο γκάζαλ για να απεικονίσει την κατάσταση του εραστή τού Θεού. Παρότι ο εραστής του Θεού δεν πίνει κρασί ή αλκοολούχα ποτά, μπορεί κι αυτός επίσης να μεθύσει. Με τι μεθάει; Μεθάει με τις θείες ματιές του Αγαπημένου που έχουν τόση μεγάλη επίδραση πάνω του, που πλημμυρίζει από έκσταση. Η ψυχή του είναι τόσο γεμάτη από τη θεία ακτινοβολία που προέρχεται απ' αυτές τις ματιές, που μεθάει από έκσταση.

Ο Sant Kirpal Singh κάποτε, αφηγήθηκε ένα περιστατικό με κάποιον που τον είχε επισκεφθεί. Το άτομο αυτό ήταν τότε υπουργός της Κορέας και παρακολουθούσε ένα συνέδριο που γινόταν στην Ινδία. Μια μέρα, επισκέφθηκε το ashram, για να συναντήσει τον Διδάσκαλο Kirpal Singh και μετά από μία συνομιλία που είχαν, αποφάσισε να πάρει μύηση. Ο άνθρωπος αυτός μέθυσε τόσο πολύ, που αμέσως μετά τη μύησή του, τριγύριζε αγκαλιάζοντας τους τοίχους και τα δέντρα του ashram λέγοντας: *«Ω, μα είναι τόσο όμορφα, είναι τόσο όμορφα!»*. Ήταν τόσο μεθυσμένος, που η αγάπη είχε ομορφύνει

ολόκληρο τον κόσμο γύρω του.

Όταν μας διαπερνούν οι ματιές Του, αυτό που συμβαίνει είναι ότι αρχίζουν να αποσύρονται τα πνευματικά ρεύματα *(αισθητηριακά ρεύματα ή ψυχή)* από το σώμα και να οδεύουν προς τον Τρίτο Οφθαλμό. Μπορεί να τα νιώσουμε να ανεβαίνουν από τα ακροδάχτυλα των ποδιών και τα κάτω άκρα μας να μουδιάζουν. Μετά, όπως ανεβαίνει και ο ανελκυστήρας, τα ρεύματα συνεχίζουν να αποσύρονται, οπότε αρχίζουμε να χάνουμε τη συνειδητότητα και την αίσθηση του φυσικού μας σώματος. Όταν τα ρεύματα υπερβούν το κέντρο (*τσάκρα*) του λαιμού, ανακαλύπτουμε ότι είναι δύσκολο ακόμη και να μιλήσουμε. Τελικά, φτάνουν στον Τρίτο ή Μοναδικό οφθαλμό, που βρίσκεται ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια. Εκεί ανακαλύπτουμε το Εσωτερικό Φως. Αυτό το Φως μας απορροφά και μας μεθά τόσο πολύ, που η ψυχή έλκεται προς αυτό. Διασχίζοντας μια σειρά από Εσωτερικές θεάσεις, η ψυχή συναντάει την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου που περιμένει την ψυχή Εσωτερικά. Αυτή η μορφή είναι τόσο φωτεινή και ακτινοβολεί τόση αγάπη και μακαριότητα, που η ψυχή θέλει να βρίσκεται στη συντροφιά της όλη την ώρα.

Η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου οδηγεί κατόπιν την ψυχή από το Φυσικό στο Αστρικό βασίλειο. Εκεί, απροσδόκητα συναντάει μια περιοχή που είναι γεμάτη με περισσότερο Φως και μακαριότητα απ’ οτιδήποτε υπάρχει στο Φυσικό επίπεδο. Ταξιδεύοντας παραπάνω, η Ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου οδηγεί την ψυχή στο Αιτιατό επίπεδο. Και πάλι η ψυχή βιώνει ένα βασίλειο ακόμη περισσότερου Φωτός, αγάπης και μακαριότητας. Συνεχίζοντας το ταξίδι ο Διδάσκαλος οδηγεί την ψυχή στην Υπεραιτιατή περιοχή. Εκεί η ψυχή αποβάλλει τα καλύμματα του νου και της ύλης που τη σκεπάζουν και ανακαλύπτει ότι η ίδια ακτινοβολεί άπλετο θείο Φως. Σ’ αυτήν την περιοχή καλύπτεται μόνον από ένα λεπτό πέπλο το οποίο είναι τόσο αραχνοΰφαντο, που δεν εμποδίζει την ψυχή να αντιληφθεί ότι είναι της ίδιας ουσίας με αυτή του Θεού. Τελικά, ο Διδάσκαλος οδηγεί την ψυχή στην Περιοχή, όπου ακόμη και το τελευταίο πέπλο αποβάλλεται. Εκεί είναι η περιοχή που ονομάζεται Sach Khand και είναι εκεί που η ψυχή συγχωνεύεται πάλι με τον Κύριο και βιώνει ότι είναι “ένα” με τον Θεό. Αυτή η εμπειρία είναι τόσο μεθυστική, μακάρια και γεμάτη αγάπη, που δεν υπάρχουν λέξεις να την περιγράψουν.

Είναι αυτό που ονομάζεται «Θέωση».

Βουτώντας στην απύθμενη θάλασσα της μακαριότητας, ο εραστής γίνεται όπως ο μπεκρής. Επιθυμεί να βιώνει αυτή τη μακαριότητα ξανά και ξανά. Όταν ο εραστής, άντρας ή γυναίκα, μετά το διαλογισμό του, επιστρέψει στη σωματική συνειδητότητα, ανακαλύπτει ότι όλες οι άλλες εγκόσμιες απολαύσεις ωχριούν μπροστά της. Τα εγκόσμια θέλγητρα που προηγουμένως αιχμαλώτιζαν την προσοχή του, δεν αφήνουν πλέον τα ίδια ανεξίτηλα ίχνη πάνω του. Τίποτα σ' αυτόν τον υλικό κόσμο δεν μοιάζει να του προσφέρει την ίδια μακαριότητα και έκσταση που ο ίδιος βίωσε Εσωτερικά. Ο εραστής βρίσκει αυτή τη μακαριότητα μόνον από δυο πηγές. Η μια είναι ο διαλογισμός, η επαφή δηλαδή με το Φως και τον Ήχο

Εσωτερικά και το ταξίδι πίσω στην Πηγή που είναι ο Θεός. Η δεύτερη είναι οι θείες ματιές και η πνευματική ακτινοβολία που εκπορεύεται από τον Διδάσκαλο. Θεία δύναμη αναβλύζει συνεχώς από τον Διδάσκαλο και προκαλεί έκσταση στον εραστή του Θεού. Ο εραστής λαχταράει να πίνει όλο και πιο πολλές γουλιές από την έκσταση που δοκίμασε Εσωτερικά. Όταν λάβει μια ματιά από τον Διδάσκαλο, νιώθει αγαλλίαση και επιθυμεί να πίνει όλο και πιο πολύ.

Αυτός είναι ο λόγος που βλέπουμε τόσους ανθρώπους να στέκονται επί ώρες, προκειμένου να δεχθούν μια ματιά του Διδασκάλου. Από το εγκόσμιο επίπεδο, μας είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί οι άνθρωποι στέκονταν στην άκρη του δρόμου ή έξω από το σπίτι του Διδασκάλου επί πέντε, έξι ή εφτά ώρες απλώς, για να δεχτούν μια φευγαλέα του ματιά. Δεν έχει νόημα, για το εγκόσμιο επίπεδο, να ξοδεύει κάποιος ολόκληρη τη μέρα ή και τη νύχτα του περιμένοντας ένα βλέμμα του Διδασκάλου. Από το επίπεδο του πνεύματος όμως, αυτό το βλέμμα είναι τόσο ισχυρό, τόσο εκστατικό, τόσο τρυφερό και τόσο μακάριο, που ο μαθητής θα πλήρωνε κάθε τίμημα για μια και μόνη ματιά.

Οι σελίδες της Ιστορίας είναι γεμάτες από πολλές ιστορίες μαθητών που είχαν διανύσει απίστευτες αποστάσεις, για να πάρουν μια και μόνη ματιά του Διδασκάλου τους. Υπάρχουν, επίσης, υπερβολικές ιστορίες για τις θυσίες που μπορεί να κάνει ένας μαθητής, προκειμένου να αποκτήσει κάτι έστω και μηδαμινό που να ανήκει στον Διδάσκαλο. Μια από αυτές αναφέρεται στον Nizamuddin Auliya πως

ήταν δάσκαλος στο επάγγελμα και συγχρόνως ένας μεγάλος Μουσουλμάνος άγιος που ο πιο αφοσιωμένος του μαθητής ήταν κάποιος Amir Khusrau. Μια μέρα, λέει η ιστορία, ένας φτωχός άνθρωπος πάντρευε την κόρη του και επειδή δεν τα έφερνε βόλτα πήγε στον Διδάσκαλο Nizamuddin Auliya, για να τον παρακαλέσει να τον βοηθήσει οικονομικά. Ο γάμος για τις γυναίκες στην Ινδία, παραδοσιακά, είναι μια πολυέξοδη υπόθεση και δεδομένου ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν φτωχός, δεν μπορούσε να οργανώσει έναν καθωσπρέπει γάμο για την κόρη του. Ο Guru γεμάτος ευσπλαχνία τού είπε πως, όποιες δωρεές προσφέρονταν στην Αποστολή εκείνες τις τρεις μέρες, θα του τις έδινε για το γάμο της κόρης του.

Ο φτωχός άνθρωπος ένιωσε ανακουφισμένος και αποφάσισε να μείνει με τον Διδάσκαλο τις επόμενες τρεις μέρες. Όμως, για κακή του τύχη, ούτε μια εισφορά δεν έφτασε εκείνη τη χρονική περίοδο. Το βράδυ της τρίτης μέρας, όταν ο άνθρωπος αυτός έλεγξε μαζί με τον ταμία τις εισφορές, ανακάλυψε ότι καμιά δωρεά δεν είχε γίνει και έκλαψε με δάκρυ πικρό. Πήγε στον Nizamuddin εντελώς απελπισμένος. Ο Guru του είπε: «Μην ανησυχείς. Να, πάρε τα δικά μου παπούτσια». Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι οι ελπίδες που έτρεφε για την απόκτηση αρκετών χρημάτων για το γάμο της κόρης του είχαν εξανεμισθεί και ότι το μόνο που του προσφερόταν ήταν ένα ζευγάρι πολυφορεμένα παπούτσια. Ο Guru όμως του είπε: *«Πάρε αυτά τα παπούτσια, γιατί κάτι αξίζουν κι αυτά. Είναι το μόνο πράγμα που μου ανήκει και για αυτό είναι και το μόνο που μπορώ να σου δώσω. Τουλάχιστον του είπε μπορείς να δοκιμάσεις να τα πουλήσεις και να βγάλεις το φαΐ μιας μέρας»*. Ο άνθρωπος ευχαρίστησε τον Διδάσκαλο, αλλά έφυγε με βαριά καρδιά.

Εκείνον τον καιρό κάποιος μπορούσε να ταξιδέψει είτε με τα πόδια είτε με άλογο είτε με καμήλα. Επιστρέφοντας λοιπόν στο χωριό του με τα πόδια ο άνθρωπος της ιστορίας διέκρινε μακριά στον ορίζοντα ένα καραβάνι. Είδε πολλές καμήλες στη σειρά που ήταν παραφορτωμένες, προφανώς με εμπορεύματα και πλούτη. Σε λίγο, όταν πλησίασε το καραβάνι διαπίστωσε ότι αυτό ήταν το καραβάνι του Amir Khusrau, του μαθητή τού Nizamuddin ο οποίος μόλις είχε βγει στη σύνταξη μετά από πολύχρονη υπηρεσία στην αυλή του βασιλιά της Καμπούλ και μετακόμιζε από το παλάτι στο σπίτι του, μαζί με

όλα όσα έφτιαξε στη ζωή του.

Ο Amir Khusrau καθώς οδηγούσε το καραβάνι είπε ξαφνικά στους γύρω του: *«Μυρίζω το άρωμα του Αγαπημένου μου Guru, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω από που έρχεται η μυρωδιά. Το μόνο που μπορώ να δω είναι ένα φτωχό άνθρωπο που πλησιάζει το καραβάνι»*. Μετά από λίγο, ο Amir Khusrau σταμάτησε το καραβάνι, πλησίασε τον φτωχό άνθρωπο και τον ρώτησε: *«Ποιος είσαι και από πού έρχεσαι;»*. Ο άνθρωπος του διηγήθηκε τη συμφορά του. Του εξήγησε ότι μόλις είχε περάσει τρεις μέρες μαζί με τον Nizamuddin Auliya και ότι έφυγε από το σπίτι του Guru χωρίς καθόλου χρήματα. *«Το μόνο που μου έδωσε»*, του είπε, *«είναι ένα ζευγάρι παλιά πολυφορεμένα παπούτσια του, που έχουν μηδαμινή αξία»*. *«Να, εδώ τα έχω»*, είπε, βγάζοντάς τα από ένα σακούλι και κρατώντας τα ψηλά. Εκείνη τη στιγμή ο Khusrau του είπε: *«Μου πουλάς αυτά τα παπούτσια;»* Ο φτωχός άνθρωπος χαρούμενος του είπε ότι σκόπευε να τα πουλήσει ούτως ή άλλως στο επόμενο χωριό. Θα μπορούσε όμως να τα πουλήσει σ' εκείνον την ίδια στιγμή. Ο Khusrau τον διαβεβαίωσε ότι θα τον καλοπλήρωνε γι' αυτά τα παπούτσια. *«Αν μου δώσεις αυτά τα παπούτσια, θα σου δώσω για αντάλλαγμα ολόκληρο το καραβάνι μου, μαζί μ' όλες τις καμήλες και τα πλούτη που κουβαλούν. Θα κρατήσω μόνο δυο καμήλες για μένα»*, του είπε.

Ο άνθρωπος τρελάθηκε από τη χαρά του για την καλή τύχη που τον βρήκε. Αντάλλαξε τα παπούτσια και σε μια και μόνο στιγμή, βρέθηκε να είναι ιδιοκτήτης ενός καραβανιού γεμάτου πλούτη. Μετά από λίγο, ο Amir Khusrau πλησίαζε στον τόπο που διέμενε ο Διδάσκαλός του και νιώθοντας ακόμη μεγαλύτερη χαρά απ' αυτήν που είχε νιώσει ο άνθρωπος που ξαφνικά κληρονόμησε ένα ολόκληρο καραβάνι, πήγε να επισκεφθεί τον Guru του. Είχε αγκαλιάσει τα παπούτσια και τα κρατούσε σφιχτά στο στήθος του. Όταν έφτασε στο σπίτι του Nizamuddin, υποκλίθηκε ταπεινά στον Διδάσκαλο και τοποθέτησε μπροστά του τα παπούτσια. Ο Nizamuddin τον ρώτησε: *«Γιε μου, πόσο πλήρωσες γι' αυτά τα παλιοπάπουτσα;»* Ο Khusrau του είπε: *«Έδωσα ολόκληρο το καραβάνι μου κι όλα τα εγκόσμια υπάρχοντά μου γι' αυτά. Κράτησα μόνο αυτές τις δυο καμήλες που στέκονται εδώ έξω»*. Ο Nizamuddin είπε τότε στον Khusrau: *«Πραγματικά, λίγα έδωσες γι' αυτά τα παπούτσια. Τα πήρες σε πραγματική ευκαιρία, γιατί*

κυριολεκτικά δεν σου κόστισαν απολύτως τίποτα». Μετά ο Guru τού εξήγησε τι εννοούσε: *«Το να βρει κάποιος έναν Άγιο που να μπορεί να του δώσει μύηση στα μυστήρια του Υπερπέραν, όπως έγινε με σένα, είναι η μέγιστη καλή τύχη. Οι Άγιοι είναι τα σπανιότερα κοσμήματα του κόσμου. Το δώρο του Naam ή η επαφή με το Φως και τον Ήχο του Θεού, που δίνεται την ώρα της μύησης, είναι ένας ανεκτίμητος θησαυρός που δεν μπορεί να συγκριθεί με την αξία του καραβανιού που πρόσφερες για αυτά τα ασήμαντα παπούτσια»*.

Για έναν εγκόσμιο άνθρωπο, αυτή η συμπεριφορά, να δώσει δηλαδή σχεδόν τα πάντα απλώς και μόνο για τα παπούτσια του Guru του, μοιάζει εξωφρενική. Ρωτούν καμιά φορά έναν εραστή, άντρα ή γυναίκα αν έχει χάσει τα μυαλά του και, όπως λέει η πιο κάτω στροφή, αυτοί απαντούν: *«Μη με ρωτάς για την έκσταση που έφτασε στα διψασμένα χείλη μου»*. Ο εραστής απλώς και μόνο απαντάει ότι δεν υπάρχει καμία λογική εξήγηση στο εγκόσμιο επίπεδο. Ο ίδιος ήταν απλώς διψασμένος, κι όταν του προσφέρθηκε η κούπα της θείας αγάπης, ήπιε μέχρι να χορτάσει. Γι' αυτούς τους μεθυσμένους εραστές, η ζωή παίρνει άλλη μορφή. Ζουν για την επόμενη φορά που θα χαθούν και πάλι στη θεία έκσταση της αγάπης του Θεού. Ενώ ζουν στον κόσμο και εκπληρώνουν τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις τους, λαχταρούν και αδημονούν για την επόμενη ευκαιρία που θα τους δοθεί να πιουν απ'αυτή τη Θεϊκή μακαριότητα.

Μπορεί να έχουμε φθινόπωρο,
Αλλά με τον ερχομό Του, ω Darshan,
η ζωή μπολιάστηκε με άνοιξη.

Εδώ, για άλλη μια φορά, βλέπουμε ένα παράδοξο που κυριαρχεί σ' ολόκληρο το γκάζαλ. Παρότι είναι φθινόπωρο, η άνοιξη έχει φτάσει. Το φθινόπωρο αντιπροσωπεύει μια εποχή όπου τα δέντρα ρίχνουν τα φύλλα τους τα οποία μαραίνονται και πεθαίνουν. Οι εικόνες του φθινοπώρου συγκρίνονται με το θάνατο. Η ολάνθιστη άνοιξη έχει περάσει προ πολλού και τώρα η βλάστηση σταδιακά μαραίνεται και αποκτά τα πορτοκαλί και κίτρινα χρώματά της, που εμφανίζονται λίγο πριν το καταχείμωνο. Με το πέσιμο των φύλλων εξανεμίζονται επίσης και οι ελπίδες μας. Ο κόσμος προετοιμάζεται για το μουντό, κρύο και σκοτεινό χειμώνα που καταφθάνει. Εδώ όμως παρουσιά-

ζεται μια αντιστροφή. Παρότι είναι φθινόπωρο, η άνοιξη ξεσπάει ολάνθιστη. Πώς έγινε αυτό; Ο Αγαπημένος έχει φτάσει και η αγάπη που ακτινοβολεί είναι τόσο μεθυστική, που οι εραστές νιώθουν τόσο χαρούμενοι, σαν να έφτασε η άνοιξη.

Αυτή είναι η κατάσταση των εραστών που δέχονται τις γεμάτες αγάπη ματιές του Διδασκάλου. Είναι σαν το πνεύμα τους να ανανεώνεται και να αναζωογονείται. Όλη η μελαγχολία, η θλίψη και η απογοήτευση της ζωής τους εξαφανίζεται και επιστρέφει και πάλι η ζωντάνια. Όποιος από σας έχει σταθεί αρκετά τυχερός να βρεθεί στη φυσική παρουσία ενός από τους μεγάλους Διδασκάλους, ενδεχομένως, να βίωσε την ίδια ασύγκριτη χαρά. Πολλές φορές οι άνθρωποι πηγαίνουν στον Διδάσκαλο φορτωμένοι με τα βάσανα της ζωής. Ενδεχομένως να υποφέρουμε από σωματικό πόνο, να έχουμε οικονομικές δυσκολίες ή ακόμα προβλήματα στις σχέσεις και τη δουλειά μας. Όμως, όταν βρισκόμαστε στην παρουσία του Διδασκάλου, ξαφνικά όλα μας τα προβλήματα μοιάζουν να εξαφανίζονται. Πλημμυρίζουμε τόσο πολύ από τη μακάρια ακτινοβολία του, που ξεχνάμε τον κόσμο κι όλα μας τα προβλήματα.

Ο Sant Darshan Singh Ji διηγούταν συχνά ένα περιστατικό από τη ζωή του πάνω σ' αυτό το θέμα. Ο ίδιος είχε πέσει βαριά άρρωστος και με δυσκολία μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Η οικογένεια και οι φίλοι του ανησυχούσαν γι' αυτή του την κατάσταση. Όταν ο Sant Kirpal Singh Ji πήγε στο σπίτι του να τον επισκεφτεί, ο Sant Darshan Singh ξαφνικά σηκώθηκε από το κρεβάτι, για να τον χαιρετήσει. Όλοι έμειναν έκπληκτοι. Πώς ήταν δυνατόν κάποιος που δεν μπορούσε ούτε να κινηθεί, λίγα λεπτά πριν, να βρει τόση δύναμη και ενέργεια; Εν τω μεταξύ, είχαν φωνάξει κι έναν γιατρό. Όταν ο γιατρός έφτασε, κοίταξε γύρω στο δωμάτιο και είπε: *«Ποιος απ' όλους είναι ο άρρωστος;»* Ο Διδάσκαλος Sant Darshan Singh Ji είχε δεχθεί την ακτινοβολία από την παρουσία του Sant Kirpal και μέσα σε ελάχιστα λεπτά δεν φαινόταν να είναι πια άρρωστος. Αυτό είναι ένα τυπικό παράδειγμα που συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους στην παρουσία του Διδασκάλου τους.

Αρκετοί άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι στην παρουσία του Διδασκάλου τους νιώθουν τόση πνευματική ανάταση και μέθη, που δεν δίνουν προσοχή στο σώμα ή στον κόσμο γύρω τους. Μπορεί να κά-

νει κρύο, να βρέχει ή ο καιρός να είναι μουντός, αλλά οι ίδιοι είναι βυθισμένοι στην αγάπη του Διδασκάλου και νιώθουν τόση χαρά, σαν να ήταν μια φωτεινή, λαμπερή, ανοιξιάτικη μέρα. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να είναι τόσο άρρωστοι ώστε μόλις και μετά βίας να στέκονται στα πόδια τους, κι όμως, όταν φτάνει η ώρα να πάνε στο satsang, είναι σε θέση να τα καταφέρουν. Τη στιγμή που το satsang τελειώνει, ισχυρίζονται ότι νιώθουν εκατό τοις εκατό καλύτερα. Αυτό είναι το θαύμα της αγάπης, αυτή είναι η δύναμη της πνευματικής ακτινοβολίας που εκπορεύεται από τον Διδάσκαλο. Έχει τη δύναμη να τραβήξει την προσοχή μας πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, έτσι ώστε να ξεχάσουμε το σώμα μας και τον κόσμο. Τρεφόμαστε με τόση πολλή πνευματική ακτινοβολία, που μας ανανεώνει.

Όλοι ψάχνουμε την πανάκεια ή τη θεραπεία για όλες τις ασθένειες του κόσμου. Αν πραγματικά επιθυμούμε να αποδράσουμε από το φθινόπωρο της ζωής, ας βρούμε κάποιον που να μπορεί να μετατρέψει τη ζωή μας σε αιώνια άνοιξη. Ας βρούμε κάποιον που να μπορεί να μας φέρει σε επαφή με το Φως και τον Ήχο του Θεού. Τότε, κάθε στιγμή που διαλογιζόμαστε στο Φως και τον Ήχο, θα συνδεόμαστε με μια δύναμη αναγέννησης, που είναι σε θέση να μετατρέψει τη ζωή μας σ' έναν ανοιξιάτικο ολάνθιστο κήπο.

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑΣ ΕΝΘΥΜΗΣΗΣ

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ Σινγκ έδωσε αυτή την ομιλία στις 30 Μαΐου του 1999 με αφορμή τη 10η Μπαντάρα του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Μαζευτήκαμε όλοι εδώ σήμερα, για να καθίσουμε στη γλυκιά ενθύμηση του φιλεύσπλαχνου Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, ο οποίος μας άφησε πριν από δέκα χρόνια. Είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι πέρασαν κιόλας δέκα χρόνια από τότε που ήταν μαζί μας στο φυσικό επίπεδο. Ακούγεται μεγάλο το χρονικό διάστημα, κι όμως μοιάζει σαν να ήταν χθες. Όλοι που ακολουθούμε το Μονοπάτι του Σαντ Ματ γνωρίζουμε ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει θάνατος. Υπάρχει μόνο η μετάβαση από το ένα βασίλειο στο άλλο. Ο θάνατος δεν είναι τίποτα το διαφορετικό από το να βγάζουμε ένα βαρύ ρούχο ή το πανωφόρι μας ώστε να είμαστε σε θέση να υπάρξουμε σε μια νέα ζωντανή ύπαρξη. Παρόλο που γνωρίζουμε ότι ο Φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλός μας δεν μας άφησε πραγματικά, με όλη την καρδιά και την ψυχή μας αισθανόμαστε ότι μας λείπει σε αυτό το φυσικό επίπεδο. Έφερε τόσο φως και τόση αγάπη στη ζωή μας, που μας είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι δεν θα τον ξαναδούμε με το φυσικό του σώμα.

Δεν υπάρχει ψυχή που να τον συνάντησε και να μη συγκινήθηκε με κάποιο τρόπο. Αυτό που τον έκανε Θείο ήταν η ταπεινότητά του. Μας έδειξε πώς μπορεί να είναι ο ιδανικός άνθρωπος. Μας έδειξε τι ήταν η αληθινή αγάπη πάνω στη γη, τι ήταν η μη βία πάνω στη γη, τι ήταν η αλήθεια πάνω στη γη, τι ήταν η ταπεινότητα πάνω στη γη και ακόμα τι σημαίνει ανιδιοτελής προσφορά. Ήταν σαν η προσωποποίηση όλων των Θεϊκών ιδιοτήτων να περπατάει ανάμεσά μας εδώ στη γη. Ο καθένας μας επηρεάστηκε και μεταμορφώθηκε με κάποιον τρόπο από την τρυφερή παρουσία Του. Ο τρόπος ζωής

του και η αγάπη του βελτίωσε με κάποιο τρόπο τον καθένα μας ως άνθρωπο. Αν κοιτάξουμε τη ζωή μας τα τελευταία δέκα χρόνια, θα βρούμε κάτι από τη ζωή του που μας επηρέασε με κάποιο τρόπο προς το καλύτερο.

Η σημερινή είναι η τελευταία μπαντάρα του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ που θα παρακολουθήσουμε αυτή τη χιλιετία. Παρόλο που με το φυσικό του σώμα έζησε αυτή τη χιλιετία, προλείανε για μας το έδαφος προς την επόμενη χιλιετία. Η ζωή του αποτέλεσε το πρότυπο, βάσει του οποίου μπορούμε να ζήσουμε τη χρυσή χιλιετία που έρχεται. Αποτέλεσε το παράδειγμα του ιδανικού ανθρώπου και μας έδειξε τι μπορούμε να πετύχουμε κι εμείς μια μέρα.

Αποφυγή κάθε είδους βίας

Όλοι ελπίζουμε ότι την προσεχή χιλιετία δεν θα επικρατήσει βιαιότητα. Ο ίδιος μας έδειξε τον τρόπο. Η ζωή του όλη, ήταν ένα μεγάλο επικό τραγούδι μη βιαιότητας. Ποτέ δεν άφησε να ξεφύγει από τα χείλη Του μια λέξη που να προκάλεσε πόνο σε κάποιον. Αντίθετα, με τα λόγια του έβαζε βάλσαμο στις πληγωμένες καρδιές. Όποιος έφτανε στην πόρτα του με πόνο στην καρδιά του, έφευγε γαληνεμένος, γιατί είχαν εξαφανιστεί οι φόβοι και οι ανησυχίες του. Ο ίδιος υπήρξε θύμα των βίαιων σκέψεων, λόγων και πράξεων των άλλων, το μόνο, όμως, που ανταπέδωσε σε αυτούς που τον ταλαιπώρησαν ήταν αγάπη. Μας έδειξε την αληθινή σημασία των λόγων του Χριστού: *«Στρέψε και το άλλο σου μάγουλο»*. Η ποίησή του μας δίνει μια μικρή ιδέα για το μεγάλο μαρτύριο που υπέφερε στα χέρια εκείνων που τον πλήγωσαν και τον κακοποίησαν. Κι όμως οι σκέψεις και οι ευχές του για τον καθένα τους ήταν τρυφερές και γεμάτες αγάπη. Μας έδειξε την αληθινή σημασία ενός από τους στίχους του, που παραφρασμένος αναφέρει ότι: *«η μη-βία θυσιάζει το ίδιο της το αίμα, όταν έρθει αντιμέτωπη με τη βία»*. Αντί να κατεβάσει το επίπεδό του και να υποταχθεί ο ίδιος στη βία, προτιμούσε να ταπεινώσει τον εαυτό του και να αφήσει να χυθεί το δικό του αίμα, παρά να αντιδράσει με βία. Η ζωή του αντιπροσωπεύει το επίπεδο ευγένειας που όλοι μπορούμε και φιλοδοξούμε να φτάσουμε, ώστε κι εμείς οι ίδιοι να γίνουμε οι πρεσβευτές της μη-βίας και της ειρήνης πάνω στη γη.

Αγάπη

Όλοι ελπίζουμε ότι την προσεχή χιλιετία θα επικρατήσει η αγάπη. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μαθαίνουμε την αληθινή σημασία της αγάπης. Η αγάπη του δεν είχε περιορισμούς ή όρια. Έσφιγγε μέσα στη θερμή αγκαλιά του όλους όσους πήγαιναν να τον δουν, χωρίς να νοιάζεται σε ποια θρησκεία ανήκουμε, από ποια χώρα ερχόμαστε, αν ήμαστε μορφωμένοι ή αγράμματοι, πλούσιοι ή φτωχοί, περιποιημένοι ή ατημέλητοι. Δεν έβλεπε την εξωτερική μας ομορφιά, αλλά έβλεπε σε όλους την εσωτερική μας ομορφιά. Όλοι όσοι πέρασαν το κατώφλι του ένοιωσαν τόση αγάπη, όση δεν είχαν νοιώσει ποτέ στη ζωή τους. Με ένα και μόνο του άγγιγμα ένοιωθαν την ανάταση και την έμπνευση να περάσουν το δαυλό της αγάπης του και στους άλλους. Αυτό το μοναδικό άγγιγμα της αγάπης του συντρόφεψε με τη ζεστασιά του, τον καθένα μας περισσότερο από μια δεκαετία από τότε που έφυγε και θα μας συντροφεύει μέχρι την αιωνιότητα.

Αλήθεια

Όλοι ελπίζουμε ότι την προσεχή χιλιετία θα επικρατήσει η αλήθεια. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μαθαίνουμε την αληθινή σημασία της αλήθειας. Ο ίδιος ήταν πάντα αληθινός απέναντι στον εαυτό του και μιλούσε και ζούσε την αλήθεια σε κάθε περίπτωση. Ποτέ δεν κορόιδεψε ούτε εξαπάτησε κανέναν. Η φύση της ειλικρίνειας και της φιλαλήθειάς του έφτανε σε τέτοια ύψη, που ακόμα κι όταν άλλοι άνθρωποι, που κατείχαν πριν απ’ αυτόν την ίδια θέση στη δουλειά του, έπαιρναν προμήθειες ή μίζες, για να υπογράψουν συμβόλαια, ο ίδιος δεν εξευτέλισε τον εαυτό του και αρνήθηκε να ξεπέσει χαμηλά. Με αυτή την αίσθηση τιμιότητας που τον χαρακτήριζε, κέρδισε την εκτίμηση του Διδασκάλου πατέρα του, καθώς και το σεβασμό των υπαλλήλων και των συνεργατών του. Μας δίδαξε τι σημαίνει πραγματική εντιμότητα και μας ενέπνευσε να ζήσουμε κι εμείς σύμφωνα μ’ αυτήν την αρετή στη ζωή μας. Μας δίδαξε να είμαστε αληθινοί στις σχέσεις μας. Ήταν τίμιος και ειλικρινής μαζί μας και επιθυμούσε να έχουμε την ίδια ειλικρίνεια και εμείς. Γνωρίζουμε ότι ήξερε τι κρυβόταν στο μυαλό, στην καρδιά και στην ψυχή

μας και μας ενέπνευσε να μιλάμε και να ζούμε με ειλικρίνεια, γιατί η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί από τα μάτια του Θεού. Μας δίδαξε, επίσης, να μένουμε ακλόνητοι στις αρχές μας, ακόμα κι όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με ανθρώπους που κλέβουν, εξαπατούν ή θέλουν να μας χειραγωγήσουν, γιατί όπως έλεγε συχνά: *«Η αλήθεια στο τέλος πάντοτε νικάει».*

Ταπεινοφροσύνη

Όλοι ελπίζουμε ότι την προσεχή χιλιετία θα επικρατήσει η ταπεινότητα. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μαθαίνουμε την αληθινή σημασία της ταπεινοτητας. Ταπεινότητα είναι το να ζούμε με την αίσθηση ότι όλοι μας είμαστε μέρος του ενός Δημιουργού και ότι μόνον ο Θεός είναι πραγματικά μεγάλος. Όλοι είμαστε ταπεινά παιδιά στα πόδια Του. Χωρίς τον Θεό είμαστε ένα τίποτα. Ταπεινοφροσύνη σημαίνει πως αντιλαμβανόμαστε ότι όλοι είμαστε ίσοι στα μάτια του Κυρίου. Όλοι είμαστε ψυχές, σταγόνες από την ουσία του Θεού. Όποιο χάρισμα μάς ξεχωρίζει από τους άλλους αφορά μόνο σε εξωτερικό επίπεδο, ενώ παράλληλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτά τα χαρίσματα προσφέρονται μόνο από τον Κύριο. Αντί να έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όλα όσα έχουμε δεν είναι παρά δώρα του Θεού και θα πρέπει να σκύβουμε το κεφάλι ως ένδειξη ευγνωμοσύνης. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν η ταπεινότητα προσωποποιημένη. Μεταβίβαζε όλους τους ύμνους και τα ευχαριστώ που του πρόσφεραν οι άνθρωποι στους δύο Διδασκάλους του, το Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, λέγοντας ότι ο ίδιος δεν ήταν παρά ένα ταπεινό μέσον. Ήταν τόσο ταπεινός, που ευχαριστούσε ακόμα και τους μαθητές του, ισχυριζόμενος ότι εκείνοι *"Τον κουβαλούσαν στους ώμους τους"*. Μια από τις αγαπημένες Του δηλώσεις ήταν πως, *«Ο αληθινός Διδάσκαλος υποκλίνεται και προσκυνάει τους μαθητές Του, γιατί βλέπει το Φως των Διδασκάλων του μέσα σε αυτούς».* Έτσι, συνήθιζε όταν τον συναντούσαμε, να μας υποδέχεται με τα χέρια ενωμένα και σκύβοντας το κεφάλι του, σαν να έκανε με αυτό τον τρόπο, μια υπόκλιση στον Θεό (*την ψυχή*) που είναι μέσα στον καθένα μας. Βλέποντας την ταπεινότητά του, μας ήταν δύσκολο να είμαστε εγωπαθείς και επαρμένοι εμείς οι ίδιοι και μάθαμε να ενσταλάζουμε και να αποτυ-

πώνουμε στη ζωή μας την αρετή της ταπεινοφροσύνης. Μέσα από την ταπεινότητα μάθαμε να τιμούμε και να εκτιμούμε τα χαρίσματα όλων των ανθρώπων και να νοιώθουμε ευγνωμοσύνη για τα δικά μας. Μόνο μέσα από την ταπεινότητα μπορούμε να τερματίσουμε το μίσος και τη μισαλλοδοξία που υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων από διαφορετικές θρησκείες, εθνότητες και κοινωνικές τάξεις. Η ταπεινότητα μας εξισώνει όλους και μπορεί να τερματίσει τις βιαιοπραγίες και τους πολέμους που χαρακτήριζαν την περασμένη χιλιετία, έτσι ώστε η νέα, να είναι μια εποχή ειρήνης.

Ανιδιοτελής Προσφορά

Όλοι ελπίζουμε ότι την επερχόμενη χιλιετία θα επικρατήσει μεταξύ των ανθρώπων κάθε είδους ανιδιοτελής προσφορά. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μαθαίνουμε την αληθινή σημασία της ανιδιοτελούς προσφοράς. Όλη του τη ζωή την αφιέρωσε στην υπηρεσία των άλλων. Καμιά ώρα της ημέρας ή της νύχτας, νωρίς ή αργά, δεν ήταν ακατάλληλη γι' Αυτόν, προκειμένου να γιατρέψει μια πληγωμένη καρδιά. Η καρδιά του ήταν τόσο τρυφερή, που δεν μπορούσε να αντέξει να στρέψει το πρόσωπό του μακριά από κάποιον που έκλαιγε από πόνο. Κανάκευε μέσα στην αγκαλιά του την πληγωμένη μας καρδιά και την ψυχή και έφερνε πάλι το χαμόγελο στα χείλη μας. Είτε επρόκειτο για οικονομική αρωγή, είτε για ιατρική βοήθεια, είτε πρόσφερε τη ζακέτα του σε κάποιον που κρύωνε ή μοιραζόταν το δωμάτιό του, όλα τα πρόσφερε απλόχερα. Άλλους τους εξυπηρέτησε βοηθώντας τους να βρουν δουλειά, άλλους τους βοήθησε σε κάποιο οικογενειακό τους πρόβλημα, σε άλλον πρόσφερε έναν ώμο να κλάψει και να ανακουφίσει τον πόνο του, ακούγοντας ο ίδιος τα βάσανά του. Όσοι τον συνάντησαν θυμούνται τους πολλούς, γλυκούς τρόπους με τους οποίους τους συμπαραστάθηκε. Σκούπιζε τα δάκρυά μας και σκόρπιζε τον πόνο μας στους πέντε ανέμους.

Τον είδαμε να εργάζεται ακούραστα, συχνά επί είκοσι τέσσερις ώρες την ημέρα, χωρίς να νοιάζεται για το σώμα του ή την ανάγκη του να φάει ή να ξεκουραστεί, απλώς για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στις ψυχές που υπέφεραν. Από εκείνον πήραμε το μάθημα της ανιδιοτελούς προσφοράς. Αν μεταφέρουμε το παράδειγμα της ανιδιοτελούς προσφοράς που μας δίδαξε, μπαίνοντας στην καινούρια

χιλιετία, θα δούμε ένα κόσμο όπου κανένα παιδί δεν θα υποχρεωθεί να πάει για ύπνο νηστικό, όπου κανείς δεν θα είναι άστεγος ούτε θα υπάρξει οικογένεια χωρίς ιατρική περίθαλψη και φροντίδα και τέλος κανένας γέρος δεν θα πεθάνει μόνος και εγκαταλελειμμένος. Θα δούμε μια χιλιετία, όπου οι άνθρωποι θα νοιάζονται ο ένας για τον άλλον και ολόκληρος ο κόσμος θα μοιράζεται τη φροντίδα εκείνων που έχουν ανάγκη.

Χορτοφαγία

Όλοι ελπίζουμε ότι την επερχόμενη χιλιετία θα επικρατήσει η χορτοφαγική διατροφή. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μάθαμε την αληθινή σημασία τού να είναι κανείς χορτοφάγος. Ο ίδιος δεν παρέκκλινε από τις χορτοφαγικές του αρχές, ακόμη κι όταν κλήθηκε να εργαστεί με αξιωματούχους που προσπάθησαν να τον ενθαρρύνουν να φάει μαζί τους κρέας και να πιει αλκοόλ. Ο ίδιος έζησε σύμφωνα με τις δικές του αρχές, κερδίζοντας κατ’ αυτόν τον τρόπο όχι μόνο το σεβασμό των συναδέλφων του, αλλά εμπνέοντας και πολλούς απ’ αυτούς να γίνουν κι αυτοί χορτοφάγοι. Μας έδειξε ότι η χορτοφαγία δεν είναι απλώς ζήτημα υγιεινής διαβίωσης αλλά και μια ανώτερη έκφραση αγάπης. Αγάπη για τον Θεό που δημιούργησε όλα τα πλάσματα, αλλά και αγάπη για τα χαμηλότερης εξέλιξης αδέρφια μας που κι αυτά αξίζουν να ζήσουν τη ζωή τους, χωρίς να πρέπει να σκοτωθούν εκείνα, για να τραφούμε εμείς. Καθώς μπαίνουμε στη νέα χιλιετία, βλέπουμε ότι οι αρχές της χορτοφαγίας σύμφωνα με τις οποίες έζησε ο Διδάσκαλος Ντάρσαν, έχουν γίνει αποδεκτές, αλλά επιπλέον συστήνονται και από όλους τους σύγχρονους γιατρούς, βιολόγους και διατροφολόγους ως περισσότερο υγιεινές.

Διαλογισμός

Όλοι ελπίζουμε ότι την επερχόμενη χιλιετία θα επικρατήσει η συνήθεια να διαλογιζόμαστε. Από τη ζωή του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μαθαίνουμε την αληθινή σημασία του διαλογισμού. Από πολύ νωρίς άρχισε να διαλογίζεται με τις οδηγίες του Διδασκάλου του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και του πατέρα του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Μικρό παιδί, όταν μυήθηκε, είχε τόσο μεγάλη εμπειρία του Φωτός και του Ήχου του Θεού, που ταξίδεψε στα “*εσωτερικά αστέρια*”. Αργό-

τερα, πέτυχε την επικοινωνία της ψυχής Του με τον Θεό μέσω του διαλογισμού. Ως Διδάσκαλος μοιράστηκε απλόχερα την τεχνική του με τους ειλικρινείς αναζητητές της Αλήθειας, ώστε κι αυτοί να μπορέσουν να δουν το εσωτερικό Φως και ν' ακούσουν τον Εσωτερικό Ήχο του Θεού, να υψωθούν πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και να βιώσουν το Αστρικό, το Αιτιατό και το Υπεραιτιατό επίπεδο, μέχρι να φτάσουν τελικά την Πνευματική Περιοχή του Σατς Κάντ, όπου η ψυχή μας συγχωνεύεται ξανά με τον Θεό. Από τους δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους που έμαθαν διαλογισμό στα πόδια του, χιλιάδες άλλοι άνθρωποι έφτασαν να γνωρίσουν το Πνευματικό μονοπάτι και διαπιστώνουμε ότι, καθώς μπαίνουμε στη Νέα Χιλιετία, ο αριθμός των ανθρώπων που κάνει διαλογισμό διαρκώς αυξάνεται. Αν ο καθένας αφιερώνει καθημερινά κάποιο χρόνο σε διαλογισμό, στην επερχόμενη χιλιετία θα διαπιστώσουμε ότι ο καθένας θα αποκτήσει Εσωτερική γαλήνη και ηρεμία και συγχρόνως θα συνεισφέρει στην εξωτερική ειρήνη του πλανήτη μας.

Καθώς, λοιπόν, καθόμαστε στην ενθύμηση του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ με αφορμή τη δέκατη μπαντάρα του (*επέτειο του θανάτου*), μπορούμε να συλλογιστούμε και να νοιώσουμε ευγνωμοσύνη για όλα τα δώρα που μας προσέφερε και για το γεγονός ότι υπήρξε ο πολικός αστέρας της ζωής μας. Ας τιμήσουμε τη μνήμη του κουβαλώντας τις αλήθειες και τις αρχές για τις οποίες έζησε, στη Νέα Χιλιετία, έτσι ώστε η ζωή και τα διδάγματά του να γίνουν τα θεμέλια, πάνω στα οποία θα χτιστεί η ζωή των μελλοντικών γενεών. Ας αφιερώσουμε λίγα λεπτά σε διαλογισμό για να τον τιμήσουμε και να προσευχηθούμε να μη σταματήσει ποτέ να στέλνει τις ευλογίες του πάνω στα κεφάλια μας.

SAT SANDESH

Μήνυμα για τη Νέα Χιλιετία

Με μεγάλη μου χαρά κρατώ στα χέρια μου το πρώτο τεύχος του Sat Sandesh της νέας χιλιετίας. Το περιοδικό Sat Sandesh είναι μια έκδοση που περιέχει ιερά κείμενα και πρωτοξεκίνησε από εποχή του μεγάλου Διδασκάλου Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, στη γλώσσα Χίντι και Ουρντού το 1954 και στα Αγγλικά το 1968, (*στα Ελληνικά το 2000*) σαν μέσο που θα μετέφερε το μήνυμα της Αλήθειας. Καθώς μπαίνουμε στο 2000, συμπληρώνονται σαράντα έξι χρόνια από την έκδοση του Sat Sandesh στα Χίντι και στα Ουρντού και τριάντα δύο από την έκδοσή του στα Αγγλικά.

Είναι ενθαρρυντικό που αυτό το περιοδικό, το οποίο ξεκίνησε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και συνέχισε ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, στέλνει τις ακτίνες του πνευματικού του φωτός στις γενιές που θα ζήσουν τη νέα χιλιετία.

Η ομορφιά του *Sat Sandesh* βρίσκεται στην αιωνιότητα και την καθολικότητα του μηνύματός του, όπως ανέφερε και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στο μήνυμά του, στο πρώτο τεύχος της Αγγλικής έκδοσης, τον Ιανουάριο του 1968: *«Σας στέλνω με το Sat Sandesh το μήνυμα του Κυρίου, που έφεραν όλοι οι άγιοι και οι προφήτες μέσα στους αιώνες...».*

Ο ήλιος φωτίζει τον πλανήτη μας κάθε μέρα και κάθε χρόνο που περνάει. Οι ακτίνες του είναι απαραίτητες για την ανάπτυξη των φυτών και των λουλουδιών στη γη. Παρότι όμως οι ακτίνες του είναι οι ίδιες, τα λουλούδια και τα δέντρα, που μεγαλώνουν με την ακτινοβολία του, εμφανίζουν μια ποικιλία χρωμάτων, σχημάτων και μεγεθών. Υπάρχει ποικιλοχρωμία λουλουδιών και φρούτων, το φως όμως του ήλιου που τους δίνει ζωή είναι πάντοτε το ίδιο.

Παρόμοια και το μήνυμα της Αλήθειας, μάς φωτίζει σταθερά,

όπως και ο ήλιος, όμως οι τρόποι με τους οποίους παρουσιάζεται είναι πάντοτε νέοι και διαφορετικοί. Είτε αυτό το μήνυμα βγαίνει από ένα Σάτσανγκ που βασίζεται σε στίχους από τις ιερές Γραφές, όπως ήταν τα Σάτσανγκ που έδινε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, είτε βγαίνει από μια ποιητική ομιλία που βασίζεται σε αλληγορικές αναφορές της πραγματικής ζωής, όπως ήταν αυτά που έδινε ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, είτε βγαίνει από μια ομιλία που βασίζεται σε στίχους από μεγάλους αγίους και Διδασκάλους του παρελθόντος, το μήνυμα της Αλήθειας που δίνεται στα διάφορα Σάτσανγκ παραμένει πάντοτε το ίδιο. Το μήνυμα αυτό είναι ότι υπάρχει Θεός, ότι εμείς είμαστε ψυχές, σταγόνες από την ίδια ουσία του Θεού και ότι ο ανώτερος στόχος στη ζωή είναι να επανασυνδέσουμε την ψυχή μας με το Δημιουργό της μέσα από το διαλογισμό, την ηθική διαβίωση και την αγάπη για όλα τα ζωντανά πλάσματα.

Το μήνυμα των Αγίων είναι απλό, αλλά μπορούμε να το τραγουδήσουμε με πολλούς τρόπους. Η ομορφιά του Sat Sandesh βρίσκεται στο ότι έχει πάντοτε ένα νέο, αειθαλές τραγούδι με το οποίο αποκαλύπτει πάντα το ίδιο μήνυμα. Ο Τραγουδιστής είναι αιώνιος και τα τραγούδια Του άπειρα.

Καθώς μπαίνουμε στη νέα χιλιετία, βλέπουμε να έχουν συμβεί μεγάλες αλλαγές στον εξωτερικό κόσμο, από τότε που πρωτοξεκίνησε αυτό το περιοδικό. Στις δεκαετίες του ’50 και του ’60, στον κόσμο κυριαρχούσαν ηλεκτρικές και μηχανικές συσκευές και εφαρμογές, ενώ σήμερα τη θέση τους έχουν πάρει οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές. Η τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών έχει επιφέρει ραγδαίες εξελίξεις που έχουν αλλάξει τον τρόπο που ζούμε και επικοινωνούμε. Ζούμε στην εποχή της εξερεύνησης του διαστήματος, του Ίντερνετ και του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, όπου πληροφορίες από κάθε άκρο του πλανήτη μπορούν να μεταφερθούν σε δευτερόλεπτα. Είμαστε μάρτυρες νέων τεχνολογικών επιτευγμάτων στο χώρο της ιατρικής που βρίσκονται ένα σκαλί πριν από την οριστική θεραπεία ανίατων ασθενειών. Η σύγχρονη ιατρική είναι σε θέση να μεταμοσχεύει νέα όργανα στο σώμα μας αντικαθιστώντας τα καταστραμμένα ή νοσούντα όργανά μας. Έχουμε αποκτήσει περισσότερες γνώσεις για την υγεία και τη διατροφή μας, οι οποίες μπορούν να βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής μας. Έχουμε στη διάθεσή μας περισσότερες ευ-

κολίες και ανέσεις που κάνουν την καθημερινή μας ζωή ευκολότερη. Στη νέα χιλιετία θα δούμε τέτοιες αλλαγές, που οι άνθρωποι σήμερα ούτε καν ονειρεύονται. Παρόλο που η εξωτερική μας ζωή αλλάξει δραματικά, η Εσωτερική μας ζωή είναι αιώνια. Ο Θεός είναι αιώνιος, η ψυχή μας είναι αιώνια και το Εσωτερικό ταξίδι, είναι πάντα το ίδιο και είναι επίσης, αιώνιο.

Η πνευματική ζωή είναι στην πραγματικότητα μια κατάσταση αιώνιας χαράς, μακαριότητας και ευτυχίας. Σήμερα διαπιστώνουμε ότι όλο και πιο πολλοί άνθρωποι έχουν πρόσβαση σ' αυτήν, ως αποτέλεσμα της Χάρης και της εργασίας των τριών μεγάλων Διδασκάλων του προηγούμενου αιώνα: του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Στη διάρκεια των δύο τελευταίων χιλιετιών, βλέπουμε ότι οι περισσότεροι πνευματικοί Διδάσκαλοι είχαν πολύ λίγους μαθητές.

Ο Ιησούς είχε δώδεκα μαθητές, ο Βούδας επίσης ξεκίνησε με ελάχιστους, όπως και ο Μωάμεθ. Αν πάμε πίσω στην εποχή των Διδασκάλων Σοαμίτζι και του Μπάμπα Τζαϊμάλ, θα δούμε ότι οι μαθητές τους προέρχονταν μόνον από χώρες της Ανατολής.

Πρώτος ο Διδάσκαλος Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν άρχισε να εξαπλώνει ευρέως τα διδάγματα, ώστε στη διάρκεια της ζωής του να μυηθούν 125.000 περίπου άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων και των πρώτων λίγων μαθητών του στη Δύση. Με τη Χάρη του, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ συνέχισε να διαδίδει τα διδάγματα σ' ολόκληρο τον κόσμο κάνοντας τρεις παγκόσμιες περιοδείες. Ήταν ο πρώτος Διδάσκαλος του Σαντ Ματ που ταξίδεψε στη Δύση. Δημοσίευσε πάμπολλα βιβλία στα αγγλικά, τα οποία βρήκαν θέση στα βιβλιοπωλεία και στις βιβλιοθήκες σ' ολόκληρο τον κόσμο και οδήγησαν πολλούς αναζητητές από τη Δύση στο Πνευματικό Μονοπάτι. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ συνέχισε την Αποστολή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και βοήθησε να μεταφραστούν τα έργα του σε πενήντα περίπου γλώσσες, εξαπλώνοντας έτσι τους σπόρους της πνευματικότητας απ' άκρο σ' άκρο σε όλη τη γη. Και αυτός με τις τέσσερις παγκόσμιες περιοδείες του, συνέχισε να μυεί όλο και περισσότερους ανθρώπους από όλο τον κόσμο στην πνευματική επιστήμη. Μέχρι το τέλος της θητείας του, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ μύησε 150.000 άτομα στο Μονοπάτι και ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ άλλα 250.000 άτομα. Σήμερα, με τη Χάρη των Διδασκάλων,

ο αριθμός των μυημένων ατόμων – και από τους τέσσερις Διδασκάλους μαζί – είναι 2.000.000 άτομα και ο αριθμός αυτός αυξάνει με γεωμετρική πρόοδο. Αυτό που προηγουμένως ήταν στη διάθεση λίγων, τώρα πλέον είναι στη διάθεση των ανθρώπων σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η Χάρη των Διδασκάλων προσφέρεται πλέον με γενναιοδωρία. Στο παρελθόν, για να γίνει κάποιος δεκτός για μύηση, έπρεπε να καθίσει κοντά στον Διδάσκαλο επί πολλά χρόνια. Στην εποχή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ οι άνθρωποι έπρεπε να περιμένουν τρεις με έξι μήνες μέχρι να μυηθούν. Τον καιρό του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ το μονοπάτι άνοιξε τόσο πολύ που, αν κάποιος ζητούσε τη μύηση στη διάρκεια κάποιας περιοδείας, μπορούσε να την πάρει αμέσως, αρκεί να δεσμευόταν ότι θα γινόταν χορτοφάγος, θα σταματούσε το αλκοόλ και τα ναρκωτικά και θα ζούσε τίμια, με τον ιδρώτα του προσώπου του. Αυτό συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Με τη Χάρη των μεγάλων Διδασκάλων το δώρο του Φωτός και του Ήχου προσφέρεται σε όλους τους ειλικρινείς αναζητητές της αλήθειας που επιθυμούν να επωφεληθούν απ' αυτή την ευκαιρία.

Όταν ανατρέξουμε στην ιστορία της τελευταίας χιλιετίας, θα δούμε ότι το χώμα ποτίστηκε με το αίμα πολλών αθώων ανθρώπων, οι οποίοι πέθαναν εξαιτίας του μίσους που προκάλεσαν οι θρησκευτικές και πολιτιστικές διαφορές και οι διαφορές στην εξωτερική εμφάνιση και την κοινωνικοοικονομική κατάσταση των ανθρώπων. Με την είσοδο στη νέα χιλιετία, βλέπουμε ότι η εγκληματικότητα, η βία και οι πόλεμοι αποτελούν απτή πραγματικότητα σε πολλά μέρη του κόσμου.

Τι έχει αλλάξει επομένως και τι θα αλλάξει στη νέα χιλιετία; Όπως συχνά έχω πει, ο καθένας θα πρέπει να φτάσει να συνειδητοποιήσει ότι *«η ειρήνη ξεκινάει από τον ίδιο»*. Ξεκινάει όταν ο καθένας μας αποκτήσει Εσωτερική γαλήνη και ηρεμία και την ακτινοβολεί και στους άλλους. Το ερώτημα που τίθεται, λοιπόν, δεν είναι πώς μπορεί να επικρατήσει ειρήνη στον κόσμο, αλλά πώς εμείς οι ίδιοι, ως άτομα, μπορούμε να φέρουμε γαλήνη και ηρεμία στο δικό μας κύκλο. Αν θέλουμε η νέα χιλιετία να αποτελέσει μια περίοδο ειρήνης, ας σκεφτούμε τις καθημερινές μας συναναστροφές κι ας συλλογιστούμε με ποιους τρόπους μπορούμε να φέρουμε γαλήνη και ηρεμία στο

περιβάλλον μας.

Ξεκινώντας από την οικογένειά μας, μπορούμε να επηρεάσουμε τη ζωή των συζύγων, των παιδιών, των αδερφών και των γονιών μας. Επίσης, πολλοί από μας εργάζονται. Σκεφτείτε με πόσους ανθρώπους συναναστρέφεστε στη δουλειά σας: με το αφεντικό, τους συναδέλφους, τους πελάτες σας. Επιπλέον, κατά τη διάρκεια της ημέρας έρχεστε σε επαφή με πολλούς άλλους ανθρώπους: με καταστηματάρχες, με οδηγούς ταξί και λεωφορείων, με γείτονες, με γιατρούς και με άλλους επαγγελματίες, με τους οποίους έχετε διάφορες συναλλαγές. Θα πρέπει, επομένως, να γίνουμε οι κινούμενοι πρεσβευτές της ειρήνης και της αγάπης στη γη και να είμαστε σε θέση να αλλάξουμε προς το καλύτερο τη ζωή όσων συναντάμε. Η νέα χιλιετία, λοιπόν, αποτελεί για μας πρόκληση, προκειμένου να δούμε με ποιο τρόπο η ζωή μας μπορεί να επηρεάσει και να βελτιώσει τη ζωή των άλλων.

Παρόλο που η 31η Δεκεμβρίου του 1999 μπορεί, για τον εξωτερικό κόσμο, να μη διαφέρει ιδιαίτερα από την 1η Ιανουαρίου του 2000, ωστόσο μέσα μας μπορεί να ανοιχτεί ένας τελείως διαφορετικός κόσμος εμπειριών, αν μόνο αξιοποιήσουμε αυτές τις στιγμές, για να μεταμορφωθούμε εμείς οι ίδιοι. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί, όταν ισχυροποιηθεί η δέσμευσή μας να πραγματοποιήσουμε τους πνευματικούς μας στόχους. Λοιπόν ας μπούμε στη νέα χιλιετία επανεκτιμώντας τη ζωή μας και αναλαμβάνοντας την απαρέγκλιτη δέσμευση να φτάσουμε στην επιτυχία του πνευματικού μας στόχου. Ας αναλογιστούμε αν αφιερώνουμε αρκετό χρόνο στις πνευματικές μας ασκήσεις, κι αν όχι, ας πάρουμε την απόφαση να τον αυξήσουμε. Ας συλλογιστούμε αν έχουμε κάνει ό,τι απαιτείται, προκειμένου να ελαττώσουμε τα παραπτώματά μας και τις παρεκκλίσεις μας από τις ηθικές αρχές κι ας πάρουμε την απόφαση να βελτιωθούμε ακόμη περισσότερο. Ας αναλογιστούμε πόσο χρόνο αφιερώνουμε σε ανιδιοτελείς εργασίες κι ας σκεφτούμε τρόπους να τον αυξήσουμε. Ας εξετάσουμε πόσο πολύ αγαπάμε τους συνανθρώπους μας κι ας δεσμευτούμε να τους αγαπάμε ακόμα πιο πολύ.

Η ανατολή αυτής της χιλιετίας είναι κάτι περισσότερο από μια απλή ημερομηνία στο ημερολόγιο. Μπορεί να γίνει η ημερομηνία που θα “κλείσουμε ραντεβού” με τον Αιώνιο Αγαπημένο. Το πόσο κοντά βρισκόμαστε στην πραγματοποίηση αυτής της συνάντησης εξαρτά-

ται από εμάς. Επιβάλλεται να βάλουμε τα δυνατά μας και μετά να αφήσουμε τα υπόλοιπα στον Θεό. Αν προσπαθούμε ειλικρινά, τότε ο Θεός, σίγουρα θα μας ευλογήσει. Ας βάλουμε τα δυνατά μας ώστε η σημερινή μέρα να γίνει η αφορμή να αυξήσουμε τις προσπάθειές μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ελκύσουμε όλο και περισσότερο τη Χάρη του Θεού.

Η νέα χιλιετία είναι "κατάσταση" της καρδιάς και της ψυχής. Είναι καιρός να διάγουμε, όσο καλύτερα μπορούμε, μια ζωή που θα τη χαρακτηρίζει η πνευματικότητα, η αγάπη και η προσφορά. Κάνοντάς το, μπορούμε να μετατρέψουμε τη νέα χιλιετία σε μια εποχή πνευματικότητας για μας τους ίδιους, αλλά και για όλους εκείνους με τους οποίους μοιραζόμαστε τον πλανήτη.

Ας ανατείλουν, λοιπόν, σε κάθε καρδιά οι χρυσές ακτίνες της πνευματικότητας. Μακάρι αυτή η χιλιετία να σηματοδοτήσει μια εποχή, όπου κάθε άτομο θα ξαναενωθεί με τον Κύριο και θα απολαμβάνει την ευλογία της αγάπης και της έκστασής Του.

Θα ήθελα σήμερα να ολοκληρώσω με μια προσευχή:

Μακάρι η Χρυσή Εποχή της πνευματικότητας να φωτίσει
τη διαδρομή της νέας χιλιετίας.
Μακάρι οι ακτίνες της να αφυπνίσουν στις ψυχές
τη θειότητα που κρύβουν μέσα τους.
Μακάρι οι ακτίνες αυτές να αγκαλιάσουν τους ανθρώπους
απ' όλα τα έθνη, προσφέροντας αγάπη και υπέρτατη ευτυχία.
Μακάρι, επίσης, η αγάπη αυτή να φέρει γαλήνη και έκσταση
σε κάθε ψυχή μέσα στη Δημιουργία.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΝΤΑΡΣΑΝ

Μύστης Ποιητής και Άγιος

Ο Διδάσκαλος Ρατζίντερ έδωσε την ομιλία που ακολουθεί στις 14 Σεπτεμβρίου του 1999 στο 9ο Παγκόσμιου Συνεδρίου για τον Μυστικισμό, στο Δελχί.

Σήμερα γιορτάζουμε για τελευταία χρονιά, μέσα σε αυτό τον αιώνα και σε αυτή τη χιλιετία, την επέτειο των γενεθλίων του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Όταν θυμόμαστε τον τρόπο που έζησε αυτή η προσωπικότητα, διαπιστώνουμε ότι εύκολα μπορούμε να Τον θεωρήσουμε ως τον μεγαλύτερο ποιητή-Άγιο, του αιώνα που φεύγει. Αν κοιτάξουμε τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που κατοικούν σήμερα στον κόσμο, και ο πληθυσμός της γης έχει ξεπεράσει τα έξι δισεκατομμύρια ανθρώπους, διαπιστώνουμε ότι πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν φθάσει στον κολοφώνα της πνευματικότητας. Αλλά ακόμα και αν ανατρέξουμε και πίσω στην ιστορία, μπορεί να βρούμε ανθρώπους που έφτασαν στην πραγμάτωση του εαυτού τους και του Θεού, αλλά και τότε αυτοί ήταν λίγοι. Επιπλέον, απ' όλους όσους πέτυχαν την ένωσή τους με τον Θεό, ελάχιστοι ήταν συγχρόνως και μυστικιστές ποιητές. Αλλά και από τους μεγάλους ποιητές ελάχιστοι ήταν αυτοί που θα μπορούσαν να καταλάβουν, έστω, τι σημαίνει μυστικισμός.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν μια σπάνια ψυχή που ήταν και τα δύο και Άγιος και ποιητής. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε, τον τιμούμε σήμερα ως τον πιο μεγάλο μυστικιστή, ποιητή και Άγιο αυτού του αιώνα.

Αν εξετάσουμε τη ζωή του, θα διαπιστώσουμε ότι από πολύ νωρίς είχε ένα σπάνιο και μοναδικό χάρισμα. Συνδύασε την ταχύτατη πρόοδό του στο Πνευματικό Μονοπάτι, κάτω από τις οδηγίες του Διδασκάλου του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, με την κλίση του στην μυστικιστική ποίηση, στην οποία τον παρότρυνε να γράφει, ο Χαζούρ. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν μόλις δεκαέξι χρονών, όταν τε-

λείωσε το σχολείο, με ιδιαίτερα υψηλή βαθμολογία στις απολυτήριες εξετάσεις. Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, πήγε μαζί με τον πατέρα του στη Μπεάς, για να πάρει τη ντάρσαν του Γκουρού του και να του πει τα νέα. Ήθελε να γίνει μηχανικός ή γιατρός και επιθυμούσε να έχει την ευχή και τις ευλογίες του Χαζούρ. Όταν του είπε τα αποτελέσματα των εξετάσεων, ο Χαζούρ ευχαριστήθηκε πάρα πολύ και του επισήμανε: *«Τα Περσικά είναι μια πολύ γλυκιά γλώσσα με πλούσια λογοτεχνική παράδοση στον μυστικισμό. Θα έπρεπε να τη μελετήσεις».* Ο μικρός Ντάρσαν θέλησε να διαμαρτυρηθεί, γιατί δεν έβλεπε τι σχέση μπορεί να είχαν τα Περσικά με την καριέρα που ήθελε να ακολουθήσει. Ο Χαζούρ δεν Του έδωσε χρόνο για παραπέρα συζήτηση και συνέχισε λέγοντας ότι και η ιστορία είναι επίσης ένας αξιόλογος κλάδος με τον οποίο θα μπορούσε να ασχοληθεί.

Επιστρέφοντας στη Λαχώρη, ο Ντάρσαν γράφτηκε στο Δημόσιο Κολέγιο της πόλης Του, ακολουθώντας τον κλάδο των θεωρητικών αντί των θετικών επιστημών. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, η Περσική, η Ουρδική και η Αγγλική λογοτεχνία έμελλε να εξελιχθεί σε πάθος για τον νεαρό Ντάρσαν. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που και ο ίδιος είχε γράψει πολλά ποιήματα αφιερωμένα στον Χαζούρ με το ψευδώνυμο Τζαμάλ, παρότρυνε το γιο του να γράφει ποίηση. Με παρότρυνση του πατέρα του, ο Ντάρσαν έγραψε ένα ποίημα που για πρώτη φορά το απήγγειλε στα γενέθλια του Χαζούρ, το 1938. Το ποίημα ενθουσίασε τον Χαζούρ τόσο, που ζήτησε από τον μικρό Ντάρσαν ορισμένους στίχους να τους απαγγείλει ξανά και ξανά. Σύμφωνα με τις Ινδικές παραδόσεις, το αίτημα να επαναλάβει κάποιος τους σημαντικότερους στίχους από ένα ποίημά του είναι αναγνώριση, είναι η ανώτερη μορφή αποδοχής και εκτίμησης για ένα ποιητή. Αργότερα, ο Ντάρσαν απήγγελνε συχνά τους θεόπνευστους στίχους του στη διάρκεια σημαντικών Σάτσανγκ που έκαναν ο Χαζούρ και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ.

Τα επόμενα χρόνια, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ανέθετε στον Ντάρσαν διάφορες εργασίες λογοτεχνικού περιεχομένου. Όταν άρχισε να συλλέγει υλικό για να γράψει το βιβλίο του, Γκουρμάτ Σιντάντ (Gurmat Sidhant), ανέθεσε στον Ντάρσαν την ευθύνη να μαζέψει αναφορές και παραδείγματα από τις παραδόσεις των Σούφι στα Περσικά και στα Ουρδικά, καθώς και εδάφια από την Αγία Γραφή. Το Γκουρμάτ

Σιντάντ είναι ένα μνημειώδες έργο, που μέσα στις δυο χιλιάδες σελίδες του, περιλαμβάνει μια ολοκληρωμένη αναφορά σε όλα θέματα που αφορούν την πνευματικότητα. Το βιβλίο αυτό ολοκληρώθηκε κάτω από την άμεση εποπτεία και καθοδήγηση του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν. Εκείνη την εποχή, ο Ντάρσαν ήταν τελειόφοιτος και αυτή η εργασία του έδωσε την ευκαιρία να μελετήσει συστηματικά και να γνωρίσει την ποίηση των Σούφι. Η μελέτη αυτή όχι μόνο αποτέλεσε μια πολύτιμη συνδρομή στη συγκέντρωση του απαραίτητου υλικού για το βιβλίο του πατέρα του, αλλά στην πορεία γιγάντωσε το ενδιαφέρον του για την μυστικιστική λογοτεχνία και την ποίηση.

Μελέτησε ποίηση υπό την καθοδήγηση δυο ειδημόνων σε αυτή, του Σούφι Γκουλάμ Μουσταφά Ταμπασούμ και του Τζάναμπ Σαμίμ Καρχανί. Απ' αυτούς έμαθε πώς να τελειοποιήσει την τεχνική του στη γραφή ποιημάτων. Με την ποίησή του, σε συνδυασμό με τις προσωπικές Του Εσωτερικές εμπειρίες και αποκαλύψεις, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ξεπρόβαλε σαν το πρωτοπόρο φιλολογικό φως του Σάτσανγκ και ήταν πάντοτε παρών για να απαγγείλει τις συνθέσεις του, στις πιο σημαντικές εκδηλώσεις που διοργανώνονταν στο Άσραμ. Όταν ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ άφησε το χειρόγραφο της πρώτης ποιητικής του συλλογής "*Αναζήτηση του Φωτός" (Talash-e-Noor*), για να το δει ο πατέρας του, πέταξε από τη χαρά του όταν ξαναπαίρνοντάς το στα χέρια του, είδε ότι ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ είχε γράψει τον πρόλογο του βιβλίου, επαινώντας με θέρμη τα ποιήματά του.

Όταν η *Αναζήτηση του Φωτός* εκδόθηκε το 1965, τον καθιέρωσε ως τον κορυφαίο μυστικιστή ποιητή στην Ουρδική γλώσσα στην οποία είχε γράψει τα ποιήματά του. Σ' αυτή τη συλλογή ύμνησε το πνευματικό μήνυμα όλων των πρωτοπόρων και αγίων των διαφόρων θρησκειών, καθώς ήταν πεποίθησή του ότι δεν υπάρχουν διαφορές στο Εσωτερικό μήνυμα των διαφόρων δογμάτων και θρησκειών. Η Ινδική Ραδιοφωνία παρουσίασε για πρώτη φορά ένα από τα ποιήματά του το 1938, όταν ο ίδιος ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών. Με αυτή τη συλλογή έκανε την εμφάνισή του ως ο κορυφαίος, όχι μόνο στη γραφή γκάζαλ (ghazal) αλλά και ναζμ (nazm), που είναι δυο μορφές ποιητικής γραφής στην Ουρδική γλώσσα.

Η ποιητική συλλογή του "*Κατοικία του Φωτός" (Manzil-e-Noor)* εκδόθηκε το 1969. Ήταν μια μακροσκελής σύνθεση που υμνούσε τη

ζωή και το μήνυμα του Γκουρού Νάνακ. Η έκδοση αυτή συνέπεσε με την 500ή επέτειο από τη γέννηση του πρώτου μεγάλου Γκουρού των Σιχ. Η νέα συλλογή έτυχε αμέσως της γενικής αποδοχής και επιδοκιμασίας και κέρδισε το βραβείο της Ουρδικής Ακαδημίας. Οι πιο ορθόδοξοι Σιχ εντυπωσιάστηκαν με τον απόλυτα κατανοητό τρόπο που παρατέθηκε το μήνυμα του Γκουρού Νάνακ, ενώ οι σημαντικότεροι κριτικοί της Ουρδικής ποίησης μαγεύτηκαν από τη δύναμη της ποίησής Του. Σε πρόσφατη έκδοσή του, το βιβλίο αυτό περιέχει ένα εισαγωγικό σημείωμα από τον Δρ. Γκοπάλ Σινγκ, που υπήρξε ο πλέον γνωστός και διακεκριμένος εκπαιδευτικός στην Ινδία. Επιστρέφοντας στην ποίηση, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν σε θέση να συνδυάσει τα δύο πάθη που είχε στη ζωή Του: την πνευματικότητα και την ποίηση. Τα επιτεύγματά του στη μυστικιστική ποίηση έμελλε να λάβουν τη δέουσα αναγνώριση, όταν κυκλοφόρησε το 1973 μια ολοκληρωμένη και πλήρης ανθολογία της Ουρδικής ποίησης, με τίτλο *"Hindustan Hamara"*. Το κομμάτι της μυστικιστικής ποίησης περιλάμβανε περισσότερα ποιήματα του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ απ' οποιουδήποτε άλλου ποιητή, προγενέστερου ή σύγχρονου.

Για την προσφορά του στην ποίηση, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ τιμήθηκε με τέσσερα βραβεία από την Ουρδική Ακαδημία. Οι δυο άλλες ποιητικές συλλογές του είναι το "*Mataa-e-Noor"* και το *"Jadaa-e-Noor"*. Σήμερα, σταχυολογούμε από το θησαυρό της ποίησης που άφησε και προσπαθούμε να μεταφράσουμε λίγους στίχους του στα Αγγλικά και από εκεί σε πολλές άλλες γλώσσες, ώστε να επωφεληθούν και να νιώσουν ψυχική ανάταση οι άνθρωποι σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Τι είναι εκείνο που υπάρχει στην ποίηση του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ και συγκινεί τόσο βαθιά την καρδιά μας; Κατ' αρχάς γράφει μέσα από τις προσωπικές μυστικιστικές του εμπειρίες. Η ψυχή του πετούσε ψηλά στις πνευματικές περιοχές και ήταν ως εκ τούτου σε θέση να τις εκφράσει με λέξεις. Δεύτερον, βίωσε ολόκληρη την κλίμακα της πνευματικότητας, από την αγωνία του πόνου του αποχωρισμού από τον πνευματικό του Διδάσκαλο μέχρι τη μακαριότητα της ένωσής του με αυτόν και στη συνέχεια με τον Θεό. Εκτός όμως από τις υψηλές και τις χαμηλές νότες αυτής της εμπειρίας, υπάρχουν και πολλές άλλες ενδιάμεσες αποχρώσεις. Βίωσε τόσες πολλές απ' αυτές στη ζωή

του, που καθώς τις μαθαίνουμε μέσα από τα ποιήματά του, μπορούμε κι εμείς να τις υιοθετήσουμε και στη δικιά μας ζωή. Είχε την ικανότητα να περικλείει αυτές τις εμπειρίες μέσα σε λίγες λέξεις. Η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ήταν τόσο εκλεπτυσμένη και δουλεμένη, που μας πρόσφερε πολλές εννοιολογικές αποχρώσεις. Όποιος διαβάζει τους στίχους του, βρίσκει μέσα τους κάποιο νόημα για τη δικιά του ζωή. Τα ποιήματά του μπορούν να διαβαστούν από πολλά επίπεδα ταυτόχρονα, από το φυσικό μέχρι τα πιο Εσωτερικά, εκλεπτυσμένα πνευματικά επίπεδα. Αυτός είναι ο λόγος που κάνει τα ποιήματά του να είναι αιώνια και προσιτά σε ανθρώπους από κάθε κοινωνική τάξη και κάθε ηλικία. Θα ήθελα να ολοκληρώσω απαγγέλλοντας μερικούς από τους εμπνευσμένους στίχους του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ για να πάρετε κι εσείς μια γεύση των ορίων του χώρου που κινήθηκαν τα έργα του.

Έγραψε κάποτε για την αγάπη:

Η αγάπη έχει μόνον αρχή. Δεν έχει τέλος.

Έγραψε επίσης για την ομορφιά του Διδασκάλου του:

Φως πέφτει πάνω στα μάτια και τα μπουμπούκια των ονείρων ανοίγουν.
Τι μπορώ να πω για τα μάγουλα και τα κυματιστά μαλλιά σου;
Το ένα είναι η αυγή της ωδής μου και τ' άλλο είναι το σούρουπο.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ έγραψε επίσης και για τη μέθη της συνάντησης με τον Αγαπημένο:

Όταν η φλόγα αστράφτει, από το κανάτι μια ακτίνα φωτός πετιέται.
Όταν όμως τα μάτια μου συναντούν τα μάτια του Οινοχόου
η μέρα θα ανατείλει.

Μίλησε ακόμη και για τον πόνο του αποχωρισμού:

Η υπόσχεση του Αγαπημένου δεν είναι άλλο από μια συνεχή επιθυμία.
Όταν περάσει η νύχτα προσμένω την επόμενη.

Πολλοί στίχοι του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ αναφέρονται εξίσου και στην αγάπη του προς τους συνανθρώπους του. Αναφέρει συγκεκρι-

μένα σε κάποιους στίχους:

Έμαθα να αγαπώ ολόκληρη την πλάση
Το μήνυμά Σου της αγάπης είναι το ίδιο το νόημα της ζωής μου.

Μιλάει τέλος για την ανατολή μιας Χρυσής Εποχής, μιας εποχής ενότητας και αγάπης, που θα επέλθει από το μεθυστικό νέκταρ της θείας αγάπης του Θείου Οινοχόου. Γράφει:

Από αυγή σε αυγή ας μιλάμε για ειρήνη κι ας ακούμε το μήνυμα της αγάπης.
Τα παραφουσκωμένα σύννεφα του Σαουάν έχουν τυλίξει την ταβέρνα των καιρών.
Ω Οινοχόε! Άσε την κούπα της αγάπης να γεμίσει ξανά και ξανά και ξανά.

Καθώς λοιπόν μαζευτήκαμε γι’ αυτό το συνέδριο, ας απολαύσουμε το Φως της θείας αγάπης που ξεχειλίζει από τον Οινοχόο. Ας μη γευτούμε μόνο τις θείες λέξεις του Φιλεύσπλαχνου Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, αλλά ας τις πιούμε μέχρι τα κατάβαθα της ψυχής μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να βιώσουμε την αγάπη μέσα σε κάθε πόρο της ύπαρξής μας. Ας τις αφήσουμε σαν μια κούπα αγάπης να γεμίζει και να μας κερνάει, ξανά και ξανά και ξανά.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ομιλία που ακολουθεί δόθηκε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ κατά τη διάρκεια του 18ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου, που διοργανώθηκε στο Μόναχο, στις 29 και 30 Οκτωβρίου του 1999. Η ομιλία αυτή δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Σατ Σαντές στο τεύχος του Απριλίου του 2000.

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα με αφορμή το 18ο Διεθνές Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου. Ήρθαμε εδώ με το όνειρο και την ελπίδα ότι τη νέα χιλιετία, η ενότητα του ανθρώπου θα γίνει πραγματικότητα. Είναι η βαθιά μας επιθυμία οι σπόροι που φυτεύτηκαν στα προηγούμενα δεκαεφτά συνέδρια να αρχίσουν να φέρνουν καρπούς και η ανθρώπινη ενότητα να γίνει αναπόσπαστο μέρος της καθημερινής μας ζωής, τα χρόνια που θα ακολουθήσουν.

Το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου συγκαλέστηκε στο Δελχί, το 1974, από τον εμπνευστή του, τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, ο οποίος τα προηγούμενα χρόνια είχε συγκαλέσει και είχε προεδρεύσει σε τέσσερις παρόμοιες παγκόσμιες διασκέψεις, ως ιδρυτής και πρόεδρος της Παγκόσμιας Διάσκεψης των Θρησκειών.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ διαπίστωσε ότι η διοργάνωση συνεδρίων στο επίπεδο της θρησκείας δεν βοηθάει την ανθρώπινη ενότητα, γιατί υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δεν ανήκουν επίσημα σε κάποια θρησκεία ή δηλώνουν ότι είναι άθεοι. Αποφάσισε λοιπόν να αρχίσει τα Συνέδρια για την Ενότητα του Ανθρώπου, με σκοπό να συμπεριλάβει τους ανθρώπους όλων των πεποιθήσεων, είτε ανήκαν σε κάποια θρησκεία είτε όχι. Έτσι έβαλε τις βάσεις, για να προωθηθεί η ενότητα του ανθρώπου και σήμερα διαπιστώνουμε ότι το ευγενικό του όραμα έχει εξαπλωθεί σ’ ολόκληρο τον κόσμο.

Από τότε, πολλά συνέδρια διοργανώθηκαν τόσο από τον ίδιο όσο

και από τον διάδοχό του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, τόσο στο Δελχί όσο και σε διάφορες άλλες πόλεις της Ευρώπης και της Βόρειας και Νότιας Αμερικής. Το 17ο Διεθνές Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου διοργανώθηκε το 1998 στην Μπογκοτά της Κολομβίας, στη Νότιο Αμερική, μετά από αίτημα των ηγετών αυτού του κράτους να συγκλιθεί εκεί το συνέδριο, προκειμένου ο κόσμος να βοηθηθεί και να εμπνευστεί την ειρήνη, σε μια περιοχή που μαστίζεται από απέραντη βία. Το σημερινό, είναι το 18ο Διεθνές Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου. Διοργανώθηκε εδώ στο Μόναχο της Γερμανίας, σε μια προσπάθεια να εξαπλωθεί το μήνυμα της ενότητας σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Αν κοιτάξουμε τι συμβαίνει σ' όλο τον κόσμο σήμερα, θα αναρωτηθούμε αν στέφθηκαν με επιτυχία οι προσπάθειές μας για την επίτευξη της ενότητας τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια. Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε, όμως, είναι ότι θέσαμε τις βάσεις. Δημιουργήσαμε έναν ισχυρό οργανισμό και στα χρόνια που θα έρθουν θα δούμε να εκπληρώνονται οι συλλογικές μας προσπάθειες, καθώς ένα τεράστιο και συνάμα υπέροχο οικοδόμημα θα υψωθεί, όπου άνθρωποι κάθε θρησκείας, εθνικότητας και κουλτούρας θα συγκατοικούν ειρηνικά.

Οι χιλιάδες των ανθρώπων που συγκεντρώθηκαν σε καθένα απ' αυτά τα συνέδρια *"Για την Ενότητα του Ανθρώπου"* πλημμύριζαν με ενθουσιασμό και παρακινήθηκαν να αγωνιστούν, για να επέλθει η αρμονία και η γαλήνη στον προσωπικό τους περιβάλλον. Έφευγαν από κάθε συνέδριο έχοντας δεσμευθεί να εργαστούν για έναν καλύτερο κόσμο. Ο καθένας τους έφερε την αλλαγή στη δικιά του κοινότητα. Έτσι, μετά από κάθε συνέδριο, βλέπουμε όλο και πιο πολλούς ανθρώπους και οργανισμούς να προσπαθούν να ζουν με ανεκτικότητα, με σεβασμό προς όλους τους ανθρώπους, με αρμονία και με ενότητα.

Όσοι έχουμε μαζευτεί εδώ σήμερα, έχουμε έρθει από διαφορετικές χώρες και διαφορετικά κοινωνικά στρώματα. Κι όμως έχουμε έρθει μ' έναν κοινό στόχο, να πετύχουμε την ενότητα. Έχουμε διαφορετικές ικανότητες και ταλέντα και κατέχουμε διαφορετικές θέσεις στον προσωπικό μας αξιοσέβαστο χώρο και όλοι μας μπορούμε να εμπνεύσουμε τους γύρω μας να ζήσουν με αρμονία και αγάπη. Όταν φύγουμε απ' αυτό το συνέδριο, θα επιστρέψουμε ο καθένας στον

τόπο του, αλλά όλοι θα φέρνουμε μαζί μας ένα αισιόδοξο μήνυμα ότι: *«Όλοι είμαστε μια οικογένεια και είναι αναγκαίο να δουλέψουμε μαζί για έναν ειρηνικό κόσμο».*

Υπάρχουν αμέτρητες λεωφόροι όπου μπορούμε να εργαστούμε για την ανθρώπινη ενότητα. Μπορεί να ασχολούμαστε με τις φυσικές επιστήμες, την τέχνη, την εκπαίδευση, την ιατρική, τις επικοινωνίες ή να κατέχουμε ηγετικούς ρόλους. Σ' όποιο πεδίο κι αν εργαζόμαστε μπορούμε να γίνουμε το φως απ' όπου οι άλλοι θα μπορούν να αντλούν την έμπνευση να μοιραστούν το στόχο μας για ενότητα.

Στις επόμενες δυο μέρες θα μας δοθούν οι ευκαιρίες να μοιραστούμε τις ιδέες μας και να εμπνεύσουμε ο ένας τον άλλο να καταβάλει όλο και μεγαλύτερες προσπάθειες για την ενότητα. Η σημερινή μας εργασία θα φυτέψει τους σπόρους για τη νέα χιλιετία. Αν όχι μόνο ακούσουμε τις διάφορες ιδέες που θα διατυπωθούν, αλλά επιπλέον τις θέσουμε σε εφαρμογή στη ζωή μας, θα διαπιστώσουμε ότι ο σκοπός για τον οποίο έχουμε όλοι εδώ μαζευτεί θα έχει επιτευχθεί και σιγά σιγά θα ανατείλει μια εποχή ενότητας και ειρήνης.

Σας καλωσορίζω, λοιπόν, όλους και ελπίζω ο καθένας σας να λάβει πολλαπλές ευλογίες για την ευγενική εργασία που έχει αναλάβει.

ΖΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Σήμερα ακούσαμε πολλές εμπνευσμένες ιδέες για το πώς μπορούμε να πετύχουμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων. Παρόλο που τα συνέδρια μας παρακινούν και μάς εμπνέουν, δεν είναι αρκετό απλώς να ακούμε τις ομιλίες. Το κλειδί είναι να βάλουμε αυτές τις ιδέες σε πράξη στη δικιά μας ζωή. Για να θεωρηθεί επιτυχημένο αυτό το συνέδριο, πρέπει να ζούμε την ανθρώπινη ενότητα σε καθημερινή βάση.

Υπάρχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία από τη ζωή του μεγάλου Μαχάτμα Γκάντι. Κάποτε μια μάνα πήγε στο Γκάντι και τον παρακάλεσε να συμβουλέψει το διαβητικό γιο της να σταματήσει να τρώει ζάχαρη. Ο Γκάντι της ζήτησε να επιστρέψει ύστερα από λίγες ημέρες. Όταν λίγες μέρες αργότερα η μητέρα επέστρεψε με το γιο της, ο Γκάντι απλώς του είπε: *«Μην τρως ζάχαρη, παιδί μου, γιατί είναι βλαβερό για σένα»*. Η μητέρα ξαφνιάστηκε και ρώτησε τον Γκάντι: *«Αν αυτό ήταν το μόνο που ήθελες να του πεις, τότε γιατί μας έκανες να περιμένουμε τόσες μέρες;»* Εκείνος της απάντησε: *«Γιατί, όταν πρωτοήρθατε, εγώ έτρωγα ζάχαρη»*. Ο Γκάντι ήθελε να σταματήσει να τρώει ο ίδιος ζάχαρη, προτού να συμβουλέψει κάποιον να κάνει το ίδιο. Η ίδια βασική αρχή ισχύει και σ' αυτό το συνέδριο. Δεν αρκεί να λέμε στους άλλους να εφαρμόσουν στην πράξη τις αρχές της ενότητας και της ειρήνης. Αν θέλουμε τα λόγια μας να έχουν αποτέλεσμα, πρέπει πρώτα απ' όλα να τις εφαρμόζουμε εμείς οι ίδιοι στη ζωή μας.

Πώς μπορούμε να βιώσουμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων; Το πρώτο βήμα είναι να εξασφαλίσουμε ότι η καρδιά μας είναι καθαρή και απαλλαγμένη από κάθε μίσος και προκατάληψη για τους ανθρώπους που διαφέρουν από μας. Πρέπει να καλλιεργήσουμε μέσα

στην καρδιά μας την αγάπη για όλους τους ανθρώπους που έχουν διαφορετική εθνικότητα, θρησκεία, χρώμα, οικονομική κατάσταση και φύλο. Θα πρέπει να εξαλείψουμε από το μυαλό και την καρδιά μας κάθε μεροληψία και προκατάληψη. Λέγεται ότι από το ξεχείλισμα της καρδιάς μας μιλάμε. Αν νιώθουμε μίσος για κάποια ομάδα ανθρώπων, αυτό δεν θα μπορέσουμε να το κρύψουμε για πολύ. Είναι δεδομένο ότι θα βγει από τα χείλη μας ή θα φανεί στο πρόσωπό μας. Τα έργα μας μιλούν πιο δυνατά από τα λόγια μας. Επομένως, το να ζούμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων αρχίζει με το να καθαρίσουμε την καρδιά μας από κάθε εχθρότητα απέναντι στους άλλους.

Ο μεγάλος Άγιος Τούλσι Σαχίμπ ανέφερε κάτι πολύ ωραίο. Έλεγε: *«Καθάρισε την αίθουσα της καρδιάς σου, για να μπορέσει να μπει ο Θεός»*. Όταν καθαρίσουμε την αίθουσα της καρδιάς μας από κάθε προκατάληψη και επιθυμία να πάθουν οι άλλοι κακό, τότε αυτή θα μπορέσει να γίνει η κατοικία του Θεού. Ο Θεός είναι αγάπη. Ο Θεός πληροί τα πάντα και αγκαλιάζει όλη τη Δημιουργία σαν μια οικογένεια. Αυτή η αγάπη θα κατακλύσει την καρδιά μας, όταν καταφέρουμε να την κρατάμε καθαρή από κάθε αρνητική σκέψη απέναντι στους άλλους.

Ακόμα, βιώνουμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων όταν εξασφαλίσουμε ότι τα λόγια που προφέρουμε εκφράζουν την εκτίμηση και την ανεκτικότητά μας στη διαφορετικότητα των άλλων. Θα πρέπει να προσέχουμε, ώστε τα λόγια μας να μην πληγώνουν τα αισθήματα των άλλων. Θα πρέπει να εξετάζουμε αν τα λόγια μας προκαλούν διχασμό ή ενώνουν τους ανθρώπους. Τα γλυκά και τρυφερά λόγια που δείχνουν την αγάπη και το ενδιαφέρον μας προς τους συνανθρώπους μας, τους κάνει να νιώθουν άνετα και τους φέρνει πιο κοντά. Για να στεφθεί το συνέδριο αυτό με επιτυχία, χρειάζεται να γίνουμε εμείς οι ίδιοι ζωντανά παραδείγματα και να εκφράζουμε τις σκέψεις μας με γλυκό και τρυφερό τρόπο. Ανεξάρτητα από τις συνθήκες που βιώνουμε, εμείς θα πρέπει να είμαστε τα υποδείγματα της αγάπης, της ανεκτικότητας και της αρμονίας. Με το πέρασμα του χρόνου, οι άλλοι θα αρχίσουν να μιμούνται το παράδειγμά μας και θα εκφράζονται και αυτοί με παρόμοιο τρόπο.

Τρίτον, χρειάζεται να βιώνουμε την ανθρώπινη ενότητα με τις πράξεις μας. Κάθε μέρα καλούμαστε να επιλέξουμε. Το ζητούμενο

είναι αν με τις πράξεις μας απομακρύνουμε τους ανθρώπους μεταξύ τους ή τους φέρνουμε πιο κοντά. Στους χώρους που κινούμαστε είμαστε συχνά υποχρεωμένοι να συμμετέχουμε σε επιτροπές ή στη χάραξη κάποιας πολιτικής. Σ' αυτή την περίπτωση το ερώτημα είναι αν η φωνή μας προάγει πολιτικές που επιδεικνύουν αγάπη και ανεκτικότητα ή αντίθετα οδηγούν στη μεροληψία, την προκατάληψη και τη μισαλλοδοξία. Με κάθε ευκαιρία θα πρέπει να εμπνέουμε τους συνεργάτες μας να παίρνουν αποφάσεις και να προβαίνουν σε ενέργειες που προάγουν την ειρήνη και την ενότητα. Στα σπίτια τα παιδιά έχουν ως πρότυπο τις πράξεις των γονιών τους. Αν βλέπουν τους γονείς τους να απλώνουν τα χέρια τους αγκαλιάζοντας κάθε άνθρωπο, ανεξάρτητα από τη διαφορετικότητά του, όταν μεγαλώσουν θα κάνουν κι εκείνα το ίδιο.

Μέχρι τώρα ερευνήσαμε πολλές διαφορετικές λεωφόρους που ανοίγονται μπροστά μας, προκειμένου να ζήσουμε την ανθρώπινη ενότητα. Στο χώρο της παιδείας, οι εκπαιδευτικοί και οι κυβερνήσεις δημιουργούν προγράμματα με τα οποία τα παιδιά έχουν την ευκαιρία να συνεργαστούν αρμονικά με μαθητές που έχουν διαφορετικές πολιτιστικές καταβολές. Στο χώρο της οικονομίας, επίσης, μπορούμε να πάρουμε αποφάσεις που θα είναι προς το συμφέρον όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από κοινωνικές τάξεις. Όσοι εργάζονται στην τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τον τύπο μπορούν να προάγουν θετικές αξίες που θα εμπνέουν την κοινωνία να εφαρμόσει στην πράξη την ενότητα. Οι άνθρωποι που εργάζονται στο χώρο της ιατρικής μπορούν επίσης να εργαστούν, ώστε να εξαλειφθούν οι προκαταλήψεις και οι ανισότητες. Όσοι κατέχουν ηγετικές θέσεις, μπορούν να εφαρμόσουν πολιτικές που θα προάγουν την ισότητα, την ειρήνη και την ενότητα. δεν μας λείπουν, λοιπόν οι ευκαιρίες, για να προωθήσουμε στη ζωή μας την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων.

Ο χώρος της θρησκείας είναι μια άλλη περιοχή όπου μπορούμε να ασκήσουμε μεγάλη επιρροή. Παρόλο που οι ιδρυτές και οι άγιοι κάθε θρησκείας δίδαξαν στους πιστούς και στους μαθητές τους να έχουν αγάπη για όλους, με το πέρασμα των αιώνων τα αυθεντικά τους διδάγματα ξεχάστηκαν. Αυτό είχε ως συνέπεια η ιστορία να γνωρίσει πολλούς πολέμους οι οποίοι έγιναν στο όνομα μιας κάποιας θρησκείας. Αν θέλουμε η ενότητα να ριζώσει στον κόσμο, οι πιστοί κάθε

θρησκείας πρέπει να σέβονται και να αποδέχονται τους πιστούς των άλλων δογμάτων. Αν οι ηγέτες κατάφερναν να προάγουν την ιδέα της ενότητας, αντί να προάγουν τη διχόνοια και την προκατάληψη, θα βλέπαμε ότι οι θρησκευτικοί πόλεμοι και τα εγκλήματα μίσους θα εξαλείφονταν από το πρόσωπο της γης. Οι άνθρωποι θα ήταν ελεύθεροι να λατρεύουν τον Θεό στους ναούς, στις εκκλησιές, στα τζαμιά και στις συναγωγές της επιλογής τους, χωρίς να φοβούνται για διώξεις ή επιθέσεις εναντίον τους. Αν οι θρησκευτικοί ηγέτες κήρυτταν αυτό το μήνυμα στο εκκλησίασμά τους, τότε θα ήμαστε σε θέση να εξασφαλίσουμε την ασφάλεια των παιδιών και των εγγονιών μας στη χιλιετία που έρχεται.

Μια από τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους που μου έρχεται στο νου, προκειμένου να επιτευχθεί η ενότητα μεταξύ των ανθρώπων και να γίνει μια ζωντανή πραγματικότητα, είναι ο διαλογισμός. Αφιερώνοντας καθημερινά χρόνο σε σιωπηλό διαλογισμό, θα μπορέσουμε να επικοινωνήσουμε με τον αληθινό μας εαυτό και με τη Θεία Δύναμη που μας δημιούργησε. Αυτές οι στιγμές μας γεμίζουν με γαλήνη, μακαριότητα και αγάπη. Εισχωρώντας στα άδυτα της καρδιάς μας, διαπιστώνουμε ότι μέσα μας υπάρχει Φως. Αυτό το Φως είναι το Φως του Δημιουργού. Φτάνουμε, επίσης, στο σημείο να συνειδητοποιήσουμε ότι το ίδιο Φως που λάμπει μέσα μας, λάμπει μέσα και σε όλους τους άλλους ανθρώπους. Επιπλέον, αρχίζοντας να αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξη αυτού του Φωτός μέσα τους, οι εξωτερικές διαφορές που μας διχάζουν αρχίζουν σταδιακά να εξαφανίζονται. δεν βλέπουμε πλέον το χρώμα των ματιών, το χρώμα των μαλλιών ή το χρώμα του δέρματος. δεν βλέπουμε τον τρόπο που ντύνονται ή μιλούν οι άλλοι. Αντίθετα, βλέπουμε ένα Φως που λάμπει με πολλές διαφορετικές αποχρώσεις, σε πολλές διαφορετικές μορφές και σχήματα, που καθεμιά έχει τη δική της ξεχωριστή ομορφιά.

Ακριβώς όπως το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει μέσα από λάμπες διαφορετικού μεγέθους και σχήματος κι όμως το φως είναι το ίδιο, έτσι και το Φως του Δημιουργού μπορεί να λάμπει μέσα σε πολλές διαφορετικές ανθρώπινες μορφές, αλλά και μέσα στα ζώα, τα ψάρια, τα πουλιά, τα ερπετά ή τα φυτά. Αρχίζουμε να βλέπουμε το ενιαίο ολόκληρης της ζωής. Όταν συμβεί αυτό, αρχίζουμε πραγματικά να βιώνουμε στη ζωή μας την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων. Επομέ-

νως, όταν καθόμαστε σε διαλογισμό, διευρύνεται η αντίληψή μας για την ενότητα και ακτινοβολούμε αυτό το συναίσθημα στους χώρους που κινούμαστε.

Όλοι οι μεγάλοι άγιοι, μύστες και προφήτες βίωσαν την ενότητα του ανθρώπου. Ήρθαν στη γη για όλη την ανθρωπότητα. Το μήνυμά τους δεν απευθυνόταν σ' έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων. Οι ίδιοι αγκάλιαζαν όλους όσοι πήγαιναν κοντά τους, ανεξάρτητα από τη θρησκεία ή την εθνικότητά τους. Διαβάζοντας τους βίους των μεγάλων αγίων και Διδασκάλων, διαπιστώνουμε ότι προσπάθησαν να ενώσουν τους ανθρώπους. Ας κάνουμε λοιπόν το ίδιο κι εμείς στη ζωή μας.

Ένας μεγάλος Άγιος που υπήρξε και διοργανωτής του πρώτου Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου ήταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Όταν ήταν παιδί, ο πατέρας του είχε κάποιους εχθρούς και του έδωσε την εξής συμβουλή: *«Παιδί μου, οι φίλοι μας είναι και δικοί σου φίλοι και οι εχθροί μας και δικοί σου εχθροί».* Ο πατέρας του ήθελε να φέρεται ο γιος του στους εχθρούς του σαν να ήταν και δικοί του εχθροί. Ο Σαντ Κιρπάλ όμως, που ήταν φωτισμένος από πολύ μικρή ηλικία, απάντησε με σεβασμό αλλά συγχρόνως και με απόλυτο τρόπο στον πατέρα του: *«Πατέρα, οι φίλοι σου θα γίνουν και φίλοι μου, αλλά δεν είναι απαραίτητο οι εχθροί σου να γίνουν εχθροί μου!»*. Κατόπιν, πρόσθεσε: *«Η ζωή είναι μικρή κι εγώ δεν έχω έρθει εδώ, για να έχω έχθρες και μίση. Έχω έρθει για να τους αγαπάω όλους».*

Το ευγενικό αυτό όραμα παρακίνησε τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ να συγκαλέσει το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου κι αυτό το όραμα εξακολουθεί να μας εμπνέει ακόμα και σήμερα. Ας μην διαιωνίζουμε, λοιπόν, τα μίση των προγόνων μας. Ας μη συνεχίσουμε όποια παράδοση επιφέρει βία και καταστροφές. Αντίθετα, ας ζήσουμε σύμφωνα με τα ιδανικά που μας πρότειναν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και αργότερα ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ο οποίος, μιλώντας στην εναρκτήρια συνεδρία του 15ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως: *«Το ιδανικό για το οποίο ήρθαμε σ' αυτόν τον κόσμο είναι να αγαπήσουμε όλους τους ανθρώπους.»* Ας μπούμε λοιπόν στη νέα χιλιετία κρατώντας το λάβαρο της αγάπης προς όλους. Ας θάψουμε τις παλιές μας προκαταλήψεις που καλλιέργησαν οι ιθύνοντες των χωρών και των θρησκειών μας κι ας προάγουμε στη

θέση τους το μήνυμα της αγάπης προς όλη τη Δημιουργία. Με αυτό τον τρόπο θα βιώσουμε την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων και θα κάνουμε πράξη την παγκόσμια ειρήνη.

Καθώς φτάνουμε στο τέλος αυτού του συνεδρίου, ας σκεφτούμε πού στεκόμαστε ατομικά και ας πάρουμε απόφαση να καθαρίσουμε την καρδιά μας από το μίσος, και τη θέση του ας τη γεμίσουμε με τη γλυκιά ευωδιά της αγάπης. Αν έχουμε διαφορές με κάποιον ας τις επιλύσουμε. Αν θέλουμε να λεγόμαστε πρεσβευτές της ενότητας μεταξύ των ανθρώπων, αυτό θα πρέπει να αντικατοπτρίζεται στις συναλλαγές μας με τους άλλους.

Ας κλείσουμε, λοιπόν, αυτό το συνέδριο με λίγα λεπτά σιωπηλού διαλογισμού κι ας προσευχηθούμε, ώστε ο Θεός να εμφυσήσει το πνεύμα της ενότητας του ανθρώπου μέσα στην καρδιά μας, έτσι ώστε φεύγοντας από εδώ, να απλώσουμε το ευγενικό της μήνυμα, όπου κι αν πάμε.

Θα ήθελα να ολοκληρώσω με λίγους στίχους του μεγάλου Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ:

Όταν τα άνθη της εκκλησιάς, του τζαμιού
και του ναού βρεθούν όλα μαζί,
Η άνοιξη θα ανθίσει στον κήπο Σου, ω Κύριε.

ΜΗ ΒΙΑ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το βιβλίο του Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ "Διαλογισμός και Ειρήνη" και δημοσιεύεται στο περιοδικό Sat Sandesh, στη στήλη «Ζώντας στο Μονοπάτι» – Πρακτική Καθοδήγηση για Πνευματική Ζωή.

Η μη βία έχει πολλές πλευρές. Περιλαμβάνει τη μη βλάβη με τη σκέψη, τα λόγια και την πράξη. Υπάρχουν πολλές αποχρώσεις της μη βίας που ούτε καν τις σκεπτόμαστε. Γνωρίζουμε πως δεν πρέπει να σκοτώνουμε κανέναν ή να κτυπάμε κανέναν. Μπορεί να μπορούμε να αναπτύξουμε έλεγχο πάνω στον εαυτό μας, έτσι ώστε να μη βλάπτουμε κανέναν σωματικά. Αλλά είμαστε τελείως απρόσεκτοι, όταν πρόκειται για μη βία στη σκέψη και στο λόγο. Ας αναλύσουμε αυτές τις δύο συνήθειες και ας βρούμε τρόπους, για να ξεπεράσουμε τα ελαττώματά μας.

Η βία στο λόγο μπορεί να εκδηλωθεί με δυνατές φωνές. Γνωρίζουμε πως δεν πρέπει να δίνουμε επίθετα στους άλλους που θα μπορούσαν να πληγώσουν τα αισθήματά τους. Αλλά πόσες φορές την ημέρα δεν λέμε πράγματα που πληγώνουν κάποιου τα αισθήματα, για να προβάλλουμε το δικό μας εγώ; Αν ακούσουμε τον εαυτό μας κατά τη διάρκεια της ημέρας, θα δούμε πως όταν οι άλλοι κάνουν ένα λάθος, τους καταλογίζουμε πως είναι βλάκες ή ανόητοι. Όταν οι άλλοι δεν απαντούν σωστά τους κάνουμε να νιώθουν αμηχανία ή ότι είναι κατώτεροι. Όταν οι άνθρωποι κάνουν λάθη και αισθάνονται ήδη άσχημα, εμείς προσθέτουμε και προσβολές πάνω στην πληγή, υποδεικνύοντας τα ελαττώματά τους. Τα περισσότερα από τα βίαια λόγια μας είναι το αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας να προβάλλουμε την περηφάνειά μας και να κάνουμε τον εαυτό μας να φαίνεται ανώτερος. Με αυτή όμως τη νοοτροπία πληγώνουμε τα αισθήματα πολλών ανθρώπων.

Συχνά, χρησιμοποιούμε το σαρκασμό προσπαθώντας να αστειευτούμε. Προσπαθούμε να κάνουμε τον εαυτό μας να φαίνεται έξυπνος και πνευματώδης, αλλά το κάνουμε αυτό σε βάρος των συναισθημάτων κάποιου άλλου. Το χιούμορ είναι θετικό και πάντοτε ευπρόσδεκτο, αλλά δεν θα πρέπει να είναι σε βάρος της καρδιάς κάποιου άλλου. Το χιούμορ μερικές φορές γελοιοποιεί τις καταστάσεις. Αλλά δεν θα πρέπει να γελοιοποιούμε τους ανθρώπους και να πληγώνουμε την καρδιά τους μ' αυτό.

Μια άλλη μορφή βίας στο λόγο είναι η προκατάληψη και ο φανατισμός. Ακούμε ανθρώπους να κάνουν αρνητικές παρατηρήσεις για ανθρώπους από άλλες θρησκείες, από διαφορετικές χώρες, διαφορετικά χρώματα στο δέρμα ή διαφορετικού φύλου. Είναι ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα το ότι τις τελευταίες δεκαετίες έχουν βγει νόμοι που προστατεύουν την ανεξιθρησκεία. Στα τελευταία χρόνια ακόμη και τα σχολικά βιβλία έχουν ξαναγραφεί, έτσι ώστε να μη περιέχουν σχόλια που μπορεί να είναι εξευτελιστικά για ανθρώπους άλλων θρησκειών και εθνικοτήτων. Είναι σημαντικό να μην κάνουμε σχόλια που μπορεί να πληγώσουν ένα σύνολο ανθρώπων που είναι διαφορετικοί από μας.

Μια από τις πιο κοινές μορφές βίας στο λόγο είναι οι καυγάδες μέσα στην οικογένεια, μεταξύ φίλων, συζύγων, γονιών και παιδιών. Η σύγχρονη ψυχολογία λέει πως είναι φυσιολογικό να διαφωνούμε. Είναι τελείως παραδεκτό να έχουμε διαφορετικές γνώμες. Αλλά δεν θα πρέπει ποτέ να φτάνουμε στα όρια ενός καυγά. Υπάρχει μια βασική διαφορά μεταξύ μιας διαφωνίας, μιας συζήτησης και ενός καυγά. Στη διαφωνία, δυο άνθρωποι έχουν διαφορετικές γνώμες. Εκφράζουν τις γνώμες τους, αλλά παραδέχονται πως ο καθένας έχει το δικαίωμα να έχει την γνώμη του. Σε μια συζήτηση, ο καθένας προσπαθεί να πείσει τον άλλο πως είναι σωστός μόνον ο τρόπος που ο ίδιος σκέπτεται. Αλλά σε ένα καυγά, μπαίνει η βία και τα δύο μέρη χρησιμοποιούν καυτερά λόγια, για να επιβάλουν τη γνώμη τους. Και στο τέλος λένε πράγματα μόνο και μόνο, για να πληγώσουν ο ένας τα αισθήματα του άλλου. Πάνω στη βράση της στιγμής λέμε πολλά πράγματα που δεν είναι αλήθεια ή είναι σκληρά. Αργότερα μετανιώνουμε γι' αυτό που είπαμε, αλλά το πλήγωμα έχει ήδη γίνει. Λέγεται ότι η γλώσσα είναι πιο κοφτερή από ένα σπαθί. Μια πληγή από σπαθί μπορεί να θρέψει,

αλλά η πληγή από κάποιου τα λόγια που έχουν ραγίσει την καρδιά μας δεν ξεχνιούνται εύκολα. Πρέπει να ζυγίζουμε τα λόγια μας προσεκτικά. Αν μπορούμε να έχουμε διαφορετικές γνώμες μεταξύ μας ήρεμα και ειρηνικά, αυτό είναι παραδεκτό. δεν θα πρέπει ποτέ να αφήνουμε τις συζητήσεις μας να φτάνουν στο επίπεδο του καυγά. Θα πρέπει να ελέγχουμε τη γλώσσα μας και να προσπαθούμε να κρατάμε ηρεμία και πειθαρχία στις συζητήσεις μας με τους άλλους. Αν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, θα δούμε πως όλα θα λύνονται με αγάπη και δεν θα πληγώνουμε ούτε θα πληγωνόμαστε στην πορεία.

Είναι μόνο όταν ασχολούμαστε με την αυτοενδοσκόπηση που συνειδητοποιούμε πόσες φορές την ημέρα σκεπτόμαστε άσχημα για τους άλλους. Πολλοί από μας έχουν τη συνήθεια να επιθυμούν κακό για τους άλλους. Μπορεί στην πραγματικότητα να μην κάνουμε καμιά πράξη, αλλά μπορεί να επιθυμούμε για έναν άνθρωπο να έχει κακή τύχη. Μερικοί άνθρωποι εύχονται να συμβεί κάτι κακό στον άλλο ή να έχει κάποιο ατύχημα. Άλλοι εύχονται να χάσει κάποιος τα πλούτη του ή την περιουσία του. Μερικές φορές ελπίζουμε πως κάποιος άλλος θα αποτύχει το στόχο που προσπαθεί να κατορθώσει, πιστεύοντας πως θα έχουμε τότε μια καλύτερη ευκαιρία να τον κατορθώσουμε εμείς. Αν ζηλεύουμε τους άλλους επιθυμούμε αυτοί να έχουν κακή τύχη και εμείς να έχουμε καλή τύχη. Μιας και γίνουμε ενήμεροι αυτής της συνήθειας, μπορούμε να σταματάμε αυτές τις σκέψεις, όταν μας έρχονται. Η θεραπεία γι' αυτό το ελάττωμα είναι να σκεπτόμαστε πως όλοι είμαστε μια μεγάλη οικογένεια. Σπάνια πιάνουμε τον εαυτό μας να εύχεται κακοτυχία για ένα από τα κοντινά μέλη της οικογένειάς μας, όπως για τον ή τη σύζυγό μας, τους γονείς μας και τα παιδιά μας. Αν επεκτείνουμε την αγάπη που έχουμε για την οικογένειά μας σε όλη τη Δημιουργία, αυτό θα μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε αυτή την αρνητική τάση, τού να επιθυμούμε κακό για τους άλλους.

Η πιο κοινή μορφή βίας στη σκέψη είναι το να κρίνουμε τους άλλους. Το κάνουμε αυτό με τα λόγια μας και με την ίδια βιαιότητα και με τη σκέψη μας. Αν παρακολουθήσουμε τη σκέψη μας κατά τη διάρκεια της ημέρας, θα δούμε πως κρίνουμε τον καθένα που συναντάμε. Σκεπτόμαστε πόσο άσχημα αυτός ο άνθρωπος έκανε την τάδε εργασία ή πόσο ανόητα έδρασε κάποιος άλλος άνθρωπος ή πόσο αναρμό-

διο είναι ένα τρίτο άτομο για μια εργασία. Κατηγορούμε διαρκώς με τη σκέψη μας όλο τον κόσμο. Ο νους μας έχει τόσο παγιδευτεί μέσα σ' αυτή την κακή συνήθεια, που κρίνουμε ακόμη και τους αγαπημένους μας. Σκεπτόμαστε άσχημα γι' αυτούς. Όταν συμβεί κάτι που δεν μας αρέσει, σκεπτόμαστε το χειρότερο ακόμα και για τους πιο αγαπημένους μας.

Το περαστικό πανόραμα της ζωής είναι γεμάτο με πολλούς ανθρώπους και προβλήματα. Αν αφήσουμε το νου μας να πάρει τη συνήθεια και να γίνει ο κινούμενος σχολιαστής των λόγων και των πράξεων των άλλων ανθρώπων, δεν είμαστε τίποτα περισσότερο από ένα μαγνητόφωνο που επαναλαμβάνει κάθε συμβάν.

Κάθε αναπνοή μας είναι πολύτιμη. Αν χάσουμε αυτή τη ζωή, ποιος ξέρει τι θα γίνει με μας την επόμενη; Πρέπει να ανησυχούμε για τη δικιά μας σωτηρία. Πρέπει να ενδιαφερόμαστε για τη δικιά μας πνευματική πρόοδο. Αφήστε τους άλλους να λένε και να κάνουν ό,τι θέλουν. Εμείς πρέπει να παραμείνουμε επικεντρωμένοι και με εστιασμένη την προσοχή μας στο πνευματικό μας ταξίδι προς τον Θεό. Δεν είμαστε επιφορτισμένοι από τον Θεό να κρίνουμε τους άλλους. Αφήστε τον Θεό να είναι ο κριτής του κάθε ανθρώπου. Εμείς θα πρέπει να είμαστε κριτές του εαυτού μας.

Αν εξετάζαμε λεπτομερώς τους εαυτούς μας και τους κρίναμε με την ίδια αυστηρότητα που κρίνουμε τους άλλους, θα βλέπαμε πόσα λάθη κάνουμε. Αν εργαστούμε, για να περιορίσουμε τα ελαττώματά μας, θα κάνουμε περισσότερη πρόοδο στο ταξίδι μας προς την Πατρίδα μας.

Ας αντικαταστήσουμε, λοιπόν, τις αρνητικές σκέψεις, λόγια και πράξεις μας με σκέψεις μη βίας. Πρέπει να κοιτάζουμε τα λάθη και τα παραπτώματα των άλλων με κατανόηση. Όταν ένα νήπιο ή ένα παιδί κάνει ένα λάθος, δεν το κρίνουμε. Το κοιτάζουμε τρυφερά και λέμε ότι τα παιδιά πρέπει να κάνουν πολλά λάθη, για να μάθουν. Παρόμοια, και οι άλλοι συμβαίνει να είναι σε νηπιακά στάδια του πνευματικού τους ταξιδιού. Αν κάνουν και αυτοί σαν τα παιδιά λάθη, θα πρέπει να τους κοιτάζουμε με αγάπη και με ευσπλαχνία.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ
Μια Προσέγγιση για την Ενότητα του Ανθρώπου στη Νέα Χιλιετία

Η ομιλία που ακολουθεί, με τίτλο"Meditation: An Approach for Human Unity for the New Millenium", δόθηκε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ στις 2 Ιανουαρίου του 2000, στο Δελχί, κλείνοντας τις εργασίες του 19ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου.

Φτάσαμε στο τέλος του 19ου Διεθνούς Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου και καθώς φέρνουμε στη μνήμη μας τις εισηγήσεις που κατατέθηκαν σ' αυτό το Συνέδριο, μία σκέψη φαίνεται πως κυριάρχησε – με ποια προσέγγιση μπορούμε να επιταχύνουμε τη διαδικασία της ενότητας του ανθρώπου. Αυτή κατά γενική ομολογία είναι ο διαλογισμός.

Διερευνώντας το διαλογισμό σαν προσέγγιση για το ζήτημα της ενότητας του ανθρώπου, θα ήθελα να απαγγείλω ένα ποίημα του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Το ποίημα αυτό γράφτηκε με αφορμή κάποια γιορτή Πρωτοχρονιάς και πιστεύω ότι ταιριάζει στη σημερινή μέρα, μιας και εκφράζει με απλό και ξεκάθαρο τρόπο, το πώς μπορούμε να πετύχουμε το στόχο μας για ανθρώπινη ενότητα. Το ποίημα ονομάζεται *"Σε χαιρετώ, Ω! Νέο Έτος"*.

Το ποίημα αυτό μας παρουσιάζει με σαφήνεια το όραμα για ανθρώπινη ενότητα και πώς μπορεί αυτή να επιτευχθεί. Θα ήθελα να διερευνήσουμε κάθε στροφή χωριστά, έτσι ώστε να μπορέσουμε να το κατανοήσουμε και να μπορέσουμε να ενσωματώσουμε το νόημά του στην ίδια τη ζωή μας. Οι δύο πρώτοι στίχοι αναφέρουν:

Αυτή η στιγμή των καιρών κρατάει στα χείλη της το μήνυμα του ποιητή. Ας γίνει αυτός ο κόσμος ένας ναός αγάπης και ειρήνης.

Παρόλο που οι στίχοι αυτοί γράφτηκαν πριν από χρόνια, το μήνυμά τους έχει ιδιαίτερη σημασία στο ξεκίνημα του 2000, όπως και την εποχή που γράφτηκε για πρώτη φορά από την πένα του ποιητή. Πράγματι, αυτή η στιγμή των καιρών κρατάει στα χείλη της το μήνυμα του ποιητή. Ποιο είναι αυτό το μήνυμα; Ο ποιητής προσεύχεται να γίνει αυτός ο κόσμος ένας ναός αγάπης και ειρήνης. Τι όμορφη εικόνα αποδίδεται μέσα σε λίγες λέξεις! Θεωρούμε αυτό τον κόσμο ένα μέρος που αποτελείται από χώμα και νερό, από βουνά, δάση, δέντρα και δισεκατομμύρια ανθρώπους, ζώα και φυτά. Τον θεωρούμε ως τον τόπο κατοικίας μας. Ο ποιητής, όμως, ανυψώνει την ιδέα που έχουμε για τον κόσμο και τον παρομοιάζει με ναό. Όταν φέρνουμε στο μυαλό μας ένα ναό, τον σκεφτόμαστε ως τόπο ιερό και καθαγιασμένο, όπου πηγαίνουμε, προκειμένου να επικοινωνήσουμε με τον Θεό. Δεν τον θεωρούμε ως τόπο που είναι φτιαγμένος απλά με λάσπη και τούβλα, αλλά έναν τόπο συνάντησης, όπου η ψυχή μας μπορεί να έρθει σε επαφή με τον Κύριο.

Ο ποιητής προσεύχεται να φτάσει όλη η ανθρωπότητα να αντιληφθεί τον κόσμο όχι ως τόπο κοσμικό αλλά ως τόπο ιερό, όπου μπορούμε να προάγουμε την αγάπη και την ειρήνη. Ας συλλογιστούμε για μια στιγμή τη διαφορά τού τρόπου που ενεργούν οι άνθρωποι σ' ένα ναό σε αντίθεση με οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Όταν πάμε σε κάποιο ναό, αμέσως σκεφτόμαστε τον Κύριο. Δεν έχει σημασία αν είμαστε Βουδιστές, Ινδουιστές, Μουσουλμάνοι, Σιχ ή ανήκουμε σε οποιαδήποτε άλλη θρησκεία. Όλοι έχουμε κοινή συμπεριφορά, όταν επισκεπτόμαστε τους ναούς μας, τους οποίους θεωρούμε τόπους ιερούς, όπου θυμόμαστε τον Θεό, ανεξάρτητα από το όνομα που Του δίνουμε. Στον ιερό περίβολο μιας εκκλησίας αρχίζουμε να μιλάμε και να ενεργούμε με λατρευτικό τρόπο. Δεν μιλάμε με απρεπή και ανάρμοστη γλώσσα. Ενεργούμε με αγάπη και καλοσύνη προς τους άλλους. Δεν κάνουμε πράγματα που νιώθουμε ότι είναι ιεροσυλία ή δυσαρεστούν τον Θεό. Γενικά δεν πληγώνουμε ούτε σκοτώνουμε κάποιον σ' ένα ναό, δεν κλέβουμε ούτε εξαπατούμε. Αντίθετα, είμαστε αγνοί και απέριττοι και μας κατέχει πνεύμα προσφοράς και εξυπηρέτησης. Επίσης, ενεργούμε με ταπεινότητα και ίσως υποκλινόμαστε με τα χέρια ενωμένα στον Θεό. Ο ποιητής εύχεται να βλέπουμε όλη τη γη ως ναό. Αν συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο κόσμος

είναι ένας ναός που έφτιαξε ο Θεός και ότι τα ανθρώπινα σώματα είναι ναοί στους οποίους κατοικεί ο Θεός με την έννοια και την μορφή της ψυχής, τότε θα συμπεριφερόμαστε με θεϊκό τρόπο. Αυτόματα οι ενέργειές μας θα χαρακτηρίζονται από μη βία, φιλαλήθεια, αγνότητα, ταπεινότητα και φροντίδα για τους άλλους. Ακριβώς όπως νιώθουμε γαλήνη και αγάπη σ' ένα ναό, θα νιώθουμε γαλήνη και αγάπη κάθε στιγμή της ζωής μας, γιατί θα θεωρούμε κάθε μέρος του κόσμου τόπο άγιο και ιερό. Με τον ίδιο τρόπο, θα θεωρούμε το ανθρώπινο σώμα ως ναό του Θεού και τότε δεν θα πληγώνουμε ποτέ κανέναν άνθρωπο, γιατί κι αυτός είναι ένας κινούμενος ναός του Θεού. Θα αντιληφθούμε ότι ένα κομμάτι του Θεού κατοικεί σε κάθε ανθρώπινο πλάσμα. Αν ο Θεός έμπαινε σε κάποιο ναό, θα τον πληγώναμε ποτέ; Παρόμοια, δεδομένου ότι ο Θεός κατοικεί σε κάθε άνθρωπο, ούτε καν θα πρέπει να σκεφτόμαστε να πληγώσουμε κάποιον.

Στην επερχόμενη χιλιετία, ας θεωρήσουμε όλη τη γη ως ένα ναό αγάπης και ειρήνης. Ας διευθετούμε όλες μας τις συναλλαγές σαν να σκεφτόμαστε, να μιλάμε και να πράττουμε μέσα σ' ένα ναό. Με αυτή τη στάση ζωής θα διαπιστώσουμε ότι θα είμαστε περισσότερο συντονισμένοι με τις θείες αρετές και θα αποτελέσουμε για τους άλλους ένα ζωντανό παράδειγμα. Οι άνθρωποι θα επηρεαστούν από τη δική μας στάση και συμπεριφορά και έτσι θα ασκούμε θετική επίδραση σ' αυτούς. Κατ' αυτό τον τρόπο, με τον καιρό και οι άλλοι θα ακολουθήσουν το παράδειγμά μας και ο κόσμος θα γίνει ένας ναός, όπου η αγάπη του Θεού θα αντηχεί παντού και θα πλουτίζει τη ζωή μας.

Στους επόμενους δυο στίχους διαβάζουμε:

Ας φωτίσει τον κόσμο η αγάπη και η Αλήθεια
Και οι πολέμιοι της ειρήνης, ας αφυπνιστούν στο Φως της.

Σ' αυτούς τους στίχους ο ποιητής προσεύχεται να πλημμυρίσει ο κόσμος από το Φως της αγάπης και της αλήθειας και αυτό το Φως να αφυπνίσει όσους αντιτίθενται στην ειρήνη. Αυτοί οι στίχοι δεν θα μπορούσαν να έρθουν σε πιο κατάλληλη στιγμή στην ιστορία. Στο σημερινό κόσμο βρίσκονται σε λειτουργία δύο εκ διαμέτρου αντίθετες δυνάμεις. Υπάρχουν εκείνοι που προσεύχονται και εργάζονται με ειλικρίνεια για την παγκόσμια ειρήνη. Από την άλλη μεριά υπάρχουν κι εκείνοι που αντιμάχονται την ειρήνη. Υπάρχουν άνθρωποι

που κλιμακώνουν τα εγκλήματα μίσους, τα εγκλήματα εναντίον ανθρώπων που διαφέρουν από τους ίδιους και που ακολουθούν διαφορετική θρησκεία και ακόμα προέρχονται από διαφορετικό πολιτισμό ή εθνότητα. Ο κόσμος μοιάζει να έχει παραδοθεί στις φλόγες από εγκλήματα που διαπράττουν αδαείς άνθρωποι που είναι γεμάτοι μίσος. Όμως ο ποιητής προσεύχεται, ώστε το Φως του Θεού να φωτίσει τον κόσμο και να ξυπνήσει τις αδαείς κοσμικές ψυχές στη δόξα Του.

Σ' ολόκληρο τον κόσμο ακολουθούνται διάφορες στρατηγικές προκειμένου εκείνοι που είναι βίαιοι να πλημμυρίσουν από γαλήνη. Αυτό γίνεται μέσα από εκπαιδευτικά προγράμματα, από προγράμματα αναμόρφωσης, από προγράμματα κοινωνικής επανένταξης, ακόμα και μέσα από νόμους, με την ελπίδα να αλλάξει η φύση των ανθρώπων που ζουν με τη βία. Προσπαθούμε να αναλύσουμε τι είναι εκείνο που κάνει τους ανθρώπους βίαιους. Εξετάζουμε τις οικογενειακές τους καταβολές και βλέπουμε να έχουν στερηθεί αγάπη και αξίες ή κάποιοι άλλοι που ένιωσαν την οικογενειακή αγάπη και θαλπωρή, συγχρόνως έμαθαν από παιδιά να κουβαλούν το μίσος των προγόνων τους. Υπάρχουν εκατοντάδες λόγοι που ερμηνεύουν τη βία. Προσπαθούμε λοιπόν να εξαντλήσουμε αυτούς τους τρόπους, όμως, παρόλο τις προσπάθειές μας, η βία φαίνεται να φουντώνει σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο ποιητής λέει σ' αυτούς τους στίχους ότι η πραγματική μεταμόρφωση θα έρθει, όταν οι πολέμιοι της ειρήνης νιώσουν το άγγιγμα του Θεϊκού Φωτός. Αισθάνεται ότι μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα έρθει η διαρκής και αιώνια ειρήνη στον κόσμο.

Το ερώτημα όμως είναι, πώς οι πολέμιοι της ειρήνης μπορούν να έρθουν σε επαφή με το Φως της Αλήθειας; Αυτό είναι δουλειά των Αγίων. Κατεβαίνουν στη γη κουβαλώντας τα καλάθια της αγάπης του Θεού. Το μόνο έργο τους είναι να διανείμουν την αγάπη του Θεού σε όλους. Δεν προορίζουν αυτό το λουλουδένιο στεφάνι μόνο για τους καλούς. Έρχονται και για τους αμαρτωλούς. Έρχονται γι' αυτούς που μαστίζονται από τα πάθη που προκαλούν ο θυμός, η λαγνεία, η απληστία, η προσκόλληση και ο εγωισμός. Έρχονται, για να φέρουν σ' όλο τον κόσμο το μήνυμα της αγάπης του Θεού, με την ελπίδα ότι όσοι κώφευαν σ' αυτό επί αιώνες, επιτέλους θα το ακούσουν. Δουλειά τους είναι να προσφέρουν την αγάπη τους, όπου κι αν πάνε. Σαν τα φανάρια στην άκρη του δρόμου, κάποιοι οδοιπόροι θα τα προσέ-

ξουν και θα νιώσουν τη ζεστασιά τους. Δεν έχει σημασία αν αυτοί οι οδοιπόροι είναι αναζητητές ή αμαρτωλοί που ποτέ στη ζωή τους δεν έψαξαν να βρουν τον Θεό. Η δουλειά τους είναι απλώς να λάμπουν. Ενδεχομένως, θα έρθει η μέρα που εκείνοι οι οποίοι προσπαθούν να σβήσουν το Φως, θα διαπιστώσουν ότι και εκείνοι το έχουν ανάγκη και θα μεταμορφωθούν.

Οι Διδάσκαλοι περιοδεύουν στη γη διανέμοντας το Φως. Προσφέρουν τόση Χάρη και ευσπλαχνία και παρέχουν απλόχερα το δώρο της μύησης σε όσους με ειλικρίνεια επιθυμούν να το αποκτήσουν. Τον παλιό καιρό, κάποιος χρειαζόταν να μείνει πολλά χρόνια κοντά σε ένα Διδάσκαλο, πριν ο ίδιος του αποκαλύψει τους θησαυρούς του και του προσφέρει τη μύηση. Η Χάρη όμως του Θεού είναι τόσο μεγάλη, που τα τελευταία εκατό χρόνια οι μεγάλοι Διδάσκαλοι έχουν ανοίξει τους υδατοφράχτες της πνευματικότητας, έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να αποκτήσουμε αυτό το δώρο, χωρίς να περιμένουμε. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να δώσουμε την υπόσχεση ότι θα ασκούμαστε στο διαλογισμό, ότι θα διάγουμε μια ηθική ζωή, ότι θα αποκτούμε τα προς το ζην με έντιμα μέσα, ότι θα γίνουμε χορτοφάγοι και ότι θα απέχουμε από το αλκοόλ. Σήμερα, βλέπουμε χιλιάδες ανθρώπους να παίρνουν μύηση. Ακόμη κι αν έχουν αμαρτωλό και αιματοβαμμένο παρελθόν, οι Διδάσκαλοι τους δέχονται, αρκεί να επιθυμούν ειλικρινά να βρουν τον Θεό.

Κάποτε κάποιοι μαθητές ρώτησαν το Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν γιατί πρόσφερε τα δώρα του ακόμα και σ’ αυτούς που δεν τα άξιζαν. Απαντώντας τους με ειλικρίνεια τους είπε πως: *«Αν αυτά τα δώρα προσφέρονταν μόνο σε όσους τα άξιζαν, ο ίδιος θα ήταν ο πρώτος που δεν θα άξιζε να πάρει μύηση».* Επεσήμανε ότι αυτά είναι δώρα του Θεού και προορίζονται για όλους. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, κινούμενος στην ίδια γραμμή, μας είπε ότι ο ίδιος ήταν σπάταλος και όση Χάρη θα του έστελνε ο Διδάσκαλός Του, θα τη πρόσφερε σε όλους όσοι τη ζητούσαν.

Κι εμείς, επίσης, μπορούμε να γίνουμε πρεσβευτές του Φωτός. Αν σ’ ολόκληρο τον κόσμο υπάρχουν χιλιάδες μαθητές που ζουν σύμφωνα με τα διδάγματα στην καθημερινή τους ζωή, τότε, όταν όλοι εκείνοι που αντιμάχονται την ειρήνη έρθουν σε επαφή μ’ αυτά τα φωτισμένα άτομα, αναμφίβολα θα επηρεαστούν.

Ας εξετάσουμε τώρα ένα περιστατικό που συνέβη στη ζωή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Κάποτε έκλεψαν το πορτοφόλι της γυναίκας του. Οι αρχές βρήκαν τον κλέφτη και Του ζήτησαν να τον μηνύσει. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ αρνήθηκε και αντίθετα ζήτησε, μιας και όπως είπε είχε βρεθεί το πορτοφόλι, η αστυνομία να μην απαγγείλει κατηγορία στον κλέφτη. Ο νόμος όμως υπαγόρευε να γίνει δίκη, οπότε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έπρεπε να παραστεί στο δικαστήριο. Εκεί αρνήθηκε να ζητήσει την τιμωρία του κλέφτη και είπε ότι τον είχε συγχωρέσει. Ο κλέφτης επηρεάστηκε τόσο πολύ από την ευσπλαχνία του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ που αργότερα του είπε ότι αποφάσισε να αλλάξει τον τρόπο ζωής του και να ζει πλέον με τίμια μέσα. Τέτοια περιστατικά συναντάμε πάμπολλα στη ζωή των αγίων, όπου συχνά η αγάπη τους μεταμόρφωσε εντελώς δολοφόνους, κλέφτες και άλλους αμαρτωλούς ανθρώπους. Αν οι άνθρωποι που συναντάμε κυριαρχούνται από θυμό και βία, μόλις δουν πόσο ήρεμοι και στοργικοί είμαστε, με πόση καλοσύνη και αποδοχή τους συμπεριφερόμαστε, τότε σίγουρα θα επηρεαστούν. Θα έρθει τότε μια ημέρα που και εκείνοι θα αλλάξουν.

Οι επόμενοι στίχοι του ποιήματος αναφέρουν:

Αυτά τα άγια χώματα του Θεού,
Ποδοπατούνται από το βάρος της ανθρώπινης βίας.
Η ζωή δεν είναι ξίφος βαμμένο με το χρώμα του μίσους,
Είναι κλαδί γεμάτο με άνθη αγάπης και συμπόνιας.

Ο πρώτος στίχος περιγράφει με ακρίβεια την κατάσταση του ανθρώπου. Η γη είναι ιερή και δημιουργήθηκε από τα χέρια του Θεού, όμως ποδοπατιέται από την ανθρώπινη βία. Όπου κι αν κοιτάξουμε θα δούμε τη μια ή την άλλη μορφή καταπίεσης. Βλέπουμε ηγέτες να καταπιέζουν τους ίδιους εκείνους ανθρώπους που κλήθηκαν να εκπροσωπούν και να προστατεύουν. Βλέπουμε τη μια χώρα να καταδυναστεύει την άλλη. Βλέπουμε τους ανθρώπους της μιας κοινωνικής τάξης να καταπιέζουν εκείνους που έχουν διαφορετικό οικονομικό επίπεδο. Βλέπουμε ανθρώπους που έχουν κάποιες πολιτιστικές παραδόσεις να καταπιέζουν εκείνους που έχουν διαφορετικό πολιτισμό. Βλέπουμε τους εργοδότες να καταπιέζουν τους εργαζόμενους. Βλέπουμε τους συζύγους να καταπιέζουν ο ένας τον άλλο ή τα παιδιά τους. Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, σε τι κόσμο ζούμε, όταν τόσοι άνθρω-

ποι υποφέρουν από τη σκληρότητα των άλλων.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ επισημαίνει ότι *«η ζωή δεν είναι ξίφος βαμμένο με το αίμα του μίσους»*. Αυτός ο τρόπος ζωής δεν είναι κάτι για το οποίο μας προόριζε ο Θεός. δεν δημιουργηθήκαμε, για να καταστρέψουμε ο ένας τον άλλο. Η ζωή δεν είναι πολεμικό παιχνίδι ή πεδίο μάχης. Ο ποιητής, αντίθετα, λέει ότι *«είναι κλαδί γεμάτο με τα άνθη της αγάπης και της συμπόνιας»*. Ο Θεός μάς δημιούργησε, για να αγαπάμε και να συμπονούμε ο ένας τον άλλο. Ο Θεός μάς δημιούργησε για να νοιαζόμαστε και να είμαστε ανιδιοτελείς μεταξύ μας.

Πώς λοιπόν εμείς απέχουμε τόσο πολύ από την ιδεατή εικόνα που ο Θεός θέλησε να βασιλεύει στη γη; Δυστυχώς, οι ψυχές, που κάποτε αποτελούσαν μέρος του Θεού, εγκλωβίστηκαν στην ψευδαίσθηση του κόσμου και ξέχασαν την αληθινή τους φύση. Σ’ αυτή την περίοδο λήθης, έχουν παρασυρθεί από τους πειρασμούς και τα δέλεαρ που ο φυσικός κόσμος προσφέρει. Πλημμυρίζουν από επιθυμία για τις προσωρινές απολαύσεις και τα δώρα αυτού του κόσμου. Μες στην επιθυμία μας να αποκτήσουμε όλο και περισσότερα, καταλήγουμε να υποκύπτουμε στο θυμό, όταν δεν αποκτάμε αυτό που θέλουμε. Πέφτουμε θύματα του πόθου να γευτούμε όλο και πιο πολλές απολαύσεις. Γινόμαστε βορά της απληστίας και επιθυμούμε να απολαμβάνουμε όλο και πιο πολλά πράγματα, ακόμη κι αν αυτά δεν μας ανήκουν δικαιωματικά. Γινόμαστε βίαιοι όταν δεν παίρνουμε αυτό που θέλουμε. Γινόμαστε, τέλος, εγωιστές και δεν μοιραζόμαστε ό,τι έχουμε με τους άλλους που το έχουν ανάγκη. Κατά συνέπεια, η επιθυμία οδηγεί τους ανθρώπους σ’ έναν κύκλο βίας. Αν μπορούσαμε να τους προσφέρουμε ένα ανώτερο δώρο, τότε οι άνθρωποι δεν θα επιθυμούσαν πλέον εγκόσμια πράγματα για τα οποία δεν αξίζει να πολεμάει κανείς. Αν μπορούσαν να γευτούν την αγάπη του Θεού, θα εύρισκαν σ' αυτή μεγαλύτερη χαρά και απόλαυση και δεν θα πλήγωναν πια τους άλλους για τα προσωρινά αγαθά και τις απολαύσεις αυτού του κόσμου.

Όταν γευτούμε την αγάπη του Θεού, πλημμυρίζουμε από αγάπη και ευσπλαχνία. Αρχίζουμε να βλέπουμε το Φως του Θεού στους άλλους και δεν επιθυμούμε το κακό κανενός. Γνωρίζουμε ότι κάτι ανάλογο συνέβη και στις περιπτώσεις των ανθρώπων που βίωσαν παραθανάτιες εμπειρίες.

Ανέφεραν πως, όταν ήλθαν σε επαφή με το Εσωτερικό Φως, ένιωσαν εντελώς μεταμορφωμένοι. Συνειδητοποίησαν το ενιαίο και την ενότητα όλης της ζωής και του Θεού. Όταν επέστρεψαν στο σώμα τους και ξανάρχισαν τη ζωή τους, ένιωθαν αλλαγμένοι. Δεν κατέχονταν πια από θυμό, απληστία και εγωισμό, αντίθετα έγιναν ευγενικοί, αλτρουιστές και φιλάνθρωποι. Αυτή η μεταμόρφωση μπορεί να γίνει πραγματικότητα με το να μάθουμε το διαλογισμό. Στο διαλογισμό ερχόμαστε σε επαφή με το Εσωτερικό Φως και τον Ήχο που η δύναμή τους μας μεταμορφώνει και μας βοηθάει να γίνουμε φιλάνθρωποι και συμπονετικοί.

Ο ποιητής ελπίζει να αξιοποιήσουμε την ευκαιρία που μας προσφέρεται να συνδεθούμε με το Εσωτερικό Φως. Αν το κάνουμε, αυτός ο κόσμος θα πάψει πλέον να ποτίζεται με το αίμα του μίσους και θα γίνει ένας τόπος που θα κατακλύζεται από το άρωμα και την ομορφιά της αγάπης και της συμπόνιας.

Η επόμενη στροφή αναφέρει:

Η ίδια η ζωή αδημονεί να έρθει η ειρήνη στον κόσμο.
Ας υλοποιήσουμε κι εμείς το ευγενικό της όνειρο.
Είθε ο κήπος να φωτιστεί με αλλεπάλληλες δέσμες Φωτός.
Είθε ο θησαυρός της αγάπης να μεγαλώσει
και να εμπλουτίσει κάθε καρδιά.

Ο πρώτος στίχος αναφέρει ότι, η ζωή είναι ανήσυχη και ο άνθρωπος αδημονεί να έρθει ειρήνη. Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που θέλουν την ειρήνη. Όλη η ζωή στον πλανήτη προσεύχεται γι' αυτήν. Τα ζώα και όλες οι κατώτερες μορφές ζωής μέσα στην ψυχή τους προσεύχονται για ειρήνη. Θέλουν να ζήσουν και όχι να βασανίζονται, να ακρωτηριάζονται και να εξολοθρεύονται από τους ανθρώπους. Ολόκληρη η γη κραυγάζει για ειρήνη. Τα τροπικά δάση που αλόγιστα καταστρέφονται για να εξασφαλίσουμε κέρδη προσεύχονται να έρθει η ειρήνη, έτσι ώστε να μπορέσουν να επιτελέσουν το έργο τους, να προμηθεύουν δηλαδή τους ανθρώπους με οξυγόνο, καρπούς, φρούτα και σημαντικές φαρμακευτικές ουσίες. Η Γη προσεύχεται να μη ρυπαίνουν οι άνθρωποι τον αέρα και τα νερά της τόσο απρόσεκτα και σπάταλα, ώστε τόσο ο αέρας όσο και το νερό να μπορέσουν να συντηρήσουν τον πλανήτη. Οι προσευχές για ειρήνη αντηχούν σ' ολό-

κληρη τη Δημιουργία.

Ο ποιητής επιθυμεί αυτό το ευγενικό όνειρο να γίνει πραγματικότητα. Προτείνει ως λύση στο πρόβλημα να χτιστεί ο κήπος της γης με κύματα Φωτός. Από πού να προέρχεται αυτό το Φως; Οι Διδάσκαλοι έχουν έρθει στη γη για να σπείρουν Θεϊκό Φως. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να στρέψουμε το βλέμμα μας και να ανοίξουμε τα μάτια μας σ' αυτό. Μαθαίνοντας την τέχνη του διαλογισμού, τα μάτια μας μπορούν να δουν το Φως του Θεού. Αν ζούμε με τρόπο που να αποτελούμε τα φωτεινά παραδείγματα για τους άλλους, τότε κι αυτοί που είναι τυφλοί θα θελήσουν να βρουν το Φως τους. Οι Διδάσκαλοι έχουν έρθει για να μας φέρουν το Φως, έτσι ώστε όλοι να πλημμυρίσουν από την αγάπη του Θεού.

Αυτό είναι το ποίημα του ποιητή που κρέμεται απ' των καιρών τα χείλη.
Σε χαιρετίζω, Ω Νέο Έτος. Σε χαιρετίζω, Ω Νέο Έτος!
Παντού, αυξάνεται η επιθυμία να σφυρηλατήσουμε ένα λαμπρό μέλλον.
Η ίδια η ανθρωπότητα πορεύεται προς την εκπλήρωση των ονείρων της.
Η ζωή αποζητά το χαμόγελο της Χάρης, που τώρα λάμπει.
Ποιο είναι αυτό το αστραφτερό χαμόγελο στα μάγουλα των καιρών;
Είναι το πάθος για ενότητα και ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων.
Αυτό είναι το μήνυμα του ποιητή που κρέμεται απ' των καιρών τα χείλη
Σε χαιρετίζω, Ω Νέο Έτος!. Σε χαιρετίζω, Ω Νέο Έτος!.

Ο ποιητής εδώ αντιλαμβάνεται ότι οι άνθρωποι σ' ολόκληρο τον κόσμο αναζητούν ένα λαμπρότερο μέλλον κι ένα καλύτερο κόσμο. Αυτή εξακολουθεί να είναι η κραυγή των καιρών. Υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων που προσεύχεται για ειρήνη και θέλει να δοθεί τέλος στις παλιές έχθρες και τα μίση. Δεν θέλουν πια να κουβαλούν το μίσος των προγόνων τους στο μέλλον, γιατί έτσι θέτουν σε κίνδυνο τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ σχηματίζει το πορτραίτο ενός χαμόγελου που στολίζει τα μάγουλα της γης. Αυτό το χαμόγελο είναι το πάθος για ενότητα και ειρήνη

μεταξύ των ανθρώπων.

Μέσω του διαλογισμού, η ενότητα και η ειρήνη μπορεί να γίνουν πραγματικότητα. Όταν διαλογιζόμαστε, ανακαλύπτουμε ότι το ίδιο Φως του Θεού που βρίσκεται μέσα μας υπάρχει παντού. Όλοι οι άγιοι και οι μύστες που ήρθαν κατά το παρελθόν, αντιλαμβάνονταν την ενότητα μεταξύ όλων των ανθρώπων. Ο τρόπος με τον οποίο εξέφρασαν αυτό που συνειδητοποίησαν ήταν, να δείξουν αγάπη σε όλους. Ποτέ δεν ήρθαν να διχάσουν τους ανθρώπους, αλλά αντίθετα ήρθαν να τους ενώσουν. Στις συναθροίσεις, στο εκκλησίασμα όλων των αγίων, ο καθένας μπορούσε να βρει ανθρώπους όλων των θρησκευμάτων. Ήρθαν, για να μεταφέρουν το μήνυμα της αλήθειας και της αγάπης του Θεού χωρίς να διαχωρίζουν τους ανθρώπους ανάλογα με τη θρησκεία τους, τη χώρα τους ή την κοινωνική τους τάξη. Κι εμείς, επίσης, μπορούμε να αντιληφθούμε αυτή την ενότητα. Όσο περισσότερη ώρα αφιερώνουμε σε διαλογισμό, τόσο περισσότερο τη συνειδητοποιούμε. Μαζί μ’ αυτό, αρχίζουμε να φερόμαστε σ’ όλους τους ανθρώπους σαν να είναι αδέλφια μας, κι ως φυσικό επακόλουθο να αγαπάμε και να νοιαζόμαστε τους πάντες και να θέλουμε να υπηρετούμε τις ανάγκες τους. Αν ο καθένας το συνειδητοποιούσε αυτό, η γη πραγματικά θα γινόταν ένας επίγειος παράδεισος. Καθώς, λοιπόν, αρχίζει το νέο έτος, ας κρατάμε αυτό το ευγενικό όραμα για ενότητα πάντοτε ζωντανό μπροστά μας. Ας αναλάβουμε το μερίδιο της ευθύνης μας κι ας αφιερώνουμε χρόνο σε διαλογισμό, ας ζούμε μια ηθική και ενάρετη ζωή κι ας ζούμε σε ενότητα και αρμονία με τους άλλους.

ΑΝΕΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Ο υπέροχος πλανήτης μας καλύπτεται από αχανείς, απύθμενους ωκεανούς με δροσερά και αναζωογονητικά νερά, γαλήνιες θέες και κρυμμένα μυστήρια. Οι άνθρωποι συχνά πηγαίνουν στις παραλίες για να κάνουν μπάνιο στα νερά τους ή να ατενίσουν την ομορφιά τους. Οι ωκεανοί δημιουργήθηκαν από τα πρώτα χρόνια του σχηματισμού της γης. Υπήρχαν εκεί για τους ανθρώπους που εμφανίστηκαν από τις πρώτες ημέρες της Δημιουργίας του πλανήτη μας, για τους ανθρώπους που έζησαν την Παλαιολιθική και Νεολιθική Εποχή, στην Εποχή του Σιδήρου, στην Εποχή του Χαλκού, στην Εποχή του Ορείχαλκου, στη Βιβλική Εποχή, στους Κλασικούς χρόνους, καθώς επίσης και για τους σύγχρονους ανθρώπους, αλλά και γι' αυτούς που θα ζήσουν στο μέλλον. Παρόλο που οι εποχές πάνε κι έρχονται, οι ωκεανοί μένουν στη θέση τους περιμένοντας να τους απολαύσουμε.

Υπάρχει όμως κι ένας άλλος Ωκεανός, πολύ πιο μεγάλος από τις υδάτινες μάζες που καλύπτουν τη γη. Είναι ένας Ωκεανός κατά πολύ πιο μόνιμος από τις θάλασσες της γης. Είναι ένας Ωκεανός που δεν προσφέρει τα αναζωογονητικά νερά του, για να λούσουμε μόνο το σώμα, αλλά και για να θρέψουμε την ψυχή. Είναι ο Ωκεανός της πνευματικής συνειδητότητας, είναι ο Ωκεανός του Θεού που περιμένει να τον αντλήσουμε από μέσα μας. Βρίσκεται μέσα μας και περιμένει να τον ανακαλύψουμε. Σ' όλες τις εποχές, άνθρωποι από κάθε πολιτισμό, έθνος, θρησκεία, γένος και ηλικία, ανακάλυψαν αυτόν τον μεγαλειώδη Ωκεανό μέσα τους. Βρίσκεται πάντα εκεί για όποιον τον αναζητήσει.

Όταν διαβάζουμε τα γραπτά των αγίων όλων των θρησκειών, ανα-

καλύπτουμε μεγάλες ομοιότητες σε ό,τι αυτοί βρήκαν Εσωτερικά. Παρόλο που ο τρόπος έκφρασής τους και η γλώσσα που χρησιμοποίησαν ήταν ίσως διαφορετικά, οι βαθύτερες εμπειρίες τους ήταν ταυτόσημες. Σκεφτείτε απλώς εκείνους που έχουν γράψει για τις θάλασσες. Στα Ελληνικά, τον ονομάζουμε "ωκεανό", στα Αγγλικά, "ocean", στα Ινδικά έχει άλλο όνομα και στις άλλες γλώσσες διαφορετικό. Μπορεί να λέμε ότι το χρώμα του είναι μπλε, βαθυγάλανο, γαλαζοπράσινο, τουρκουάζ ή να το περιγράφουμε με άλλα ονόματα στις διάφορες γλώσσες. Άλλοι μπορεί να τον περιγράφουν σαν ήρεμο, γαλήνιο ή όταν έχει καταιγίδα, θυελλώδη, άγριο και λυσσασμένο. Αν όμως εξετάσουμε τη βάση κάθε περιγραφής, όλοι όσοι γνωρίζουμε τι είναι ο ωκεανός, αντιλαμβανόμαστε σε τι αναφέρονται. Αντίστοιχα, οι άγιοι και οι μύστες περιγράφουν τον Θεό ως Ωκεανό χρησιμοποιώντας όρους με τους οποίους ήταν εξοικειωμένοι. Τους όρους αυτούς αντιλαμβάνονται μόνον όποιοι έχουν βιώσει την εμπειρία του Θεού. Μόνο αυτοί αντιλαμβάνονται και αναγνωρίζουν αυτό που οι άγιοι προσπαθούν να πουν.

Είναι εντυπωσιακό να βλέπουμε πώς περιγράφουν την εμπειρία του Θεού που βίωσαν άνθρωποι με διαφορετικές θρησκευτικές και πολιτιστικές καταβολές. Παρότι ο χρόνος και ο χώρος μάς χωρίζει από τον κόσμο που έζησαν παλαιοί άγιοι και μύστες, αυτά που μας περιγράφουν έχουν ομοιότητες με τις περιγραφές των σύγχρονων αναζητητών. Αυτό ισχύει και στην περίπτωση της περιγραφής του Ωκεανού του Θεού που είναι απαράλλαχτος, αναλλοίωτος και μόνιμος στη διάθεση όλων όσων τον αναζητούν, ανεξάρτητα από την εποχή που έζησαν.

Ιδιότητες της Πνευματικής Συνειδητότητας

Πριν συζητήσουμε για τους τρόπους με τους οποίους είμαστε σε θέση να αντλήσουμε την πνευματική μας συνειδητότητα, ας εξετάσουμε πώς την περιγράφουν εκείνοι που την απέκτησαν. Ανακαλύπτουμε ότι κάθε περιγραφή έχει κοινά σημεία. Κάθε άγιος, μύστης και προφήτης αναφέρεται στις ιδιότητες της αγάπης, της πανσυνειδητότητας, της ειρήνης, της ενότητας, της μακαριότητας και της απελευθέρωσης από το φόβο. Αποκτώντας πνευματική συνειδητότητα, όλα αυτά τα χαρίσματα γίνονται κτήμα μας.

Αγάπη

Όποιος βίωσε την πνευματική συνειδητότητα ανέφερε ότι ήρθε σε επαφή με τη θεία αγάπη. Οι ιερές Γραφές των διαφόρων θρησκειών περιγράφουν ότι ο Θεός είναι αγάπη. Ο Θεός είναι αγάπη, η ψυχή μας, που είναι της ίδιας ουσίας μ' εκείνη του Θεού, είναι επίσης αγάπη και ο δρόμος της επιστροφής στον Θεό είναι μέσα από την αγάπη. Από το επίπεδο που βρισκόμαστε, μας είναι δύσκολο να το καταλάβουμε, γιατί εμείς οι άνθρωποι αντιλαμβανόμαστε την αγάπη σαν μία περιορισμένη και στενή έννοια. Αντιλαμβανόμαστε την αγάπη ως ένα συναίσθημα μεταξύ δύο ανθρώπων. Σε χαμηλότερα επίπεδα αντίληψης, οι άνθρωποι συχνά τη συγχέουν με τα συναισθήματα που προκαλεί ο ρομαντικός ή ο σαρκικός έρωτας. Όμως, αυτή η μορφή αγάπης δεν είναι παρά μια αμυδρή αντανάκλαση της αντανάκλασης, της αντανάκλασης μιας κατά πολύ ανώτερης μορφής αγάπης, της "θείας αγάπης". Ο Θεός είναι θεία αγάπη. Ο Θεός είναι η ίδια η δύναμη της αγάπης. Είναι μια μεθυστική αγάπη που μας αγκαλιάζει, μας πληροί και μας ικανοποιεί απόλυτα και τραβάει κοντά στην καρδιά της όλα όσα υπάρχουν. Όλοι κολυμπάμε στην αγάπη του Θεού, αλλά δεν το γνωρίζουμε. Ο ωκεανός της πνευματικής συνειδητότητας είναι ένας ωκεανός αγάπης.

Επιστρέφοντας στην εικόνα του ωκεανού, φανταστείτε να βουτάτε στον ωκεανό. Παντού γύρω μας υπάρχει νερό που μας αναζωογονεί με τη δροσιά του. Δεν έχει σημασία ποιοι είμαστε, αν είμαστε άντρες ή γυναίκες, Αμερικανοί ή Κινέζοι, σκουρόχρωμοι ή ανοιχτόχρωμοι, Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι, Ινδουιστές ή Εβραίοι. Το νερό μας τυλίγει όλους το ίδιο. Όλοι νιώθουν την αναζωογονητική αγκαλιά του νερού και βγαίνουν αναγεννημένοι. Παρόμοια, ο Ωκεανός του Θεού μάς περιβάλλει συνέχεια, ακριβώς όπως περιβάλλει ο ωκεανός όσους βρίσκονται μέσα του. Η αγάπη του Θεού μάς αγκαλιάζει όλους εξίσου. Είναι μια χωρίς όρους αγάπη που δεν κοιτάζει τις εξωτερικές μας διαφορές. Πραγματικά, είναι τόσο φιλόστοργος που μας αγκαλιάζει είτε είμαστε άγιοι είτε αμαρτωλοί. Η αγάπη του Θεού υπάρχει για όλους, ανεξάρτητα από το τι έχουμε κάνει στη ζωή μας. Η χωρίς όρους αγάπη Του, μας αποδέχεται όλους.

Όταν κολυμπάμε στον Ωκεανό της πνευματικής συνειδητότητας, διεισδύουμε σε μια κατάσταση θείας αγάπης. Θα βιώσουμε τότε τι θα πει να μας αγαπούν απόλυτα και ολοκληρωτικά γι' αυτό που είμαστε. Θα νιώσουμε την ενότητά μας με τη δύναμη της αγάπης, η οποία μας μεθά και διαποτίζει την ίδια μας την ύπαρξη. Βιώνοντας μια τέτοια κατάσταση, συνειδητοποιούμε ότι δεν νιώθουμε πια την έλλειψη αγάπης στην εξωτερική μας ζωή. Σ' αυτό τον κόσμο, όλοι οι άνθρωποι στους οποίους στηρίζουμε τις ελπίδες και τις προσδοκίες μας μπορεί να μας εγκαταλείψουν, αυτό όμως δεν θα μας κάνει να νιώθουμε πλέον την έλλειψη αγάπης. Αντίθετα, θα νιώθουμε μέσα μας την αγάπη του Θεού όλη την ώρα, κι αυτή η αγάπη θα μας γεμίζει πολύ περισσότερο από κάθε άλλη μορφή εξωτερικής αγάπης. Μπορεί να χάσουμε την αγάπη κάθε ανθρώπου σ' αυτό τον κόσμο, όμως θα μας στηρίζει μια ανώτερη, πιο μόνιμη και διαρκής μορφή αγάπης, η αγάπη του Θεού, η οποία θα μας αγκαλιάζει από μέσα.

Το αξιοσημείωτο όμως είναι ότι όχι μόνο εμείς οι ίδιοι θα βιώσουμε αυτή την αγάπη, αλλά θα διευρυνθεί η ικανότητά μας να αγαπάμε και εμείς τους άλλους. Δοθέντος ότι τώρα ο κατάλογος των ανθρώπων που αγαπάμε είναι πολύ μικρός και περιλαμβάνει, ενδεχομένως, μόνο το σύντροφό μας, την οικογένειά μας, τους συνεργάτες μας ή τους κοντινούς μας φίλους, αυτός ο κατάλογος θα μεγαλώσει, για να συμπεριλάβει κάθε άνθρωπο αλλά και κάθε ζωντανό πλάσμα στη Δημιουργία. Θα χρησιμοποιήσουμε τότε την έμφυτη ικανότητά μας να τους αγαπάμε όλους.

Αν δούμε τους ανθρώπους που παραδοσιακά τιμά η ανθρωπότητα μέσα στους αιώνες, θα διαπιστώσουμε ότι ήταν εκείνοι που είχαν την ικανότητα να αποδεικνύουν έμπρακτα την αγάπη τους προς όλους. Διαπιστώνουμε ότι ο Ιησούς Χριστός που ξεκίνησε με δώδεκα μαθητές, ύστερα από δύο χιλιάδες χρόνια, έχει σήμερα εκατομμύρια ανθρώπους που ακολουθούν τα διδάγματά Του. Η ικανότητά τους να αγαπάνε τους πάντες, αμαρτωλούς και αγίους, το ίδιο και να τους αγκαλιάζουν όλους, ακόμα κι αυτούς που τους λιθοβολούσαν, άφησε τόσο ανεξίτηλες εντυπώσεις και τέτοιο αντίκτυπο στους ανθρώπους, που ακόμα και σήμερα τους αποδίδουν ύψιστη τιμή και σεβασμό. Ο Βούδας έγινε γνωστός ως ο "Φιλεύσπλαχνος". Αγκάλιαζε κι

αυτός αμαρτωλούς κι αγίους το ίδιο. Ήταν ο προστάτης ακόμα και του πιο μικρού πλάσματος, υπερασπίζοντας τη θέση ότι δεν πρέπει να βλάπτουμε κανένα δημιούργημα.

Υπάρχει μια πολύ όμορφη ιστορία από τη ζωή Του. Κάποτε ο Βούδας βρέθηκε στο δάσος με τον ξάδερφό του. Κάποια στιγμή ο ξάδερφός του σημάδεψε με το τόξο του και έριξε στο έδαφος ένα πουλί. Ο Βούδας έτρεξε προς το χτυπημένο ζωντανό για να το ανακουφίσει και να το βοηθήσει να ξεπεράσει τον τραυματισμό του. Ο εξάδελφος απαίτησε από το Βούδα να του δώσει το πουλί, αλλά εκείνος αρνήθηκε. Ο εξάδελφός του ένιωθε ότι το πουλί δικαιωματικά του ανήκε, δεδομένου ότι εκείνος το έριξε κάτω. Η διαφωνία τους άναψε τα αίματα και ο εξάδελφός του θέλησε να κρίνει τη διαφορά τους κάποιος δικαστής. Όταν βρέθηκαν στο δικαστήριο, ο δικαστής ρώτησε τον εξάδελφο γιατί πίστευε ότι το πουλί τού ανήκε. *«Επειδή εγώ το πέτυχα με το όπλο μου»*, ήταν η απάντησή του. Όταν μετά απευθύνθηκε στο Βούδα αυτός του απάντησε: *«Επειδή εγώ το περιποιήθηκα και του ξανάδωσα πίσω τη ζωή του»*. Η απόφαση του δικαστή ήταν ότι το δίκιο ήταν με το μέρος του Βούδα. Τέτοια ήταν η αγάπη του Βούδα για όλα τα ζωντανά πλάσματα, που δεν άντεχε να βλέπει τον πόνο που προκαλούμε ακόμη και στα ζώα, τα μικρότερα αδέρφια μας. Η διδασκαλία αγάπης του Βούδα είναι τόσο αξιοπρόσεκτη, που, δυόμισι χιλιάδες χρόνια αργότερα, υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που ακολουθούν και σέβονται τα διδάγματά του.

Υπάρχουν επίσης και πολλά άλλα παραδείγματα αγίων που πλημμύριζαν από αγάπη και συμπόνια και τους οποίους, μέχρι σήμερα, τιμούμε και σεβόμαστε. Μερικοί από αυτούς είναι ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης, η Τερέζα της Άβιλλα, η Ραμπία Μπάσρι και στις μέρες μας η Μητέρα Τερέζα και πολλοί άλλοι γνωστοί για την αγάπη και τη φροντίδα που παρέχουν στους λεπρούς, τους άστεγους, τους άρρωστους και τους κατατρεγμένους συνανθρώπους μας.

Όταν αποκτήσουμε πνευματική συνειδητότητα κι εμείς, θα διαποτιζόμαστε από θεία αγάπη, η οποία όχι μόνο θα τρέφει εμάς τους ίδιους, αλλά θα μας γεμίσει τόσο απόλυτα, που θα ξεχειλίζει από μέσα μας και θα συγκινεί την καρδιά και την ψυχή όλων όσους συναντάμε.

Πανσυνειδητότητα

Άλλη μια όψη της πνευματικής συνειδητότητας είναι η πανσυνειδητότητα ή η σοφία. Ο Θεός είναι Παντογνώστης, Πανσυνειδητός και Πάνσοφος. Ο Θεός γνωρίζει για τη ζωή κάθε ψυχής, είτε αυτή κατοικεί σε ανθρώπινη μορφή, σε μορφή θηλαστικού, πτηνού, ερπετού ή έχει υπερβεί το φυσικό επίπεδο και κατοικεί σε ανώτερα επίπεδα ή επουράνια βασίλεια, όπως σε αποθανόντες, σε αγγέλους, σε θεότητες ή ακόμα και στη μορφή μικροσκοπικών μυρμηγκιών ή απλών φύλλων χλόης. Ο Θεός έπλασε ολόκληρη τη Δημιουργία και είναι πλήρως ενήμερος για όλους και για όλα. Ο Θεός έχει αντίληψη και επίγνωση κάθε ψυχής που υπήρξε από το μακρινό παρελθόν μέχρι το αδιόρατο μέλλον.

Αν θέλουμε να πάρουμε μια μικρή ιδέα για το πώς αυτό είναι δυνατόν, αρκεί να κοιτάξουμε την πρωτόγονη τεχνολογία του σήμερα. Νομίζουμε ότι είμαστε πολύ προηγμένοι, αλλά αυτό απλώς είναι η αρχή εκείνου που θα αναπτύξει η ανθρωπότητα στο μέλλον. Αν εξετάσουμε το Ίντερνετ, διαπιστώνουμε ότι έχουμε πρόσβαση σε κάθε είδους πληροφορία, μπαίνοντας απλώς σε διαφορετικά σάιτ ή σελίδες τού διαδικτύου. Ο σέρβερ, που φιλοξενεί όλα τα σάιτ, είναι μια τράπεζα πληροφοριών στην οποία περιέχονται όλες οι ιστοσελίδες. Μπαίνοντας σε καθεμιά απ' αυτές έχουμε πρόσβαση σε όποια πληροφορία θέλουμε. Ο Θεός είναι σαν ένας γιγάντιος σέρβερ, που φιλοξενεί όλες τις ατομικές μας ψυχές ή ιστοσελίδες. Κατά συνέπεια, όλη η γνώση και οι πληροφορίες που μας αφορούν είναι σε γνώση του Θεού. Ο Θεός έχει επίσης την ικανότητα να γνωρίζει συγχρόνως τι συμβαίνει σε καθέναν από μας την ίδια στιγμή. Όταν διεισδύσουμε στην πνευματική συνειδητότητα και συγχωνευτούμε με τον Ωκεανό τού Θεού κι εμείς θα έχουμε πρόσβαση στην πανσυνειδητότητα. Γι' αυτό το λόγο, αναφέρεται συχνά ότι τότε *"Γινόμαστε συνειδητοί συνεργάτες του Θείου Σχεδίου"*.

Έχουμε ακούσει για ανθρώπους που έχουν υπερβεί τη σωματική συνειδητότητα και διείσδυσαν στην πνευματική συνειδητότητα. Πολλοί άγιοι, προφήτες και μύστες ήταν σε θέση να διαβάσουν το παρελθόν των άλλων ή να προβλέψουν το μέλλον. Αυτό μπορούσαν να το κάνουν, γιατί κατάφερναν να διεισδύσουν στο επίπεδο της

συνειδητότητας που είναι γνωστό ως πανσυνειδητότητα. Λέγεται ότι κάποιοι ρίσι και οραματιστές του παρελθόντος μπορούσαν να δουν μέχρι και εκατό από τις προηγούμενες ζωές τους. Όμως, αν το κάνουμε και εμείς αυτό, είναι δυνατό να μας παραφορτώσει και να περιπλέξει την ήδη πολύπλοκη ζωή μας με ακόμη περισσότερες σχέσεις.

Κατά κάποιο τρόπο, είναι θεία ευλογία που όταν ερχόμαστε στον κόσμο, ξεχνάμε τις προηγούμενες ζωές μας και ξεκινάμε από την αρχή. Αν ήμαστε σε θέση να θυμόμαστε τις προηγούμενες ζωές μας, τότε θα ήμαστε δεμένοι με αναρίθμητους άντρες, γυναίκες, παιδιά και άλλες συγγενικές σχέσεις και θα μας ήταν πολύ δύσκολο να επικεντρωθούμε στις σχέσεις με τους ανθρώπους που έχουμε σ’ αυτή τη ζωή και με τους οποίους έχουμε συγκεκριμένους καρμικούς δεσμούς, προκειμένου να μάθουμε ορισμένα πράγματα και να βιώσουμε συγκεκριμένες εμπειρίες. Παρότι από το επίπεδο της φυσικής μας συνειδητότητας δεν έχουμε αντίληψη των προηγούμενων ζωών μας, η ψυχή μας στο επίπεδο της πνευματικής συνειδητότητας και ο Θεός γνωρίζουν τα πάντα για το παρελθόν μας.

Όταν συγχωνευόμαστε με την πανσυνειδητότητα, αντιλαμβανόμαστε και κατανοούμε πλήρως τους παγκόσμιους νόμους. Καταλαβαίνουμε ότι υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα ύπαρξης. Αντιλαμβανόμαστε ότι το φυσικό δεν είναι το μοναδικό επίπεδο ύπαρξης. Όταν γίνουμε πανσυνειδητοί, αποκτάμε γνώσεις που αφορούν το Αστρικό, το Αιτιατό και το Υπεραιτιατό επίπεδο, καθώς επίσης και τα αμιγώς πνευματικά βασίλεια, όπου δεν υπάρχουν ίχνη ύλης ή ψευδαίσθησης. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε τους νόμους της φύσης. Πολλοί απ’ αυτούς που σεβόμαστε ως μεγάλους εξερευνητές, επιστήμονες και πρωτοπόρους ήταν άνθρωποι που πήραν μια ιδέα από τις κρυμμένες αλήθειες και τις παρουσίασαν σ’ αυτόν τον πλανήτη. Κάποιες από τις μεγαλύτερες εμπνευσμένες συνθέσεις έγιναν από ανθρώπους που διείσδυσαν σε μια ανώτερη πηγή έμπνευσης και δημιουργίας και μας αποκάλυψαν πανέμορφα μουσικά κομμάτια, καλλιτεχνικά, αρχιτεκτονικά, ποιητικά και φιλολογικά αριστουργήματα. Διεισδύοντας στην πνευματική μας συνειδητότητα, ανοίγουμε μπροστά μας έναν ολοκαίνουργιο κόσμο εξερεύνησης για μας τους ίδιους.

Απελευθέρωση από το Φόβο

Μια άλλη πλευρά της πνευματικής συνειδητότητας είναι η απελευθέρωσή μας από τον φόβο. Τι είναι εκείνο που οι περισσότεροι φοβόμαστε; Οι περισσότεροι άνθρωποι φοβούνται το θάνατο, γιατί πιστεύουν ότι ο θάνατος σηματοδοτεί το τέλος της ύπαρξής τους. Λίγοι μόνο γνωρίζουν ότι ο θάνατος είναι απλώς η μετάβασή τους από το φυσικό κόσμο σε κάποιο άλλο βασίλειο ύπαρξης. Μόνο όταν υψώσουμε τη συνειδητότητά μας σε ένα πνευματικό επίπεδο, ανακαλύπτουμε ότι εξακολουθούμε να υπάρχουμε στο επίπεδο της ψυχής, ακόμη και χωρίς να έχουμε φυσικό σώμα.

Οι άγιοι και οι μύστες δια μέσου των αιώνων μας λένε ότι είμαστε ψυχές ή αλλιώς μέρη του Θεού. Το ανθρώπινο σώμα δεν είναι παρά ένα κάλυμμα για την ψυχή. Αν καταφέρουμε να ανεβάσουμε τη συνειδητότητά μας, θα ανακαλύψουμε την αληθινή μας ταυτότητα. Οι άνθρωποι που βίωσαν παραθανάτιες εμπειρίες πιστοποιούν αυτή την αλήθεια. Όταν το σώμα τους ήταν κλινικά νεκρό και πριν επανέλθουν στη ζωή, βίωσαν την είσοδο της ψυχής τους σε μια περιοχή Φωτός, όπου συνάντησαν μια Φωτεινή Οντότητα. Αναφέρονται σε υπέροχες και θαυμαστές εμπειρίες Φωτός και αγάπης που βίωσαν στο βασίλειο του υπερπέραν. Μαζί με τη χαρά που ένιωσαν, απελευθερώθηκαν από το φόβο του θανάτου. Μόλις βιώσουμε ότι είμαστε ψυχές, χωριστές από το σώμα, παύουμε πλέον να φοβόμαστε το τέλος της φυσικής μας μορφής. Γνωρίζουμε ότι μπορούμε να υπάρχουμε στο Αστρικό επίπεδο μέσα σε Αστρικό σώμα, στο Αιτιατό επίπεδο σε Αιτιατό σώμα και ως ψυχές χωρίς σώματα ζούμε αιώνια στα αγνά, πνευματικά βασίλεια.

Οι Άγιοι που έφτασαν σ’ αυτά τα επίπεδα αντιμετώπισαν το θάνατό τους χωρίς φόβο. Υποδέχτηκαν το θάνατο με αυτοπεποίθηση και αφοβία, γιατί είχαν μεταβεί στο υπερπέραν στη διάρκεια της ζωής τους. Ο Απ. Παύλος είπε: *“θνήσκω καθημερινώς”* και ο Καμπίρ Σαχίμπ συνήθιζε να λέει: *«Ο θάνατος, που οι άλλοι φοβούνται, είναι για μένα πηγή χαράς».* Γνώριζε ήδη τι βρίσκεται στο υπερπέραν και δεν φοβόταν το θάνατο πια. Οι άνθρωποι που βίωσαν παραθανάτιες εμπειρίες γνώρισαν τη χαρά και τη μακαριότητα που τους περιμένει στο υπερπέραν και έζησαν το υπόλοιπο της ζωής τους με αυτοπεποί-

θηση και σιγουριά για το τι ακολουθεί μετά το θάνατο.

Αποκτώντας πνευματική συνειδητότητα, μπορούμε κι εμείς να γίνουμε άφοβοι, διότι πλέον γνωρίζουμε πόσο πιο όμορφη θα είναι η ζωή και η ύπαρξη που μας περιμένει στο υπερπέραν.

Ειρήνη

Η ειρήνη, η γαλήνη και η ηρεμία είναι άλλο ένα χαρακτηριστικό της πνευματικής μας συνειδητότητας. Σ' αυτό τον κόσμο ερχόμαστε αντιμέτωποι με αναταραχές, διενέξεις, πόνο, αρρώστιες και βάσανα. Λίγοι ζουν χωρίς να περάσουν μέσα από καταστάσεις που τους προκαλούν πόνο και άγχος. Στα βασίλεια του υπερπέραν, όμως, επικρατεί μόνο γαλήνη, ειρήνη και ηρεμία.

Ο λόγος για τον οποίο λείπει η ειρήνη στον κόσμο οφείλεται στο εγώ μας και στις επιθυμίες μας. Ο κόσμος είναι γεμάτος πειρασμούς, θέλγητρα και δέλεαρ. Η ψυχή μας επισκιάζεται από το νου, ο οποίος έλκεται από τον εξωτερικό κόσμο. Όταν αρχίσει να επιθυμεί εγκόσμια πράγματα που είναι προσωρινά, οδηγείται στην απογοήτευση. Κανένα εγκόσμιο ή υλικό αντικείμενο δεν διαρκεί αιώνια. Όλα είναι εφήμερα. Η περιουσία μας, η οικογένειά μας, ακόμα και το ίδιο μας το σώμα είναι φτιαγμένα από ύλη κι ως εκ τούτου είναι φθαρτά. Μόνο η ψυχή και ο Θεός είναι αιώνια. Από τη στιγμή που στηρίζουμε τις ελπίδες μας σε κάτι φθαρτό, εκθέτουμε τον εαυτό μας στον κίνδυνο να πονέσουμε και να απογοητευτούμε μόλις τον χάσουμε. Η φήμη και η δόξα είναι επίσης παροδικά. Τα χρήματα είναι παροδικά. Οι περιουσίες και τα υλικά αγαθά είναι παροδικά. Οι σχέσεις μας με τους ανθρώπους στο επίπεδο του φυσικού σώματος είναι παροδικές.

Η ιστορία του Βούδα και του κόκκου του σιναπιού απεικονίζει εύγλωττα αυτό το σημείο. Μια γυναίκα που έχασε το γιο της πήγε στο Βούδα για να του ζητήσει να τον ξαναφέρει στη ζωή. Ο Βούδας, αφού την άκουσε, της επισήμανε ότι όλοι μια μέρα θα πεθάνουμε. Εκείνη όμως επέμενε στο Βούδα να κάνει το θαύμα του. Ο Βούδας θέλησε να την κάνει να αντιληφθεί κάποια πράγματα, οπότε της είπε να του φέρει ένα κόκκο σιναπιού από ένα σπιτικό, όπου ποτέ δεν είχε πεθάνει κανείς. Πήγε από πόρτα σε πόρτα, όμως όλοι της είπαν ότι είχαν χάσει κάποιο δικό τους άνθρωπο. Γύρισε λοιπόν με

άδεια χέρια. Όμως είχε πλέον συνειδητοποιήσει ότι κανείς δεν ξεφεύγει από τον πόνο και ότι ο θάνατος είναι αναπόφευκτο γεγονός της ζωής.

Πραγματική γαλήνη βρίσκουμε μόνο, όταν υψωθούμε σ' ένα πνευματικό επίπεδο συνειδητότητας. Μπαίνουμε τότε σ' ένα βασίλειο, όπου δεν υπάρχει θάνατος, πόνος ή βάσανα. Ανακαλύπτουμε μια αιώνια περιοχή απόλυτης χαράς και μακαριότητας. Αν πράγματι επιθυμούμε να νιώσουμε γαλήνη και ηρεμία στη ζωή μας, οφείλουμε να στραφούμε μέσα μας.

Ενότητα

Άλλη μια ιδιότητα της πνευματικής συνειδητότητας είναι η ενότητα. Στο φυσικό επίπεδο, όλοι βλέπουμε τις εξωτερικές διαφορές μας. Βλέπουμε ότι οι άνθρωποι έχουν διαφορετικό χρώμα μαλλιών, ματιών και δέρματος, διαφορετικό μέγεθος και σχήμα σώματος. Βλέπουμε ότι μιλούν διαφορετικές γλώσσες κι έχουν διαφορετική κουλτούρα. Βλέπουμε να λατρεύουν το Δημιουργό με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, ανάλογα με τη θρησκεία τους. Κάποιες απ' αυτές τις διαφορές γίνονται πηγή διενέξεων, συγκρούσεων και βίας. Η μεροληψία και η προκατάληψη είναι προϊόν άγνοιας, που προέρχεται από το γεγονός ότι δεν γνωρίζουμε την αληθινή πραγματικότητα. Όταν καλλιεργήσουμε την πνευματική μας συνειδητότητα, θα βιώσουμε την εμπειρία του Φωτός του Θεού μέσα σε κάθε άνθρωπο και θα διαπιστώσουμε ότι οι χωρισμένες μας ψυχές είναι μέρη του Ενός Δημιουργού και ότι όλοι είμαστε ενωμένοι στο επίπεδο της ψυχής

Όταν φτάσουμε σ' αυτό το επίπεδο αντίληψης, αρχίζουμε να βλέπουμε όλα τα ζωντανά πλάσματα σαν τη μεγάλη οικογένεια του Δημιουργού. δεν διαχωρίζουμε πλέον τους ανθρώπους με βάση την εξωτερική τους μορφή και τα ήθη κι έθιμά τους. Αντιλαμβανόμαστε ότι υπάρχει ομορφιά στην διαφορετικότητα και την ποικιλομορφία. Αρχίζουμε να φερόμαστε στους ανθρώπους με αγάπη και σεβασμό, επειδή γνωρίζουμε ότι ο πυρήνας τους είναι φτιαγμένος από την ίδια ουσία με την οποία είμαστε κι εμείς πλασμένοι. Γι' αυτό το λόγο, οι Άγιοι σ' όλες τις εποχές ήρθαν, για να ενώσουν την ανθρωπότητα κι όχι να τη διχάσουν.

Μακαριότητα

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της πνευματικής συνειδητότητας είναι η μακαριότητα, η οποία είναι μια κατάσταση αγνής έκστασης και χαράς. Αν θυμηθούμε τη μεγαλύτερη ευτυχία που νιώσαμε στον κόσμο, αυτή είναι ελάχιστη, συγκρινόμενη με τη χαρά που βιώνουμε, όταν συγχωνευτούμε με τον Ωκεανό της πνευματικής συνειδητότητας. Δεν υπάρχουν κατάλληλα λόγια να περιγράψουμε αυτή την εμπειρία. Μπορούμε απλώς να φανταστούμε, από το επίπεδο που βρισκόμαστε, με τι μοιάζει το να πολλαπλασιάσουμε την ύψιστη ευτυχία που νιώσαμε εκατομμύρια φορές.

Οι μυστικιστές ποιητές συχνά έχουν χρησιμοποιήσει την παρομοίωση του ρομαντικού έρωτα, για να μας δώσουν μια μικρή ιδέα της χαράς που μας περιμένει, όταν συγχωνευτούμε με τον Θεό. Μιλούν για μια σταγόνα νερό που συγχωνεύεται με τον ωκεανό ή μια ακτίνα φωτός που συγχωνεύεται με τον ήλιο. Αναφέρονται επίσης στο νυφικό κρεβάτι ενός νιόπαντρου ζευγαριού. Όλες αυτές οι παρομοιώσεις όμως ωχριούν συγκρινόμενες με την πραγματική εμπειρία. Πώς μπορούμε να περιγράψουμε τη ζάχαρη σε κάποιον που ποτέ δεν τη γεύτηκε;

Η απόλυτη μακαριότητα θα γίνει κτήμα μας, όταν εισέλθουμε στην κατάσταση της πνευματικής συνειδητότητας. Επιπλέον, όμως, κουβαλάμε αυτή τη μακαριότητα μαζί μας, όταν επιστρέψουμε στη φυσική μας συνειδητότητα. Επομένως, είναι πιθανό να περνάμε βάσανα και δοκιμασίες στο φυσικό επίπεδο, τη στιγμή που η ψυχή θα βιώνει τη μακαριότητα Εσωτερικά. Είναι σαν τον αγγειοπλάστη που πλάθει κανάτια. Ο αγγειοπλάστης μπορεί να πλάθει ή να πιέζει τον πηλό απ’ έξω, ενώ την ίδια στιγμή τον συγκρατεί από μέσα. Με όμοιο τρόπο, η μακαριότητα που βιώνουμε, όταν συγχωνευόμαστε με τον Ωκεανό της πνευματικής συνειδητότητας, παραμένει μαζί μας, για να αντέξουμε τις φουρτουνιασμένες θάλασσες της ζωής.

Πώς Αποκτάμε Πνευματική Συνειδητότητα

Όλοι οι Άγιοι και οι μύστες συμφωνούν ότι υπάρχει τρόπος να αποκτήσουμε πνευματική συνειδητότητα κι αυτό γίνεται όταν διεισδύσουμε μέσα μας. Αυτή τη διείσδυση μπορούμε να την ονομάσουμε

προσευχή, διαλογισμό ή εσωστροφή ή ακόμα συγκέντρωση της προσοχής μέσα μας αντί στον εξωτερικό κόσμο.

Ο διαλογισμός δεν είναι μια άσκηση που προορίζεται μόνο για τους αγίους και τους μοναχούς. Μπορεί να την εξασκήσει ο καθένας, νέος ή γέρος, υγιής ή ανάπηρος, φτωχός ή πλούσιος. Είναι μια απλή διαδικασία εσωστροφής της προσοχής. Απαιτεί από μας να καθίσουμε απλώς σε μια άνετη στάση, στην οποία να μπορούμε να παραμείνουμε ακίνητοι πολλή ώρα. Μετά εστιάζουμε την προσοχή σ' ένα σημείο ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια, που είναι γνωστό ως Απλός ή Τρίτος οφθαλμός. Με τη συγκέντρωση σ' αυτό το σημείο, τα αισθητήρια ρεύματά μας αρχίζουν να αποσύρονται από το σώμα. Όταν εστιαστούμε σ' αυτό το σημείο, ερχόμαστε σε επαφή με το Εσωτερικό Φως. Για να εμποδίσουμε το νου να μας αποσπά την προσοχή με εγκόσμιες σκέψεις ή με σκέψεις για το παρελθόν ή το μέλλον, μπορούμε να τον κρατάμε απασχολημένο επαναλαμβάνοντας κάποιο μάντρα ή οποιοδήποτε όνομα του Θεού. Σε όσους έχουν μυηθεί από ένα πνευματικό Διδάσκαλο, τους έχουν δοθεί κάποια Ονόματα που τα επαναλαμβάνουν, για να κρατούν την προσοχή τους συγκεντρωμένη. Αν κάποιος δεν έχει μυηθεί, μπορεί να επαναλαμβάνει οποιοδήποτε Όνομα του Θεού με το οποίο νιώθει άνετα. Με την επανάληψη των Ονομάτων του Θεού και τη συγκέντρωση της προσοχής μας Εσωτερικά, μπορούμε τελικά να ανέβουμε από τη φυσική στην πνευματική συνειδητότητα.

Το Εσωτερικό ταξίδι ξεκινάει βλέποντας διάφορα φώτα ή αναλαμπές φωτός. Κόκκινο, μπλε, πορτοκαλί, χρυσό, πράσινο, μοβ ή λευκό φως. Από εκεί, το πνεύμα υπερβαίνει το σώμα και βιώνει μια Εσωτερική περιοχή όπου βλέπει τον Εσωτερικό ουρανό, αστέρια, φεγγάρι και ήλιο. Έπειτα φτάνει να συναντήσει τον Εσωτερικό του οδηγό ή το Διδάσκαλό του, που λειτουργεί ως οδηγός του στο Εσωτερικό ταξίδι. Ο οδηγός θα οδηγήσει την ψυχή μέσα από το Αστρικό, το Αιτιατό και το Υπεραιτιατό επίπεδο, μέχρι που τελικά θα συγχωνευτούμε ξανά με τον Ωκεανό της πανσυνειδητότητας.

Αυτή η τεχνική διαλογισμού είναι στη διάθεση όλων όσων επιθυμούν να την μάθουν. Είναι ένα δώρο που ο Θεός το προσφέρει δωρεάν, όπως τον αέρα και το φως του ήλιου. Μπορεί να ασκηθεί ως μία επιστημονική μέθοδος. Δεν είναι αναγκαίο να αλλάξει κανείς

θρήσκευμα, για να τη μάθει. Ο διαλογισμός μπορεί να ενταχθεί στο πολιτιστικό και θρησκευτικό περιβάλλον του καθενός και μπορεί να ασκηθεί ως επιστημονική μέθοδος, όπου στην περίπτωση αυτή, τα πειράματα γίνονται στο εργαστήριο του ανθρώπινου σώματος.

Με το διαλογισμό μπορούμε να αποκτήσουμε πνευματική συνειδητότητα. Τότε θα ανακαλύψουμε ότι όλοι οι θείοι θησαυροί θα είναι στη διάθεσή μας. Θα βιώσουμε θεία αγάπη, θα αποκτήσουμε πανσυνειδητότητα, θα απελευθερωθούμε από το φόβο, θα αποκτήσουμε μια αίσθηση ενότητας και αγάπης και θα βιώσουμε γαλήνη και μακαριότητα.

Προσεύχομαι να βιώσει ο καθένας αυτά τα δώρα στη διάρκεια της ζωής του. Το μόνο που χρειάζεται είναι η ειλικρινής επιθυμία να κολυμπήσουμε στον Ωκεανό της μακαριότητας και της αγάπης. Ακριβώς, όπως οι επίγειοι ωκεανοί υπάρχουν για τους ανθρώπους όλων των εποχών, έτσι και ο πνευματικός Ωκεανός, μας περιμένει να τον επισκεφτούμε Εσωτερικά. Μαθαίνοντας την απλή μέθοδο του διαλογισμού, θα ανακαλύψουμε τον Ωκεανό της αγάπης μέσα μας.

ΖΩΗ ΑΓΝΟΤΗΤΑΣ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Πώς ο πόθος για εγκόσμιες απολαύσεις δημιουργεί εμπόδια στην ψυχή

Η λαγνεία αποτελεί μια μορφή επιθυμίας-επιθυμίας της σάρκας. Τείνουμε να θεωρούμε τη λαγνεία μόνο σεξουαλική ικανοποίηση αλλά υπάρχουν πολλές εκφράσεις λαγνείας, μεταξύ αυτών η λαγνεία των αισθήσεων – της όρασης, του ήχου, της γεύσης και της αφής. Η καθεμία από τις αισθήσεις μας έχει μια διπλή λειτουργία: ως ένας μεταδότης πληροφόρησης και δεδομένων του εξωτερικού κόσμου προς τον εγκέφαλό μας και ως μέσο για να έχουμε εμπειρία των απολαύσεων του εξωτερικού κόσμου. Αν ψάχνουμε για υπερβολική ικανοποίηση των αισθήσεων, αν ζητάμε υπερβολική απόλαυση, τότε μπαίνουμε στο βασίλειο της λαγνείας. Τα μάτια μας μάς βοηθάνε να κινούμαστε μέσα στον κόσμο, να βρίσκουμε τα αντικείμενα που χρειαζόμαστε και να αποφεύγουμε τον κίνδυνο. Βλέπουν επίσης και την ομορφιά. Έλκονται από την ομορφιά με τη μορφή της καλλιτεχνίας, τη μεγαλόπρεπη φύση και τα ελκυστικά πρόσωπα. Αλλά αν μας γίνει έμμονη ιδέα να βλέπουμε αυτά τα αντικείμενα αποκλείοντας την ψυχή μας, το ενδιαφέρον μας μπαίνει στο βασίλειο της λαγνείας. Μπορεί να έχουμε προσέξει ότι κάποιος είναι όμορφος, αλλά αν μας γίνει έμμονη ιδέα να τον κοιτάζουμε συνέχεια για να έχουμε κάποια φυσική επαφή με αυτόν τον άνθρωπο, τότε το ενδιαφέρον μας μπαίνει στο βασίλειο της λαγνείας.

Τα αυτιά μας μάς βοηθάνε να επικοινωνούμε, να μαθαίνουμε και μας ειδοποιούν για κάθε πιθανό κίνδυνο. Τα χρησιμοποιούμε, επίσης, για να εκτιμήσουμε την ωραία μουσική, τους ήχους της φύσης ή τη φωνή ενός τραγουδιστή. Αλλά όταν είμαστε συνέχεια απασχολημέ-

νοι στο να ακούμε προστυχόλογα, να διηγούμαστε άσεμνες ιστορίες και να συμμετέχουμε σε αισθησιακές συζητήσεις, χάνοντας έτσι τον πολύτιμο χρόνο μας αντί να ακούμε το τραγούδι της ψυχής, τότε θα μπούμε στο βασίλειο της λαγνείας. Ακόμα, αν η ομιλία αναζωπυρώνει επιθυμίες, τότε μας παίρνει μακριά από την ψυχή μας.

Η αίσθηση της γεύσης έχει επίσης μια ειδική λειτουργία: να μας εμποδίζει να τρώμε χαλασμένα ή δηλητηριασμένα φαγητά. Από την άλλη μεριά οι κάλυκες της γεύσης μάς βοηθούν να εκτιμήσουμε ένα καλομαγειρεμένο φαγητό που έγινε με φροντίδα και αγάπη. Αλλά όταν δούμε ότι η όρεξή μας για φαγητά μάς έχει γίνει έμμονη ιδέα, τότε μπαίνουμε στο βασίλειο της λαγνείας. Οι άνθρωποι μπορεί να λαχταρούν ορισμένα φαγητά μέχρι του σημείου που η προσοχή τους φεύγει από τη γεύση του νέκταρ που παρέχεται Εσωτερικά, από τη μακαριότητα και την αγάπη της ψυχής μας.

Μπορεί, επίσης, να έχουμε λαγνεία για αρώματα και ευωδιές. Η αίσθηση της όσφρησης είναι μια προστατευτική λειτουργία που μπορεί να μας δώσει σήμα για την παρουσία καπνού ή τον κίνδυνο φωτιάς. Με την αίσθηση της όσφρησης μπορούμε, επίσης, να εκτιμήσουμε τις λεπτές ευωδιές που έρχονται από τα άνθη ή τα αρώματα. Όταν μας γίνει πάθος αυτή η πλευρά που μας δίνει απόλαυση, μέχρι του σημείου να παίρνει την προσοχή μας από τη γλυκιά ευωδιά της ψυχής, τότε η αίσθηση της όσφρησης μπαίνει στον τομέα της λαγνείας. Όταν ένα άρωμα ερεθίζει τα αισθησιακά πάθη μας, μάς οδηγεί στον τομέα της λαγνείας.

Η αίσθηση της αφής είναι μία άλλη λειτουργία, για να έχουμε κάποια πληροφόρηση για το περιβάλλον μας. Μας λέει τι είναι μαλακό και άνετο και τι είναι τραχύ και επικίνδυνο. Μας προειδοποιεί για το υπερβολικά ζεστό ή το πολύ κρύο, έτσι ώστε να προστατεύσουμε το σώμα μας. Η αίσθηση της αφής μάς επιτρέπει, επίσης, να εκτιμήσουμε την ευχάριστη αίσθηση του απαλού μεταξωτού, του λεπτού βαμβακερού ή του δροσερού νερού. Η αφή μπαίνει όμως στον τομέα της λαγνείας, όταν μας πιάσει μανία να έχουμε όλο και περισσότερο την εμπειρία των φυσικών αισθημάτων αποκλείοντας την εμπειρία της τρυφερότητας και της θείας αγάπης μέσα μας.

Λαγνεία για απολαύσεις οποιασδήποτε αίσθησης μπορεί να οδηγήσει σε εθισμό, όταν ένας άνθρωπος χάσει την ικανότητα να ελέγ-

χει και να παρακολουθεί την επιθυμία του να νιώσει μια ευχάριστη αίσθηση. Έτσι, η λαγνεία της αίσθησης της γεύσης μπορεί να εμφανιστεί με τη μορφή του πάθους για φαγητό ή για οινοπνευματώδη. Μπορεί να αναπτύξουμε εθισμό στα ευχάριστα αισθήματα που νιώθουμε Εσωτερικά ή νοητικά από ουσίες, όπως τα παραισθησιογόνα.

Σε ό,τι αφορά τις υπερβολικές επιθυμίες, βρίσκουμε γραμμένο στα Βουδιστικά διδάγματα ότι: *«ο νους του ανθρώπου που μαζεύει τα άνθη των αισθησιακών απολαύσεων και είναι αποσπασμένος και ακόρεστος στις επιθυμίες, είναι ο Καταστροφέας που τον φέρνει κάτω από την κυριαρχία του».*

Η Καινή Διαθήκη των Χριστιανών λέει:

Μηδείς πειραζόμενος ας λέγει: «ότι από του Θεού πειράζομαι, διότι ο Θεός είναι απείραστος κακών και αυτός ουδένα πειράζει. Πειράζεται δε έκαστος υπό της ιδίας αυτού επιθυμίας παρασυρόμενος και δελεαζόμενος. Έπειτα η επιθυμία αφού συλλάβει, γεννά την αμαρτίαν, η δε αμαρτία εκτελεσθείσα γεννά τον θάνατον.

(Ιακώβου 1:13-15)

Μη μεθύσκεσθε με οίνον, εις τον οποίον είναι ασωτία, αλλά πληρούσθε δια του Πνεύματος.

(Προς Εφεσίους 5:18)

Στην Παλαιά Διαθήκη είναι γραμμένο:

Ουαί εις εκείνους, οίτινες εξεγειρόμενοι το πρωί, ζητούσι σίκερα. Οίτινες εξακολουθούσι μέχρι της εσπέρας, εωσού εξάψη ο οίνος αυτούς! Και η κιθάρα και η λύρα, το τύμπανον και ο αυλός και ο οίνος, είναι εν τοις συμποσίοις αυτών και δεν παρατηρούσι το έργον του Κυρίου, και δεν θεωρούσι την ενέργειαν των χειρών αυτού.

(Ησαίας 5.11-12)

Όταν δεν έχουμε την εμπειρία της πληρότητας της ψυχής, ψάχνουμε να βρούμε ικανοποίηση στον εξωτερικό κόσμο. Αυτές οι εξωτερικές επιδιώξεις μπορεί να είναι ένα σημάδι ότι λαχταράμε την επαφή με τον Θεό. Νοσταλγούμε την αυθεντική μας κατάσταση μακαριότητας την οποία, με την προσκόλληση και την επιθυμία για πράγματα αυτού του κόσμου, την έχουμε χάσει. Οι εθισμοί είναι μια ένδειξη για τη λαχτάρα του ανθρώπου για τον Θεό. Αντιπροσωπεύουν μια

πνευματική "πείνα" που έχει στραφεί σε λάθος κατεύθυνση. Οι εθισμοί μπορούν να εξαλειφθούν, όταν έρθουμε σε επαφή με τον Θεό. Αν βασανιζόμαστε από λαγνεία, μπορούμε να την υπερβούμε κατευθύνοντας την προσοχή μας προς τον τόπο όπου μπορούμε να βρούμε αληθινή πληρότητα, μέσα στην ψυχή μας.

Η ψυχή μας είναι ελεύθερη από τη λαγνεία. Δεν έχει ανάγκη να λαχταρά τις επιθυμίες της σάρκας, γιατί είναι σε συνεχή ένωση με τον Κύριο. Ολόκληρο το είναι της είναι διαποτισμένο με αγάπη και μακαριότητα. Οποιεσδήποτε απολαύσεις αυτού του κόσμου μοιάζουν να είναι ανούσιες, σε σύγκριση με τη θεία γεύση του νέκταρ της αγάπης του Κυρίου Εσωτερικά. Όταν ενδυναμώσουμε την ψυχή μας δεν χρειαζόμαστε πια τις εφήμερες απολαύσεις του κόσμου.

Η λαγνεία μάς πάει στην αντίθετη κατεύθυνση από το να ανακαλύψουμε την ψυχή μας. Γνωρίζουμε πως ο νους και οι αισθήσεις έλκονται από τους πειρασμούς του κόσμου. Όταν επιτρέπουμε να συμβεί αυτό, είμαστε σαν το παιδί στο πανηγύρι που πετάει τον χρυσό κρίκο, αλλά κάθε φορά ο κρίκος ξεφεύγει από το στόχο. Ο χρυσός κρίκος μάς περιμένει στο έκτο chakra. Αν η προσοχή μας έχει αποσπαστεί λόγω της λαγνείας, δεν θα θα επιτύχει ο κρίκος. Η λαγνεία μόνο αργοπορεί την πρόοδό μας. Έχουμε την πολυτέλεια να χάνουμε χρόνο και να καθυστερούμε τη πορεία της ψυχής μας προς τον Θεό?

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να ξεπεράσουμε τη λαγνεία. Ο ένας είναι να καταλάβουμε τους κινδύνους αν πέσουμε στα δίχτυα της λαγνείας. Ένας άλλος είναι να μείνουμε σταθεροί στους στόχους που διαλέξαμε. Ένας τρίτος τρόπος είναι να αντικαταστήσουμε τη λαγνεία με την αγνότητα και με τη μεγαλύτερη απόλαυση που βρίσκουμε μέσα μας στη διάρκεια του διαλογισμού.

Αυτό μπορεί να είναι δύσκολο, αλλά αν μπορούμε να διατηρούμε τον έλεγχο και να σκεπτόμαστε τι κάνουμε, προτού να πέσουμε στις παγίδες της λαγνείας, μπορεί να αποφύγουμε τον κίνδυνο. Αν υπάρχει κίνδυνος να αποκτήσουμε εθισμό στα ναρκωτικά ή το οινόπνευμα, ίσως θα θέλαμε να σκεφτούμε την επίδραση που θα έχει αυτό πάνω στο φυσικό μας σώμα ή στη ζωή των αγαπημένων μας και να ζητήσουμε βοήθεια. Μερικοί άνθρωποι έχουν εθισμό στις λάγνες επιδιώξεις και χάνουν τον εαυτό τους μέσα στις αισθησιακές απολαύσεις. Αυτοί οι εθισμοί μπορεί να βλάψουν τους άλλους που δεν

επιθυμούν να συμμετέχουν σε τέτοιες πράξεις. Ο πόνος που μπορεί να νομίζουμε ότι προσπαθούμε να αποφύγουμε μέσω των εθισμών μας, θα επιστρέψει σε μας αργότερα και μπορεί να είναι πολλαπλάσιος, αν πληγώνουμε άλλους με κάποιο τρόπο.

Το να απασχολούμαστε με κάθε είδους λαγνεία μπορεί να εμποδίσει την πρόοδό μας. Οι μεγαλύτερες απολαύσεις που μας περιμένουν εσωτερικά μάς διαφεύγουν, αν παγιδευτούμε στις απολαύσεις αυτού του κόσμου. Οι απολαύσεις αυτού του κόσμου είναι παροδικές. Πετάμε την ευκαιρία της διαρκούς και μόνιμης μακαριότητας και ευτυχίας και προτιμάμε τις φούσκες που μπορεί να σκάσουν οποιαδήποτε στιγμή, όταν παγιδευτούμε από τη λαγνεία.

Πώς μπορούμε να αντικαταστήσουμε τη λαγνεία με την αγνότητα; Αν συναναστρεφόμαστε ανθρώπους που δεν είναι λάγνοι και βρισκόμαστε και σε τόπους που είναι απαλλαγμένοι από λαγνεία και δεν υπάρχουν πειρασμοί. Αν συναναστρεφόμαστε ανθρώπους και βρισκόμαστε διαρκώς σε περιβάλλοντα που είναι γεμάτα αγνότητα, αντιμετωπίζουμε λιγότερους πειρασμούς. Ακόμα, μπορούμε να κρατάμε το νου μας απασχολημένο με αγνές σκέψεις διαβάζοντας τις Γραφές, ακούγοντας ύμνους αφοσίωσης ή πηγαίνοντας σε τόπους, όπου συχνάζουν αφοσιωμένοι στον Θεό. Το να μιλάμε για πνευματικά θέματα και για τον Θεό μπορεί να μας κρατά αγνούς στο λόγο. Το να είμαστε απασχολημένοι σε πράξεις ανιδιοτελούς προσφοράς προς τους άλλους ή να ασχολούμαστε με δραστηριότητες που καλυτερεύουν την υγεία του φυσικού μας σώματος ή για να αναπτύξουμε το νου μας, τις ικανότητες και τα ταλέντα μας, μπορούν να μας βοηθήσουν να κρατάμε το νου μας αγνό.

Η καλύτερη μέθοδος, όμως, για να ξεπεράσουμε τη λαγνεία είναι να αντικαταστήσουμε τις εγκόσμιες απολαύσεις με την πνευματική απόλαυση. Όταν ένα παιδί έχει ένα αντικείμενο που θέλουμε να του το πάρουμε από το χέρι, μπορούμε να το κάνουμε αντικαθιστώντας το αντικείμενο αυτό με κάτι πιο ευχάριστο, με ένα παιχνίδι. Η μακαριότητα που παίρνουμε συνδέοντας την ψυχή μας με τον Θεό μάς δίνει πολύ περισσότερη ικανοποίηση, πληρότητα και μέθη από οτιδήποτε άλλο μέσα σ' αυτό τον κόσμο. Το να αφιερώνουμε χρόνο στο διαλογισμό είναι μια μέθοδος, για να κρατάμε την προσοχή μας μακριά από τη λαγνεία. Κάθε φορά που διαλογιζόμαστε, η ψυχή μας

ενδυναμώνεται. Καθώς την ενδυναμώνουμε όλο και περισσότερο, εκτός των άλλων, μας βοηθά να αντιμετωπίζουμε και τους εγκόσμιους πειρασμούς. Ο Θεός βοηθά την ψυχή μας να μας ενδυναμώσει, για να διαπραγματευθούμε με τη λαγνεία. Τότε μπορούμε να συγκεντρωθούμε στο διαλογισμό μας καλύτερα. Καθώς γινόμαστε καλύτεροι στο διαλογισμό μας, γινόμαστε και πιο δυνατοί. Με ανανεωμένη δύναμη η ψυχή μας μπορεί να βάλει υπό έλεγχο το νου και τις λαγνείες του. Ο κύκλος συνεχίζεται, μέχρι που τελικά ξεπερνάμε τον κίνδυνο της λαγνείας και έχουμε την εμπειρία μιας πολύ πιο μεγάλης έκστασης μέσα μας.

ΚΑΘΕ ΑΝΑΠΝΟΗ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Οι διάφορες Γραφές της Ανατολής μας λένε ότι ερχόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο με ένα συγκεκριμένο αριθμό αναπνοών κι όταν οι αναπνοές αυτές τελειώσουν, η ψυχή αφήνει το σώμα, καθώς επέρχεται ο φυσικός θάνατος. Επομένως, η ζωή μας δεν μετριέται σε χρόνια, αλλά σε αναπνοές οι οποίες μας έχουν παραχωρηθεί. Η χρήση που κάνουμε με αυτές τις αναπνοές είναι δικό μας θέμα, εξαρτάται από εμάς. Μπορούμε, δηλαδή, να παρατείνουμε ή να μειώσουμε το χρόνο της ζωής μας, ανάλογα με τον τρόπο με τον οποίο ξοδεύουμε τις αναπνοές μας. Ο τρόπος με τον οποίον ζούμε επηρεάζει σημαντικά τον τρόπο που αναπνέουμε και κατά συνέπεια το χρόνο της ζωής μας.

Θα έπρεπε να θεωρούμε τον αριθμό των αναπνοών που μας έχουν δοθεί ως ένα κεφάλαιο που έχουμε σ' ένα τραπεζικό λογαριασμό και που τον έχει ανοίξει για μας ο ίδιος ο Θεός. Εξαρτάται όμως από εμάς αν θα ξοδέψουμε αυτό το κεφάλαιο έξυπνα ή ανόητα. Υπάρχει μια ιστορία, σύμφωνα με την οποία ήταν κάποτε ένας φτωχός άνθρωπος, στον οποίο ένας πλούσιος, ανταποδίδοντας κάποια χάρη, χάρισε ένα δάσος γεμάτο σανδαλόδεντρα, που βγάζουν το φημισμένο, αρωματικό ξύλο και έχουν μεγάλη αξία. Όμως, ο φτωχός αυτός άνθρωπος δεν ήξερε την αξία αυτών των δέντρων και άρχισε να τα κόβει και να τα πουλάει σαν καυσόξυλα και σαν δοκάρια, σαν να ήταν συνηθισμένα ξύλα. Πέρασαν αρκετά χρόνια και μια μέρα ο πλούσιος πέρασε να δει τι κάνει ο φίλος του, ελπίζοντας ότι θα ήταν πλέον πλούσιος κι αυτός, αφού είχε τόσα πολύτιμα σανδαλόδεντρα στη διάθεσή του. Προς μεγάλη του όμως έκπληξη, ενώ το δάσος είχε σχεδόν αδειάσει από δέντρα, βρήκε τον άνθρωπο να είναι ακόμα φτωχός και να τα βγάζει πέρα με δυσκολία, καθώς δεν είχε συνειδητοποιήσει την αξία

που είχε το σανταλόξυλο και το είχε κατασπαταλήσει αλόγιστα. Το δίδαγμα της ιστορίας αυτής είναι ότι πρέπει να προσέξουμε για να μην βρεθούμε κι εμείς στη θέση του φτωχού εκείνου ανθρώπου, σε σχέση με τις αναπνοές μας. Οι αναπνοές αυτές που μας έχουν δοθεί είναι δώρο. Θα πρέπει λοιπόν να τις χρησιμοποιούμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να έχουμε όφελος τόσο εμείς οι ίδιοι, όσο και οι οικογένειές μας και ολόκληρη η Δημιουργία και όχι να τις κατασπαταλούμε αλόγιστα.

Πώς μπορούμε να αξιοποιήσουμε τις αναπνοές μας; Όλα τα ζωντανά πλάσματα αναπνέουν, για να ζήσουν, αν και τα ζώα ξοδεύουν τις αναπνοές τους απλώς και μόνο προσπαθώντας να επιβιώσουν. Ζουν, δηλαδή, προσπαθώντας να εξασφαλίσουν την τροφή τους, να αυτοπροστατευθούν και να αναπαραχθούν. Όμως οι άνθρωποι, σε αντίθεση με τα ζώα, έρχονται σ’ αυτόν τον κόσμο, έχοντας δεχθεί ως δώρο την ικανότητα να μπορούν να συνειδητοποιήσουν τι είναι και ποιος είναι ο σκοπός της ζωής τους. Αν και όλα τα πλάσματα έχουν ψυχή, εμείς οι άνθρωποι έχουμε την ικανότητα να μπορούμε να γνωρίσουμε την ψυχή μας, όσο καιρό βρισκόμαστε μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Αυτό σημαίνει, επίσης, ότι έχουμε τη δυνατότητα της διάκρισης και της επιλογής.

Μπορούμε, λοιπόν, να επιλέξουμε να ζούμε μια συνειδητή ζωή. Τα ζώα ζουν με βάση τα ένστικτά τους. Είναι προγραμματισμένα, θα λέγαμε, από τη φύση να αντιδρούν με συγκεκριμένο τρόπο ανάλογα με τα ερεθίσματα που δέχονται. Για παράδειγμα, όταν πεινάσουν ψάχνουν για τροφή. Όταν νιώσουν ότι απειλούνται, επιτίθενται ή τρέπονται σε φυγή. Όταν λειτουργήσει το ένστικτο της αναπαραγωγής, ζευγαρώνουν. Παρ’ όλο που κι εμείς οι άνθρωποι έχουμε ορμέμφυτα, τα οποία εξασφαλίζουν την επιβίωση και τη διαιώνιση του είδους μας, παράλληλα έχουμε και μια ανθρώπινη φύση. Μπορούμε, δηλαδή, να επικοινωνήσουμε με τον ανώτερο εαυτό μας, το θεϊκό εαυτό μας και να μπορέσουμε να ζήσουμε σύμφωνα με τις θεϊκές μας ιδιότητες. Καθώς αποτελούμε μέρος του Θεού, η ουσιαστική μας φύση είναι όμοια με τη δική Του, επομένως έχουμε κάποιες ιδιότητες οι οποίες είναι θεϊκές. Είμαστε φτιαγμένοι από αγάπη, μακαριότητα, φως, ήχο, σοφία, συνειδητότητα, χαρά και γαλήνη. Μπορούμε, λοιπόν, να ζούμε με τρόπο τέτοιο, ώστε τα χαρακτηριστικά αυτά να κατευθύνουν τη

ζωή μας και να αντανακλώνται παράλληλα γύρω μας ή αντίθετα να παραμένουν κρυμμένα. Η επιλογή είναι δική μας.

Αν έλθουμε σε επαφή με τη θεϊκή φύση μας που έχει τα χαρακτηριστικά αυτά, μπορούμε να ελευθερώσουμε τους εαυτούς μας από τη ζωή που χαρακτηρίζει τα ζώα. Μπορούμε να κάνουμε κάτι περισσότερο από το να ασχολούμαστε μόνο με την διατροφή, την αναπαραγωγή και την αυτοπροστασία μας, ζώντας μια ζωή σε συντονισμό με την θεϊκότητα που υπάρχει μέσα μας, βιώνοντας αγάπη, χαρά και γαλήνη. Μπορούμε να υπερβούμε τους περιορισμούς του φυσικού αυτού κόσμου και να έχουμε την εμπειρία των πνευματικών βασιλείων που υπάρχουν μέσα μας.

Μπορούμε να βρούμε ακόμη και τον ίδιο τον Θεό, μέσα σ' αυτήν εδώ τη ζωή μας. Η επικοινωνία με το θείο μέσα μας μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσω του διαλογισμού. Με το διαλογισμό επικοινωνούμε με την αληθινή μας φύση. Όλα τα ζωντανά πλάσματα έχουν θεία φύση, αλλά τα ζώα, για παράδειγμα, δεν έχουν την ικανότητα να επικοινωνήσουν μ' αυτήν. Γι' αυτό, η ανθρώπινη γέννηση θεωρείται σπάνια ευκαιρία. Αν σκεφτούμε πόσα πολλά διαφορετικά είδη ζωντανών οργανισμών υπάρχουν μέσα στη Δημιουργία, όπως είναι τα ζώα, τα πτηνά, τα ερπετά, τα ψάρια, τα φυτά, τα έντομα κλπ., που στο σύνολό τους είναι αμέτρητες ψυχές, ενώ στη γη, αυτή τη στιγμή, οι ψυχές που έχουν λάβει την ανθρώπινη γέννηση είναι μόνο έξι δισεκατομμύρια περίπου, θα καταλάβουμε ότι η ανθρώπινη γέννηση είναι κάτι σαν λαχείο, που κάποιος έχει πολύ μικρές πιθανότητες να κερδίσει. Όταν λοιπόν μας δοθεί η ευκαιρία της ανθρώπινης γέννησης, πρέπει να την αξιολογήσουμε σωστά και να την αξιοποιήσουμε, γιατί ως άνθρωποι είμαστε το μοναδικό είδος της Δημιουργίας που μπορεί να συνειδητοποιήσει τη θεϊκότητα της ψυχής του και να επιδιώξει να συναντήσει τον Θεό. Μέσω του διαλογισμού καταλαβαίνουμε ότι είμαστε ψυχές, δηλαδή συνειδητές οντότητες. Συνειδητοποιούμε ότι είμαστε αθάνατοι και ότι συνεχίζουμε να ζούμε και μετά το θάνατο του ανθρώπινού μας σώματος. Αντιλαμβανόμαστε ότι μέσα μας έχουμε μια πηγή αγάπης και γαλήνης, η οποία μπορεί να μεταμορφώσει τη ζωή μας, και ότι επιπλέον μέσα μας υπάρχει ένας τόπος, στον οποίο μπορούμε να βρίσκουμε καταφύγιο από τους πόνους και τις λύπες αυτού του κόσμου.

Είναι αλήθεια ότι δεν μπορούμε να αποφύγουμε το φυσικό θάνατο, καθώς όλοι μας πρέπει μια μέρα να αφήσουμε αυτόν τον κόσμο. Αλλά, όταν ταυτιστούμε με τον αληθινό μας εαυτό, με την ψυχή μας και όχι με το σώμα, δεν φοβόμαστε πια το θάνατο. Μπορούμε ακόμη να ξεπεράσουμε πιο εύκολα και το θάνατο των προσφιλών μας προσώπων, επειδή γνωρίζουμε πως, όταν αυτοί πεθάνουν, δεν χάνονται. Μπορεί να πέθανε το φυσικό τους σώμα, όμως η ψυχή και η ουσιαστική τους φύση εξακολουθούν να υπάρχουν και αυτό μας δίνει μεγάλη ανακούφιση. Ο διαλογισμός μάς δίνει τη δυνατότητα να δούμε αυτή την αλήθεια με τα ίδια μας τα μάτια. Δεν βασιζόμαστε πια στα λόγια των άλλων. Μπορούμε να υψωθούμε σε ανώτερες καταστάσεις εμείς οι ίδιοι και να βεβαιωθούμε ότι η ψυχή μας εξακολουθεί να υπάρχει.

Έτσι λοιπόν μπορούμε να χρησιμοποιούμε τις αναπνοές μας όχι μόνο για δικό μας όφελος αλλά και προς όφελος του υπόλοιπου κόσμου. Ο Θεός δεν έφτιαξε τους ανθρώπους, για να ζουν μόνο για τον εαυτό τους. Μάλιστα, λέγεται, ότι Εκείνος έχει αγγέλους που μπορούν να είναι διαρκώς κοντά Του, γεμάτοι αφοσίωση γι’ Αυτόν. Ο Θεός θέλησε να δημιουργήσει ένα ον όμοιο μ’ Εκείνον, δηλαδή ένα ον που να ζει για τους άλλους. Ο Θεός δημιούργησε τους ανθρώπους για να έχουν αγάπη και συμπόνια για τους άλλους. Έτσι εκφράζεται η δημιουργική και γεμάτη αγάπη φύση του Θεού. Ο Κύριος θα μπορούσε να παραμένει σε μια κατάσταση αιώνιας μακαριότητας, όμως Αυτός δημιούργησε τις ψυχές, για να τους προσφέρει και να τις αγαπά. Ακριβώς όπως οι γονείς δημιουργούν παιδιά, εκφράζοντας σε αυτά την αγάπη τους, και ζουν και πολλές φορές θυσιάζονται γι’ αυτά, έτσι και ο Θεός δημιούργησε τις ψυχές σαν παιδιά Του, τα οποία τα αγαπάει και τα φροντίζει. Η πράξη των γονέων να κάνουν παιδιά, δεν είναι παρά μια αντανάκλαση της δημιουργίας των ψυχών από τον Θεό. Τα ανθρώπινα όντα έχουν φτιαχτεί κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού και ζουν, για να δίνουν και για να αγαπούν.

Αληθινός άνθρωπος είναι εκείνος που έχει αγάπη και συμπόνια για τους άλλους. Η σοφή χρήση των αναπνοών που μας έχουν δοθεί είναι η χρήση του να βοηθάει τους άλλους. Η ζωή είναι κάτι περισσότερο από την απλή φροντίδα για επιβίωση, διατροφή, ύπνο και αναπαραγωγή. Πρέπει να βοηθάμε τους άλλους και υπάρχουν πολλοί

τρόποι με τους οποίους μπορεί να γίνει αυτό. Μπορούμε να τους βοηθήσουμε κατ' αρχάς, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να καλύψουν τις φυσικές τους ανάγκες. Μπορούμε ακόμη να τους βοηθήσουμε, ώστε να αναπτυχθούν νοητικά, για να μπορούν και αυτοί να είναι χρήσιμοι στους άλλους. Μπορούμε να τους βοηθήσουμε πνευματικά, δίνοντάς τους ένα καλό παράδειγμα να ακολουθήσουν.

Μπορούμε να μοιραζόμαστε μαζί τους το όφελος της δικής μας πνευματικής αφύπνισης, για να εμπνευσθούν κι αυτοί και να ακολουθήσουν μια ζωή γεμάτη από υψηλούς στόχους και αξίες.

Κάθε στιγμή της ζωής μας μπορούμε να κάνουμε μία συνειδητή επιλογή για τον τρόπο με τον οποίο ξοδεύουμε τις αναπνοές μας. Αν τις ξοδεύουμε σε πράξεις βίας και σε καταστάσεις θυμού και εξαπάτησης των άλλων ή σε κακόβουλες ενέργειες που βλάπτουν τους άλλους, θα δούμε ότι οι αναπνοές μας γίνονται γρήγορες και σύντομες. Ειδικά, όταν είμαστε θυμωμένοι, βλέπουμε ότι η αναπνοή μας γίνεται ρηχή και ότι ο αριθμός των αναπνοών που ξοδεύουμε αυξάνεται. Όταν συγκρουόμαστε με κάποιον, πάλι οι αναπνοές μας γίνονται μικρές και αυξάνονται σε αριθμό. Όταν προσπαθούμε να εξαπατήσουμε τους άλλους, επειδή έχουμε το φόβο ότι μπορεί να μας ανακαλύψουν, οι αναπνοές μας γίνονται πάλι μικρές. Όταν παραδινόμαστε στα πάθη μας, οι αναπνοές μας τείνουν να γίνουν πολύ σύντομες. Όταν παραδινόμαστε στον εγωισμό μας, μας κυριεύει θυμός κι οι αναπνοές μας, επίσης, μικραίνουν σε διάρκεια. Όταν παίρνουμε μικρές, νευρικές αναπνοές, χρειαζόμαστε μεγαλύτερο αριθμό απ' αυτές και έτσι ξοδεύουμε περισσότερες από τις πολύτιμες αναπνοές που μας έχουν δοθεί. Αντίθετα, όταν ζούμε μια ζωή γεμάτη αγάπη, ειλικρίνεια, μη βία, αγνότητα, ταπεινότητα και ανιδιοτελή προσφορά, οι αναπνοές μας είναι ήρεμες, αργές και έχουν σταθερό ρυθμό. Όταν η αναπνοή γίνεται βαθύτερη, σημαίνει ότι ο αριθμός των αναπνοών μειώνεται. Ξοδεύοντας λιγότερες αναπνοές ο χρόνος της ζωής μας, τα λεπτά, οι ώρες και οι ημέρες αυξάνονται. Η επιλογή είναι δική μας.

Όμως, το αν θα επιλέξουμε να έχουμε σταθερή και αργή αναπνοή, ώστε να παρατείνουμε τη ζωή μας κάποιο διάστημα, δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο είναι σημαντική η ποιότητα των πράξεών μας, ενόσω ζούμε. Καθένας από εμάς πρέπει να αποδώσει λογαριασμό για

ό,τι έκανε στη ζωή του. Όταν η ψυχή μας επιστρέφει στον Θεό, τα μητρώα μας δείχνουν αν χρησιμοποιήσαμε τη ζωή μας για το καλό ή για το κακό, αν ζήσαμε για τους εαυτούς μας ή για τους άλλους. Αν προσπαθήσαμε να βλάψουμε τους άλλους ή αν τους δείξαμε αγάπη και ανεκτικότητα. Αν ήμαστε άπληστοι με τα αγαθά που μας δόθηκαν ή τα μοιραστήκαμε με τους άλλους. Αν, τέλος, ήμαστε καλοί άνθρωποι ή αν προσπαθήσαμε να κάνουμε κακό στους άλλους και να τους εξαπατήσαμε.

Αν χρησιμοποιήσαμε τις αναπνοές μας, για να αναπτυχθούμε οι ίδιοι πνευματικά, αλλά και για να βελτιώσουμε παράλληλα τη ζωή των άλλων, τότε θα μπορούμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας πλούσιους στον άλλο κόσμο που θα πάμε. Γιατί τότε θα έχουμε συσσωρεύσει θησαυρούς πνευματικούς, που θα έχουν σαν αντίκρισμα μια αιώνια αγάπη, μακαριότητα και γαλήνη. Αν χρησιμοποιήσαμε τις αναπνοές μας βλάπτοντας τους άλλους ή επιδιώκοντας εγωιστικά οφέλη, που σκοπό είχαν την αύξηση της δύναμης και του εγωισμού μας, παίρνοντας ό,τι ανήκε στους άλλους ή προκαλώντας πόνο και φρίκη στους συνανθρώπους μας, τότε θα πρέπει να πάρουμε κι άλλα μαθήματα επιστρέφοντας στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων, είτε σε κατώτερη μορφή ζωής είτε παίρνοντας ξανά την ανθρώπινη μορφή, μέσα στην οποία θα πρέπει να πάρουμε αυτά τα μαθήματα, μέχρις ότου να μπορέσουμε να αναπτυχθούμε ως πνευματικά όντα κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού. Η επιλογή είναι δική μας.

Όμως, άσχετα από το αν δικαστούμε από τον Άγγελο του Θανάτου και πρέπει να πληρώσουμε για τις πράξεις μας ή αν ο Διδάσκαλος μας, κρίνει την πρόοδό μας στις σκέψεις, στα λόγια και στις πράξεις και αποφασίσει τι είναι ωφελιμότερο για την εξέλιξη της ψυχής μας, δηλαδή το αν θα επιστρέψουμε σ' αυτή τη ζωή κάτω από την καθοδήγηση ενός Διδασκάλου στο μέλλον ή αν θα πρέπει να εργαστούμε για την εξέλιξή μας σε ένα ανώτερο επίπεδο της Δημιουργίας, τα μαθήματα της αγάπης και της συμπόνιας πρέπει απαραίτητα να τα διδαχθούμε. Αυτό είναι κάτι που δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Αν επιθυμούμε να βιώσουμε τη χαρά και τη μακαριότητα της ένωσής μας με τον Θεό, πρέπει να απαλλαχθούμε από κάθε αρνητική ιδιότητα.

Ας χρησιμοποιήσουμε, λοιπόν, τις αναπνοές μας για τη δική μας

πνευματική εξέλιξη και για το καλό των άλλων. Ας κάνουμε τον κόσμο μέσα στον οποίο ζούμε ένα καλύτερο τόπο και για τους άλλους. Έτσι, το δάσος με τα σανδαλόδεντρα που μας δόθηκε από τον Θεό μπορεί να αξιοποιηθεί με τον καλύτερο τρόπο, αποφέροντας περισσότερο κέρδος τόσο στους εαυτούς μας όσο και στους άλλους και όχι να σπαταληθεί αλόγιστα. Ας έχουμε συναίσθηση πώς χρησιμοποιούμε κάθε στιγμή της ζωής μας. Η επιλογή είναι δική μας. Προσεύχομαι στον Θεό να μπορέσουμε όλοι να κάνουμε τις πιο σωστές επιλογές.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν κάποιες ειδικές γιορτές ή αργίες, κατά τις οποίες γιορτάζονται σημαντικά γεγονότα του παρελθόντος. Συνήθως όμως, ενώ τελούνται τα έθιμα και οι τελετές που σχετίζονται με αυτές τις συγκεκριμένες γιορτές, οι άνθρωποι δεν σκέφτονται την πνευματική τους προέλευση. Όταν έρχονται στον κόσμο οι Άγιοι και οι Μυστικιστές, προσπαθούν να μας θυμίσουν ότι ο αληθινός σκοπός της ζωής είναι το να γνωρίσουμε τον Θεό. Ένας από τους πολλούς τρόπους που χρησιμοποιούν είναι το ότι μας βοηθούν να εστιάσουμε την προσοχή μας στα πνευματικά μηνύματα των διαφόρων θρησκειών, στις γιορτές τις οποίες τηρούμε, καθώς και στα διδάγματα που έχουν δοθεί από όλους τους Αγίους.

Η γιορτή, που γιορτάζεται από πολλούς Ινδούς αυτό το Σαββατοκύριακο, είναι γνωστή με το όνομα Χόλι και ένα από τα έθιμα, που έχουν σχέση με την γιορτή αυτή και το οποίο έθιμο οι άνθρωποι βρίσκουν διασκεδαστικό, είναι το “παιγνίδι του Χόλι”. Σύμφωνα λοιπόν με το έθιμο αυτό, ο ένας πετάει στον άλλο μπαλόνια που έχουν διάφορα χρώματα και είναι γεμάτα με νερό, μέσα στο οποίο έχουν ρίξει κόκκινη μπογιά. Καθώς τα μπαλόνια σκάνε στους δρόμους, στα πεζοδρόμια ή στα ρούχα κάποιων, δημιουργείται μεγάλη ευθυμία και όλοι διασκεδάζουν. Εκτός όμως από την ευχάριστη ατμόσφαιρα και την ευθυμία που δημιουργείται, πίσω απ’ αυτό το έθιμο κρύβεται ένα σημαντικό μήνυμα και ένα μάθημα για όλους εμάς.

Το έθιμο αυτό ξεκίνησε στην αρχαία Ινδία, όπου σύμφωνα με τις Γραφές ζούσε ένας βασιλιάς που ονομαζόταν Χαρνακίσα και ο οποί-

ος ισχυριζόταν ότι είναι ο Θεός. Έβγαλε λοιπόν μία διαταγή, σύμφωνα με την οποία όλοι οι υπήκοοί του έπρεπε να λατρεύουν αυτόν και όχι τον Θεό που λάτρευαν ως τότε. Η διαταγή κυκλοφόρησε σε όλο το βασίλειο και πολλοί άνθρωποι που σκέφτονταν υλιστικά, αποφάσισαν ότι θα έπρεπε πράγματι να αρχίσουν να προσεύχονται στο όνομα του βασιλιά, αν ήθελαν να εξασφαλίσουν εγκόσμια αγαθά και πλούτο. Αντίθετα, οι πνευματικοί άνθρωποι συνέχισαν να λατρεύουν τον πραγματικό Θεό αν και, επειδή φοβούνταν τον βασιλιά, το έκαναν τώρα κρυφά.

Ο βασιλιάς είχε και ένα γιο που ονομαζόταν Πραλάντ και που από μικρό παιδί είχε εκδηλώσει σημεία έντονης αγάπης και αφοσίωσης προς τον Θεό. Μια μέρα, ο γιος του βασιλιά έτυχε να πάει στο σπίτι, όπου ζούσε ένας αγγειοπλάστης με τη γυναίκα του. Και οι δύο τους ήταν καθισμένοι και προσεύχονταν στον Θεό. Το παιδί τούς ρώτησε τι είναι αυτό που κάνουν και εκείνοι του εξήγησαν ότι προσεύχονται, γιατί καθώς το πρωί ετοίμαζαν τη φωτιά, για να πυρώσουν το φούρνο τους, είδαν μέσα δύο γατάκια που είχαν παγιδευτεί και δεν έβγαιναν. Έτσι αφού έσβησαν πρώτα τη φωτιά, παρακαλούσαν τώρα τον Θεό να τα βοηθήσει να βγουν ζωντανά, αφού οι ίδιοι δεν μπορούσαν να τα βγάλουν. Ο μικρός Πραλάντ τους είπε ότι, έπρεπε να γνωρίζουν και αυτοί πως οι άνθρωποι προσεύχονταν τώρα στο όνομα του πατέρα του, του βασιλιά και όχι στον Θεό. Ο αγγειοπλάστης και η γυναίκα του αντέδρασαν έντονα, λέγοντας: *«Κανένας, εκτός από τον Θεό, δεν μπορεί να μας βοηθήσει, γι' αυτό κι εμείς θα λατρεύουμε μόνο Εκείνον!».* Συνέχισαν, λοιπόν να προσεύχονται μπροστά στο μικρό Πραλάντ και μετά από λίγο, αφού ο φούρνος είχε κρυώσει, άνοιξαν την πόρτα και τα δύο γατάκια βγήκαν έξω σώα και αβλαβή, μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων! Το περιστατικό αυτό δυνάμωσε την πίστη του Πραλάντ στον Θεό και το παιδί άρχισε πάλι να λατρεύει Εκείνον. Ο βασιλιάς βέβαια πρόσεξε ότι ο γιος του προσευχόταν τώρα στο όνομα του Θεού και όχι στο δικό του και πολύ θυμωμένος αποφάσισε να τον σκοτώσει. Τον έδωσε, λοιπόν, σε κάποιους να τον πετάξουν από την κορυφή ενός βουνού σε μία χαράδρα, αλλά από θαύμα το παιδί δεν σκοτώθηκε. Στη συνέχεια ο βασιλιάς διέταξε να πνίξουν το παιδί στη θάλασσα, όμως ούτε αυτή τη φορά πνίγηκε το παιδί. Έπειτα, έβαλαν ένα δη-

λητηριώδες φίδι να δαγκώσει τον Πραλάντ, για να πεθάνει ακαριαία, όμως αυτός γλίτωσε ξανά. Όλες οι προσπάθειες του βασιλιά να σκοτώσει το παιδί του απέτυχαν, γιατί, όπως λέγεται, κανένας δεν μπορεί να σκοτώσει κάποιον που έχει την προστασία του ίδιου του Θεού. Όμως, ο βασιλιάς χρησιμοποίησε ένα τελευταίο τέχνασμα για να εξοντώσει το γιο του. Είχε μία αδελφή, που ονομαζόταν Χόλκα η οποία υποτίθεται ότι είχε μία ευλογία, σύμφωνα με την οποία ήταν απρόσβλητη από τη φωτιά. Διέταξε, λοιπόν, να φτιάξουν ένα τεράστιο σωρό από ξύλα και ζήτησε από την αδελφή του να καθίσει στην κορυφή κρατώντας στην αγκαλιά της το μικρό παιδί, ελπίζοντας ότι ανάβοντας τα ξύλα, η μεν Χόλκα θα γλίτωνε από τη φωτιά, ο δε Πραλάντ θα καιγόταν ζωντανός. Πολλοί άνθρωποι, από αυτούς που λάτρευαν το βασιλιά σαν Θεό, για να τον ευχαριστήσουν, άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν γύρω από τη μεγάλη φωτιά που άρχισε να καίει, γιατί πίστευαν ότι τώρα οι φλόγες θα θανάτωναν το μικρό Πραλάντ. Όμως το πρωί, όταν η φωτιά άρχισε να σβήνει, όλοι έμειναν κατάπληκτοι, καθώς είδαν ότι η Χόλκα είχε γίνει στάχτη, ενώ ο Πραλάντ, καθισμένος σε στάση διαλογισμού, ήταν ολοζώντανος!

Ακόμη και μετά απ’ αυτό το περιστατικό, ο βασιλιάς Χαρνακίσα εξακολουθούσε να πιστεύει ότι ήταν ο Θεός, επειδή είχε κι αυτός λάβει κάποια ευλογία, σύμφωνα με την οποία δεν θα μπορούσε να τον θανατώσει ούτε ζώο ούτε άνθρωπος και επιπλέον ο θάνατός του δεν θα μπορούσε να συμβεί ούτε ημέρα ούτε νύχτα. Πίστευε λοιπόν ότι αφού δεν μπορούσε να τον σκοτώσει ούτε ζώο ούτε άνθρωπος και αφού δεν μπορούσε να πεθάνει ούτε ημέρα ούτε νύχτα ήταν αθάνατος και θα ζούσε για πάντα. Δεν ήξερε ότι αυτή η ευλογία ήταν στην πραγματικότητα μια προφητεία, για τον τρόπο με τον οποίο επρόκειτο να συντελεστεί ο φυσικός του θάνατος. Λέγεται, λοιπόν, ότι τότε ο Θεός πήρε τη μορφή του Ναρ Σινγκ για να σκοτώσει το βασιλιά. Ο Ναρ Σινγκ, όπως υποδηλώνει και η λέξη, είχε ανθρώπινο σώμα και κεφαλή λιονταριού και μπορούσε να τον σκοτώσει, αφού δεν ήταν ούτε άνθρωπος, ούτε ζώο. Η ώρα του θανάτου ήταν η ώρα του λυκόφωτος, τότε που, ενώ είχε τελειώσει η ημέρα δεν είχε ακόμα νυχτώσει εντελώς και δεν ήταν επομένως ούτε ημέρα ούτε νύχτα αλλά μία ενδιάμεση κατάσταση.

Μετά το θάνατο του βασιλιά, ο Πραλάντ ήταν πια ελεύθερος να συνεχίσει να λατρεύει τον Θεό, απαλλαγμένος από τα εμπόδια που του έβαζε ο πατέρας του. Με την γιορτή του Χόλι, λοιπόν, γιορτάζεται ακριβώς η διάσωση του Πραλάντ από τη φωτιά και ο θρίαμβος του καλού επί του κακού. Η επικράτηση του καλού έναντι του κακού είναι μία σημαντική αλήθεια και παρόμοιες ιστορίες πάνω σ' αυτό το θέμα συναντάμε στις Γραφές πολλών θρησκειών και πολλών πολιτισμών. Οι Άγιοι δίνουν μεγάλη σημασία στο να είμαστε καλοί άνθρωποι και ένας από τους λόγους γι' αυτό είναι και το ότι οι κακές πράξεις δημιουργούν καρμικούς λογαριασμούς, τους οποίους πρέπει να ξεπληρώσουμε. Μπορεί να σκεφτόμαστε, για παράδειγμα, ότι ένας εγκληματίας καταφέρνει να αθωωθεί και να γλιτώσει έτσι την τιμωρία για ένα φόνο που έχει διαπράξει, όμως, αργά ή γρήγορα, ο άνθρωπος αυτός θα πρέπει να πληρώσει γι' αυτή την πράξη του. Υπάρχει ο νόμος της δικαιοσύνης του Σύμπαντος, σύμφωνα με τον οποίο για κάθε δράση υπάρχει μία αντίδραση. Αν κάνουμε κάτι καλό, ανταμειβόμαστε γι' αυτό, αλλά αν κάνουμε κακό, θα τιμωρηθούμε. Επομένως, ακόμη κι αν νομίζουμε ότι καταφέραμε να αποφύγουμε την τιμωρία για κάτι κακό που έχουμε κάνει, τελικά, κάποια στιγμή, θα πρέπει να πληρώσουμε γι' αυτό. Κάθε μας σκέψη, λέξη ή πράξη καταγράφεται και φτάνει κάποτε η ώρα της ανταμοιβής για ό,τι ήταν καλό ή της τιμωρίας για ό,τι ήταν κακό. Αν κάποιος κάνει κακές σκέψεις για μας ή μας θίξει με άσχημα λόγια ή μας έχει βλάψει με κακές πράξεις, θα υπάρξει η αντίστοιχη αντίδραση την οποία κάποτε θα εισπράξει ο άνθρωπος αυτός και θα πάρει τελικά αυτό που του αξίζει.

Όταν βρεθούμε κάτω από την προστασία ενός Τέλειου Διδασκάλου, εκείνος αναλαμβάνει το καρμικό μας χρέος. Βέβαια, πολλοί άνθρωποι έχουν την λανθασμένη άποψη ότι αυτό τους εξασφαλίζει το δικαίωμα να κάνουν ό,τι τους αρέσει και ότι ο Διδάσκαλος θα πάρει επάνω του το κάρμα τους. Αυτή είναι μία παρεξήγηση, γιατί ναι μεν ο Διδάσκαλος αναλαμβάνει το καρμικό χρέος του μαθητή, αλλά Εκείνος αποφασίζει επίσης ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος, για να διευθετηθεί αυτό το χρέος. Ο Διδάσκαλος με τη Χάρη του μπορεί ακόμα και να το απαλείψει εντελώς, όμως δεν μπορούμε να υποθέτουμε ότι αυτό θα συμβεί αναγκαστικά. Αν ο Διδάσκαλος κρίνει ότι

ο μαθητής χρειάζεται να πάρει ακόμα μερικά μαθήματα για το δικό του πνευματικό όφελος, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Το να νομίζει κάποιος ότι, επειδή είναι μυημένος, μπορεί να συμπεριφέρεται με τρόπο που να πληγώνει τους άλλους, να τους εξαπατά και να τους συμπεριφέρεται ανάλογα με το πώς τον βολεύει, λέγοντάς τους ψέματα ή προκαλώντας τους πόνο, χωρίς να πρόκειται να τιμωρηθεί, επειδή έχει τη Χάρη του Διδασκάλου, είναι μία λανθασμένη άποψη. Υπάρχει το καθημερινό κάρμα, το κάρμα δηλαδή που δημιουργούμε σε αυτή μας την ενσάρκωση με την ελεύθερή μας βούληση, που και αυτό πρέπει επίσης να το πληρώσουμε. Το “ημερολόγιο αυτοελέγχου” λειτουργεί σαν καθρέπτης, δηλαδή μας δείχνει ακριβώς πού βρισκόμαστε, για να προσπαθούμε μέρα με την ημέρα να γίνουμε καλύτεροι.

Η απορρόφηση στο Ηχητικό Ρεύμα, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, μπορεί επίσης να μας βοηθήσει να κάψουμε τα καρμικά μας χρέη. Αν όμως πληγώνουμε τους άλλους, πώς θα μπορέσουμε να συγκεντρωθούμε, όταν καθόμαστε για διαλογισμό, αφού θα μας βασανίζει η ανησυχία του νου, που δημιουργείται από τις κακές πράξεις μας; Αν δεν έχουμε ακόμα γίνει ηθικοί και ενάρετοι άνθρωποι, ο Διδάσκαλος μπορεί να αποφασίσει ότι χρειαζόμαστε περισσότερα μαθήματα και άσκηση. Στην περίπτωση αυτή, αντί να μας οδηγήσει κατ’ ευθείαν στο ανώτατο Πνευματικό Επίπεδο, το Σατς Καντ, κατά την ώρα του φυσικού μας θανάτου, μπορεί να πρέπει να μας κρατήσει για κάποιο διάστημα σε ένα από τα κατώτερα Επίπεδα ή ακόμα και να μας οδηγήσει στο να επιστρέψουμε στο Φυσικό Επίπεδο για ακόμα μία ζωή, μέχρις ότου εξαγνιστούμε από τα ελαττώματά μας. Είναι αλήθεια ότι υπάρχει η παρέμβαση της Χάρης του Διδασκάλου, αλλά αν ο Διδάσκαλος κρίνει ότι δεν έχουμε επιτύχει το στόχο μας, μπορεί να πρέπει να εξασφαλίσει την συμπλήρωση της πνευματικής μας εκπαίδευσης σ’ αυτή τη ζωή, στην επόμενη ζωή ή σε μία ανώτερη από το Υλικό επίπεδο Περιοχή.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο λέγεται ότι πάντα το καλό υπερισχύει του κακού. Ακόμα κι αν χρειάζεται πολύς χρόνος, στο τέλος το καλό θα νικήσει. Ίσως χρειάζεται υπομονή, αλλά στο τέλος βλέπουμε ότι όσοι προκαλούν πόνο και φρίκη στους άλλους, θα πληρώσουν κάποια μέρα τις συνέπειες, ενώ όσοι είναι καλοί και ηθικοί

άνθρωποι, στο τέλος θα ξεχωρίσουν. Όταν, λοιπόν, βρισκόμαστε σε μία κατάσταση που κάποιος μας πληγώνει ή μας βλάπτει, θα πρέπει να εξακολουθούμε να κάνουμε αυτό που είναι σωστό και όχι να πέφτουμε στο ίδιο χαμηλό με αυτόν επίπεδο. Ο καθένας, σύμφωνα με τη συμπεριφορά του, δημιουργεί το κάρμα του. Εμείς δεν πρέπει να δημιουργούμε άσχημο κάρμα για τους εαυτούς μας. Όσοι κάνουν άσχημα πράγματα θα πληρώσουν γι' αυτά, αργά ή γρήγορα. Αν εμείς, μπροστά στο κακό παραμένουμε καλοί, στο τέλος, όπως ο Πραλάντ, θα αναδειχθούμε νικητές.

Μία άλλη πνευματική διάσταση της σημασίας της γιορτής του Χόλι είναι το παιγνίδι με τα χρώματα. Διαβάζουμε στις Γραφές ιστορίες, σύμφωνα με τις οποίες ο Θεός Κρίσνα έπαιζε Χόλι με τους μαθητές του. Σύμφωνα με τις Ινδουιστικές παραδόσεις υπήρχαν πολλές βοσκοπούλες που αγαπούσαν τον Κρίσνα και την ημέρα της γιορτής αυτής γέμιζαν μεγάλες σύριγγες με χρωματιστό νερό και καθώς τραγουδούσαν και έπαιζαν μουσική, τις πετούσαν η μία στην άλλη και διασκέδαζαν. Από τότε, το Χόλι έχει καθιερωθεί ως η γιορτή κατά την οποία οι ερωτευμένοι πασαλείβουν ο ένας τον άλλο με νερό που έχει χρωματιστεί με κόκκινη μπογιά και ζαφορά. Ο συμβολισμός που κρύβεται πίσω απ' αυτό το έθιμο είναι η συνάντηση του Αγαπημένου με τους μαθητές ή τους πνευματικούς εραστές. Στη μυστικιστική ποίηση οι εραστές συμβολίζουν τις ψυχές. Επομένως, το Χόλι συμβολίζει τη στιγμή που δύο ψυχές συναντιούνται και τελικά η ψυχή συγχωνεύεται με τον Θεό.

Το κόκκινο και το ρόδινο χρώμα μπορεί ακόμα να συμβολίζουν τα χρώματα που φαίνονται όταν διασχίζει κανείς τα Εσωτερικά Επίπεδα μέχρι το Τρικούτι, οπότε βλέπει το κόκκινο χρώμα του ανατέλλοντα ήλιου. Κατά τη διάρκεια του Εσωτερικού Ταξιδιού, βρισκόμαστε μπροστά σε πολλές διαφορετικές εικόνες και ακούμε ήχους που μας εξηγούνται λεπτομερώς κατά την ώρα της μύησης. Οι εικόνες αυτές αποτελούν σημεία, τα οποία βοηθούν την ψυχή να αναγνωρίζει μέχρι πού έχει προχωρήσει μέσα στις Εσωτερικές Πνευματικές Περιοχές. Τα κόκκινα και ρόδινα χρώματα, που βλέπουμε να πασαλείφονται στο Χόλι, έχουν σκοπό να μας υπενθυμίσουν τον "κόκκινο ανατέλλοντα ήλιο" και το Εσωτερικό Ταξίδι. Ενώ λοιπόν μπορούμε να απολαμβάνουμε την ευθυμία της γιορτής, θα πρέπει

επίσης να θυμόμαστε, καθώς βλέπουμε τα χρώματα, ότι πρέπει να εσωστρεφόμαστε, με διαλογισμό, για να βιώνουμε και τα Εσωτερικά χρώματα.

Ο Διδάσκαλος Ντάρσαν Σινγκ συνήθιζε να αναφέρεται συχνά στους στίχους της Μίρα Μπάι που έχουν ως θέμα τη γιορτή του Χόλι. Η Μίρα Μπάι ήταν μία Αγία, που έζησε στην Ινδία το 15ο αιώνα. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ μπορούσε να αποκρυπτογραφεί τα νοήματα που υπάρχουν στην ποίηση των Αγίων και των Μυστικιστών του παρελθόντος. Ένα από τα ποιήματα της Μίρα Μπάι περιγράφει με πολύ όμορφο τρόπο τις μεγάλες πνευματικές αλήθειες και θα ήθελα να το αναφέρω. Σε ένα στίχο λοιπόν λέει:

Αυτή είναι η σύντομη και φευγαλέα εποχή της Άνοιξης.
Ας την αξιοποιήσουμε όσο μπορούμε παίζοντας Χόλι.

Η γιορτή του Χόλι πέφτει στην αρχή της άνοιξης, της εποχής που ανθίζουν τα φυτά, που τα μπουμπούκια αρχίζουν να ξεπετάγονται και ο αέρας είναι γλυκός και ευχάριστος, καθώς ο κρύος χειμώνας δίνει τη θέση του στη ζεστή άνοιξη. Όμως, ενώ ημερολογιακά η άνοιξη διαρκεί τρεις μήνες, από τις 21 Μαρτίου ως τις 21 Ιουνίου, στην πραγματικότητα η περίοδος της άνθισης είναι πολύ σύντομη, και η διάρκειά της μπορεί να περιορίζεται μόνο σε λίγες ημέρες ή εβδομάδες. Έπειτα, οι ανθοί πέφτουν από τα δέντρα, δίνοντας τη θέση τους στις πράσινες φυλλωσιές των δέντρων, καθώς αρχίζει να έρχεται το καλοκαίρι. Η εικόνα που περιγράφεται στο ποίημα αυτό έχει βαθύτερη έννοια πέρα από την απλή περιγραφή της άνοιξης. Αναφέρεται, στη σύντομη διάρκεια της ζωής μας. Η Μίρα Μπάι αναφέρεται, επίσης, στην καλή τύχη μας να λάβουμε την ανθρώπινη γέννηση. Εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε την αξία αυτού του ανθρώπινου σώματος, όμως κάποιοι που είχαν "παραθανάτιες εμπειρίες" και βρέθηκαν στην περιοχή του Φωτός, ενώ το σώμα τους παρέμενε κλινικά νεκρό, αναφέρουν ότι, καθώς επιστρέφαν στη ζωή, έβλεπαν να υπάρχει ένας πολύ μεγάλος αριθμός ψυχών που περιμένουν τη σειρά τους, για να λάβουν ένα ανθρώπινο σώμα.

Λέγεται επίσης ότι ακόμα και οι άγγελοι θέλουν να επιστρέψουν παίρνοντας την ανθρώπινη μορφή. Αυτό μπορεί να μας παραξενεύει, επειδή νομίζουμε ότι οι άγγελοι βρίσκονται ήδη στις Ουράνιες Πε-

ριοχές. Μας κάνει να αναρωτιόμαστε γιατί θέλουν να επιστρέψουν στη Γη, αφού είναι στους Ουρανούς, εκεί δηλαδή που προσπαθούμε να πάμε εμείς, αφού τελειώσει αυτή εδώ η ζωή μας; Σύμφωνα όμως με τη δομή του Σύμπαντος, οι Ουράνιες αυτές, όπως λέγονται, Περιοχές, ανήκουν στις κατώτερες περιοχές της Δημιουργίας. Οι περιοχές αυτές βρίσκονται ανάμεσα στη Γη και στο Αστρικό Επίπεδο. Για να επιστρέψει η ψυχή μας στον Θεό πρέπει να διασχίσει το Αστρικό, το Αιτιατό και το Υπεραιτιατό Επίπεδο, μέχρις ότου φτάσει στην καθαρά πνευματική περιοχή του Σατς Κάντ. Οι άγγελοι, λοιπόν, βρίσκονται στα ουράνια βασίλεια, τα οποία υπάρχουν ανάμεσα στο φυσικό και το Αστρικό επίπεδο. Εάν οι άγγελοι θέλουν να επιστρέψουν στον Θεό, αναφέρεται ότι προτιμούν να πάρουν την ανθρώπινη μορφή, γιατί, όπως λέγεται, η πνευματική πρόοδος που μπορούμε να κάνουμε μέσα στο ανθρώπινο σώμα είναι μεγαλύτερη από αυτή που κάνει η ψυχή, όταν διαλογίζεται σε μία Ουράνια Περιοχή. Στην περίπτωση που οι ψυχές δεν διαλογίζονται πάνω στη γη, χρειάζονται περισσότερο χρόνο, για να προχωρήσουν από το ένα Επίπεδο στο άλλο. Βέβαια, η παραμονή στους Ουράνιους Κόσμους είναι γεμάτη μακαριότητα και μπορεί κάποιος να αισθάνεται τέτοια πληρότητα, που να μην επιθυμεί να αφήσει ένα τέτοιο μέρος γεμάτο μακαριότητα και ευτυχία. Αντίθετα, στην ανθρώπινη ζωή υποφέρουμε τόσο πολύ, που μας γεννάται μία έντονη επιθυμία να γλιτώσουμε από τον πόνο και τα βάσανα αυτού του κόσμου.

Όσοι επιθυμούν να επιστρέψουν στον Θεό και έρχονται σε επαφή με έναν Τέλειο Διδάσκαλο, έχουν πολλά πλεονεκτήματα, τα οποία δεν έχουν οι άγγελοι. Το πρώτο είναι ότι όταν ο Διδάσκαλος μυήσει μία ψυχή, δεσμεύεται να την οδηγήσει πίσω στον Θεό. Της δίνει αρχικά μία ώθηση για να τη φέρει σε επαφή με το Εσωτερικό Φως και Ήχο, καθώς το ρεύμα αυτό του Φωτός και του Ήχου θα την οδηγήσει στον Θεό. Ακόμα, αναλαμβάνει το καρμικό χρέος των ψυχών και επειδή θέλει να τις βοηθήσει να προοδεύσουν, τους παρέχει Εσωτερική καθοδήγηση, για να εξασφαλίσει το τέλος των καρμικών τους υποχρεώσεων, ώστε να μπορέσουν να επιστρέψουν στον Θεό.

Ο Διδάσκαλος διδάσκει τους ανθρώπους πώς να ζουν μία ηθική ζωή, για να μη δημιουργούν πρόσθετα καρμικά χρέη. Τους παρέχει τη Χάρη Του σε απεριόριστο βαθμό, για να τους βοηθήσει να ανα-

πτυχθούν πνευματικά.

Επομένως, οι άγγελοι που επιθυμούν να επιστρέψουν στον Θεό λαχταρούν να λάβουν την ανθρώπινη μορφή, ώστε να μπορέσουν να έχουν τη βοήθεια και τη Χάρη που απαιτείται γι' αυτό. Αν σκεφτούμε τις πιθανότητες που έχει μία ψυχή να λάβει την ανθρώπινη μορφή, δεδομένου ότι υπάρχουν τόσες ψυχές που περιμένουν κάτι τέτοιο, ενώ συγχρόνως υπάρχουν πολυάριθμα διαφορετικά είδη σωμάτων στη Δημιουργία, μέσα στα οποία μπορεί να γεννηθεί κάποιος, θα πρέπει να αισθανόμαστε τυχεροί που μας δόθηκε η ευκαιρία της ανθρώπινης γέννησης. Υπάρχουν εκατομμύρια άλλες μορφές ζωής στις οποίες μπορεί να "γεννηθεί" μία ψυχή. Υπάρχουν πολυάριθμα είδη ζώων, πτηνών, ψαριών, ερπετών, εντόμων και φυτών τα οποία μία ψυχή μπορεί να εμψυχώσει. Ψυχές οι οποίες περιμένουν να εξελιχθούν, γνωρίζουν ότι η ανθρώπινη μορφή είναι η μόνη μέσα στην οποία έχουμε όλες τις δυνατότητες, για να επιστρέψουμε στον Θεό. Έτσι, η Μίρα Μπάι μας εκλιπαρεί να αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο αυτή την ευκαιρία.

Όταν μας λέει στο ποίημά της να παίξουμε Χόλι, η Μίρα Μπάι θέλει στην πραγματικότητα να μας πει ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτή την ευκαιρία της ανθρώπινης γέννησης, για να συναντήσουμε ένα Τέλειο Διδάσκαλο, για να μπορέσουμε να μπούμε στο δρόμο που οδηγεί πίσω στον Θεό. Χρησιμοποιεί όμως τις εικόνες του παιχνιδιού του Χόλι, για να τονίσει το σημείο αυτό. Παρομοιάζει τη συνάντηση δύο εραστών που πασαλείφονται με τα χρώματα, με την συνάντηση της ψυχής με τον Θεό. Η επαφή αυτή δεν συντελείται μόνο στο επίπεδο των ματιών και της καρδιάς, αλλά και στο επίπεδο της ψυχής, όπου οι δύο συγχωνεύονται σε ένα. Μέσω του διαλογισμού μπορούμε να συναντήσουμε την Εσωτερική Ακτινοβόλο Μορφή του Αγαπημένου. Η ψυχή τότε γοητεύεται από τη φωτεινή ομορφιά της Αιθερικής Μορφής του Διδασκάλου και μ' αυτό τον τρόπο έλκεται όλο και περισσότερο μέσα σ' αυτήν, μέχρις ότου οι δύο συγχωνευθούν σε ένα. Αυτό είναι ένα στάδιο που ονομάζεται «φάνα-φιλ-σεϊχ» από τους Σούφι, ή συγχώνευση με τον Διδάσκαλο. Ταξιδεύοντας στη συνέχεια μαζί του, η ψυχή διασχίζει τις Ανώτερες Περιοχές και συγχωνεύεται ξανά με τον Θεό. Το στάδιο αυτής της τελικής συγχώνευσης ονομάζεται «φάνα-φιλ-Αλλάχ». Αυτή η

εμπειρία είναι η κορυφαία εμπειρία του συμβολισμού του Χόλι, καθώς μετά απ' αυτήν δεν υπάρχουν δύο, δηλαδή ο εραστής και η αγαπημένη του που πασαλείβονται με τα χρώματα, αφού οι δύο έχουν γίνει ένα. Στον επόμενο στίχο της, η Μίρα Μπάι γράφει:

Ατέλειωτη μουσική ηχεί γλυκά,
χωρίς τη βοήθεια των χεριών,
χωρίς τη χρήση μουσικών οργάνων.

Εδώ η Μίρα Μπάι αναφέρεται στο Ουράνιο Ηχητικό Ρεύμα που ακούγεται Εσωτερικά κατά το διαλογισμό. Ενώ κατά την εξωτερική γιορτή του Χόλι, ακούμε τη μουσική και τα τραγούδια των ανθρώπων, στο Εσωτερικό Χόλι που παίζουμε με τον Αγαπημένο, ακούγεται το Ηχητικό Ρεύμα. Όταν ο Θεός αποφάσισε να γίνει από Ένας, πολλοί, η Σκέψη αυτή δημιούργησε μία δόνηση από Φως και Ήχο. Αυτό το Φως και ο Ήχος είναι ένα ο Λόγος της Χριστιανικής παράδοσης, *"το ρεύμα που εκπηγάζει από τον Θεό, φέρνοντας σε ύπαρξη ολόκληρη τη Δημιουργία"*. Το ρεύμα αυτό βρίσκεται μέσα μας και μπορούμε να έλθουμε σε επαφή μαζί του, στο σημείο του Τρίτου ή Μοναδικού Οφθαλμού. Αν η ψυχή μας απορροφηθεί απ' αυτό το ρεύμα, μπορεί, ακολουθώντας το, να ταξιδέψει πίσω στον Θεό. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πραγματοποιείται η ένωση με τον Αγαπημένο. Το ρεύμα αυτό ηχεί μέσα μας διαρκώς. Εμείς, απλώς πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας προς τα μέσα, για να λάβουμε τις ουράνιες μελωδίες του. Πρόκειται για μία μουσική η οποία παίζει συνεχώς, χωρίς να χρειάζονται ανθρώπινες φωνητικές χορδές ή μουσικά όργανα. Η μουσική αυτή είναι τόσο γοητευτική και μαγευτική, που τραβάει την ψυχή, μέσα από τα Ανώτερα Επίπεδα της Δημιουργίας, πίσω στον Θεό. Ο επόμενος στίχος λέει:

Η εκστατική μουσική ηχεί χωρίς να να χαρακτηρίζεται
από κάποιο συγκεκριμένο ρυθμό ή μελωδία.
Κάθε τρίχα του κορμιού μου είναι βαμμένη στο χρώμα Του.
Αυτό το ρόδινο χρώμα της πληρότητας και της αρετής
ανακατεύεται με το Νερό της Ζωής
και ψεκάζεται με τη σύριγγα της Αγάπης.

Εδώ, η Μίρα Μπάι αναφέρεται πάλι στην Εσωτερική Μουσική

των Σφαιρών. Προσθέτει ότι κάθε τρίχα του κορμιού της είναι βαμμένη στο χρώμα Του, καθώς έχει ψεκαστεί από τη σύριγγα της αγάπης του Αγαπημένου. Η αγάπη αυτή την πλημμυρίζει και την μουσκεύει με το Νερό της Ζωής ή Θείο Λόγο.

Η ένωση αυτή της ψυχής με τον Αγαπημένο δεν είναι μία φυσική ένωση, αλλά μία ένωση πνευματική, κατά την οποία ο μαθητής βάφεται στο χρώμα του Κυρίου. Ο Θεός εισχωρεί τόσο βαθιά μέσα στην ψυχή, που η ψυχή αποκτά τις ιδιότητες Εκείνου. Το να βαφτούμε στο χρώμα του Θεού σημαίνει να γίνουμε ένα μ’ Εκείνον και να φθάσουμε στο σημείο που όλες Του οι ιδιότητες θα πλημμυρίζουν την ύπαρξή μας. Αποκτούμε τότε τις αρετές της αγάπης, της μη βίας, της φιλαλήθειας, της ταπεινότητας, της αγνότητας και της ανιδιοτελούς προσφοράς. Φθάνουμε σε ένα σημείο που δεν ξεχωρίζουμε από τον Θεό και τότε λάμπουμε από το Φως Του. Ο Χριστός είπε: *«Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα»*. Όταν μουσκέψουμε από τα χρώματα του Κυρίου, μας πλημμυρίζει Θεία Έκσταση και μας καταλαμβάνει μία μακαριότητα τόσο πλήρης, που επιθυμία μας είναι να παραμείνουμε σ’ αυτήν την κατάσταση για πάντα. Ένας άλλος στίχος αυτού του μεγάλου ποιήματος λέει:

Από τη στιγμή που έχουμε αναπτύξει
τις ιδιότητες του Αγαπημένου,
η πολύχρωμη Ακτινοβολία Του απλώνεται,
για να σχηματίσει κόκκινα σύννεφα, που
φέρνουν αφθονία χρωματιστής βροχής.

Εδώ η Μίρα Μπάι συνεχίζει την περιγραφή της σε σχέση με το πώς αποκτούμε τις ιδιότητες του Αγαπημένου. Τα κόκκινα σύννεφα συμβολίζουν το κόκκινο φως που βλέπουμε Εσωτερικά, όταν φθάνουμε στην Περιοχή που ονομάζεται Τρικούτι. Οι βροχές συμβολίζουν τη Χάρη του Διδασκάλου που δίνεται με αφθονία. Τονίζει, όμως, ότι πρώτα πρέπει να αναπτύξουμε τις ιδιότητες του Αγαπημένου. Για να γίνει αυτό, πρέπει να επιτρέψουμε στις ευγενικές ιδιότητες του Διδασκάλου να ρεύσουν μέσα μας, με το να ζούμε μία ενάρετη, ηθική ζωή. Καθώς προοδεύουμε πνευματικά και γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι, δεν είναι, όπως λέγεται, δύσκολο να βρούμε τον Θεό, γιατί ο Θεός έλκεται από εμάς, βλέποντας την προσπάθεια

που καταβάλουμε να γίνουμε καλύτεροι. Τότε Εκείνος μας ανυψώνει πολύ ψηλά, επάνω από τη σωματική συνειδητότητα, για να ταξιδέψουμε μέσα στις "Περιοχές του Φωτός".

Η Μίρα Μπάι λέει ακόμα:

Ο Αγαπημένος μού έχει αφαιρέσει όλα τα Εσωτερικά πέπλα
και είμαι τώρα ελεύθερη από το βάρος της φήμης και της δόξας.

Εδώ η παρομοίωση αυτή χρησιμοποιείται για τον Αγαπημένο που αφαιρεί τα Εσωτερικά πέπλα. Σύμφωνα με τις παραδόσεις του Ισλαμισμού, η σύζυγος κρύβει το πρόσωπό της με διάφορα πέπλα και μόνο ο σύζυγος μπορεί να τα αφαιρέσει, όταν βρίσκονται μόνοι οι δυο τους. Διαφορετικά οι γυναίκες, όταν βγαίνουν σε δημόσιους χώρους πρέπει να έχουν το πρόσωπό τους καλυμμένο. Η Μίρα Μπάι με αυτό το σχήμα λόγου, της αφαίρεσης των πέπλων από το σύζυγο, περιγράφει αυτό που κάνει ο Διδάσκαλος για το μαθητή. Ο μαθητής βρίσκεται κρυμμένος μέσα στα πέπλα της άγνοιας και της απατηλότητας του κόσμου και ακριβώς γι' αυτό, δεν μπορεί να δει το Εσωτερικό Φως ή να ακούσει την Ουράνια Μουσική. Ο Αγαπημένος αφαιρεί αυτά τα πέπλα με τη μύηση, για να ελευθερωθεί η Εσωτερική όραση και η Εσωτερική ακοή του μαθητή. Είναι σαν να αφαιρούνται αυτά τα πέπλα ένα-ένα, για να μπορέσει να λάμψει η αληθινή ομορφιά του μαθητή. Μετά απ' αυτό, ο μαθητής έχει ελευθερωθεί απ' όλα τα δεσμά των προσκολλήσεων του κόσμου, που εμποδίζουν την ψυχή να βιώσει την εμπειρία του Θεού. Η ψυχή ελευθερώνεται από την επιθυμία για φήμη και δόξα. Ελευθερώνεται από την επιθυμία για πλούτο και υλικά αποκτήματα. Έτσι, μπορεί τώρα να πετάξει ψηλά, πάνω απ' αυτό το φυσικό κόσμο, για να ξαναενωθεί με τον Θεό. Τελειώνοντας, στον τελευταίο στίχο της η Μίρα Μπάι λέει:

Έχω συναντήσει τον τέλειο Διδάσκαλο, τον Γκουρού Ράβι Ντας,
όπως είχε ορισθεί.
Η Μίρα μπόρεσε να επικοινωνήσει με τον Θεό,
μέσω του Διδασκάλου της, Ράβι Ντας.

Εδώ η Μίρα Μπάι ομολογεί ότι η επικοινωνία της με τον Θεό έγινε αποκλειστικά με τη Χάρη του Πνευματικού της Διδασκάλου,

του Γκουρού Ράβι Ντας, επισημαίνοντας ότι από μόνη της δεν θα μπορούσε να συναντήσει τον Θεό. Μόνο μέσω της μύησης από το Διδάσκαλό της, τής δόθηκαν τα κλειδιά που ανοίγουν την είσοδο προς το Βασίλειο του Θεού. Η Μίρα Μπάι χρησιμοποιεί ακόμη τη φράση *«όπως είχε ορισθεί»*, διότι αναγνωρίζει ότι το να συναντήσει το Διδάσκαλό της δεν ήταν κάτι που έκανε αυτή η ίδια. Αυτό ήταν το πεπρωμένο της. Λέγεται ότι κάθε Διδάσκαλος αναλαμβάνει τις συγκεκριμένες ψυχές, για τις οποίες έχει ορισθεί να έλθουν στα πόδια Του, προκειμένου να οδηγηθούν πίσω στον Θεό. Επομένως δεν είμαστε εμείς που διαλέγουμε τον Διδάσκαλο, αλλά ο Διδάσκαλος είναι που επιλέγει εμάς. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ συνήθιζε να λέει ότι ήλθαμε στον Διδάσκαλο χάρη σε κάποιο σπάνιο καλό κάρμα. Άρα, όταν λάβουμε τη Χάρη να συναντήσουμε τον Θεό, ο Διδάσκαλος μάς τραβάει κοντά Του. Από εκεί και πέρα είναι δική μας υπόθεση το να αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο αυτή την ευλογία. Μπορούμε δηλαδή να επιταχύνουμε την πρόοδό μας, αλλά και να την επιβραδύνουμε. Είναι η Θεία Χάρη που μας οδηγεί σε ένα Πνευματικό Διδάσκαλο, ο οποίος μας δίνει το δώρο της Μύησης, με την οποία ανοίγεται ο Εσωτερικός μας Οφθαλμός, για να δούμε το Φως του Θεού και το Εσωτερικό μας αυτί, για να ακούσουμε την Ουράνια Μουσική. Η καλύτερη αξιοποίηση αυτού του δώρου είναι δική μας υπόθεση. Αυτή επιτυγχάνεται, όταν διαθέτουμε χρόνο για να διαλογιζόμαστε σωστά και τακτικά, ώστε να επιταχυνθεί το ταξίδι της επιστροφής στην Πηγή μας. Μπορούμε ακόμη να επιταχύνουμε την Πνευματική μας πρόοδο με το να ζούμε μία ηθική ζωή, γιατί τότε ελαττώνονται τα καρμικά χρέη που δημιουργούν οι πράξεις μας και η ψυχή μας μπορεί να πετάξει πίσω στον Θεό.

Έτσι λοιπόν, αν κατανοήσουμε το Εσωτερικό νόημα του Χόλι και το κάνουμε μέρος της ζωής μας, θα μπορέσουμε να διδαχθούμε κάποια πολύ σημαντικά μαθήματα. Πρώτον, να αναπτύξουμε πλήρη πίστη στον Θεό, όπως ο Πραλάντ και να διατηρούμε την καλοσύνη μας μπροστά στο κακό. Στο τέλος θα βγούμε νικητές. Δεύτερον, αν αρχίσουμε να παίζουμε το παιχνίδι του Χόλι με τον Θεό, τότε σε αναλογία με τα εξωτερικά χρώματα της γιορτής, θα βυθιστούμε μέσα στα Εσωτερικά Φώτα και Χρώματα, τα οποία θα ανακαλύπτουμε μέσα μας. Τότε, θα δούμε να συντελείται η ένωση της ψυχής

μας, όχι με κάποιο επίγειο αγαπημένο, αλλά με τον Αιώνιο Αγαπημένο, τον Θεό.

Εύχομαι να μπορέσουμε όλοι μας να παίξουμε το παιχνίδι του Χόλι με τον Θεό και να βιώσουμε απεριόριστη έκσταση και μακαριότητα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ομιλία του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ

Οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι η επιστήμη και η πνευματικότητα είναι δύο εντελώς αντίθετοι τομείς μελέτης, αλλά μιλώντας από προσωπική μου εμπειρία και οι δύο αυτοί χώροι, μπορώ να πω ότι αποτελούν απλώς τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Για μένα, ο στόχος της επιστήμης είναι να ανακαλύψει τις βαθύτερες πνευματικές αλήθειες, της δε πνευματικότητας να ερευνήσει τις αιτίες πίσω από την επιστημονική πραγματικότητα.

Ορισμένοι από τους μεγαλύτερους επιστήμονες του κόσμου, όταν ερωτώνται, αποδίδουν τις εφευρέσεις τους σε κάποια ανώτερη Θεία Δύναμη ή πνευματική έμπνευση. Ο Αλβέρτος Αϊνστάιν, ο οποίος διατύπωσε τη θεωρία της σχετικότητας και έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας στις μέρες μας, είπε κάποτε: *«Σας βεβαιώνω ότι το ισχυρότερο και ευγενέστερο κίνητρο για κάθε επιστημονική έρευνα είναι η παγκόσμια θρησκευτική εμπειρία».*

Σήμερα βλέπουμε ότι ένας από τους στόχους της επιστήμης είναι να ανακαλύψει πώς ήλθαν σε ύπαρξη οι άνθρωποι και ο κόσμος ολόκληρος. Μόλις πρόσφατα, αυτό το μήνα μάλιστα, ένα από τα τελειότερα τηλεσκόπια που έχουν κατασκευασθεί και είναι σε τροχιά γύρω από τη Γη, μπόρεσε να ανιχνεύσει κάποια από τα πρώτα υπόλοιπα της Μεγάλης Έκρηξης, του Μπιγκ Μπανγκ. Μπορούμε τώρα με αυτή τη σύγχρονη τεχνολογία να πιάνουμε σήματα από περιοχές του διαστήματος που απέχουν δισεκατομμύρια έτη φωτός από τη Γη και είμαστε σε θέση να έχουμε μια εικόνα από τη δραστηριότητα του Σύμπαντος κατά το μακρινό αυτό παρελθόν, καθώς το φως από εκείνες τις περιοχές φθάνει σ' εμάς μόλις τώρα. Οι επιστήμονες συναγωνίζονται για το ποιος θα μπορέσει πρώτος να ανακαλύψει τι ακριβώς

έγινε κατά τη στιγμή της Δημιουργίας. Αυτό συμβαίνει, επειδή μέσα στην ανθρώπινη φύση υπάρχει έμφυτη η επιθυμία για την απόδειξη μιας Δύναμης, η οποία μας δημιούργησε. Πολλοί λίγοι είναι εκείνοι που ικανοποιούνται με την άποψη ότι Δημιουργία δεν ήταν παρά ένα τυχαίο γεγονός, που προήλθε από την καύση κοσμικής σκόνης. Κατά βάθος, κάθε καρδιά διακατέχεται από την επιθυμία της απόδειξης της ύπαρξης του Θεού και του ότι εμείς ως ψυχές είμαστε ένα μέρος Εκείνου. Η επιστήμη υπάρχει, για να αποδείξει αυτές τις βαθύτερες πνευματικές αλήθειες.

Από την άλλη πλευρά, όσοι ασχολούνται με την πνευματικότητα προσπαθούν να βρουν τις κρυφές αιτίες για κάθε επιστημονική πραγματικότητα και ενώ ενδιαφέρονται για την μελέτη των νόμων της φύσης, θέλουν παράλληλα να προχωρήσουν πέρα από τους νόμους αυτούς, για να ανακαλύψουν το Θείο Νόμο που έφερε τα πάντα σε ύπαρξη. Ενώ λοιπόν οι επιστήμονες χρησιμοποιούν τεχνικά όργανα για τις έρευνές τους, οι επιστήμονες της πνευματικότητας χρησιμοποιούν μια άλλη μέθοδο έρευνας, η οποία βασίζεται στην ανύψωση σε ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας. Είναι ελάχιστοι σήμερα οι άνθρωποι οι οποίοι δεν είναι εξοικειωμένοι με θέματα και περιγραφές που σχετίζονται με πνευματικές εμπειρίες. Και ενώ οι Γραφές όλων των θρησκειών μιλούν για την πνευματική προέλευση των πάντων και για θαύματα, κατά την επιστημονική εποχή, όλα αυτά θεωρήθηκαν άκυρα και μυθικά. Αλλά από τη δεκαετία του ’70 και του ’80 τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν, καθώς υπήρξαν νέες πληροφορίες, οι οποίες έκαναν το γύρο του πλανήτη. Υπάρχουν, λοιπόν, πολυάριθμες περιπτώσεις ανθρώπων, οι οποίοι είχαν παραθανάτιες, όπως ονομάζονται, εμπειρίες. Τέτοιες περιπτώσεις αναφέρονται και σε προηγούμενες ιστορικές εποχές, όμως τώρα είναι περισσότερο εντυπωσιακές, επειδή η σύγχρονη ιατρική επιστήμη έχει τα μέσα, για να επαναφέρει στη ζωή κάποιον που είναι κλινικά νεκρός. Για παράδειγμα, τα σύγχρονα μηχανήματα μπορούν να θέσουν ξανά σε λειτουργία την καρδιά ενός αρρώστου, που είχε πάψει να λειτουργεί. Έτσι βρίσκουμε ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι αναφέρουν ότι είχαν πνευματικές εμπειρίες σ’ ένα κόσμο φωτός, ενώ ήταν κλινικά νεκροί. Υπάρχουν, επίσης, κάποιοι, οι οποίοι έχουν αναπτύξει την ικανότητα της ενόρασης καθώς και άλλες ψυχικές ικανότητες και

μπορούν να επικοινωνούν με ανθρώπους που έχουν πεθάνει και να δέχονται απ' αυτούς πληροφορίες και μηνύματα, που θα ήταν αδύνατον να μεταδοθούν, σ' αυτό το φυσικό επίπεδο.

Από έρευνες και δημοσκοπήσεις που γίνονται, βλέπουμε ότι υπερέχουν σε ποσοστά εκείνοι που πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού, της ψυχής και της ζωής μετά το θάνατο. Αυτοί οι άνθρωποι μάλιστα δεν βρίσκουν διαφορές ή αντιφάσεις ανάμεσα στην επιστήμη και την πνευματικότητα και αποδέχονται τόσο τους επιστημονικούς όσο και τους πνευματικούς νόμους.

Αυτά που τελικά οι άνθρωποι ονομάζουν «θαύματα», στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο από κάποιους ανώτερους νόμους, οι οποίοι είναι άγνωστοι σ' εμάς. Οι επιστήμονες φθάνουν, τελευταία, στο σημείο να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό το Σύμπαν δεν είναι τόσο "στερεό", όσο πίστευαν και ότι η ύλη δεν είναι παρά δονούμενα ενεργειακά πακέτα, τα οποία εμείς βλέπουμε με τα φυσικά μας μάτια σαν στερεή ύλη. Αν αναλύσουμε το Σύμπαν στα βασικά του συστατικά, ανακαλύπτουμε ότι τα πάντα είναι ενέργεια, φως και ήχος. Η επιτέλεση θαυμάτων δεν είναι παρά η πρόσβαση σ' αυτό τον ενεργειακό κόσμο και ο χειρισμός του, με την δύναμη της σκέψης και της ψυχής.

Αν κοιτάξουμε τη σύγχρονη ιατρική, βλέπουμε ότι υπάρχει μια εντελώς καινούργια προσέγγιση σε σχέση με τη θεραπεία μιας ασθένειας. Στο παρελθόν πιστεύαμε ότι η θεραπεία συντελείται με τη χορήγηση συγκεκριμένων φαρμάκων, αλλά οι σύγχρονοι γιατροί μιλούν για τις νοητικό-σωματικές αιτίες μιας ασθένειας και προσπαθούν να θεραπεύσουν το σώμα, θεραπεύοντας το νου, χρησιμοποιώντας γι' αυτή τη θεραπεία τη δύναμη της ψυχής. Σε κάποια από τα μεγαλύτερα ιατρικά κέντρα του κόσμου, οι γιατροί συνιστούν το διαλογισμό ως μέθοδο μείωσης του άγχους και αντιμετώπισης ασθενειών οι οποίες προέρχονται απ' αυτό. Σύμφωνα με κάποια άλλη έρευνα, οι άνθρωποι που ασχολούνται με το διαλογισμό ή διαθέτουν χρόνο σε πνευματικές ενασχολήσεις συνέρχονται πολύ γρηγορότερα μετά από μια εγχείρηση σε σχέση με άλλους ανθρώπους. Η εποχή που τώρα ζούμε είναι θαυμαστή, καθώς οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στην επιστήμη και την πνευματικότητα έχουν αρχίσει να ξεθωριάζουν.

Αν ρωτήσετε διάσημους επιστήμονες πώς έφθασαν στις σπουδαί-

ες ανακαλύψεις τους, πολλοί απ' αυτούς θα αναφερθούν στη Θεία έμπνευση. Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα ιστορία από τη ζωή του Δόκτορα Ουάσινγκτον Κάρβερ, ο οποίος γεννήθηκε στην Αμερική μέσα σε μια οικογένεια δούλων, που είχαν έλθει από την Αφρική και που μεγαλώνοντας έγινε μεγάλος επιστήμονας με παγκόσμια φήμη. Αυτός, λοιπόν, ανακάλυψε ότι από τη γλυκοπατάτα μπορούν να παραχθούν 150 διαφορετικά προϊόντα, ενώ από το απλό φιστίκι 300! Όταν κάποτε ρωτήθηκε πώς έφθασε σ' όλες αυτές τις ανακαλύψεις, εκείνος απάντησε: *«Ρώτησα μια μέρα τον Θεό τι θα μπορούσε να κάνει κανείς με ένα φιστίκι και Εκείνος μου είπε: Έχεις μυαλό, λοιπόν, ψάξε να το βρεις μόνος σου!».*

Η ιστορία αυτή δείχνει την αληθινή σχέση ανάμεσα στην επιστήμη και την πνευματικότητα. Ενώ η έμπνευση δίνεται από τον ίδιο τον Θεό, οι άνθρωποι καλούνται να ερευνήσουν για τη γνώση που οδηγεί στις ανακαλύψεις, οι οποίες μπορούν να βελτιώσουν τη ζωή των συνανθρώπων τους σ' αυτό τον πλανήτη. Ο Θεός θα μπορούσε εύκολα να δημιουργήσει οτιδήποτε χρειαζόμαστε εδώ στη Γη, όμως αφήνει τους ανθρώπους να κάνουν τις ανακαλύψεις οι ίδιοι. Τα ανθρώπινα όντα έχουν δύο επιλογές. Να ζουν για τους εαυτούς τους ή να αφιερώσουν τη ζωή τους στην υπηρεσία των άλλων και στο να γίνει αυτός ο πλανήτης ένας καλύτερος τόπος. Έτσι, μερικοί άνθρωποι ζουν μόνο, για να ικανοποιούν τις δικές τους επιθυμίες και ανάγκες, ενώ αντίθετα όσοι έρχονται σε επαφή με μια Ανώτερη Δύναμη, συνειδητοποιούν ότι ο ανώτερος σκοπός της ζωής είναι το να αγαπάμε και να υπηρετούμε τους άλλους. Οι άνθρωποι αυτοί αφιερώνουν τη ζωή τους στην προσπάθεια για τη βελτίωση της ζωής των άλλων και από την άποψη αυτή βλέπουμε ότι η αποστολή του επιστήμονα της πνευματικότητας δεν διαφέρει από την αποστολή ενός φυσικού επιστήμονα. Τόσο ο πρώτος όσο και ο δεύτερος βρίσκονται εδώ, για να ανακαλύψουν τους μυστικούς νόμους της φύσης, την Ανώτερη Δύναμη που έχει δημιουργήσει τα πάντα και να χρησιμοποιήσουν τις ανακαλύψεις τους, για να βελτιώσουν τη ζωή των συνανθρώπων τους. Γιατί ακόμα, καθώς έγραψε σ' ένα στίχο του ο μεγάλος ποιητής Σαντ Ντάρσαν Σινγκ:

Επικοινωνούμε με τη σελήνη και με τ' αστέρια, όμως αλίμονο,
δεν πλησιάσαμε ακόμα την καρδιά του διπλανού μας.

Κατά τη διάρκεια μιας εκδήλωσης με βραβεύσεις παλαιών αποφοίτων από το Ινστιτούτο Τεχνολογίας του Ιλλινόις, κατά την οποία βραβεύτηκα και εγώ, με ρώτησαν τι σχέση μπορεί να έχει ένας ηλεκτρονικός επιστήμονας όπως είμαι εγώ, με την πνευματικότητα. Απαντώντας εξήγησα ότι η επιστήμη και η πνευματικότητα δεν αποτελούν δύο διαφορετικά πράγματα, αφού τόσο η πρώτη όσο και η δεύτερη έχουν ως στόχο το να βρουν την αλήθεια και να την διακρίνουν από ό,τι δεν είναι αληθές. Επίσης, τόσο η επιστήμη όσο και η πνευματικότητα έχουν ως κοινό στόχο το να υπηρετούν την ανθρωπότητα.

Εκείνοι λοιπόν οι οποίοι έχουν επιλέξει το χώρο της επιστήμης, δεν διαφέρουν πολύ απ' αυτούς που ασχολούνται με την πνευματική έρευνα, αφού και οι δύο πλευρές αναζητούν απαντήσεις στο ίδιο ερώτημα, παρότι χρησιμοποιούν διαφορετικές μεθόδους. Έτσι, οι μεν φυσικοί επιστήμονες παρακολουθούν τα άστρα χρησιμοποιώντας πανίσχυρα τηλεσκόπια ή άλλα όργανα που λαμβάνουν ηλεκτρομαγνητικά σήματα από απομακρυσμένα σημεία του σύμπαντος, οι δε πνευματικοί επιστήμονες παρατηρούν τα Εσωτερικά Άστρα και ακούν την Εσωτερική Μουσική των Σφαιρών, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο του διαλογισμού. Όμως τόσο οι πρώτοι όσο και οι δεύτεροι βλέπουμε να κάθονται σιωπηλοί, παρατηρώντας και περιμένοντας. Οι απαντήσεις τις οποίες ψάχνουν είναι οι ίδιες. Οι φυσικοί επιστήμονες προσπαθούν να αποδείξουν την ύπαρξη του Θεού, χρησιμοποιώντας τις εξωτερικές αισθήσεις της ακοής και της όρασης, ενώ οι πνευματικοί επιστήμονες χρησιμοποιούν γι' αυτό την Εσωτερική όραση και την Εσωτερική ακοή.

Προσωπικά στη ζωή μου, μού δόθηκαν οι καλύτερες ευκαιρίες και στους δύο τομείς. Στον τομέα της επιστήμης είχα την ευκαιρία να σπουδάσω σε ένα από τα ανώτερα τεχνολογικά ιδρύματα της Ινδίας, στο Πανεπιστήμιο του Μαντράς, απ' όπου πήρα το πτυχίο μου και να συνεχίσω με μεταπτυχιακές σπουδές στο Ινστιτούτο Τεχνολογίας του Σικάγου. Στο χώρο της πνευματικότητας, είχα Διδασκάλους μου δύο από τους μεγαλύτερους πνευματικούς επιστήμονες του αιώνα. Τον Διδάσκαλο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και τον Διδάσκαλο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, από τους οποίους διδάχτηκα την τέχνη του διαλογισμού, με την οποία μπορεί κανείς να ακούσει και να δει τους νόμους του

Σύμπαντος, χρησιμοποιώντας τα μάτια της ψυχής του.

Το επιστημονικό μου υπόβαθρο με βοήθησε να ερευνήσω την πνευματικότητα μέσα από το πρίσμα της επιστημονικής μεθοδολογίας, κατά την οποία μια υπόθεση ελέγχεται και παρατηρείται με προσοχή. Αυτή η επιστημονική προσέγγιση με βοήθησε να αποδείξω την εγκυρότητα της πνευματικής εμπειρίας. Παράλληλα, το πνευματικό μου υπόβαθρο μού έδινε τη δυνατότητα να συνεχίζω με τον καλύτερο τρόπο την επιστημονική έρευνα. Ο διαλογισμός μας βοηθάει να έλθουμε σε επαφή με ένα επίπεδο ενόρασης και αποκάλυψης, απ' όπου μας δίνεται η έμπνευση για την ανακάλυψη της επιστημονικής αλήθειας. Γιατί, καθώς δηλώνουν οι περισσότεροι επιστήμονες, οι ανακαλύψεις τους ήταν αποτέλεσμα έμπνευσης. Και τι είναι η έμπνευση παρά διείσδυση μέσα στους πνευματικούς νόμους; Εγώ αισθάνομαι ότι η επιστήμη κι η πνευματικότητα μπορούν να δημιουργήσουν, σε συνδυασμό, ένα σπουδαίο σύνολο. Αν όσοι ασχολούνται με την επιστήμη μπορούσαν να διαθέτουν λίγο χρόνο και σε διαλογισμό, θα είχαν την έμπνευση που θα τους οδηγούσε στις απαντήσεις που αναζητούν. Παρόμοια, αν όσοι ενδιαφέρονται για την πνευματικότητα εφάρμοζαν την επιστημονική μέθοδο του πειράματος, μέσα στο εργαστήριο του δικού τους σώματος και της ψυχής, θα είχαν σίγουρα αποτελέσματα.

Γι' αυτούς που θέλουν να δοκιμάσουν τη μέθοδο του διαλογισμού, υπάρχει μια απλή τεχνική την οποία έμαθα κι εγώ από τους πνευματικούς μου Διδασκάλους. Μπορούμε, όπως κάνουν και οι επιστήμονες, να ελέγξουμε τις δυνατότητες του διαλογισμού και να δούμε πού μπορούν να μας οδηγήσουν. Το μόνο πράγμα που πρέπει να κάνει κάποιος, προκειμένου να διαλογιστεί, είναι να καθίσει σιωπηλά σε οποιαδήποτε θέση και στάση αισθάνεται βολικά και να κλείσει τα μάτια του, κοιτάζοντας στη μέση της σκοτεινής περιοχής που εμφανίζεται μπροστά του. Πρέπει στη συνέχεια να ακινητοποιήσουμε το νου, ώστε να μην μας στέλνει σκέψεις οι οποίες μπορούν να αποσπάσουν την προσοχή μας από την Εσωτερική θέαση. Ακριβώς όπως, όταν κοιτάζουμε μέσα από ένα μικροσκόπιο ή ένα τηλεσκόπιο, πρέπει να παραμένουμε συγκεντρωμένοι σ' αυτό, έτσι και κατά το διαλογισμό, η προσοχή μας πρέπει να είναι εστιασμένη σε ένα ακίνητο σημείο ακριβώς μπροστά μας. Επειδή ο νους μας, με την αδιάκοπη δραστη-

ριότητά του, δημιουργεί παράσιτα τα οποία διαταράσσουν την ηρεμία μας, μπορούμε να επαναλαμβάνουμε όποιο όνομα τού Θεού μάς φαίνεται περισσότερο οικείο (*Μάντρα*), ώστε να απασχολείται ο νους με την επανάληψη αυτή, που γίνεται με τη γλώσσα της σκέψης, και να μην παρενοχλεί τη διαδικασία της Εσωτερικής μας όρασης.

Τότε, ακριβώς όπως οι επιστήμονες βλέπουν τα άστρα στο εξωτερικό διάστημα, μπορούμε κι εμείς να δούμε, έστω και σποραδικά, διάφορα ποικιλόχρωμα Εσωτερικά Φώτα, Εσωτερικά Άστρα, Φεγγάρια και Ήλιους. Κάποιοι καταφέρνουν να υπερβούν εντελώς το φυσικό αυτό επίπεδο και να εισέλθουν σε Περιοχές ανώτερης συνειδητότητας. Ας καθίσουμε λοιπόν τώρα για λίγα λεπτά, για να πάρουμε μια γεύση του τι είναι διαλογισμός και να μπορέσουμε αν θέλουμε να τον συνεχίσουμε στα σπίτια μας.

Προσεύχομαι να έχετε επιτυχία στις επιστημονικές σας προσπάθειες και εύχομαι οι προσπάθειες αυτές να σας βοηθήσουν να ανακαλύψετε αφενός τρόπους που θα βοηθήσουν τον κόσμο να γίνει καλύτερος και αφετέρου να βρείτε απαντήσεις στα ερωτήματα που σας απασχολούν για το τι είναι ο Θεός, τι είναι η ψυχή και ποιος είναι ο σκοπός της ζωής μας. Είθε ο Θεός να σας ευλογεί όλους.

Ο ΘΕΟΣ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Οι παρακάτω ερωταποκρίσεις είναι από μία συνάντηση του Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ με μαθητές, στο Κέντρο της Επιστήμης της Πνευματικότητας στο Νέηπερβιλ της Αμερικής.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές, είμαστε πολύ χαρούμενοι που σας έχουμε όλους εδώ κοντά μας. Ξέρω ότι πολλοί από εσάς ήρθαν από πολύ μακρινά σημεία και προσεύχομαι ώστε η παραμονή σας εδώ να είναι χαρούμενη και αποδοτική. Καθώς όλοι εμείς μαζευόμαστε εδώ, από διαφορετικά σημεία του κόσμου και παρά το ότι οι γλώσσες που μιλάμε ή οι θρησκείες στις οποίες γεννηθήκαμε είναι διαφορετικές, ο στόχος όλων μας είναι κοινός, διότι όλοι επιθυμούμε να προοδεύσουμε πνευματικά. Το Πνευματικό Μονοπάτι μας δίνει τη δυνατότητα να γνωρίσουμε πραγματικά ποιος είναι ο σκοπός της ζωής μας και ο καθένας από εμάς μπορεί να το ακολουθεί ανάλογα με τους ρυθμούς της ζωής του και σύμφωνα με τις παραδόσεις του. Καθώς, λοιπόν, μαζευόμαστε εδώ, χρησιμοποιούμε τα απογεύματα κάθε Σαββάτου για ερωταποκρίσεις. Έτσι, λοιπόν, όποιος από εσάς έχει κάποια ερώτηση που νομίζει ότι θα τον βοηθούσε να κατανοήσει το Πνευματικό Μονοπάτι καλύτερα ή που θα βοηθούσε ίσως κάποιον άλλον προς αυτή την κατεύθυνση, τον παρακαλώ να σηκώσει το χέρι του.

ΕΡΩΤΗΣΗ: (Η ερώτηση αυτή τέθηκε από μεταφραστή για λογαριασμό κάποιου άλλου). Ο κύριος αυτός έρχεται για πρώτη φορά και θα ήθελε να ξέρει ποιος τον έφερε εδώ.

Πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ζωής μας συμβαίνει να βρεθούμε στο κατάλληλο σημείο την κατάλληλη στιγμή. Ίσως να μην κατανοούμε πώς βρεθήκαμε εκεί, όμως θα πρέπει όλοι να ξέρουμε

πως ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας γίνεται σύμφωνα με το Θείο Θέλημα, γιατί ο Θεός φροντίζει για όλους μας. Ο Θεός δίνει τη Χάρη Του στον καθένα μας και όταν σύμφωνα με αυτή τη θεία Χάρη έρθει ο καιρός να βιώσουμε μια συγκεκριμένη εμπειρία στη ζωή μας, τότε δημιουργούνται οι ανάλογες περιστάσεις για να τη βιώσουμε. Επομένως, εσείς βρίσκεστε εδώ, επειδή όλοι εμείς θέλουμε να απολαύσουμε τη συντροφιά σας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Καλησπέρα, Διδάσκαλε. Εγώ έχω να κάνω μια ερώτηση σε σχέση με τον Καλ. Έχω την περιέργεια να μάθω αν ο Καλ είναι μια πραγματική πνευματική οντότητα ή αν είναι κάτι που υπάρχει μέσα μας. Πρόκειται γι' αυτό που οι Χριστιανοί ονομάζουν διάβολο ή αρνητική δύναμη;

Οι Άγιοι έχουν εξηγήσει (*παραβολικά*) ότι ο Καλ ήταν κάποιος που ήταν πολύ αφοσιωμένος στον Θεό. Χάρη σε αυτή του την αφοσίωση και την προσπάθεια, ο Πανάγαθος Θεός του έδωσε κάποια θεία δώρα. Σε πολλές παραδόσεις υπάρχουν αναφορές σε θεία δώρα, που είχαν δοθεί σε ανθρώπους που ήταν αφοσιωμένοι στον Κύριο.

Έτσι, πριν έλθει σε ύπαρξη αυτός ο φυσικός κόσμος, υπήρχε μόνο η περιοχή του Σατς Καντ και το Υπεραιτιατό επίπεδο. Δεν υπήρχαν τότε τα άλλα επίπεδα, δηλαδή το Φυσικό, το Αστρικό και το Αιτιατό. Ο Καλ λοιπόν ανέπτυξε μια εγωιστική επιθυμία και ζήτησε σαν δώρο από τον Θεό μια δική του Περιοχή. Με αυτό τον τρόπο ήλθαν σε ύπαρξη τα κατώτερα επίπεδα της Δημιουργίας. Αυτά βέβαια τα θέματα δεν είναι εύκολο να εξηγηθούν σε κάποια φυσική γλώσσα και σε σχέση με τον Καλ, για να τον καθορίσουν, έχουν χρησιμοποιηθεί πολλές εκφράσεις, μία εκ των οποίων είναι *«αρνητική δύναμη»*.

Για μένα, ο καλύτερος τρόπος για να το καταλάβουμε είναι ο εξής: Οι περιοχές του Μπραχμάντ, του Αντ και του Πιντ, όπως λέγονται στα Ινδικά, δηλαδή το Αιτιατό, το Αστρικό και το Φυσικό επίπεδο είναι κάτω από την κυριαρχία του Καλ, παρά το γεγονός ότι τα πάντα, ακόμα και ο Καλ, είναι κάτω από την κυριαρχία του Θεού. Ας πάρουμε το παράδειγμα μιας εταιρείας, η οποία έχει ας πούμε την έδρα της εδώ στο Νέηπερβιλ και ο πρόεδρος της εταιρείας έχει κι αυτός το γραφείο του εδώ. Στη συνέχεια, η εταιρεία αυτή μπορεί να επεκταθεί πέρα από τις Ηνωμένες Πολιτείες και να δημιουργήσει ένα

παράρτημα στην Ευρώπη και αργότερα στην Ασία, την Αφρική και την Αυστραλία. Εκεί, ορίζονται κάποιοι υπεύθυνοι της εταιρείας στα αντίστοιχα παραρτήματα, άλλος στην Ευρώπη, άλλος στην Ασία, άλλος στην Αφρική, κ.τ.λ. Ο πρόεδρος τώρα της εταιρείας έχει ορίσει κάποιον υπεύθυνο και επικεφαλής αυτών των παραρτημάτων της εταιρείας στις άλλες χώρες, έχοντάς τον εξουσιοδοτήσει να ενεργεί αυτόνομα και να παίρνει αποφάσεις. Βέβαια, ο πρόεδρος που έχει έδρα στο Νέηπερβιλ μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να επικυρώσει ή και να αλλάξει τις αποφάσεις αυτού του ανθρώπου, αλλά ας υποθέσουμε ότι, για να λειτουργεί η εταιρεία, ο πρόεδρος αφήνει τον κατά τόπους υπεύθυνο να κάνει ό,τι νομίζει. Κατά παρόμοιο τρόπο, ο Θεός έχει δώσει αυτονομία στον Καλ σε σχέση με αυτά τα τρία Επίπεδα και αυτός κάνει το καλύτερο για να διευρύνει, θα λέγαμε, την επιχείρησή του. Η διεύρυνση αυτής της επιχείρησης έγκειται στο να διατηρεί όσο γίνεται περισσότερες ψυχές σ' αυτά τα επίπεδα, προσπαθώντας να μην επιτρέπει στις ψυχές, που ήδη υπάρχουν σ' αυτά, να φεύγουν. Ο Καλ γνωρίζει πως, όταν φεύγουν ψυχές απ' αυτά τα Επίπεδα, το βασίλειό του απογυμνώνεται. Προσωπικά, λοιπόν, από το να αναφέρομαι στον Καλ ως *«αρνητική δύναμη»* προτιμώ τον όρο *«συγκρατούσα δύναμη»*, αφού ο Καλ προσπαθεί να συγκρατήσει ό,τι έχει.

Στην προσπάθεια του, λοιπόν, να συγκρατεί τις ψυχές στα κατώτερα επίπεδα, ο Καλ χρησιμοποιεί το νόμο του κάρμα, ο οποίος είναι ένας δίκαιος νόμος μεν, αλλά χωρίς ίχνος οίκτου για τις ψυχές δε. Ο νόμος του κάρμα λειτουργεί σύμφωνα με την αρχή: *«Οφθαλμόν αντί οφθαλμού»*, που σημαίνει ότι, αν έχουμε καλές σκέψεις, λέμε καλά λόγια και κάνουμε καλές πράξεις, θα ανταμειφθούμε γι' αυτές, ενώ αντίθετα για τις κακές μας σκέψεις, τα κακά λόγια και τις κακές πράξεις πρέπει να τιμωρηθούμε. Με το σύστημα αυτό ο Καλ κρατάει τις ψυχές παγιδευμένες στο βασίλειό του.

Επομένως ο Καλ κυριαρχεί σ' αυτά τα τρία χαμηλότερα επίπεδα και επιπλέον, στην προσπάθειά του να διατηρεί τις ψυχές παγιδευμένες σ' αυτά, έχει αποσπάσει ένα τμήμα από τον εαυτό του, που ονομάζεται νους, και το έχει προσκολλήσει επάνω σε κάθε ψυχή. Έτσι, αφού ο νους αυτός βρίσκεται μέσα στο σώμα, μπορούμε να πούμε ότι ο Καλ υπάρχει τόσο εξωτερικά όσο και μέσα μας, διότι ο Καλ λειτουργεί μέσω του νου.

Προσπαθεί, λοιπόν, να μας κρατάει παγιδευμένους, εμπλέκοντάς μας σε διάφορες εγκόσμιες δραστηριότητες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο νους μας, οι επιθυμίες και οι αισθήσεις μας είναι η αιτία και ο φορέας της δράσης μας σε συναισθηματικό, διανοητικό και υλικό επίπεδο, καθώς και κάθε ενέργειας που μας κρατάει παγιδευμένους μέσα σ' αυτό το φυσικό κόσμο.

Εγώ, λοιπόν, δεν θα ήθελα να ονομάζω τον Καλ αρνητική δύναμη, διότι και αυτός είναι δημιούργημα του Θεού και τίποτα απ' όσα έχει δημιουργήσει ο Θεός δεν θα μπορούσε να είναι αρνητικό. Απλώς, η δουλειά του Καλ είναι η διατήρηση των χαμηλών επιπέδων της Δημιουργίας και αυτό ακριβώς προσπαθεί να κάνει. Επειδή όμως εμείς, ως ψυχές, δεν θέλουμε να παγιδευτούμε μέσα στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων, ο Καλ αποτελεί για μας ένα μεγάλο εμπόδιο.

Είναι κάτι ανάλογο με αυτό που συμβαίνει μερικές φορές σε οικογένειες που ο πατέρας είναι πολύ αυστηρός, με αποτέλεσμα οι υπόλοιποι να μην είναι ευτυχισμένοι, επειδή ο αυστηρός αυτός πατέρας βάζει πάντα εμπόδια. Τα πράγματα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο, όταν λείπει και η συμπόνια και αυτό ακριβώς συμβαίνει με τον Καλ. Είναι δηλαδή πολύ δύσκολο να τα βγάλουμε πέρα μαζί του, επειδή δεν υπάρχει από την πλευρά του καμιά συμπόνια. Έτσι, όταν κάνουμε κάποιο λάθος, και αυτό είναι κάτι που δεν μπορούμε να το αποφύγουμε, μας πιάνει και μας τιμωρεί και έτσι δεν μπορούμε να βγούμε από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων.

Όταν κάνουμε λάθη, χρειαζόμαστε κάποιον να μας βοηθήσει. Ο Καλ όμως δεν μας βοηθάει να μάθουμε από τα λάθη μας κι αυτή ακριβώς είναι η δυσκολία που έχουμε μαζί του. Αν ο Καλ έλεγε, για παράδειγμα: *«Εντάξει, έκανες αυτό το λάθος, αλλά δεν πειράζει, θα σου δώσω ακόμα μία ευκαιρία»*, τότε θα ήμαστε ευχαριστημένοι μαζί του. Όμως η περίπτωση του Καλ είναι όπως το παιχνίδι που παίζαμε παιδιά στην Ινδία και ονομάζεται «Φίδια και σκάλες». Σ' αυτό το επιτραπέζιο παιχνίδι υπάρχει ένας πίνακας με εκατό τετραγωνάκια σε δέκα σειρές και ο κάθε παίκτης ξεκινάει από το πρώτο αριστερό τετραγωνάκι στη χαμηλότερη σειρά, προσπαθώντας να φθάσει στο τελευταίο. Κάθε φορά μετακινεί το πιόνι του, ανάλογα με τον αριθμό που θα τύχει στο ζάρι που ρίχνει. Όμως στον πίνακα υπάρχουν, σε διάφορα σημεία, σκάλες και σε άλλα σημεία φίδια. Αν βρεθείς

λοιπόν σε κάποιο τετραγωνάκι που υπάρχει το κεφάλι του φιδιού, πέφτεις ακολουθώντας το φίδι και πηγαίνεις πίσω, εκεί που αρχίζει η ουρά του. Αν πάλι βρεθείς σε ένα τετραγωνάκι από το οποίο ξεκινάει μία σκάλα, κερδίζεις πόντους και ανεβαίνεις αμέσως στο τετραγωνάκι, όπου οδηγεί η σκάλα. Στην Ινδία, λοιπόν, το παιχνίδι αυτό ονομάζεται *«Φίδια και σκάλες»* και νομίζω ότι υπάρχει κι εδώ στις ΗΠΑ κάποιο αντίστοιχο, που ονομάζεται *«Τσουλήθρες και σκάλες»*. Στα παιχνίδια αυτά λοιπόν, όταν γλιστρήσεις ή όταν σε δαγκώσει ένα φίδι, πέφτεις αμέσως και χάνεις πόντους, χωρίς να έχεις τη δυνατότητα να δοκιμάσεις ξανά με το ζάρι.

Κάτι παρόμοιο ισχύει στην περίπτωση του Καλ, ο οποίος δεν γνωρίζει συγχώρηση ή οίκτο. Αλλά, για να μπορέσει κανείς να γίνει καλύτερος, πρέπει να έχει κάποιον να τον βοηθάει όταν πέφτει. Πρέπει να έχει κάποιον, που να μπορεί να του εξηγεί με ωραίο τρόπο ότι έκανε το συγκεκριμένο λάθος και ακόμη να τον καθοδηγεί σε σχέση με το πώς θα μπορέσει να μην το επαναλάβει. Ή ακόμα, να τον συμβουλεύει για τα πράγματα που πρέπει να ακολουθεί, ώστε να μην οδηγηθεί μπροστά σε κάποια προβλήματα.

Ο Καλ όμως δεν κάνει κάτι τέτοιο. Αυτό που κάνει ο Καλ είναι να μας τιμωρεί μόλις κάνουμε κάποιο λάθος, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να μάθουμε από τα λάθη μας. Αυτό είναι κατά τη γνώμη μου το δυσκολότερο σημείο σε σχέση με τον Καλ. Αυτός είναι και ο λόγος που παγιδευόμαστε όλο και περισσότερο μέσα στη ζωή μας.

Ένα άλλο παράδειγμα, που χρησιμοποιώ πολλές φορές και που μας βοηθάει να κατανοήσουμε πώς λειτουργεί ο Καλ, είναι το παράδειγμα της λάσπης. Όταν βρέχει πολύ, σε κάποιες περιοχές γίνονται κατολισθήσεις και πέφτουν στους δρόμους τεράστιοι όγκοι λάσπης. Δεν ξέρω αν κάποιοι από σας είχαν ποτέ αυτή την εμπειρία, να βρεθούν δηλαδή μέσα σε τέτοια λάσπη, αλλά είναι κάτι πολύ επικίνδυνο, γιατί όταν βρεθεί κάποιος μέσα σ' αυτή τη μάζα που έχει μαλακώσει από το νερό, καθώς προσπαθεί να βγει, βουλιάζει ακόμα πιο πολύ. Είναι σαν να ανοίγει η γη και να σας καταπίνει κι αν δεν βρεθεί κάποιος απ' έξω να σας δώσει το χέρι του ή ένα μπαστούνι, για να σας τραβήξει, βουλιάζετε όλο και περισσότερο.

Κατά παρόμοιο τρόπο, αφού ο Καλ δεν μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε ποια λάθη κάνουμε και γιατί τα κάνουμε, καθώς ζούμε σ'

αυτόν τον κόσμο μόνοι μας, σκάβουμε όλο και πιο βαθιές τρύπες για τον εαυτό μας. Όμως, ο φιλεύσπλαχνος Θεός βρήκε ένα σύστημα για να μας βοηθήσει να βγούμε απ' αυτό το αδιέξοδο. Μέσω των αγίων και των μυστών μάς δίνεται η βοήθεια και η στήριξη που χρειαζόμαστε. Έχουμε κάποιον που μπορεί να μας πει: *«Εντάξει, κι αν ακόμα έκανες κάποιο λάθος, δεν ήρθε το τέλος του κόσμου.»* Έχουμε κάποιον που μπορεί να μας εξηγήσει με ποιο τρόπο μπορούμε να αποφύγουμε να κάνουμε τα ίδια λάθη ξανά και ξανά. Υπάρχει κάποιος που μπορεί να μας πει ότι υπάρχει και κάτι άλλο πέρα απ' αυτό το επίπεδο του Καλ, μέσα στο οποίο ζούμε. Αυτή η στήριξη που μας δίνεται, μας συγκρατεί και μας τραβάει έξω από τη λάσπη. Πατώντας τότε ξανά σε σταθερό έδαφος, μπαίνουμε στο δρόμο που οδηγεί πίσω στον Θεό.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η δική μου ερώτηση έχει να κάνει με την αυτοπαράδοση στον Διδάσκαλο. Στο βιβλίο «Πνευματική Αφύπνιση», του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, ο Διδάσκαλος αναφέρει ότι μόνο λίγοι είναι οι τυχεροί, που ακολουθούν το μονοπάτι της αυτοπαράδοσης. Αναφέρει ακόμα, ότι το μονοπάτι αυτό είναι δύσκολο, αλλά αν μπορέσουμε να αυτοπαραδοθούμε, το ταξίδι της ζωής μας γίνεται ομαλό και αβίαστο. Στη συνέχεια λέει ότι δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, πέρα από την αυτοπαράδοση, και ότι αργά ή γρήγορα πρέπει όλοι να φθάσουμε σ' αυτό το στάδιο. Διαβάζοντας λοιπόν αυτό το κείμενο, θέλω να ρωτήσω ποια βήματα πρέπει να ακολουθήσει ένας μαθητής, για να επιτύχει την αυτοπαράδοση σ' έναν Διδάσκαλο; Γιατί νομίζω ότι εύκολα μπορούμε να πούμε «αυτοπαραδίνομαι στο Διδάσκαλό μου», ποιες όμως είναι οι πράξεις εκείνες που πρέπει να επιτελέσει ο μαθητής, για να επιτύχει πραγματικά αυτό το σκοπό;

Πριν αρχίσουμε να κάνουμε βήματα προς αυτή την κατεύθυνση, νομίζω ότι είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τη σπουδαιότητα της αυτοπαράδοσης στο Θείο Θέλημα. Καθώς λοιπόν ζούμε μέσα σ' αυτό το ανθρώπινο σώμα, επειδή ζει μαζί μας και ο νους, αναπτύσσουμε υπέρμετρο εγωισμό, ο οποίος στη συνέχεια δημιουργεί δυαδικότητα, αφού όπου υπάρχει εγωισμός υπάρχει και η αίσθηση της υπεροχής, ότι εγώ, για παράδειγμα, είμαι καλύτερος από κάποιον άλλο. Όταν συμβαίνει αυτό, τότε πάντα υπάρχει διχασμός. Ο σκοπός όμως της ζωής μας είναι η επανένωση της ψυχή μας με τον Θεό, η συγχώνευσή

μας μ’ Εκείνον. Για να μπορέσει να επιτευχθεί αυτή η ένωση, πρέπει να ξεφύγουμε από τη δυαδικότητα και το διχασμό. Πρέπει μάλιστα να αντιληφθούμε ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην ψυχή μας και στον Θεό, καθώς και τα δύο αυτά είναι ουσιαστικά ένα και το αυτό. Αν πιστεύουμε ότι είμαστε διαφορετικοί από τον Θεό, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να ενωθούμε μαζί Του. Ο Θεός είναι ένας Ωκεανός Αγάπης, ένας Ωκεανός Συνειδητότητας, ένας Ωκεανός Αλήθειας, ένας Ωκεανός Φωτός και Αγνότητας. Για να μπορέσουμε να συγχωνευθούμε μαζί Του, θα πρέπει κι εμείς να φθάσουμε σ’ αυτή την κατάσταση. Ένας άγιος της Ινδίας το έχει εκφράσει πολύ όμορφα σ’ ένα του ποίημα, χρησιμοποιώντας το συμβολισμό του ποταμού Γάγγη, ο οποίος θεωρείται κάτι το ιερό από τους Ινδούς. Λέει λοιπόν ότι ο Γάγγης σαν ιερός που είναι δεν δέχεται ακαθαρσίες και για να μπορέσει μία σταγόνα νερού να γίνει ένα μ’ αυτόν, πρέπει να είναι καθαρή, όπως ο ίδιος. Το ίδιο κι εμείς, για να μπορέσουμε να συγχωνευθούμε με τον Θεό, πρέπει να πλησιάσουμε τη δική Του κατάσταση, από πλευράς αγνότητας, αγάπης και ειλικρίνειας. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει να ξεφύγουμε από τα τεχνάσματα του νου, της ύλης και της απατηλότητας. Η αληθινή αυτοπαράδοση αρχίζει μόνον όταν έχουμε πλήρη πίστη στον Θεό και ζούμε σύμφωνα με την αρχή «*γλυκό είναι το Θέλημά Σου*».

Ως άνθρωποι, όλοι εμείς, σκεφτόμαστε πάντα με τον ίδιο περίπου τρόπο και λέμε, για παράδειγμα: *«Πώς μπορώ να κάνω αυτό το πράγμα, για να πετύχω το άλλο; Τι πρέπει να κάνω για να βρεθώ σ’ αυτό το σημείο και ποια θέματα πρέπει να τακτοποιήσω για να φθάσω σ’ ένα συγκεκριμένο στόχο;»*. Καθώς προσπαθούμε να κάνουμε διάφορα πράγματα έχοντας ένα συγκεκριμένο στόχο, όταν τα αποτελέσματα δεν είναι αυτά που περιμέναμε, γινόμαστε δυστυχισμένοι. Θα μπορούσαμε όμως να ακολουθούμε μια άλλη νοοτροπία, η οποία είναι και η καλύτερη, δηλαδή να καταβάλλουμε μεν όσο μεγαλύτερη προσπάθεια μπορούμε σε κάθε περίπτωση, αλλά να μην ανησυχούμε για το αποτέλεσμα.

Για παράδειγμα, ας πούμε ότι κάποιος παίζει πινγκ-πονγκ και θέλει οπωσδήποτε να κερδίσει όλους τους αγώνες. Έχοντας λοιπόν αυτό το στόχο, προπονείται πολλές ώρες καθημερινά, τρώει σωστά και κάνει ό,τι χρειάζεται να κάνει ένας αθλητής, για να φθάσει στο στόχο του.

Αν παρόλα αυτά ο αθλητής αυτός χάσει ένα αγώνα, δεν θα πρέπει να απογοητεύεται, διότι απλώς υπάρχουν κι άλλοι αθλητές που έχουν ίσως τον ίδιο στόχο. Να νικήσουν δηλαδή κι αυτοί τον αγώνα. Έτσι, λοιπόν, αν κάποιος δίνει τον καλύτερό του εαυτό και είναι σίγουρος ότι θα κερδίσει, αλλά τελικά κάποιες φορές συμβαίνει και να χάνει, θα πρέπει να το αφήνει στη Θέληση του Θεού.

Μπορεί χάνοντας τον αγώνα να κερδίζουμε σε ταπεινότητα. Μπορεί η δική μας ήττα να πρέπει να φέρει χαρά στον άλλο αθλητή. Μπορεί οι γονείς του άλλου αθλητή να πρέπει να γευτούν τη χαρά της νίκης του γιου τους. Υπάρχουν πολλά πράγματα που μπαίνουν σε εφαρμογή και τα οποία εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε πλήρως. Από το ανθρώπινο επίπεδο, δεν αντιλαμβανόμαστε όλες αυτές τις καταστάσεις. Αν λοιπόν απογοητευτούμε και πούμε: *«δεν θα προσπαθήσω ξανά τόσο σκληρά, αφού δεν μπορώ να νικήσω»*, τότε έχουμε λανθασμένη στάση. Επιπλέον, νομίζω ότι για να μπορέσουμε να φθάσουμε στην κατάσταση της αυτοπαράδοσης στο Θείο Θέλημα, δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε, θεωρώντας ότι Εκείνος θα φροντίσει τα πάντα και επομένως εμείς μπορούμε να αδιαφορούμε. Αν θέλουμε να παραδοθούμε αληθινά στον Θεό, πρέπει οι προσπάθειές μας σε όλους τους τομείς να είναι οι καλύτερες δυνατές, είτε πρόκειται για σπουδές είτε για τη δουλειά μας είτε για τις σχέσεις μας με την οικογένειά μας ή ακόμα κι όταν πρόκειται να προσφέρουμε τη βοήθειά μας σ' έναν άγνωστο άνθρωπο που τη χρειάζεται. Σε κάθε περίπτωση, εμείς πρέπει να κάνουμε το καλύτερο δυνατόν. Αφού όμως κάνουμε το καλύτερο, δεν πρέπει να ανησυχούμε για το αποτέλεσμα.

Οι άνθρωποι έχουμε καθήκον να κάνουμε πάντα το καλύτερο και να αφήνουμε το αποτέλεσμα στα χέρια του Θεού. Όταν αφήνουμε το αποτέλεσμα των προσπαθειών μας στον Θεό, τίποτα πια σ' αυτόν τον κόσμο δεν θα μας ανησυχεί. Μόνο έτσι θα αρχίσουμε να ζούμε σύμφωνα με την αρχή: *«γλυκό και ευπρόσδεκτο είναι το Θέλημά Σου Κύριε»*. Όταν ζούμε αληθινά και σε πλήρη συμφωνία μ' αυτή την αρχή, μπορούμε να θεωρούμε ότι έχουμε αυτοπαραδοθεί πλήρως στο Θείο Θέλημα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Καταλαβαίνω ότι είμαστε μέρος του Θεού, ότι Τον αφήσαμε και ότι στόχος μας είναι να πάμε πίσω ξανά σ' Εκείνον. Η ερώτησή μου είναι γιατί αφού ήμαστε κάποτε μαζί Του, έπρεπε να πέ-

σουμε και να έρθουμε εδώ, όπου έχουμε να αντιμετωπίσουμε τον Καλ και όλα αυτά τα πράγματα της ζωής;

Οι μεγάλοι Άγιοι έχουν το δικό τους τρόπο, για να το εξηγούν αυτό. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Ας πούμε λοιπόν, ότι κάποιος από σας ζει κάπου εντελώς μόνος του, όπου δεν υπάρχει κανένας άλλος, δεν υπάρχουν αυτοκίνητα, δεν υπάρχουν λεωφορεία, δεν υπάρχουν σπίτια, δεν υπάρχει τίποτα. Έτσι, όταν ξυπνάτε το πρωί δεν ξέρετε τι να κάνετε ή πού να πάτε, αφού δεν έχετε κανένα να μιλήσετε μαζί του. Ο Θεός, όταν ήταν μόνος Του, ήταν κάπως έτσι. Δεν υπήρχε η Δημιουργία, δεν υπήρχε τίποτα. Αυτός είναι ο λόγος που ο Θεός έφερε τη Δημιουργία Του σε ύπαρξη. Έπειτα, η Δημιουργία αυτή έπρεπε να κατοικηθεί και για αυτό ο Θεός πήρε τμήματα τού Εαυτού Του, που είναι οι ψυχές, τις οποίες ο Θεός μπορεί να τις αγαπάει και να "παίζει" μαζί τους. Έτσι λοιπόν δημιούργησε τις ψυχές, που άρχισαν να έχουν κι αυτές τη δική τους ύπαρξη. Στην αρχή η ψυχή μας φτιάχτηκε, για να είναι πλήρως εστιασμένη στον Θεό, να έρχεται για μια μόνο ζωή έξω στη Δημιουργία και να συγχωνεύεται πάλι με τον Θεό. Τότε όμως "λέγεται" ότι εμφανίστηκε ο Καλ, ο οποίος με όλη του την αφοσίωση στον Θεό είχε κυριευθεί από εγωισμό, με αποτέλεσμα να του δοθεί η αρμοδιότητα αυτή στα τρία χαμηλότερα επίπεδα της Δημιουργίας, μέσα στα οποία άρχισε να κρατάει τις ψυχές περισσότερες από μία ζωές. Όσοι αγαπούν τον Θεό αληθινά, επιστρέφουν πρώτοι σ' Αυτόν. Όλοι μας κάποτε θα επιστρέψουμε σ' Αυτόν αναγκαστικά, αλλά, εξαιτίας του Καλ και του νου μας, είμαστε τόσο πολύ παγιδευμένοι μέσα στον κόσμο, που ξεχνάμε τον Θεό. Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο, που, έτσι όπως είναι παγιδευμένοι μέσα στις δραστηριότητες του κόσμου, ούτε καν σκέφτονται τον Θεό και ακόμα δεν σκέπτονται ότι υπάρχει σχέση ανάμεσα σ' αυτούς και τον Θεό.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ

Η ομιλία αυτή δόθηκε σε ένα Σάτσανγκ του Διδασκάλου Ρατζίντερ Σινγκ και είναι βασισμένη σε δυο στροφές από ένα γκάζαλ του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ.

Σε πολλά μέρη του κόσμου υπάρχουν μουσεία τέχνης, αίθουσες μουσικής και βοτανικοί κήποι, όπου πηγαίνουν οι άνθρωποι, για να θαυμάσουν την τέχνη ή την ομορφιά της φύσης. Σε ένα μουσείο, για παράδειγμα, όπου φυλάσσονται έργα τέχνης, μπορεί κανείς να δει και να απολαύσει μια μεγάλη ποικιλία από πίνακες ζωγραφικής ή γλυπτά, αφιερώνοντας ίσως πολλές ώρες, καθώς ανακαλύπτει πολλά καινούρια θέματα και πολλές μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης. Στο χώρο πάλι της μουσικής συναντούμε συνθέτες και εκτελεστές που δημιουργούν ή παίζουν πολλά διαφορετικά είδη, όπως για παράδειγμα τζαζ, ροκ, κλασσική μουσική, λαϊκή ή παραδοσιακή μουσική από διάφορες περιοχές της γης κ.ά. Σε κάποιες πόλεις υπάρχουν βοτανικοί κήποι όπου μπορούμε να απολαύσουμε τη μεγάλη ποικιλία των λουλουδιών και τους διάφορους τρόπους με τους οποίους συνδυάζονται και φυτεύονται τα άνθη στους κήπους.

Διαβάζοντας τα ποιήματα του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, δεν μπορεί παρά να θαυμάζει κανείς το πώς ένας ποιητής μπορεί και εκφράζει, με τόσους πολλούς τρόπους, έννοιες που έχουν σχέση με την πνευματικότητα και τον μυστικισμό. Κάθε στροφή που διαβάζει κανείς είναι σαν να βλέπει τον κόσμο μέσα από ένα καινούριο πίνακα ζωγραφικής ή μέσα από ένα ανεπανάληπτο μουσικό κομμάτι ή ακόμα μέσα από μια νέα υπέροχη ανθοκομική σύνθεση. Η ποιητική ικανότητα, με την οποία ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ εκφράζει το ίδιο θέμα με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, είναι πέρα από κάθε σύλληψη. Ας δούμε, λοιπόν, σήμερα ένα τέτοιο ποίημα του Διδασκάλου μας,

παίρνοντας δυο στροφές του να αναλύσουμε.

Κατ' αρχάς, θα πρέπει να πούμε πόσο δύσκολο είναι να μεταφραστεί η ποίηση από μια γλώσσα σε μια άλλη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο συχνά ο ίδιος ο Διδάσκαλος όταν μετέφραζε ένα ποίημά του από την Ουρδική γλώσσα στα Αγγλικά, άλλαζε συχνά τις ποιητικές εικόνες που χρησιμοποιούσε, καθώς οι εικόνες αυτές, έτσι όπως χρησιμοποιούνται στη μια γλώσσα, είναι πιθανό να μη μεταφέρουν ακριβώς το νόημα, αν χρησιμοποιηθούν και στην άλλη. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι μεταφράζοντας ο ίδιος τα ποιήματά του στα Αγγλικά, επιλέγει μερικές φορές άλλες ποιητικές εικόνες, που οδηγούν όμως τον αναγνώστη στην εννοιολογική εκείνη εμπειρία που θέλει να εκφράσει το ποίημα. Γι' αυτό, τελικά, μόνο ο ποιητής μπορεί να ξέρει πραγματικά ποιος τρόπος μετάφρασης ενός στίχου του είναι ο καλύτερος. Όλοι οι υπόλοιποι διατυπώνουν απλώς εικασίες και κάνουν υποθέσεις. Όταν μάλιστα η απόδοση γίνει κατά γράμμα, χάνεται πιθανότατα το αληθινό νόημα και η εμπειρία την οποία ήθελε να μεταφέρει ο ποιητής. Ο πρώτος στίχος λοιπόν αυτού του ποιήματος λέει:

Το τραγούδι της αύρας, η ευωδιά των λουλουδιών,
Το φως από τις πήλινες λάμπες που φέγγουν,
Φέρνουν μέσα στη νύχτα την αγαλλίαση, καθώς η ομορφιά του
Αγαπημένου αποκαλύπτεται πίσω από το πέπλο Του.

Σ' αυτό το στίχο, παρουσιάζεται μια ρομαντική εικόνα, μια ερωτική σκηνή που αποτελεί ένα καλό παράδειγμα για το πώς μια ακριβής μετάφραση μπορεί να μην είναι κατανοητή σε μια άλλη γλώσσα. Ας φανταστούμε λοιπόν, τη συνάντηση δυο ερωτευμένων μέσα σ' ένα κήπο, κάτω από το νυχτερινό ουρανό. Ο ποιητής περιγράφει τη σκηνή, λέγοντας ότι η αύρα τραγουδάει, ότι τα λουλούδια ανθίζουν και ότι οι πήλινες λάμπες φωτίζουν τον κήπο. Το απαλό αεράκι όχι μόνο χαϊδεύει τους ερωτευμένους, αλλά τραγουδάει ή σιγοψιθυρίζει και ο λεπτός αυτός ήχος πλημμυρίζει τη νύχτα. Τα λουλούδια δεν κοιμούνται, αλλά ανθίζουν γεμάτα ζωή και κατά μήκος της εισόδου προς τον κήπο υπάρχουν μικρές πήλινες λάμπες που προσθέτουν στο σκηνικό ένα ακόμα ρομαντικό στοιχείο. Ενώ σε σχέση με τη νύχτα, που προσωποποιείται στο ποίημα, ο ποιητής λέει ότι "γελάει", στη μετάφραση δεν θα μπορούσε να αποδοθεί αυτή η λέξη κυριολεκτικά,

γιατί το γέλιο μπορεί να έχει πολλές έννοιες. Στην περίπτωση αυτή με τη λέξη γέλιο υποδηλώνεται η αγαλλίαση που επικρατεί στην ατμόσφαιρα.

Στη συνέχεια, ο στίχος περιγράφει την αφαίρεση του πέπλου από τον Αγαπημένο. Αυτή η εικόνα είναι παρμένη από τις Μουσουλμανικές παραδόσεις, κατά τις οποίες οι γυναίκες καλύπτουν το πρόσωπό τους με ένα ύφασμα που ονομάζεται "πούρντα", το οποίο δεν επιτρέπεται να το βγάζουν, όταν βρίσκονται σε δημόσιο χώρο. Ο ποιητής αναφέρεται ακριβώς σ' αυτό το κάλυμμα, που μπορεί να αφαιρεθεί μόνο μέσα στο σπίτι, όταν η γυναίκα βρίσκεται με τους γονείς της ή με τον άντρα της. Στο ποίημα, λοιπόν, περιγράφεται το πώς αποκαλύπτεται η ομορφιά της γυναίκας, όταν αφαιρείται το πέπλο της. Ο εραστής που βλέπει αυτή την ομορφιά αισθάνεται μεγάλη αγαλλίαση, αλλά μαζί μ' αυτόν αγάλλεται και ολόκληρη η φύση. Η αύρα αρχίζει να σιγοψιθυρίζει το τραγούδι της, τα λουλούδια ανοίγουν και οι λάμπες ανάβουν καθώς αγάλλεται η ίδια η νύχτα, όπως λέει ο ποιητής, μπροστά στην ομορφιά του Αγαπημένου.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ χρησιμοποιεί την εικόνα αυτή του ανθρώπινου έρωτα, για να εκφράσει υψηλές πνευματικές αλήθειες. Επειδή η πνευματική εμπειρία είναι κάτι που δεν περιγράφεται με λόγια, ο ποιητής αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει εικόνες αυτού του κόσμου, για να μεταφέρει το νόημα που θέλει. Ο έρωτας είναι μια κατάσταση που είναι κατανοητή από τους περισσότερους ανθρώπους, αφού λίγο-πολύ όλοι την έχουν βιώσει. Παρότι η φυσική αγάπη συνήθως συνδέεται και με τη σεξουαλικότητα, ενώ η πνευματικότητα είναι πάνω απ' αυτήν, η αναλογία αυτή παρέχει μια εικόνα που μπορεί να γίνει αντιληπτή. Όπως συμβαίνει στην περίπτωση του φυσικού ερώτα, όπου υπάρχει ένας εραστής και μια αγαπημένη, έτσι και στην περίπτωση της πνευματικής αγάπης υπάρχει ο έρωτας της ψυχής για τον Θεό. Αν και ο ποιητής αναφέρεται στη συνάντηση του Διδασκάλου με το μαθητή, η σχέση αυτή δεν περιορίζεται στο φυσικό επίπεδο, αλλά είναι μια συνάντηση της ψυχής του μαθητή με τη Δύναμη του Θεού, η οποία ρέει μέσω του Διδασκάλου. Η συνάντηση αυτή είναι μια συνάντηση πνευματικής αγάπης.

Πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι η πνευματικότητα είναι μια μορφή απλής γνώσης και ακόμα ότι οι πνευματικές εμπειρίες του Υπερπέ-

ραν, της ψυχής και του Θεού περιορίζονται στο επίπεδο της διάνοιας, όπως συμβαίνει, για παράδειγμα, με την ανάγνωση μιας εγκυκλοπαίδειας ή ενός τουριστικού οδηγού. Όμως ο ποιητής προσπαθεί να μας εξηγήσει ότι πρόκειται για μια εμπειρία έντονης αγάπης. Συνηθίζουμε να χρησιμοποιούμε τη φράση: «Ο Θεός είναι αγάπη, η ψυχή μας είναι αγάπη και ο δρόμος που οδηγεί πίσω στον Θεό είναι η αγάπη», αλλά δεν κατανοούμε πραγματικά ότι αυτά δεν είναι μόνο λόγια αλλά ένας τρόπος περιγραφής, ώστε να γίνει κατανοητή η πνευματική εμπειρία, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από αγάπη. Η συνάντηση της ψυχής του μαθητή με τη Δύναμη του Θεού που ρέει μέσω του Διδασκάλου δεν είναι παρά αγάπη. Η αγάπη είναι εκείνη που μας οδηγεί σε μια κατάσταση μακαριότητας.

Ο ποιητής χρησιμοποιεί αυτή τη ρομαντική εικόνα, για να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι η πνευματική συνάντηση είναι μια κατάσταση βαθιάς αγάπης. Ο Θεός είναι αγάπη. Εμείς είμαστε μέρος του Θεού και η ψυχή μας μια σταγόνα αυτής της αγάπης. Όμως η αγάπη αυτή είναι θαμμένη κάτω από τα πέπλα της απατηλότητας, καθώς είμαστε παγιδευμένοι μέσα στο εγώ μας και στον κόσμο των ψευδαισθήσεων. Όσο βρισκόμαστε σ' αυτή την κατάσταση, η αγάπη παραμένει θαμμένη. Όταν όμως έρθουμε σε επαφή με τη Δύναμη της Θείας Αγάπης, η οποία ρέει μέσα από τη φυσική μορφή του Διδασκάλου, η αγάπη αυτή που βρισκόταν σε λανθάνουσα κατάσταση αφυπνίζεται. Η σπίθα της αγάπης ανάβει, όταν βρεθούμε στη συντροφιά του Αγαπημένου, και τότε ο εραστής, δηλαδή ο μαθητής, αισθάνεται την έκσταση αυτής της αγάπης και υψώνεται από την κατάσταση του εγωισμού και των γήινων επιθυμιών σε μια κατάσταση μέθης, που είναι αποτέλεσμα αυτής της θείας αγάπης. Η εμπειρία αυτή χαρακτηρίζεται από μακαριότητα και χαρά. Εύκολα κατανοούμε τη χαρά ενός ερωτευμένου, όταν συναντάει την αγαπημένη του κάτω από τον έναστρο ουρανό. Η ρομαντική αυτή εικόνα μας δίνει μια γεύση της έκστασης και της χαράς που βιώνει η ψυχή, καθώς συναντάει τον Διδάσκαλο και τη Θεία Δύναμη, που ρέει μέσα απ' Αυτόν.

Πολλοί άγιοι έχουν χρησιμοποιήσει τέτοιου είδους ρομαντικές εικόνες, για να περιγράψουν την πνευματικότητα. Η ποίηση του Τζαλαλουντίν Ρούμι ή Μαουλάνα Ρούμι, όπως είναι ευρύτερα γνωστός, έχει μεγάλη απήχηση ακόμα και σήμερα, επειδή ο ποιητής χρησιμο-

ποιεί τέτοιες ρομαντικές εικόνες. Ο Ρούμι περιγράφει την αγάπη του για το Διδάσκαλό του και την αγάπη της ψυχής για τον Θεό, χρησιμοποιώντας πολλές ρομαντικές φράσεις, που ακούγονται ευχάριστα στο σύγχρονο αναγνώστη.

Επίσης πολλοί Χριστιανοί μύστες παρομοιάζουν τη σχέση της ψυχής με τον Θεό, με τη σχέση δυο ερωτευμένων. Η Αγία Αικατερίνη, για παράδειγμα, παρουσιάζει συμβολικά τον Ιησού Χριστό να της χαρίζει ένα δαχτυλίδι, κάτι που γίνεται, όταν ένας άνδρας αρραβωνιάζεται με μια γυναίκα. Οι Σούφι χρησιμοποιούν συχνά παρόμοιες εικόνες, για να εκφράσουν την αγάπη ανάμεσα στην ψυχή και τον Θεό. Έτσι, λοιπόν, και στο ποίημα αυτό του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, περιγράφεται η στιγμή που παραμερίζεται το πέπλο από τον Αγαπημένο και ο εραστής βλέπει την ομορφιά Του σε όλο της το μεγαλείο. Μια τέτοια στιγμή περικλείει μεγάλη φόρτιση και ο εραστής υψώνεται μαγεμένος σε μια κατάσταση έντονης μακαριότητας. Η επόμενη στροφή λέει:

Όποτε ξυπνούν οι επιθυμίες μέσα στην καρδιά του εραστή,
αυτός αρχίζει να χαϊδεύει το πρόσωπο του χρόνου

Οι στίχοι αυτοί αποτελούν τη συνέχεια της σκηνής που δημιουργείται από τους πρώτους στίχους. Όταν, λοιπόν, αποκαλύπτεται η ομορφιά του Αγαπημένου, αφυπνίζονται οι επιθυμίες και οι ελπίδες μέσα στην καρδιά του εραστή (μαθητή). Στην περίπτωση του εγκόσμιου έρωτα, η καρδιά του εραστή, καθώς συναντάει την αγαπημένη του, αρχίζει να γεμίζει με ελπίδα και με επιθυμία. Στο μυαλό του χτίζονται διάφορα σενάρια που θα ήθελε να συμβούν στη διάρκεια της συνάντησής τους. Ελπίζει ότι η αγαπημένη του θα τον πάρει στην αγκαλιά της, θα τον φιλήσει, θα του χαρίσει λουλούδια ή θα κάνει οτιδήποτε άλλο γι' αυτόν. Οι σκέψεις αυτές αρχίζουν να πλημμυρίζουν το νου του εραστή, που όμως δεν γνωρίζει τι ακριβώς θα κάνει η αγαπημένη του.

Σύμφωνα με τους στίχους του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ, ο Αγαπημένος, δηλαδή ο Διδάσκαλος στην περίπτωση της πνευματικής αγάπης, είναι απρόβλεπτος. Συχνά μάλιστα χρησιμοποιεί γι' Αυτόν τη λέξη "ναζιάρης". Ο Αγαπημένος μερικές φορές αποφεύγει να εκφράσει την αγάπη Του προς τον εραστή, προκαλώντας του έτσι μεγάλη αγω-

νία. Άλλες φορές κρύβεται και χάνεται από τα μάτια του μαθητή ή αρχίζει να παίζει μαζί του το παιχνίδι της πνευματικής αγάπης, για να υποχωρήσει λίγο αργότερα, αφήνοντάς τον σε κατάσταση μεγάλης αγωνίας. Συχνά ο Αγαπημένος παρουσιάζεται γεμάτος αγάπη και πάθος και ο εραστής νομίζει πως θα είναι για πάντα έτσι, όμως σύντομα ανακαλύπτει ότι ο Αγαπημένος αρχίζει να λειτουργεί με τέτοιο τρόπο, που είναι σαν να αγνοεί εντελώς την ύπαρξή του. Ο εραστής λοιπόν της πνευματικότητας δεν έχει υπό έλεγχο τη συμπεριφορά του Αγαπημένου.

Ο δεύτερος στίχος αυτής της στροφής αναφέρεται ακριβώς σ' αυτή την επιθυμία του εραστή, να έχει δηλαδή τον έλεγχο της κατάστασης. Αυτός δεν μπορεί να περιμένει, ξέρει πόσο οδυνηρή είναι η αναμονή, έτσι αρχίζει να «χαϊδεύει το πρόσωπο του χρόνου» για να κερδίσει την εύνοιά του. Ο εραστής, λοιπόν, προσπαθεί να αποκτήσει την εύνοια του χρόνου, για να επιταχυνθεί η στιγμή της ένωσης. Όταν πάλι αρχίσει να πραγματοποιείται αυτή η ένωση, ο εραστής είναι σαν να χαϊδεύει ξανά τους δείκτες του χρόνου, τους δείκτες του ρολογιού, για να τους κάνει να σταματήσουν. Από τη στιγμή που ο εραστής του Θεού συναντάει το θείο Αγαπημένο, ξέρει ότι ο χρόνος σταματάει και βρίσκεται σε μια κατάσταση όπου ο χρόνος δεν υπάρχει πια. Ο εραστής θέλει να διαρκέσει αιώνια αυτή η ένωση, γι' αυτό χαϊδεύει το πρόσωπο του χρόνου, για να τον έχει με το μέρος του.

Ο μεγαλύτερος εχθρός του εραστή είναι ο χρόνος. Όταν βρισκόμαστε με τον Αγαπημένο μας, δεν θέλουμε να τελειώσουν ποτέ οι στιγμές που είμαστε μαζί του. Θέλουμε να βρισκόμαστε ώρες ατέλειωτες στην παρουσία του, να κοιτάζουμε τα μάτια του, να ακούμε τη γλυκιά φωνή του και να αισθανόμαστε για πάντα την έκσταση που χαρίζει η αγάπη του. Οι στιγμές αυτές είναι τόσο μαγικές και αιώνιες, τόσο εκστατικές! Όμως ο εραστής ζει με το φόβο ότι ο Αγαπημένος μπορεί ξαφνικά να τον εγκαταλείψει. Γι' αυτό "χαϊδεύει" τους δείκτες του χρόνου, καθώς επιθυμεί οι στιγμές αυτές να διαρκέσουν αιώνια. Ερωτοτροπεί, λοιπόν, με το χρόνο, για να του κάνει τα χατίρια. Αρχικά θέλει να εκπληρωθούν όσο γίνεται γρηγορότερα οι επιθυμίες που ξύπνησαν μέσα στην καρδιά του, αλλά στη συνέχεια εκείνο που θέλει είναι να σταματήσει ο χρόνος, για να μην τελειώσουν ποτέ αυτές οι στιγμές.

Για τον εραστή ο χρόνος έχει δυο όψεις, μια θετική και μια αρνητική. Η αρνητική είναι εκείνη που τον κάνει να περιμένει. Όταν ο εραστής αναπτύξει την ελπίδα και την επιθυμία, ο χρόνος τού δημιουργεί νευρικότητα και ανησυχία. Η ανησυχία του ξεκινάει από το ότι θέλει να δει αν ο Αγαπημένος θα ικανοποιήσει αυτές τις επιθυμίες του. Όταν βρίσκεται κάποιος στην κατάσταση αυτή, δεν μπορεί ούτε να φάει ούτε να κοιμηθεί ούτε να εργαστεί ούτε να αναπαυθεί. Απλώς πηγαινοέρχεται, περιμένοντας τον Αγαπημένο και βρίσκεται σε επιφυλακή, για να δει αν η ματιά τού Αγαπημένου θα έλθει προς το μέρος του. Αυτή η ανησυχία είναι φανερή σε όλους όσοι βρίσκονται στη συνάθροιση του Διδασκάλου. Η ώρα για το Σάτσανγκ πλησιάζει. Ο μαθητής δεν ξέρει πότε ακριβώς θα εμφανιστεί ο Αγαπημένος, ο Διδάσκαλος. Κάποιοι κάθονται σε διαλογισμό, άλλοι εκτελούν κάποια υπηρεσία, όμως η λαχτάρα να δουν τον Αγαπημένο είναι τόσο έντονη, που δεν μπορεί κανείς να ηρεμήσει. Όποιος προσπαθεί να διαλογιστεί, μετά από λίγο πετάγεται και κοιτάζει έξω από το παράθυρο, για να δει αν εμφανίστηκε ο Διδάσκαλος. Προσπαθεί να ακούσει τα βήματά του, αντί για το εσωτερικό Ηχητικό Ρεύμα. Κοιτάζει το ρολόι, "χαϊδεύοντάς" το να προχωρήσει πιο γρήγορα, για να επισπεύσει τον ερχομό του Αγαπημένου. Όταν τελικά εκείνος έρχεται, η ανησυχία δεν σβήνει. Ο εραστής περιμένει τώρα να πέσει προς το μέρος του η ματιά τού Αγαπημένου. Καθώς ο Διδάσκαλος κοιτάζει κάποιους άλλους, ο μαθητής περιμένει με αγωνία τη σειρά του. Έτσι ο παράγοντας του χρόνου από τη μια και η αδυναμία του να προβλέψει την επόμενη κίνηση του Αγαπημένου από την άλλη προκαλούν νέα ανησυχία στο μαθητή.

Επιπλέον, αφού περάσει το στάδιο της προσμονής, όπου ο εραστής επιθυμεί να κυλήσει ο χρόνος όσο γίνεται πιο γρήγορα, για να συναντήσει τον Αγαπημένο, έρχεται ένα άλλο στάδιο που ο ίδιος θέλει τώρα να σταματήσει το χρόνο. Είναι μάλιστα σαν να χαϊδεύει το πρόσωπο του χρόνου, καλοπιάνοντάς τον, μήπως μπορέσει να τον σταματήσει. Οι στιγμές της ένωσης για τις οποίες περίμενε τόσο πολύ, είναι στιγμές που δεν θέλει να τελειώσουν. Όταν επιτέλους δέχεται τη ματιά του Αγαπημένου, ο μαθητής δεν θέλει να είναι μια γρήγορη, περαστική ματιά, αλλά να έχει μεγάλη διάρκεια, για να μπορέσει να χαθεί μέσα σ' αυτήν και να υψωθεί πάνω από τη σωματι-

κή συνειδητότητα. Θέλει να είναι μια ματιά με μεγάλη διάρκεια, μια ματιά διεισδυτική που θα φθάσει στα βάθη της ψυχής και θα ανάψει τη φλόγα που θα τον ανυψώσει σε μια κατάσταση πνευματικής έκστασης. Τη στιγμή που ο εραστής της πνευματικότητας δέχεται αυτή τη ματιά, εξακολουθεί να έχει το φόβο ότι τα μάτια του Αγαπημένου θα προχωρήσουν, πριν προλάβει να έχει το πλήρες όφελος αυτής της οπτικής ένωσης. Καλοπιάνει λοιπόν το χρόνο να τον έχει με το μέρος του, για να βοηθήσει, ώστε οι στιγμές που η ματιά του Αγαπημένου είναι πάνω του, να παραταθούν αιώνια. Αν η ματιά του Διδασκάλου είναι βαθιά, διεισδυτική, γεμάτη αγάπη και έχει μεγάλη διάρκεια, ο μαθητής θα μπορέσει να κρατήσει στη μνήμη αυτή την εντύπωση, για να την ξαναζεί αργότερα ξανά και ξανά, πολλές φορές.

Έτσι, ο εραστής της πνευματικότητας φοβάται την αγωνία που ζει κατά τις ώρες της προσμονής και στη συνέχεια, όταν έλθουν οι στιγμές που δέχεται τη ματιά του Αγαπημένου, δεν θέλει οι στιγμές αυτές να τελειώσουν. Η ζωή του φαίνεται να ξοδεύεται ανάμεσα σε δυο καταστάσεις. Στην πρώτη κατάσταση, ο χρόνος φαίνεται ατέλειωτος για τον εραστή, καθώς περιμένει γεμάτος αγωνία τον Αγαπημένο. Στη δεύτερη κατάσταση, που είναι εκείνη της ένωσης και της μακαριότητας, ο χρόνος φαίνεται υπερβολικά σύντομος και λίγος. Έπειτα, τα διαστήματα που μεσολαβούν ανάμεσα στις ματιές του Αγαπημένου, ανάμεσα στις θετικές στιγμές που ο μαθητής είναι σε κατάσταση μακαριότητας, φαίνονται αβάσταχτα μεγάλα. Επομένως ο ίδιος αυτός χρόνος είναι για τον μαθητή ή τον εραστή κάτι που έχει δυο όψεις, καθώς στη μια κατάσταση θέλει να περνάει όσο γίνεται γρηγορότερα, ενώ στην άλλη θα ήθελε να σταματήσει εντελώς, για να διαρκέσει η ένωση αυτή για πάντα.

Υπάρχουν και άλλα παραδείγματα που δείχνουν ακριβώς πόσο σχετική είναι η έννοια του χρόνου. Κάποιοι άνθρωποι, που έτυχε να έχουν παραθανάτιες εμπειρίες, περιγράφουν όσα βίωσαν και που πολλές φορές είναι εμπειρίες που έμοιαζε ότι είχαν διάρκεια πολλών ημερών. Αναφέρουν μάλιστα ότι συνάντησαν συγγενείς τους που είχαν πεθάνει, πήγαν σε διάφορα μέρη γεμάτα φως ή παρακολούθησαν μια αναδρομή ολόκληρης της ζωής τους, με έμφαση στα σημεία που οι ίδιοι είχαν περισσότερη ή λιγότερη αγάπη για τους άλλους. Ενώ, λοιπόν, οι εμπειρίες αυτές φαίνεται ότι είχαν διάρκεια πολλών ωρών

ή και ημερών ακόμα, όταν επανέρχονται στο φυσικό επίπεδο, μαθαίνουν από τους γιατρούς τους ότι ο χρόνος διάρκειας αυτής της κατάστασης δεν ήταν παρά λίγα λεπτά.

Κάποτε ρώτησαν τον Διδάσκαλο Χαζούρ, πόσος χρόνος απαιτείται για να πάει κανείς στο Σατς Καντ. Ο Χαζούρ έκλεισε για λίγο τα μάτια του και όταν έπειτα από λίγο τα άνοιξε είπε: «Πήγα μέσα σ' αυτό το διάστημα μέχρι το Σατς Καντ και γύρισα!». Μέσα στον ελάχιστο αυτό χρόνο, το χρόνο που μεσολαβεί, για να ανοίξουν και να κλείσουν τα μάτια μας, ο Χαζούρ είχε βρεθεί μέσα στην Αγκαλιά του Θεού, για να επιστρέψει ξανά στο επίπεδο της φυσικής συνειδητότητας.

Έτσι λοιπόν, σ' αυτό το στίχο, η ψυχή φαίνεται ότι θέλει να ελέγξει το χρόνο. Η ψυχή του εραστή θέλει οι στιγμές της προσμονής που είναι γεμάτες πόνο και ανησυχία να περάσουν γρήγορα, όμως οι στιγμές που είναι γεμάτες μακαριότητα από τη θεία ένωση, θέλει να διαρκέσουν αιώνια.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ

Η προσφώνηση που ακολουθεί έγινε από τον Διδάσκαλο Ρατζίντερ Σινγκ στη Παγκόσμια Συνδιάσκεψη των Θρησκευτικών και Πνευματικών Ηγετών, με θέμα την Ειρήνη στη Νέα Χιλιετία, που οργανώθηκε στο κέντρο του ΟΗΕ στη Ν. Υόρκη, από τις 28 έως τις 31 Αυγούστου του 2000.

Ανατρέχοντας στην ιστορία, βλέπουμε ότι η διασφάλιση αιώνιας ειρήνης αποτελούσε πάντοτε ένα ασύλληπτο όραμα για τους ανθρώπους. Αντίθετα, έχουν γίνει αμέτρητοι κατακτητικοί πόλεμοι για εδαφικές διεκδικήσεις ή πηγές ενέργειας, για εξασφάλιση επιρροής ή για πολιτικούς και θρησκευτικούς λόγους. Όλοι οι πόλεμοι, άσχετα από το αν ξεκινούν από τους ίδιους τους ηγέτες ή από τους συμβούλους τους, έχουν ως βάση την πεποίθηση ότι κάθε νέα κατάκτηση εξασφαλίζει περισσότερη ευημερία στους κατακτητές. Οι υποκινητές των πολέμων δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι η ευημερία που προέρχεται από τα λάφυρα ενός πολέμου είναι απατηλή.

Πολλοί μεγάλοι κατακτητές της ιστορίας φαίνεται ότι τελικά πήραν αυτό το μάθημα και συχνά αναφέρεται το παράδειγμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος διαισθανόμενος το θάνατο να τον πλησιάζει, εκλιπαρούσε τους γιατρούς του να τού εξασφαλίσουν παράταση ζωής έστω και λίγες ώρες και γι’ αυτό ήταν πρόθυμος να προσφέρει όλες του τις κατακτήσεις. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι όλοι του οι θησαυροί και οι κατακτήσεις δεν μπορούσαν, αν δίνονταν ως αντάλλαγμα, να του εξασφαλίσουν ούτε λίγες αναπνοές παραπάνω.

Υπάρχει επίσης το παράδειγμα ενός άλλου κατακτητή, του βασι-

λιά Μαχμούντ της Ινδίας, ο οποίος είχε μια αποκάλυψη καθώς ψυχορραγούσε, που τον έκανε να δώσει μια τελευταία διαταγή. Σύμφωνα με την διαταγή αυτή έπρεπε να βγάλουν τα χέρια του έξω από το φέρετρο, με τις παλάμες ανοιχτές, για να βλέπουν όλοι όσοι θα παρακολουθούσαν την νεκρική πομπή ότι, όταν πεθαίνει κανείς, όσοι κι αν είναι οι θησαυροί που έχει συσσωρεύσει, φεύγει με άδεια χέρια.

Όταν ξεκινάμε μια σύγκρουση, έχουμε την ψευδαίσθηση ότι θα κερδίσουμε κάτι απ' αυτή. Μπορεί να σκεφτόμαστε πως ό,τι μπορέσουμε να πάρουμε από τους άλλους, θα είναι ένα πρόσθετο κέρδος που θα συμβάλει στην αύξηση των συμφερόντων και της δύναμής μας. Αυτό είναι το κίνητρο για να ξεσπούν πόλεμοι ή τοπικές διενέξεις ή ακόμα και για να φερόμαστε εμείς οι ίδιοι ανέντιμα στις καθημερινές μας συναλλαγές με τα άλλα μέλη της οικογενείας μας, με τους γείτονες ή τους συνεργάτες μας. Όμως, στη πραγματικότητα, αυτό που μετράει, όταν αφήνουμε αυτό τον κόσμο, είναι το καλό που έχουμε προσφέρει στους άλλους. Γιατί ο βασικός νόμος της φύσης, ο νόμος του κάρμα, ορίζει ότι για κάθε δράση υπάρχει αντίδραση. Ό,τι σπείρουμε, θα θερίσουμε. Ο μεγάλος βασιλιάς Ασόκα της Ινδίας μπόρεσε, ενώ ήταν ακόμα νέος, να αντιληφθεί πόσο μεγάλο ήταν το λάθος του να προκαλεί πόνο και βάσανα σε άλλους ανθρώπους. Αυτή η πνευματική αποκάλυψη επέφερε μια βαθιά αλλαγή στο χαρακτήρα του, που είχε ως αποτέλεσμα να μπορέσει να ασκήσει στη συνέχεια τη διακυβέρνηση του βασιλείου του με αγάπη και ευσπλαχνία και να οδηγήσει τη χώρα του σε μια εποχή ειρήνης και ευημερίας.

Οτιδήποτε συσσωρεύει ο άνθρωπος, πλούτη, περιουσίες, δύναμη ή δόξα, είναι παροδικό και υπόκειται στη φθορά και στην απώλεια. Τίποτα απ' αυτά δεν μπορεί να μας εξασφαλίσει μόνιμη ευτυχία, καθώς όλα μπορούν να χαθούν από τη μια στιγμή στην άλλη χωρίς προειδοποίηση. Η περιουσία μας, για παράδειγμα, μπορεί να αφανιστεί, με αφορμή κάποια καταστροφή, φυσική ή ανθρώπινη. Η δύναμη και ο πλούτος αλλάζουν χέρια εν ριπή οφθαλμού. Οι στιγμές δόξας και υπόληψης που απολαμβάνουμε τώρα, μπορούν πολύ εύκολα να δώσουν τη θέση τους σε στιγμές εγκατάλειψης και ταπείνωσης. Ακόμα και οι σχέσεις μας με τους άλλους είναι εντελώς αβέβαιες, καθώς βρίσκονται κάτω από τον περιορισμό του χρόνου. Κάθε στιγμή, μια ξαφνική αρρώστια ή ένας απρόσμενος θάνατος, μπορούν να μας χω-

ρίσουν απ' αυτούς που αγαπάμε. Αν, λοιπόν, όλα όσα αποκτούμε σ' αυτό τον κόσμο είναι τόσο αβέβαια και παροδικά, ποιος είναι ο λόγος να συγκρουόμαστε γι' αυτά με τους συνανθρώπους μας ;

Οι άγιοι, οι ιδρυτές των θρησκειών και οι πνευματικοί ηγέτες δίδασκαν πάντα τους ανθρώπους την ίδια αλήθεια: «η πραγματική πληρότητα βρίσκεται μέσα μας». Η αληθινή γαλήνη και ευτυχία μπορούν να επιτευχθούν μόνο, χρησιμοποιώντας τα πνευματικά δώρα που μας έχουν δοθεί από τη γέννηση μας. Μέσα μας υπάρχει ένα πνευματικό θησαυροφυλάκιο, καθώς βαθιά μέσα στην ψυχή κάθε ανθρώπου βρίσκεται η θεία σοφία, η αθανασία, η αγάπη, το Φως, η γαλήνη και η μακαριότητα. Από το να επιδίδεται ο άνθρωπος σε κατακτήσεις άλλων λαών, θα είχε πολύ μεγαλύτερο όφελος, αν επιδιδόταν στην εσωτερική κατάκτηση, που εξασφαλίζει τον έλεγχο επάνω στον ίδιο του τον εαυτό. Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να βρούμε ένα λιμάνι ειρήνης και ευτυχίας, ένα καταφύγιο που υπάρχει μέσα μας και μας περιμένει κάθε στιγμή.

Για να μπορέσουμε να εξασφαλίσουμε ειρήνη στην ανθρωπότητα, πρέπει να αλλάξουμε ριζικά τον τρόπο προσέγγισης του θέματος. Στην περίπτωση κάποιας σύγκρουσης, οι αντίπαλες πλευρές πρέπει να μετακινηθούν από τις θέσεις που έχουν με βάση τα υλικά αγαθά και τα συμφέροντά τους, σε άλλες θέσεις, με γνώμονα το κοινό συμφέρον των λαών, που βασίζεται στην αρετή και στις πνευματικές αξίες. Ο διαλογισμός είναι η μέθοδος που μας βοηθάει να κατανοήσουμε αυτές τις ανώτερες αξίες. Ο διαλογισμός μπορεί να ασκηθεί από κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως θρησκείας ή εθνικότητας.

Προσωπικά, διδάχτηκα το διαλογισμό από δύο μεγάλους πνευματικούς Διδασκάλους, το Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που ήταν και ο διοργανωτής της πρώτης Διάσκεψης για την Ενότητα του Ανθρώπου και από το μεγάλο μύστη-ποιητή Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Η μέθοδος διαλογισμού που δίδασκαν παρέχει στον άνθρωπο την άμεση εμπειρία του θείου Φωτός και Ήχου εσωτερικά. Εμείς δεν χρειάζεται παρά να καθίσουμε σε μια στάση που μας βολεύει, να κλείσουμε τα μάτια μας και να αρχίσουμε να κοιτάζουμε μέσα μας. Με αυτό τον τρόπο συγκέντρωσης και καθώς επαναλαμβάνουμε το όνομα του Θεού, για να εμποδίζουμε το νου να αποσπά την προσοχή μας, μπορούμε να έχουμε την εμπειρία τού εσωτερικού Φωτός και Ήχου. Τελικά, ανα-

καλύπτουμε ότι η ύπαρξη μας δεν περιορίζεται μόνο στο σώμα και το νου, αλλά συμπεριλαμβάνει και την ψυχή, η οποία μάλιστα εξακολουθεί να υπάρχει και μετά το θάνατο του φυσικού μας σώματος. Αν αφιερώνουμε καθημερινά κάποιο χρόνο σε διαλογισμό, αρχίζουμε να ερχόμαστε σε επαφή με πνευματικά βασίλεια γεμάτα αγάπη, Φως και ειρήνη. Η θεία αγάπη είναι τόσο πλήρης και μεθυστική, που χαρίζει μια ευτυχία πολύ ανώτερη από εκείνη που μπορούν να προσφέρουν τα υλικά αγαθά αυτού του κόσμου. Η αγάπη αυτή μας κάνει τόσο ευτυχισμένους, που η ευτυχία μας διαχέεται και μεταδίδεται σε όλους γύρω μας. Έτσι, το κενό και η στέρηση που αισθανόμαστε πριν στη ζωή μας και που, για να συμπληρωθούν, έπρεπε να παίρνουμε ό,τι μπορούσαμε από τους άλλους, δίνουν τη θέση τους σε ένα αίσθημα πληρότητας, ικανοποίησης και ευδαιμονίας.

Όταν ερχόμαστε σε επαφή με την πνευματική πραγματικότητα μέσα μας, συνειδητοποιούμε ότι το μέτρο με το οποίο μετριέται η αξία μας δεν είναι οι κατακτήσεις και ο πλούτος μας, αλλά το καλό που έχουμε κάνει σ’ αυτό τον κόσμο. Πολλοί άνθρωποι που έτυχε να έχουν κάποια παραθανάτια εμπειρία, αλλά που επανήλθαν στη ζωή, χάρη στα θαύματα της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης, αναφέρουν ότι έζησαν μια ανασκόπηση των γεγονότων της ζωής τους και μπόρεσαν να νοιώσουν ξανά οι ίδιοι τον πόνο που είχαν προκαλέσει στους άλλους ή τη χαρά που τους είχαν δώσει. Μ’ αυτό τον τρόπο, συνειδητοποίησαν ότι αυτό που είχε κύρια σημασία ήταν το καλό που είχαν κάνει στη ζωή τους. Αυτή η συνειδητοποίηση τούς έκανε να μεταμορφωθούν, καθώς είδαν ότι η αξία μας μετριέται με την αγάπη και τη στοργή που δίνουμε στους άλλους. Υπάρχει ένα ρητό που λέει ότι αν θέλεις να μετρήσεις έναν άνθρωπο, δεν μετράς το μέγεθος της κεφαλής του, αλλά το βάθος της καρδιάς του.

Άσχετα από το αν είμαστε ηγέτες κάποιας χώρας, κάποιας θρησκείας ή κάποιου οργανισμού ή έστω και απλοί πολίτες, που πρέπει καθημερινά να κάνουν τις επιλογές τους στις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους, ας αναλογιστούμε όλοι το δικό μας ρόλο και τη δική μας συνεισφορά στο θέμα της παγκόσμιας ειρήνης. Αντί να υποκινούμαστε από τον ανταγωνισμό για δύναμη και πλούτο, θα έπρεπε να σκεφτόμαστε πώς μπορούμε να μοιραζόμαστε τα αγαθά μας με τους άλλους και πώς μπορούμε να τους προσφέρουμε στοργή

και αγάπη.

Αυτό που έχει σημασία, δεν είναι το πόση τροφή μπορούμε να συσσωρεύσουμε εις βάρος κάποιων άλλων, αλλά το πόσους συνανθρώπους μας μπορούμε να θρέψουμε. Αυτό που μετράει, δεν είναι το πόσα χρήματα μπορούμε να κερδίζουμε από τους άλλους, αλλά το πόσα μπορούμε να ξοδέψουμε, για να βοηθήσουμε αυτούς που έχουν ανάγκη. Αυτό που μετράει, δεν είναι το πόση γη μπορούμε να κατακτήσουμε από τους άλλους, αλλά το πόσα σπίτια μπορούμε να φτιάξουμε για τους άστεγους. Αυτό που μετράει, δεν είναι η δύναμη που μπορούμε να αποκτήσουμε, αλλά το πώς θα μπορέσουμε να δώσουμε και στους άλλους τη δύναμη που χρειάζονται, για να πραγματοποιήσουν τον αληθινό σκοπό της ζωής τους. Και αυτό που μετράει ακόμα, δεν είναι το πόσοι άνθρωποι μας προσκυνούν, αλλά το πόσους συνανθρώπους μας μπορούμε εμείς να αγαπάμε και να υπηρετούμε.

Διαθέτοντας χρόνο σε διαλογισμό και σε προσφορά ανιδιοτελούς υπηρεσίας και ακτινοβολώντας την εσωτερική αγάπη και ειρήνη σε όλους γύρω μας, θα δούμε ότι μέσα στη νέα χιλιετία που έρχεται, οι περιοχές σύγκρουσης θα μεταμορφωθούν σε περιοχές ειρήνης και αγάπης. Και θα ήθελα σήμερα να τελειώσω με μια προσευχή.

Μακάρι να θάψουμε τα όπλα του πολέμου,
για να γίνουν λουλούδια γαλήνης και μακαριότητας.
Μακάρι να αφήσουμε τα φονικά μας άρματα,
για να υψώσουμε τα χέρια μας στο Δημιουργό.
Μακάρι οι προσευχές και οι διαλογισμοί μας
να μετατρέψουν αυτό τον κόσμο
σ' ένα κήπο, γεμάτο με αιώνια χαρά.
Και μακάρι ο καθένας από εμάς να σκορπίζει Φως και αγάπη
φέρνοντας ειρήνη σ' ολόκληρο τον κόσμο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

